

Giới thiệu Song Quy Nhạn

Đây là câu chuyện tình cổ đại mà tác giả Minh Nguyệt Đan đã gửi gắm ước mơ của mình qua truyện Song Quy Nhạn là thể loại điền văn nhưng cũng có cung đấu một chút.

Nàng được nam chính hết lòng yêu thương, dù nàng có làm gì sai cũng được hắt bỏ qua, bao dung tất cả mọi lỗi lầm của nàng, sủng nàng lên tận trời.

Cùng theo chân nữ chính cảm nhận chút tình yêu của hân dành cho nàng qua từng chương truyện đầy hấp dẫn và lôi cuốn.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tái thế khởi

Mộ Thanh Hề kéo chăn, tham lam hít ngửi hương hoa hồng, đã rất nhiều năm nàng không được ngửi hương hoa hồng thanh tân ngọt ngào như thế. Nàng vẫn nhớ chỉ có món thịt viên hoa hồng (1) của Vĩnh Hương Trai ở kinh thành mới có mùi thơm nức mũi như thế, chỗ khác không thể bắt chước được.

Mộ Thanh Hề thở dài một tiếng, chẳng lẽ thật sự đã đến lúc gần đất xa trời, lại nhớ đến chuyện đã rất xa xôi.

“Phu nhân, ngài nhanh đi cầu xin Quốc công gia đi, nô tỳ thấy lần này Quốc công gia nổi giận thật rồi.”

Giọng nói xa lạ mà quen thuộc khiến Mộ Thanh Hề sững sờ, phu nhân là phu nhân nào chứ, Mộ Thanh Hề mở mắt nhìn, “Kiêm Gia?!”

“Phu nhân sao vậy?” Kiêm Gia kinh ngạc nhìn Mộ Thanh Hề, không thể hiểu nổi tại sao phu nhân lại giật mình.

“Ngươi là Kiêm Gia?” Mộ Thanh Hề không thể tin nổi vào mắt mình nhìn Kiêm Gia.

Kiêm Gia càng thêm kinh ngạc, nhìn vết thương trên trán Mộ Thanh Hề, nghĩ thầm chắc ảnh hưởng thần trí, lo lắng đứng lên, “Bạch Lộ, nhanh đi thỉnh Vương thái y đến đây, nói phu nhân đã tỉnh, nhưng đầu... đầu hơi đau.” Kiêm Gia đương nhiên là không dám nói Mộ Thanh Hề bị điên.

Mộ Thanh Hề đứng dậy, nghiêng ngả lão đảo đi đến trước bàn trang điểm, người trong gương xinh đẹp mong manh, thanh tân như giọt sương đọng trên bông mẫu đơn lúc sáng sớm, không phải người phụ nữ tiêu tụy vô vàng bị người chồng vũ phu bạo hành đến thương tích đầy mình.

Mộ Thanh Hề ngẩng đầu nhìn quanh, màn giường bằng tơ mỏng màu tím dệt lẫn chỉ kim tuyến như màn sương mù màu tím lúc chiều tà, áo ngủ bằng gấm dệt hình hoa hồng, quả cầu đốt hương chạm trổ hình mẫu đơn và cành lá, gương trang điểm bằng thủy tinh trắng thủy ngân từ Ba Tư, lò than hình tòa lầu ba tầng bằng men, rèm cửa bằng tơ vàng phù dung dệt màn mưa hoa mai phát phơ sau cửa tròn.

Mộ Thanh Hề tiện tay kéo ngăn kéo tầng thứ hai bên trái bàn trang điểm, đó là nơi nàng để lịch khi còn ở Tề Quốc công phủ.

Trên nền hoa văn là dòng chữ “mùng hai tháng chín”, lịch viết rõ ràng “Năm Tân Sửu”.

Mộ Thanh Hề ứa nước mắt, lúc này nàng vẫn là Mộ Thanh Hề mười lăm tuổi, phu nhân Tề Quốc công cao quý hiển hách, chứ không phải người phụ nữ bị mẹ kế bán đi lấy chồng xa, nhận hết đày đoạ khổ ải.

“Phu nhân, ngài đừng khóc nữa, nghe nói Quốc công gia đã phái người đến Từ Ân Tự rồi.” Hầu gái Kiêm Gia kia còn sót ruột hơn Mộ Thanh Hề.

Khi Mộ Thanh Hề nghe thấy ba chữ “Từ Ân Tự” thì hai tay bủn rủn, cuốn lịch rơi thẳng xuống sàn. Từ Ân Tự mặc dù tên là Từ Ân, nhưng thực chất không chút quan hệ với hai chữ “Từ” và “Ân”, Mộ Thanh Hề chỉ còn nhớ nơi đó tối tăm lạnh lẽo. Ngôi chùa đó là nơi đàn xếp cho những người phụ nữ trong giới quý tộc bị chồng ruồng bỏ, thực chất đó là chỗ tệt nạn mại dâm trá hình, trụ trì Huệ Chân sư thái thì hay soi mói bói móc, Mộ Thanh Hề sao chịu được cảnh khổ đấy, khó khăn lắm mới tìm được cơ hội báo Kiêm Gia về nhà ngoại cầu xin cha mình, nhưng Kiêm Gia cũng bất tín từ ngày đó.

Cha Thanh Hề thấy Quốc công phủ không ngó ngàng đến Thanh Hề nữa thì cũng đón Thanh Hề về nhà, thật sự cũng chẳng vì niệm tình cha con gì hết, chỉ là vì mẹ kế đã bán nàng cho người khác lấy tiền.

Người kia bài bạc rượu chè không gì không thạo, hết tiền là lôi nàng ra thượng cẳng chân hạ cẳng tay, đến mức Thanh Hề sảy mất hai bào thai đã thành hình, khi đó Mộ Thanh Hề mới biết cái gì gọi là sống không được mà chết cũng không xong, nào ai ngờ một thiên kim nhà quyền quý lại có lúc lưu lạc đến mức đấy.

Nghĩ đến đó, Mộ Thanh Hề vội vàng lắc đầu, nặc kệ cảnh đẹp trước mắt lúc này là mộng hay là thật, nàng thật sự rất lưu luyến, không muốn nhớ lại những đày đoạ trước kia.

Cho dù như thế nào, ba chữ “Từ Ân Tự” đều nhắc nhở Mộ Thanh Hề một cách hết sức nghiêm túc về hoàn cảnh hiện tại, lý do khiến Tề Quốc công

Phong Lư đưa nàng đi Từ Ân Tự , từ nay về sau vợ chồng ân đoạn nghĩa tuyệt.

“Kiêm Gia hầu hạ ta rửa mặt chải đầu.” Mộ Thanh Hề lau nước mắt, “Ta đi gặp Quốc công gia.”

Kiêm Gia nghe vậy tất nhiên vâng lời, lại chọn một bộ xiêm y lông lầy định để Mộ Thanh Hề mặc, nhưng nàng cự tuyệt. Đã trải qua một kiếp giúp Mộ Thanh Hề nhận thức rất rõ ràng, lúc trước là bản thân không biết đôi nhân xử thế, tùy tiện bướng bỉnh, giờ được sống lại, quyết không thể làm điều sai quấy nữa.

Đã là lúc này Kiêm Gia còn chuẩn bị xiêm y điểm lệ, chắc hy vọng làm Tề Quốc công động lòng, không thể hiểu nổi tại sao kiếp trước nàng lại tin dùng nha đầu này như thế.

Mộ Thanh Hề chọn một bộ xiêm y giản dị màu trắng, không trang điểm, để mặc đôi mắt hoe đỏ vì khóc, bỏ Kiêm Gia, Bạch Lộ lại, chỉ dẫn theo hai tiểu nha đầu đến Từ Tịnh Cư của Phong Lư .

Gã sai vật nhìn Mộ Thanh Hề xin lỗi, chỉ nói Quốc công gia cấm dẫn không muốn gặp bất kỳ ai. Mộ Thanh Hề sờ lên trán còn băng bó, lai lịch vết thương này nàng vẫn nhớ rất rõ, là Phong Lư tìm nàng chất vấn trực tiếp, hỏi có làm gì mờ ám khi Thương Nhược Văn sinh con không, nàng đã thề thốt phủ nhận, còn chửi ầm lên nói Phong Lư có tư tình với em dâu, hấn phần nộ đầy nàng, rồi nàng va vào cửa nên bị thương.

Cũng khó trách Phong Lư không chịu gặp nàng.

Cũng may hai tiểu nha đầu đều thông minh nhanh nhẹn biết phải làm gì, Mộ Thanh Hề phân công hai tiểu nha đầu lôi kéo gã sai vật ra, một mình xông thẳng vào Từ Tịnh Cư, gã sai vật cũng không dám lao ra chặn đường, chính là vì không thể tưởng tượng nổi đường đường phu nhân Quốc công lại dùng cả thủ đoạn thế này.

“Đình Trục ca ca.” Mộ Thanh Hề lên tiếng kịp thời, trước khi Phong Lư trách mắng nàng, hốc mắt đỏ hoe rưng rưng đứng cạnh cửa.

Tề Quốc công Phong Lư mặc dù tuấn tú tinh anh, rất nổi tiếng trong kinh thành, nhưng vì hiềm khi nỡ nộ cười, trong phủ từ trên xuống dưới đều sợ hãi hấn, Mộ Thanh Hề tự nhiên cũng không phải ngoại lệ, nhưng kiếp trước nàng dùng sự bướng bỉnh bất thường để che dấu sự sợ hãi, lần này sống lại lại cảm thấy tính cách của Phong Lư thật ra rất tốt, miễn là hiểu được hấn, hấn thực sự là một người bao che khuyết điểm cho người khác.

Mộ Thanh Hề đứng vững trước ánh mắt lạnh lẽo của Phong Lư, đi từng bước gian nan như lội ngược dòng đến trước mặt Phong Lư, lấy từ sau lưng cuốn Giới Điều, giơ ra trước mặt Phong Lư, “Thiếp biết thiếp sai rồi, Đình Trục ca ca.”

Mộ Thanh Hề rưng rưng nước mắt mà ko dám rơi lệ, nấc một tiếng lại nói: “Thiếp là vì nhìn thấy ngài cất bài thơ của cô ta làm, mẹ cũng thích ăn sủi cảo cô ta làm, Nhị đệ muội, Tam đệ muội đều thân thiết với cô ta, cả nhà đều chỉ thích cô ta...” Nói đến đó, Mộ Thanh Hề nghẹn ngào không nói được nữa.

“Chỉ vì lý do đó, mà nàng ra tay với một sinh mệnh vô tội, nếu không phải kịp thời cứu chữa, Từ đệ muội cũng mất mạng.” Phong Lư nổi giận nói.

Chưa xót trào dâng, Mộ Thanh Hề nói lời đó thật sự không phải nói dối, đối với nàng, người nàng quan tâm yêu quý không yêu thương nàng nhất là chuyện to tát nhất trên đời, nhưng trong mắt người khác, đó chỉ là chuyện vặt vãnh không đáng để nhắc tới.

Phong Lư giật cây thước trong tay Thanh Hề ném qua một bên, “Là ai nói với nàng dùng một cây thước có thể đổi được một mạng người?”

Mộ Thanh Hề lao đảo lui lại phía sau, mới phát hiện bản thân vẫn quá ngây thơ, số mệnh kia trở lại một lần, chẳng lẽ vẫn chẳng thể thay đổi kết cục bi thảm?

Phong Lư thấy Mộ Thanh Hề cắn môi đến ứa máu, thần sắc suy sụp, lòng sinh ra cảm giác áy náy, cảm thấy là do hấn ít quan tâm tới cô bé này mới tạo thành kết quả như ngày hôm nay.

Phong Lư năm nay hai mươi lăm, hơn Thanh Hề mười tuổi, từ khi chào đời đến giờ, quá nửa thời gian của Thanh Hề là lớn lên ở Quốc công phủ, có thể nói Thanh Hề gần như là do hấn chăm sóc, hấn vẫn nhớ khi Thanh Hề biết nói, người đầu tiên nàng gọi không phải cha không phải mẹ, mà là ca ca, cảm giác vui sướng của hấn khi đó so sánh với người làm cha chắc chẳng thua kém chút nào.

Khi tân hoàng kế nhiệm, Phong Lư nhận nhiệm vụ bảo vệ giang sơn, xuất chinh hàng năm trời không về nhà, Thanh Hề bị mẫu thân của Phong Lư, cũng là dì của Thanh Hề nuông chiều, trở thành một người kiêu căng ích kỷ, Phong Lư ít về nhà, không quản thúc được hành vi của nàng, cũng chỉ có thể nhắm mắt con mắt mờ một con mắt cho qua, giải quyết hậu quả thay nàng, lại khiến nàng trở nên ngỗ nghịch không coi ai ra gì, chuyện thành thế này cả Phong Lư và Thái phu nhân đều tự trách bản thân.

“Ta đã cho người đi Từ Ân Tự an bài, nàng đến đó tu tâm dưỡng tính cho tốt.”

Mộ Thanh Hề mở to hai mắt, run rẩy nhìn Phong Lư, lòng tự hỏi không biết Phong Lư có biết cái thực trạng kinh khủng ở Từ Ân Tự hay không.

Phong Lư thấy Mộ Thanh Hề sợ hãi như thế, cũng có chút đau lòng, nhưng đứa con kiêu căng của mình làm chuyện quá trốn như thế, nếu không trách phạt thỏa đáng, sau này hấn đối mặt với vợ chồng Từ đệ thế nào. “Khi nào Từ đệ muội tha thứ cho nàng, thì nàng được trở về.” Phong Lư lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ý quyết tuyệt

Đã từng trải qua nên Thanh Hề biết rất rõ, một khi đến Từ Ân Tự thì nàng tuyệt đối không có đường về, cũng vì nàng mà di đầu lòng đến ngã bệnh, sức khỏe càng lúc càng yếu, chẳng được mấy năm là tạ thế, cũng vì thế mà Phong Lưu không tha thứ cho nàng.

Một câu cuối cùng của Phong Lưu tuy rằng ngữ khí lạnh nhạt, nhưng Mộ Thanh Hề như được khai sáng, nàng biết Thương Nhục Văn rất dịu dàng, nhân ái thương người, không nỡ tổn thương cả con kiến. Trước kia Mộ Thanh Hề không hiểu, nhưng hiện tại đã nghe ra ý tốt của Phong Lưu, hẳn không bảo nàng đi xin sự tha thứ của Tứ đệ, lại chỉ nói làm Tứ đệ muội tha thứ.

Mộ Thanh Hề không hề biết mình đã rời khỏi Từ Tịnh Cư thế nào, vốn định về Lan Huân Viện, ngược mắt lại thấy phòng Thái phu nhân vẫn sáng đèn, liền rẽ sang hướng Đông, đến phòng Thái phu nhân.

Nếu nói trong phủ này ai thương nàng nhất, đương nhiên là không ai ngoài Thái phu nhân, trừ việc hái sao trên trời xuống cho Thanh Hề, những chuyện khác bà đều nghĩ cách thiên vị ưu ái cho Thanh Hề. Nhưng lúc trước Thanh Hề oán bà không chịu gả nàng cho người có tuổi tác tương đương là Tứ gia Phong Cẩm, lại gả nàng cho người hơn nàng đến cả chục tuổi, tính nghiêm túc lạnh nhạt là Tề Quốc công Phong Lưu.

Vì nguyên cớ đó, Thanh Hề tùy tiện ngang bướng, thường xuyên chọc giận khiến Thái phu nhân sinh bệnh, nhưng bà vẫn không nghiêm khắc quản thúc nàng.

Đến lúc này Thanh Hề mới hiểu Thái phu nhân đối tốt với nàng thế nào, bà luôn muốn trao cho nàng những điều tốt đẹp nhất, là vị trí phu nhân Tề Quốc công cao quý hiển hách, là một người chồng có bản lĩnh có thể che chở nàng là Phong Lưu.

Thanh Hề lau nước mắt, đi vào phòng, hầu gái thấy nàng lẻ loi một mình đều giật mình kinh ngạc, nhưng cũng không dám tỏ chút thái độ gì, cung kính thỉnh an, chuyện giữa Thanh Hề và Thương Nhục Văn, đã bị Thái phu nhân và Phong Lưu làm cho chìm xuống, những kẻ biết chuyện hoặc giữ kín miệng hoặc cuốn xéo, kíp trước khi Thanh Hề phải đến Từ Ân Tự, cũng là mượn một cái cớ khác.

Thanh Hề vào gian phòng phía Đông, hôm nay chỗ của Thái phu nhân có phần lạnh lẽo lạ thường, Thái phu nhân nhiều tuổi nên vốn thích đông vui, vắng vẻ như hôm nay thật là lạ.

Thanh Hề đi vào, chỉ thấy Thái phu nhân đang nghiêm mặt ngồi thẳng người trên ghế dài, không nhìn nàng.

Thanh Hề không nói gì, cúi đầu im lặng đi đến trước mặt Thái phu nhân, ngồi xuống bực để chân của Thái phu nhân, dụi đầu vào đùi Thái phu nhân. Lúc đầu Thái phu nhân còn né tránh, nhưng không lại, sau đành để mặc nàng.

Hai người cứ ngồi như vậy thật lâu, Thanh Hề cứ lẳng lặng khóc đến hai vai run rẩy, một lúc sau Thái phu nhân cũng rơi lệ cùng.

“Từ nay về sau Thanh Hề không thể hiếu thuận với mẹ nữa.” Thanh Hề ôm chân Thái phu nhân nghẹn ngào, “Kỳ thật trước kia con cũng không phải đứa con hiếu thuận, luôn chọc giận mẹ.”

“Đưa bé này...” Thái phu nhân không nghiêm mặt được nữa, nhưng lại lạnh mặt ngay lập tức, “Chuyện đến nông nỗi này, ta cũng không quản được nữa, từ nay về sau con tự cầu phúc cho mình thôi.”

Thanh Hề đứng dậy, kéo xiêm y cho thẳng, cung kính quỳ xuống, dập đầu với Thái phu nhân ba cái, rồi mới lui ra.

Còn chưa đi ra khỏi cửa, Thanh Hề đã nghe thấy tiếng khóc của Thái phu nhân, tiếng khóc đó khiến Thanh Hề thấy bị dày vò hơn cả việc Thái phu nhân ghét bỏ nàng, thật không biết lúc trước nàng mắc chứng gì, lại có thể làm ra những chuyện nhẫn tâm mà xui quỷ khiến như thế.

Lòng Thái phu nhân rất đau đớn, đứa con duy nhất của chị gái mà bà cũng không bảo vệ được. Năm xưa là nhờ chị gái chăm sóc, bản thân bà chỉ là con gái vợ lẽ, nếu không phải là được chị gái lo lắng chu toàn, làm sao được gả vào Tề Quốc công phủ, làm sao có được vinh hoa như ngày hôm nay, cũng là vì bà mà chị gái gặp bất hạnh, Thanh Hề mất mẹ ngay khi vừa chào đời.

Nghĩ đến đó Thái phu nhân thấy day dứt lương tâm, cuối cùng lại đích thân đến Từ Tịnh Cư một chuyến.

Ra khỏi phòng Thái phu nhân, Thanh Hề liền đi thẳng đến Cẩm Tú Viên của nhà Tứ gia, nếu trước kia, đối với Thanh Hề, cúi đầu trước Thương Nhục Văn là chuyện còn đáng sợ hơn cả cái chết, thì nay chuyện đó chẳng còn chút đáng sợ nào.

Sau hôm Mộ Thanh Hề ra khỏi Cẩm Tú Viên, Phong Cẩm liền tìm đến Thái phu nhân, nói chuyện Thương Nhục Văn khó sinh cũng không liên quan tới Thanh Hề, nhưng cũng không có nghĩa là Mộ Thanh Hề không chút liên quan tới chuyện đó, chẳng qua là biểu hiện thái độ thế thôi.

Khi Phong Lưu được báo thế không tỏ thái độ gì, nhưng Thái phu nhân thì lại hoài nghi vô cùng, bà rất rõ tính tình Phong Cẩm, hẳn là con út của bà,

được nuông chiều từ nhỏ, không biết chịu thiệt thòi là cái gì bao giờ, huống chi là loại chuyện thế này, hẳn không làm rùm beng rồi giao Thanh Hề cho quan phủ đã tính là nhân nhượng lắm rồi.

Tiểu là khi Thái phu nhân định gọi Thanh Hề đến nói chuyện riêng lại không được, ngay sau ngày hôm đó, Thanh Hề ngã bệnh, da mẩn đỏ, sắc mặt khô vàng, ai nhìn cũng biết là bệnh tình nghiêm trọng, thế nên nhất thời Thái phu nhân không hỏi chuyện thắc mắc trong lòng.

Tuy là Tứ gia đã nói vậy, Thanh Hề cũng đã thoát vận mệnh ở Từ Ân Tự, nhưng không tránh được hình phạt khác. Thấy bệnh tình nàng khỏi sắc, Phong Lưu nói Thái phu nhân mời cho Thanh Hề hai mama thật là nghiêm khắc, phạt nàng ở trong Lan Huân Viện học quy củ cho tốt, không có chuyện gì đặc biệt không được ra khỏi Lan Huân Viện nửa bước, đương nhiên là nàng cũng không được quyền quản lý chuyện nhà nữa.

Đối với việc học quy củ, Thái phu nhân cũng ủng hộ, từ trước tới giờ bà không nhẫn tâm được với Thanh Hề, thế nên Thanh Hề mới không có quy củ như thế, không ngờ là bà lại góp phần khiến Thanh Hề sinh hư, thế nên cũng muốn nhờ chuyện lần này dạy dỗ nàng thật tốt, chỉ hy vọng nàng còn trẻ có thể sửa đổi.

Vương mama và Lý mama được mời đến rất nghiêm khắc, thái độ chưa từng coi Thanh Hề là phu nhân Quốc công, đôi lúc còn buông những lời như, với quy củ của Thanh Hề, đừng nói là phu nhân Quốc công, có bảo gả cho một viên quan thất phẩm tếp riu cũng không đủ tư cách. Từ ngày bị phạt, cơm ăn áo mặc của Thanh Hề đều phải theo sự quản lý của hai vị mama, nếu nàng không phục, nhẹ thì phạt nhịn đói, nặng thì kỷ luật cũng có.

Thái phu nhân cũng như đã nhẫn tâm, chỉ cho Thanh Hề thỉnh an mừng một ngày rằm hàng tháng, còn lại đều phải ở trong Lan Huân Viện học quy củ, đối với phương pháp giáo dục nghiêm khắc của hai mama chưa từng phản đối nửa câu, Thanh Hề đương nhiên cũng phải tuân theo.

Đến tháng Tư năm sau, Thái phu nhân thấy lời nói cừ chi của Thanh Hề đã có quy củ, thái độ cũng không kiêu căng nông nổi nữa nên rất vừa lòng. Lại thấy hai má vốn hồng hào tròn đầy của nàng giờ trắng bệch hốc hác, lòng thấy xót xa, liền miễn việc cấm túc học quy củ cho Thanh Hề. Được ra ngoài nhiều hơn, lại thêm Kiềm Gia biết nói chuyện, thỉnh thoảng lại như lo lắng kể chuyện Thanh Hề phải chịu khổ chịu sở thể nào trong nửa năm trước mặt Thái phu nhân. Tuy rằng chuyện cấm túc Thái phu nhân cũng đã đồng thuận, nhưng đứa con bà chưa từng đánh chửi một câu giờ bị phạt đánh phạt đối đủ đường, lòng Thái phu nhân sao chịu được, không lâu sau liền giới thiệu cho Vương mama và Lý mama một nhà chủ khác.

“Tuy là hai người Vương mama Lý mama đã đi rồi, con cũng không được quên chuyện học quy củ.” Thái phu nhân dù sao vẫn lo lắng Thanh Hề.

“Con không dám quên.” Thanh Hề cầm tay Thái phu nhân làm nũng.

“Còn nói không dám, lại không quy củ rồi.” Thái phu nhân gạt tay Thanh Hề ra.

“Là vì ở trước mặt mẹ thôi, trước mặt người khác con nào dám thế. Quy củ cũng không cấm con dẫu thân thiết với mẹ chồng.” Thanh Hề bĩu môi phụng phịu, “Mẹ đuổi con đi sao?”

Người lớn đương nhiên thích những đứa trẻ có quy củ, nhưng nói đến thương yêu thì vẫn thương yêu đứa con thân thiết với mình nhất, Thái phu nhân lúc trước rất sợ Thanh Hề lớn lên thành một người cứng nhắc lạnh lùng như Phong Lưu, nên đáy lòng bà đương nhiên là thích sự thân thiết của Thanh Hề.

“Chỉ quấy ta thôi.” Thái phu nhân buồn cười đánh yêu Thanh Hề, dù Thanh Hề có phạm lỗi nghiêm trọng như thế, trong lòng bà Thanh Hề vẫn như con gái đứt ruột đẻ ra, sau khi chịu phạt nàng lại biết hối cải, đương nhiên bà cho nàng cơ hội, không vì chuyện đó mà lạnh nhạt với Thanh Hề.

“Con nói cho ta nghe con làm thế nào mà lão Tứ chịu để yên chuyện đó?” Thắc mắc đã lâu, cuối cùng Thái phu nhân cũng hỏi ra lời.

Thanh Hề chần chừ một lát, chuyện phải đến sẽ đến, vì đây là chuyện trọng đại, Thái phu nhân lại thương yêu nàng như vậy, về tình về lý Thanh Hề đều không dám giấu diếm.

Thái phu nhân nghe xong một lúc lâu sau mới hít một hơi, “Con chấp nhận ... chấp nhận thế?”

Thanh Hề gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Sự khởi đầu

Thái phu nhân thất thố đẩy mạnh Thanh Hề, “Sao con có thể chấp nhận chuyện như vậy, chẳng lẽ con không biết tương lai sau này...”

Nhưng Thái phu nhân làm sao biết trải nghiệm kiếp trước của Thanh Hề, đừng nói là bảo nàng trở lại Từ Ân Tự kia, chỉ nghĩ đến đã khiến nàng gặp ác mộng, so với một kiếp đó, một chén thuốc vô sinh có là cái gì.

“Nhưng nếu không làm thế Phong Cẩm và Thương Nhượng Văn tuyệt đối không chịu tha thứ cho con, Đình Trục ca ca sẽ không cho con ở lại trong phủ.” Thanh Hề ứa nước mắt, đương nhiên nàng biết đời nàng hết hy vọng kể từ giây phút uống chén thuốc đó, nhưng có thể nào cũng tốt hơn việc bị đưa đến Từ Ân Tự.

Thái phu nhân chống tay lên trán, lão đảo như ngã, Thanh Hề vội vàng sai người đi báo cho Phong Lư, thỉnh Thái y đến, Thái phu nhân chỉ cảm tay Thanh Hề nói: “Có thể nào cũng không được nói với lão Đại.”

Thanh Hề gật gật đầu. Nếu nói cho Phong Lư biết, khẳng định là hắn sẽ ghét bỏ nàng, hắn là người thừa kế tước vị Tề Quốc công, phải có người nối dõi, vì lý do đó hắn có muốn bỏ nàng cũng được, nàng sao dám nói với hắn. Phong Lư tuyệt đối không thể không người nối dõi, chờ Thái phu nhân khỏe lại rồi thương lượng tìm giải pháp cho chuyện đó sau.

Thái phu nhân ngã bệnh, không ai lo liệu việc nhà, trước kia vốn là Thanh Hề quản lý chuyện trong nhà, từ khi nàng bị cấm túc, Thái phu nhân lại quản lý trở lại, nay bà bị bệnh, không biết quyền quản lý chuyện nhà sẽ đến tay ai, ai nấy đều cho rằng nếu không phải phu nhân Quốc công gia thì cũng là phu nhân Từ gia, bởi vì Nhị gia và Tam gia đều là con vợ lẽ.

Thật bất ngờ là Thái phu nhân lại để phu nhân Nhị gia là Tạ thị chủ trì trong phủ.

Nhị gia và Tam gia là con vợ lẽ, nếu quyền quản lý được trao cho phu nhân Quốc công gia hay phu nhân Từ gia thì chẳng nói làm gì, nhưng cùng là con vợ lẽ, giờ còn lại đến tay phu nhân Nhị gia, phu nhân Tam gia là Đỗ thị khó tránh chuyện âm ức trong lòng.

Sáng sớm hôm đó, Thanh Hề đang trên đường đến chỗ Thái phu nhân “ngẫu nhiên gặp gỡ” Tam phu nhân, “Thật là trùng hợp.” Đỗ thị cười tiến đến.

“Đúng vậy.” Thanh Hề dừng bước chờ Tam phu nhân.

Tam phu nhân thân thiết cảm tay Thanh Hề, thấp giọng nói: “Em cũng đừng để tâm, ai mà không phải từ từ học hỏi, quản lý việc nhà cũng chỉ là một lẽ thôi, em mới là chủ nhân đích thực của Quốc công phủ, sớm muộn gì mẹ cũng sẽ trao lại quyền quản lý việc nhà cho em. Nhị tẩu xuất thân nhà nghèo, cũng không có kinh nghiệm, em đừng nghĩ ngợi nhiều, cũng đừng giận mẹ.” Đỗ thị vịn phần đùi dằng khuyên Thanh Hề.

Lời Đỗ thị nói nghe qua thì thấy không có gì sai, nhưng còn phải nhìn xem người nghe là ai, Mộ Thanh Hề trước kia không coi ai ra gì, tính ích kỷ nông nổi, nếu bị Đỗ thị khích thế nhất định nổi giận rồi. Nhưng nay cảnh còn người mất, còn giúp Mộ Thanh Hề nhìn rõ bản chất của người chị em dâu này.

“Đỗ tỷ tỷ nói thế, em sao có thể giận mẹ chứ, nhị tẩu có thể chia sẻ chuyện trong phủ, em cảm kích còn không kịp, em vốn tính lười, nay càng được nhàn thân.”

Mộ Thanh Hề gọi Đỗ thị là Đỗ tỷ tỷ có phần không hợp quy củ, nhưng nàng tuy là dâu trưởng, lại là cưới về sau cùng, là bởi vì Phong Lư lãnh binh bên ngoài, trì hoãn chuyện hôn nhân, bản thân hắn cũng nghĩ mình chẳng biết da ngựa bọc thây lúc nào, không muốn lỡ dở đời con gái của ai, thế nên chần chừ không chịu tính chuyện cưới xin, mãi cho đến hai năm trước chiến thắng trở về mà người vẫn nguyên vẹn, mới thành thân cùng Thanh Hề. Kể ra, người về làm dâu đầu tiên là Nhị phu nhân Tạ thị hơn Thanh Hề tám tuổi có lẽ, Đỗ thị cũng hơn tuổi Thanh Hề, nàng cảm thấy gọi hai người là đệ muội rất ngọt ngào, liền lợi dụng cách xưng hô “tỷ tỷ”, Thái phu nhân chiều nàng, cũng không quản chuyện xưng hô này.

Đỗ thị nghe Thanh Hề nói thế, nụ cười héo mất ba phần, lòng thầm nghĩ phu nhân Quốc công học quy củ xong thật như đối tính.

Vừa đi vừa nói chuyện nên chẳng mấy chốc đã đến chỗ Thái phu nhân, Nhị phu nhân đã ngồi trong phòng Thái phu nhân hầu hạ rồi, Thanh Hề tiến lên tự nhiên cầm cây lược gỗ từ tay đại a đầu của Thái phu nhân là Hà Ngôn, cẩn thận chải đầu cho Thái phu nhân, có chút buồn bã nói: “Mẹ có tóc bạc rồi.”

Thái phu nhân không thêm để ý, cười nói: “Ta từng này tuổi rồi, có tóc bạc có phải chuyện gì to tát đâu, con đừng buồn.”

Nhị phu nhân là người vụng về trong chuyện tình cảm, lại hay tự ái tự ti vì mình xuất thân nhà nghèo, không thường xuyên nhìn mẹ chồng là Thái phu nhân, chỉ sợ người ta nói cô ấy khom lưng vì phú quý.

Tam phu nhân là xuất thân đại gia, nhưng tính tiểu thư đã quen, cũng không giỏi khéo léo lấy lòng, ngược lại còn đồ kỵ và khinh thường sự nhu thuận của Thanh Hề.

Hai người liếc nhau, đều quay mặt đi hướng khác, nhất thời không nói chuyện. Chỉ có Thanh Hề và Thái phu nhân tì tê thì thầm.

Sau khi ăn xong Thanh Hề theo Thái phu nhân đến Phật đường, hai người kia tự về phòng mình dùng cơm.

“Ta giao quyền quản lý cho chi thứ Hai, con đừng khúc mắc vì chuyện đó.”

“Mẹ, con hiểu mà, tính con không ổn định, không thích hợp quản lý việc nhà, lần trước mẹ để con quản lý, con đã gây ra rất nhiều rắc rối rồi, Đình Trục ca ca cũng phải dạy dỗ con không ít lần.” Thanh Hề có chút ngượng ngừng cười nói, kỳ thật lòng mọi người đều biết, cô không vào tay Thanh Hề, chỉ sợ nàng không kiềm chế được mà sinh sự.

Nhắc tới Phong Lư, Thái phu nhân lại nhớ đến chuyện kia, “Tính tình lão Đại cô độc lạnh lùng, nhưng cũng không phải là người không thể tiếp cận, con nên chịu khó đối tính trẻ con, tránh ngày nào đó ta nằm xuống...”

“Sẽ không.” Thanh Hề dậm chân ngăn không cho Thái phu nhân nói tiếp, chuyện như thế thật là nghĩ cũng không dám nghĩ, “Mẹ, mẹ không được nói như vậy, mẹ sẽ sống lâu trăm tuổi, con sẽ cầu xin Phật tổ mỗi ngày, chia bớt tuổi thọ của con sang cho mẹ, nếu có một ngày như vậy, con cũng không

muốn sống một mình.”

“Xem con kia, lại nói linh tinh rồi.” Dù những lời này không thể thành thật, nhưng người già đều thích nghe mấy lời này, Thái phu nhân cũng không ngoại lệ.

“Chuyện đó không thể trách con, người hầu trong phòng con cũng toàn những người non trẻ cả, thế nên con muốn xin hai người hầu của mẹ, có thể nhắc nhở con lúc cần thiết, những kẻ chỉ biết lấy lòng phụ họa con không muốn giữ nữa.”

Thái phu nhân trầm tư một lát, “Cũng tốt. Hà Ngôn Hà Ngữ không cho con được, Lâm Lang và Thôi Xán một đứa trầm tĩnh một đứa giỏi giang, thật ra rất thích hợp, ta lại chọn thêm một mama cho con.”

Thanh Hề vội vàng lắc đầu, “Không được, con không dám, con đã xin tận hai người rồi, nếu thêm người khác lại nói mẹ đối xử bất công.”

Thái phu nhân buồn cười chọc vào trán Thanh Hề mấy cái, “Con đừng nói dối, con sợ ta phái một mama đến cần nhân con thì có.”

Thanh Hề cười giả ngu, các bà mama kia còn vênh váo hơn cả chủ nhân là nàng, nàng không hầu hạ được.

“Còn nữa, Kiêm Gia và Bạch Lộ ở phòng con cũng đến tuổi rồi, con muốn xin mẹ ra ân, trả tự do hoặc là gả chồng cho họ.” Hiển nhiên là Thanh Hề không muốn giữ lại hai người hầu không biết đường khuyên nhủ chủ nhân ngược lại còn đổ thêm dầu vào lửa.

Thái phu nhân gật đầu, “Con trưởng thành thật rồi. Chuyện này con không cần quan tâm, ta sẽ để Viên mama lo liệu.” Thái phu nhân thấy Thanh Hề đuổi Kiêm Gia và Bạch Lộ đi cũng yên lòng hơn. Có một số việc Thanh Hề tuổi vẫn nhỏ chưa thích hợp để làm, nhưng Thái phu nhân tuyệt không tha thứ một cách dễ dàng cho bọn hầu gái tai họa như thế.

Sau đó Viên mama nhanh chóng xử lý Kiêm Gia và Bạch Lộ một cách vô cùng gọn ghẽ và lẹ lẹ, chỉ nói là đã gả đi xa, không có ai rảnh rỗi chất vấn nhiều.

“Tôi thấy phu nhân Quốc công chừng chặc hơn xưa rất nhiều.” Viên mama tán gẫu với Thái phu nhân.

“Vấp ngã đau như thế, nếu không tự tỉnh thì cũng không ai giúp được nó.” Thái phu nhân vẫn hỏi hặn.

“Nhưng mà...” Viên mama có chút không đành lòng, tuy nói Thanh Hề là Thái phu nhân nuôi lớn, nhưng người trực tiếp chăm sóc bế bồng nàng vẫn là Viên mama, so ra thì tình cảm Viên mama dành cho nàng cũng không kém.

“Người biết xót con bé, chẳng lẽ ta thì không, nhưng cũng là trước kia nuông chiều con bé quá, mới dẫn đến tai họa hôm đấy, sau này người cũng đừng nuông chiều con bé nữa.” Thái phu nhân giống như có chút oán Viên mama.

“Xem ngài đi, chẳng lẽ người nuông chiều con bé nhất lại là tôi?” Viên mama phản bác, bà ấy là nha hoàn hồi môn của Thái phu nhân, hai người làm chủ tớ đã mấy chục năm, địa vị ở Quốc công phủ cũng đặc biệt hơn người, ngay Phong Lưu cũng đối xử với bà ấy như trưởng bối, thế nên mới nói chuyện với Thái phu nhân tự nhiên như thế.

Thanh Hề được cho Lâm Lang và Thôi Xán thì đối xử thân thiết như chị em, dù sao cũng là người của Thái phu nhân, hai người đó cũng tài trí hơn người, vừa đến Lan Huân Viện liền gọi hết người hầu kẻ hạ ra chỉnh đốn một phen, sau đó viết một bản nội quy giao cho Thanh Hề, bên người Thanh Hề đứng là thiếu người như vậy, tự nhiên cao hứng đặc biệt, ban thưởng cho hai người hầu, sau đó giao hết người hầu kẻ hạ trong Lan Huân Viện cho Lâm Lang và Thôi Xán quản lý.

Nửa năm sau, Phong Lưu đến phía Nam công tác làm nhiệm vụ trở về. Hôm Phong Lưu về phủ, Thanh Hề đang ở phòng ám phía Tây của Thái phu nhân chép kinh cho bà, nghe tiếng nha đầu canh cửa thỉnh an Phong Lưu, mới ngượng ngùng ra ngoài, cúi đầu đứng một bên.

Nhị phu nhân, Tam phu nhân nghe nói Phong Lưu hồi phủ, cũng tới vấn an, Tứ phu nhân Thương Nhược Văn vẫn đang dưỡng bệnh trong Cẩm Tú Viên không đến, nhưng vẫn sai người tới vấn an thay.

“Phía Nam thế nào, thời tiết ở đấy ảm thấp, con có quen không?” Thái phu nhân đã lâu không gặp Phong Lưu, tự nhiên có nhiều điều muốn hỏi.

“Rất tốt.” Phong Lưu kể qua loa mấy phong tục tập quán của phương Nam, tuy hẳn không thích nói chuyện, nhưng vì thấy Thái phu nhân hứng thú nên cũng nói nhiều hơi bình thường, hẳn kể chuyện thu hút nên mọi người đều nghe rất say sưa.

Thanh Hề vụng trộm liếc nhìn Phong Lưu, thấy hẳn phong thái lịch lãm, cao quý như ngọc, nhưng dù có tuấn tú thế nào, cũng khó gần như một tảng đá.

Phong Lưu thấy Thái phu nhân bắt đầu mệt mỏi, không ở lại lâu, chỉ nói: “Con có mang về ít quà từ phương Nam, con đã sai Thính Tuyên mang đến các nhà rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nước mắt mẫu đơn

Nhị phu nhân, Tam phu nhân cảm ơn, Thanh Hề cũng rất nóng ruột, nàng thật sự muốn về xem quà dành cho mình, xem có thể tìm chút manh mối gì không, tìm hiểu ý tứ Phong Lưu dành cho mình

Thanh Hề trở lại Lan Huân Viện mới biết không có ai mang quà từ Tứ Tĩnh Cư qua. Hiển nhiên là trong lòng Phong Lưu vẫn nhớ lỗi lầm của nàng.

Thanh Hề có chút rầu rĩ ngồi ở cửa sổ phía Nam, lòng suy ngẫm về cái tương lai không lấy gì làm tươi sáng của mình. Phong Lưu và Thanh Hề là vợ chồng mà lại ngủ riêng, ba ngày sau đám cưới, Phong Lưu chuyển đến ở trong thư phòng Tứ Tĩnh Cư, chỉ nói là vết thương cũ tái phát.

Lần bị thương đó thiếu chút nữa là lấy mạng Phong Lưu, nghe nói là thương ở ngang hông, mùa đông hàng năm sẽ tái phát. Đàn ông mà bị thương ngang hông thật khiến người khác phải xì xào, nhưng không có ai dám đến hỏi Phong Lưu. Phong Lưu trước giờ ít gần nữ sắc, trước khi cưới Thanh Hề, hắn cũng chỉ có một nàng hầu, sau khi cưới Thanh Hề không bao lâu cũng đuổi đi, chỉ khiến người khác thêm bàn tán.

Phong Lưu chuyển đến Tứ Tĩnh Cư tuy khiến mọi người kinh ngạc, nhưng không ai dám nhiều lời, Thái phu nhân cũng không đề cập đến chuyện này, Thanh Hề cũng không nhớ nổi đêm động phòng với Phong Lưu là như thế nào nữa, nhưng vẫn có chút ấn tượng về đau đớn. Thanh Hề trước kia vừa không thích vừa sợ hãi Phong Lưu, hắn chuyển đi, nàng thật sự là cao hứng vô cùng, vì thế chuyện Phong Lưu và Thanh Hề ở riêng cứ kéo dài như vậy, dần dần thành lệ.

Nhưng Thanh Hề hôm nay đã có một kiếp trải nghiệm chuyện nam nữ, biết rất rõ, vợ chồng mà không cùng giường, tình nghĩa có nhiều đến đâu cũng không thể duy trì lâu dài trong mối quan hệ lạnh nhạt này, huống chi giữa bọn họ cũng không có cái gọi là tình yêu, nếu sau này có ai thì thăm bên gối Phong Lưu, tháng ngày của nàng nhất định là không lấy gì làm dễ chịu.

Lâm Lang thấy Thanh Hề rầu rĩ không vui, cho rằng nàng tức giận vì không có quà. Lâm Lang là con của người hầu phủ Quốc công, lớn lên trong Quốc công phủ, sao có thể không biết tính tình Thanh Hề, chỉ sợ vị tiểu tử tông này phát hỏa, cãi lộn, đến lúc đó Thái phu nhân lại trách mắng Lâm Lang không biết đường khuyên nhủ.

Lâm Lang lén phân công Thôi Xán sang chỗ Thái phu nhân, kể tình hình Thanh Hề, khiến Thái phu nhân cười mãi, cười đến mức Thôi Xán cũng hồ đồ.

“Thanh Đồng, ta đang tự hỏi sao lão Đại lại tặng bà già này mấy cây vải màu tím nhạt hồng phần của các cô gái trẻ, thì ra là để tặng Thanh Hề.” Thái phu nhân nói với Viên mama.

“A di Đà Phật, xem ra, trong lòng Quốc công gia vẫn nhớ thương phu nhân.” Viên mama cười nói.

Thái phu nhân cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì quá trình Phong Lưu đến phương Nam công tác, thư gửi về rất ít đề cập đến Thanh Hề, nếu có cũng chỉ là nhắc nhở Thái phu nhân phải dạy dỗ nàng nghiêm khắc hơn, còn nói nếu nàng vẫn làm điều sai trái, lập tức đưa đến Từ Ân Tự. Thái phu nhân còn sợ sau khi Phong Lưu trở về, tức giận chưa nguôi, lại trách mắng Thanh Hề tiếp.

Rất nhanh sau đó, Thôi Xán cho người bê đồ Thái phu nhân đưa về Lan Huân Viện.

Lâm Lang lần lượt lấy ra từng thứ mà Thanh Hề vẫn thích, “Phu nhân, ngài xem, vải vóc phương Nam dệt mềm mại hơn của chúng ta, có sự thanh nhã của sông nước, ngài nhìn màu đỏ nhạt này, đẹp như hoàng hôn, kính thành cũng hiếm gặp.”

Thanh Hề giờ tay sờ sờ tấm sa tanh gọi là Tuyết Quang Đoạn, nhớ tới chuyện kiếp trước từng bị đánh vì một tấm sa tanh. Vốn nàng xuất thân phú quý, Tuyết Quang Đoạn thấy mãi thành quen. Nhưng sau khi tái giá, nhà đó làm sao phú quý được như Quốc công phủ, mẹ chồng ghê ghét hách dịch, chồng thì thô lỗ hạ lưu, tấm Tuyết Quang Đoạn cuối cùng trong số hồi môn của nàng chính là bị kẻ đó cướp đi bán lấy tiền đánh bạc, vì nàng không chịu còn lời nàng ra đánh đến mức nàng liệt giường nửa tháng.

Thanh Hề nhớ đến đoạn thời gian sống không được mà chết cũng không xong đó, tim lại bắt đầu nhói đau. Đó là cơn ác mộng suốt đời nàng, từ khi sống lại, thỉnh thoảng nàng vẫn nghe thấy tiếng cười khắc khắc đầy quái dị trong mơ.

Nghĩ đến đó, Thanh Hề vừa kinh vừa sợ, không kiềm chế được, lệ tràn khóe mi. Lâm Lang thấy nàng như thế, vội vàng nói: “Tuy là Quốc công gia đưa đến chỗ Thái phu nhân, nhưng ngài xem đi, màu sắc tươi sáng thế này, sao có thể là sở thích của Thái phu nhân chứ, đều là hợp với người trẻ tuổi như phu nhân, rõ ràng là Quốc công gia tặng cho phu nhân.”

Nhưng càng như thế lại càng khiến Thanh Hề khóc nhiều hơn.

Đúng lúc này, Phong Lưu đến Lan Huân Viện, qua khung cửa sổ thủy tinh trong suốt, hắn thấy Thanh Hề ngồi trước một bàn đầy vải vóc nước mắt lã chã như mưa, thần sắc lạnh lẽo, gương mặt nhỏ nhắn tui thân như bông hoa hồng động sương, đáng thương nhưng lại có sự quẫn rũ đặc biệt.

Phong Lưu nhất thời nhìn mà sững sờ. Thanh Hề xưa nay vẫn là đáng vẻ lộng lẫy rạng ngời, đẹp lóa mắt như một viên ngọc lấp lánh, ai mới thấy nàng đều bị vẻ đẹp lộng lẫy của nàng làm cho oán tiếc, vì cảm thấy nàng sinh ra là để được sủng ái yêu chiều. Nay trong nàng niu lại thêm chút khổ sở, như mẫu đơn động sương, hoa hồng ngâm mưa, khiến người ta đáng lòng thương tiếc.

Thương Nhục Văn là kiểu con gái dịu dàng đáng yêu, đáng vẽ như hoa lê sau mưa khiến ai thấy cũng thương, nhưng nếu nói đau lòng bên nào hơn, vẫn là đau lòng cho cảnh mẫu đơn vẫn được nâng niu, một khi động sương, người liền lo lắng gió mưa vùi dập, không thể trở mặt nhìn dù chỉ là mưa bụi ước hiếp cảnh mẫu đơn.

Phong Lư nhìn thấy thế, cũng mềm lòng hơn. Trong nửa năm hần đến phương Nam làm việc, Thái phu nhân cũng mấy lần gửi thư nói bà mời cho Thanh Hề hai mama rất nghiêm khắc, nói quy củ của nàng đã thay đổi nhiều rồi, con giận của Phong Lư đã từ từ tiêu tan theo thời gian. Hần nghĩ đứa bé này bị mình nuông chiều từ nhỏ, ngày bé hần còn thay tã cho nàng, nàng xấu tính là do hần nuông chiều, đều tự trách mình không dạy dỗ nàng thật tốt.

Nghĩ đến đây, Phong Lư chợt thấy thật không ổn. Nào có người chồng nào nghĩ về vợ như hần, hần đối với Thanh Hề giống như cha với con gái, mặt lạnh tâm nóng, ngoài mặt tuy bất hòa, nhưng trong lòng lại quan tâm tới nàng hơn bất kỳ ai, thậm chí phải dạy dỗ nàng thế nào, chỉ thiếu nước nói nàng xấu tính như vậy, sau này biết gả cho ai v.v. . .

Kỳ thật không thể trách Phong Lư, Thanh Hề mất mẹ từ nhỏ, phụ thân lấy mẹ kế, Thái phu nhân sợ mẹ kế đối với nàng không tốt, thường xuyên đón nàng về Quốc công phủ, Phong Lư khi đó còn ít tuổi, chưa có tính cách lạnh lùng cô độc thế này, thấy Thanh Hề đáng yêu xinh xắn, cũng rất yêu thương nàng. Thanh Hề tè dầm lên hần hần cũng không tức giận, còn tự tay thay tã cho nàng. Rồi hần dần lớn lên, trọng trách trong phủ đều đặt lên vai hần, hần càng lúc càng lạnh lùng để trưởng thành, chỉ cảm thấy chiếu cố người nhà là trách nhiệm của hần, cũng đặt Thanh Hề dưới sự che chở của hần. Thanh Hề lại tính trẻ con, hần nhìn nàng chậm rãi lớn lên, lại khiến Phong Lư không tự giác đối xử với Thanh Hề như con gái mình.

Lúc trước khi Thái phu nhân nói gả Thanh Hề cho Phong Lư, hần cũng từng nhăn mặt nhíu mày, nhưng khi đó Thanh Hề đã kiêu căng lắm rồi, hần sợ gả nàng cho người khác nàng lại phải chịu thiệt thòi, vì thế gật đầu. Trong lúc nhất thời “con gái” biến thành vợ, hần không thích ứng kịp, vì thế không biết phải đối xử với Thanh Hề thế nào, mới khiến nàng càng lúc càng ương bướng.

Phong Lư chinh đốn suy nghĩ một phen, rồi mới bước chân đi vào nhà, hầu gái canh cửa thỉnh an vén rèm. Thanh Hề nghe tiếng vụng về luống cuống lau nước mắt. Phong Lư nhìn đôi mắt hoe đỏ của nàng, nhớ tới lời mẫu thân nói nàng đã thay đổi, chỉ hy vọng nàng đã thật sự hối cải.

“Sao, cảm thấy ảm ức?” Phong Lư lạnh lùng hỏi, thật là nghĩ một đằng mà nói một nẻo.

Trong lúc nhất thời Thanh Hề không biết nên trả lời thế nào, tuy rằng nàng biết người sai là mình, nhưng nàng vẫn không thể kiềm chế được sự tủi thân, hần sao có thể nhẫn tâm đưa nàng đến Từ Ân Tự, từ đó trở đi không chút ngó ngàng. Từ sự kiện đó, Thanh Hề cũng có thể nhìn ra Phong Lư không có chút tình cảm gì với nàng, nếu không phải vì Thái phu nhân, chỉ sợ hần đã không nhẫn nại chịu đựng nàng từ lâu rồi. Nhớ tới tiền đồ gian nan, nước mắt Thanh Hề lại không kìm nén được, lặng lẽ tuôn rơi.

Thanh Hề xưa nay vốn là người phát sinh một chút việc nhỏ sẽ làm náo loạn đến kinh thiên động địa, chịu một chút ảm ức cũng phải rùm beng cho ai nấy đều biết, hôm nay lại đối tính, chỉ biết khóc ảm ức, càng kìm nén nước mắt lại càng trào ra nhiều hơn, Phong Lư nhìn nàng, biết là đứa bé này vẫn chưa trưởng thành.

“Nói chuyện đi. Có phải cảm thấy mọi người vẫn nên chiều chuộng nàng, nàng giết người phóng hỏa thì người khác nên mang quạt đến quạt cho lửa bốc, đúng hay không?” Phong Lư chưa từng làm cha, cứ nghĩ quát to sẽ khiến đối phương nín khóc, nào biết điều đó hoàn toàn phản tác dụng.

Từ khi Phong Lư vào phòng, người hầu đều tự động tránh mặt, hoặc là sang phòng bên cạnh lấy đồ này nọ, hoặc là xuống bếp xem nước sôi chưa để pha trà, chỉ có Lâm Lang là cố lấy dũng khí mang ấm trà vào rót, nào biết vừa đến cửa đã thấy Phong Lư răn dạy Thanh Hề, sợ tới mức run cầm cập, chèn đĩa va chạm kêu lạch cạch.

Vắt và lấm Lâm Lang mới đặt được ly trà ổn định xuống trước mặt Phong Lư, đầu cúi gằm không dám ngẩng.

Phong Lư có lẽ cũng nhận ra mình dọa người hầu, nói với giọng ôn hòa hơn, “Người lui xuống đi.”

Lâm Lang như được đại xá, Thanh Hề mở to đôi mắt ầng ậc nước nhìn Lâm Lang, lòng thỉnh cầu Lâm Lang đừng đi.

Lâm Lang thầm đáp trong lòng, nô tỳ thật sự xin lỗi phu nhân, sau đó biến mất như một con gió.

Phong Lư nhìn cặp mắt biết nói của Thanh Hề, đột nhiên mỉm cười.

“Lại đây, ta ăn thịt nàng sao mà phải đứng xa như vậy?”

Thanh Hề đi tới chậm như rùa.

“Nếu nàng vẫn cảm thấy ảm ức, thì tức là vẫn chưa nghĩ thông suốt, ta thấy nàng vẫn cần. . .”

“Không có, không có, thiếp không cảm thấy ảm ức vì chuyện đó.” Thanh Hề vội vàng nói.

“Thế khóc vì cái gì?” Phong Lư bị nước mắt Thanh Hề làm cho rối loạn, khi nàng đến gần, hàng mi cong lấp lánh lệ của nàng trở nên rõ mồn một, càng khiến hần thêm mềm lòng.

“Không phải, là . . . là không kìm nén được.” Thanh Hề luống cuống đưa tay lên lau nước mắt, chỉ tiếc vừa kinh vừa sợ nên vẫn không ngăn được dòng nước mắt.

Phong Lư thấy nàng meo meo đáng thương, cũng rất chần chừ, cũng biết là làm nàng khó xử, hần giờ tay lau nước mắt cho nàng.

Thanh Hề bị động tác đó của Phong Lư làm kinh ngạc, dường như chính bản thân Phong Lư cũng bị kinh ngạc như thế, hần hồi vòng vo, “Không ầm ức vì thế, vậy ầm ức vì cái gì?”

Dường như là Thanh Hề được hành động dịu dàng của Phong Lư cổ vũ, cố lấy dũng khí nói: “Bởi vì Đình Trục ca ca muốn đưa Thanh Hề vào chùa, thiếp nghe nói Từ Ân Tự kia đáng sợ cực kỳ...” Thanh Hề lại khóc nức. Sau sự kiện kia Phong Lư bận rộn liên miên, mới từ phương Bắc trở về, lại bị Hoàng đế phái tới phía Nam, nay trở về, Thanh Hề mới có cơ hội hỏi một câu.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: May áo xuân

“Nếu nàng sửa đổi rồi, ai đưa nàng đến chùa làm gì?” Phong Lư rút khăn tay từ tay Thanh Hề, lau nước mắt cho nàng, nhưng hần không quen làm việc này, thế nên hơi mạnh tay quá, Thanh Hề bị đau, lui về phía sau nửa bước, nhờ thế cũng nín khóc.

“Gọi người hầu vào hầu hạ nàng rửa mặt đi, khóc như mặt mèo, còn ra thể thống gì.” Phong Lư thu tay lại.

Thanh Hề gạt đầu, Lâm Lang đứng ngoài cửa nghe động tĩnh, thấy thế trái tim mới thả lỏng, lại nghe Thanh Hề gọi, vội vàng cùng Thôi Xán bê nước vào hầu hạ Thanh Hề.

Phong Lư thấy Thanh Hề định bôi nước hoa khô, bỗng nhiên nhớ tới mấy thùng đồ mang về, nhân tiện nói: “Ta có mang mấy thứ từ miền Nam về, tặng cho nàng hết, bảo người hầu ra ngoài cửa gọi Thính Tuyên bê về đây.”

Thanh Hề nghe thấy nói có quà, lòng nghĩ thật ra Phong Lư vẫn thương yêu nàng, mặt liền hiện vẻ vui mừng, thúc giục Thôi Xán đi mau.

Không lâu sau liền thấy bốn người hầu chuyên làm việc nặng khiêng hai thùng đồ vào, Thanh Hề không nhìn được muốn mở ra ngay lập tức, chắc là do kiếp trước sống khổ quá lâu, đến kiếp này gặp thứ gì tốt đều thích.

Trước khi hành động Thanh Hề không quên đưa mắt nhìn Phong Lư đang ngồi bên cửa sổ phẩm trà đọc sách, thấy Phong Lư gạt đầu với nàng, nàng mới nhảy nhót kéo Lâm Lang đi mở thùng.

Thùng đầu tiên chứa đầy vải vóc, có lụa Hàng Châu, lụa Giang Nam, lụa Nam Kinh, đương nhiên còn có Tuyết Quan Đoạn, gấm hoa, gấm Tứ Xuyên tinh tế nhất phương Nam, ngoài ra là da cáo, da chồn để làm áo khoác mùa đông, đều là đồ thượng đẳng, màu sắc cũng là những màu mà Thanh Hề yêu thích.

Nhưng Thanh Hề vẫn thích thùng thứ hai hơn, vừa mở ra là Thanh Hề suýt thì hét lên vì sung sướng. Thanh Hề nâng niu quả cầu hương(2) bằng vàng chạm khắc hoa văn hình hoa sen trong lòng bàn tay, từng chi tiết đều rất tinh xảo, hình hoa sen rất thật, Thanh Hề rất thích, hoa khô ở trong quả cầu hương cũng là hương hoa hồng mà Thanh Hề thích nhất. Quả cầu hương này ở kinh thành cũng có, nhưng phương Nam làm vẫn tinh xảo hơn.

Thanh Hề vui mừng không tả sai Lâm Lang treo quả cầu hương lên đầu giường, lại lấy ra một cái hộp ba tầng sơn hoa văn màu hồng phấn, vừa mở ra đã thấy toàn đồ trang sức. Tầng thứ nhất là khuyên tai, vòng tay linh tinh, đều là những kiểu dáng mới nhất, tất cả đều gắn kim cương đá quý, lấp lánh muốn lóa con mắt, Thanh Hề nhìn mê mẩn. Tầng thứ hai là một bộ trâm ong bướm vờn hoa bằng vàng, Lâm Lang trầm trồ mãi không thôi, tầng thứ ba là một dây chuyền pha lê và một trâm ngọc bích, long lanh long lánh, cái hộp này nhất định không ít hơn năm ngàn lạng.

“Phu nhân, hộp này đẹp quá.” Mộ Thanh Hề vốn nhiều đồ tốt, nếu bình thường Lâm Lang cũng không đến nỗi mê mẩn, nhưng hộp trang sức ba tầng này thật sự quá đặc biệt, khiến Lâm Lang phải trầm trồ không thôi.

“Ừ, hần là không phải đồ của Trung Nguyên chúng ta, giống đồ của nước ngoài. Màu hồng phấn nền trắng này thật là đẹp mắt, so với hộp gỗ tử đàn đen tuyền của ta thì đẹp hơn nhiều.”

“Nhân lực tinh tường đấy.” Phong Lư nói.

Thanh Hề đắc ý cười hi hi, lại cao hứng phấn chấn mở một hộp sơn nền trắng vẽ hình phụ nữ quý tộc phương Tây, Lâm Lang và nàng đều nghĩ vẫn là trang sức, không ngờ mở ra thấy hàng loạt hộp phấn nhỏ các màu.

Lâm Lang không biết là cái gì, Thanh Hề lại kinh hô, hộp này là hộp các màu phấn và son tươi đẹp nổi tiếng nhất Kim Lăng.

Thanh Hề bày từng hộp nhỏ ra, lại mở nắp nhìn, có phấn màu đỏ, màu tím, màu vàng, màu trắng... rất nhiều màu sắc.

“Đây là bột màu để vẽ tranh sao?” Lâm Lang tò mò.

Thanh Hề cười nói, “Đây là phần trang điểm.”

Lâm Lang kinh hô, “Làm sao có thể, ai lại bôi phấn màu tím lên mặt chứ?”

Thanh Hề đưa mắt nhìn, “Đừng nói vội, để ta biểu diễn cho người xem, người đi gọi Cần Nhi vào đây.”

Cần Nhi là người hầu vẩy nước quét nhà, hơi ngớ ngẩn, da vàng vọt, không biết Thanh Hề gọi vào có việc gì, lại nhìn thấy Phong Lưu nên run run rẩy rẩy, Thanh Hề bảo Cần Nhi ngồi xuống, lấy từ hộp gỗ từ đàn ra một bộ cọ trang điểm, trộn một ít phấn tím với phấn vàng, dùng vải bông vo tròn dậm lên một nửa mặt Cần Nhi, lại dùng bút ngòi nhỏ đánh phấn tím lên một bầu mắt Cần Nhi, cuối cùng đánh chút phấn trắng lên khóe mắt.

Sau một phen tô vẽ, hai nửa mặt Cần Nhi như của hai người khác nhau, bên trái có trang điểm trắng nõn, còn bóng khỏe tỏa sáng, khiến Lâm Lang muốn cắn lưỡi.

Phong Lưu ngồi một bên nhìn Thanh Hề đắc ý dào dạt, khề nhếch miệng mỉm cười, nhưng không ai phát hiện ra.

Đặt hộp phấn son xuống, Thanh Hề lại thấy trong rương có cả xà phòng thơm, có mùi hoa hồng, hoa quế, hoa nhài ..., còn có cả hương cam và các hương trái cây khác mà Thanh Hề thích nhất, Thanh Hề nhìn mà mê mẩn không rời ra nổi, Lâm Lang khen đồ phương Nam tinh xảo không hết lời.

Thanh Hề lấy hai bánh xà phòng thơm thưởng cho Lâm Lang và Thôi Xán, sau đó bảo Lâm Lang cất gọn lại. Trong lòng vui mừng vô cùng, Phong Lưu mang về thứ gì cũng là theo sở thích của nàng, nhưng hẳn là đàn ông, xưa nay lạnh lùng, làm sao lại biết mua phấn son trang sức cho phụ nữ chứ.

Lòng Thanh Hề trào dâng cảm giác nguy hiểm, liền có chút ngượng ngừng xoắn tóc, ngồi xuống trước mặt Phong Lưu, “Đình Trục ca ca tặng thiệp toàn là đồ tốt, không biết là ai chuẩn bị cho ngài?”

Phong Lưu thấy nàng ngồi nghiêm chỉnh, lòng thầm bật cười, mấy tháng hắt đi xa, mẫu thân liên tục viết thư hỏi hắt đến phía Nam có ưng ý cô nương nào không, nếu có cứ nạp làm thiếp, về kinh có bà làm chủ, lại sợ hắt đi làm việc không người chiều cố, chọn ra hai hầu gái nhan sắc để nhìn để hắt mang theo. Phong Lưu chỉ cho là mẫu thân giận Thanh Hề, nghĩ nay Thanh Hề lại không có người thương yêu, lòng rất thương xót nàng.

“Như phu nhân của Tuần phủ Tô Châu chuẩn bị hộ.”

Thanh Hề nghe thế mới yên lòng, cũng không thấy Phong Lưu dẫn theo cô gái nào từ Nam trở về, trong lòng cũng được an ủi. Nhất thời lại nghĩ, so với việc để Phong Lưu tự nạp một người thiếp, nàng chọn lựa rồi nạp cho hắt vẫn tốt hơn.

Đến tháng mười một, Nhị phu nhân bắt đầu thu xếp chuyện may quần áo mùa xuân, Nhị phu nhân tự biết quản lý chuyện nhà không phải chuyện dễ dàng, hàng đông người soi mói đề bôi móc sai lầm của cô ấy, tháng chạp lại phải làm lễ giao thừa và tất niên, không có thời gian lo việc may quần áo, chờ qua tết chỉ sợ muộn, thế nên chuẩn bị sớm vẫn hơn.

Lâm Lang nói cho Thanh Hề hôm nay chương quỹ của Vân Thường Phưởng đưa thợ may đến lấy số đo, Thanh Hề ngạc nhiên, “Sao sớm vậy, còn chưa biết năm sau xu hướng là gì mà.”

“Chắc Nhị phu nhân sợ qua tết mới may thì muộn, nếu sang năm trong cung có xu hướng mới, chúng ta lại may thêm hai bộ là được. Mỗi lần may quần áo thế này, cả nhà từ trên xuống dưới cùng may, nhanh nhất cũng phải một tháng mới xong, cũng khó trách Nhị phu nhân muốn chuẩn bị sớm.” Lâm Lang nói đỡ cho Nhị phu nhân.

Thanh Hề nghiêng đầu, nghĩ một chút rồi nói, “Năm trước không phải là Khánh Tường Phưởng sao?”

Chuyện này Lâm Lang không biết lý do, chỉ cười.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Người bị khai đao

Khi Thanh Hề từ chỗ Thái phu nhân trở về Lan Huân Viện, nữ chương quỹ của Vân Thường Phưởng đã cùng hai thợ may đợi sẵn, “Phu nhân vạn phúc.”

Thanh Hề thấy chương quỹ kia trang điểm nhã nhặn, ngoại hình gọn gàng sạch sẽ, khoảng ba mươi tuổi, sắc mặt tươi cười cung kính nhưng không hèn mọn, nàng thấy rất có thiện cảm.

“Chờ lâu không?”

“Cũng vừa mới tới, thủy tiên của phu nhân chăm sóc nhìn thật có hồn, đoá hoa cũng lớn, nhưng ngạc nhiên nhất là thời điểm này lại chăm sóc được hoa trà nở kiêu diễm như thế, hoa tượng của quý phu thật có khả năng.” Chương quý Vân Thường Phụng cười nói.

Thanh Hề thấy Hoàng chương quý nói chuyện khéo léo, lúc nào cũng tươi cười, bèn mời vào phòng trong, nếu may áo xuân, tất nhiên là phải cởi áo để lấy số đo chính xác, phòng trong ấm áp hơn, thế nên mới mời vào.

Hoàng chương quý cũng từng làm thợ may, liền cầm thước dây tự tay đo cho Thanh Hề, sau khi nàng cởi áo ngoài, lớp quần áo mỏng manh còn lại không che được dáng người đầy đặn gợi cảm, Hoàng chương quý không kiềm chế được nói: “Dáng người phu nhân thật đẹp, đúng là giá áo trời sinh, mặc gì cũng đẹp.”

Thanh Hề nhìn xuống ngực mình đỏ mặt, so với những người khác thì đúng là ngực nàng có đầy đặn hơn.

“Tôi có mấy kiểu xiêm y này, phu nhân mặc vào nhất định đẹp nổi bật.” Hoàng chương quý đưa quyển vở về các kiểu dáng xiêm y vẫn mang trong người ra cho Thanh Hề xem.

Hoàng chương quý chỉ vào một bộ xiêm y mùa xuân có vạt áo giao nhau.

“Cổ áo này hình như hơi thấp?” Thanh Hề có chút chần chừ, kiểu xiêm y này đúng là mới mẻ độc đáo và đẹp, hoa văn cũng ít gặp.

“Đúng thế, kiểu này là của người Tây Dương mang sang, nghe nói phụ nữ phương Tây đều mặc như thế, có người đi đến đó về tả lại là có những phụ nữ phương Tây lộ quá nửa bộ ngực ra ngoài. Hai năm nay ở phương Nam đều chuộng kiểu xiêm y này, nghe nói thân thích của Huệ phi nương nương trong cung cũng đã may xiêm y kiểu này, qua năm mới nhất định sẽ thành xu hướng.”

Lời này của Hoàng chương quý thật sự tác động đến Thanh Hề, Huệ phi là phi tử đang được sủng ái nhất, nếu lời Hoàng chương quý là thật, kiểu xiêm y này đương nhiên sẽ thành xu hướng năm tới, ngoài ra còn nói lên rằng Hoàng chương quý có bản lĩnh lớn, tin tức bí mật thế này cũng biết.

“Ừm, vậy may vài bộ theo kiểu này, mang vài ra đây cho ta xem.” Thanh Hề mặc áo ngoài vào, ngồi xuống chỗ của mình.

Hoàng chương quý tự tay lấy vải ra cho Mộ Thanh Hề chọn, có vài màu ngà dệt chìm hoa văn trăm con bướm vờn hoa lẫn với chỉ kim tuyến, có vài màu xanh da trời dệt hoa mai bằng băng ngọc, đều là những thứ vải vóc đẹp. Thanh Hề lại sai Lâm Lang lấy vải của mình ra, bàn với Hoàng chương quý xem nên phối hợp thế nào, hai người nói chuyện rất hợp, Thanh Hề không chỉ may bốn bộ xiêm y theo lệ, còn dùng vải Phong Lưu mang về từ phía Nam làm thêm bốn bộ nữa.

Nhất thời còn thấy chưa đủ, lại lấy dạ lông cừu ra, để đặt Hoàng chương quý may mấy bộ quần áo mùa đông, tuy đã là tháng mười một, nhưng mới đầu xuân, sẽ còn rét tháng ba, đến lúc đó trời sẽ lạnh, làm cũng không thừa.

Hoàng chương quý cười không khép được miệng, dùng hết mọi kỹ năng tán tụng, nịnh bợ Thanh Hề lên mây.

Lâm Lang đứng một bên nhìn mà sốt ruột, Nhị phu nhân đã cho người đến nói từ đầu, là các vị chủ tử theo đúng lệ thường mỗi người may bốn bộ, không ngờ phu nhân cao hứng một lần là đặt hơn chục bộ. Nhưng Thanh Hề đang hào hứng như thế, Lâm Lang sao dám làm nàng mất hứng, nàng vốn là một chủ nhân bốc đồng, làm nàng mất hứng không chừng nàng làm loạn lên thì còn hỏng chuyện hơn, nhớ lần trước nàng thích một cây trầm phi thúy, Lâm Lang khuyên ở nhà có đến chục cây trầm tựa tựa thế rồi, nàng đừng mua nữa, chỉ vậy đã khiến Thanh Hề mất hứng, bực tức với Lâm Lang suốt ba ngày trời, cuối cùng giận dữ đi mua mười cây trầm cả phi thúy lẫn bạch ngọc mới nguôi cơn giận.

Bản tính tùy tiện của Thanh Hề không sửa đổi được chút nào, vẫn xa xỉ như xưa, hơn nữa lại không biết tương lai thế nào, cảm thấy hưởng thụ được ngày nào hay ngày đó, cho nên độ ném tiền qua cửa sổ so với trước kia chỉ có hơn chứ không có kém, Lâm Lang và những người hầu khác khuyên rất nhiều đều không có hiệu quả.

Nửa tháng sau, Hoàng chương quý tự mình mang quần áo đến, xem xem có chỗ nào cần sửa không, lại tặng Mộ Thanh Hề mười hai chiếc khăn tay, chính là theo bộ với mười hai bộ xiêm y, Thanh Hề rất vừa ý, nhưng nàng là phu nhân Quốc công sao có thể làm chuyện lợi dụng người khác, liền bảo Lâm Lang lấy ra mười hai lượng bạc đưa Hoàng chương quý.

Lâm Lang vừa mở tủ lấy tiền vừa làm bầm, khăn tay làm bằng vàng chắt, gì mà một cái khăn một lượng bạc.

Mộ Thanh Hề chỉ tập trung làm Tán Tài đồng tử, tất nhiên không quan tâm Lâm Lang làm bầm gì.

Không ngờ, bốn năm ngày sau, Nhị phu nhân bỗng nhiên đến thăm Lan Huân Viện.

Thanh Hề có phần kinh ngạc, con người Nhị phu nhân này rất chất phác, ngày thường ngoài việc thịnh an, cũng chỉ ở trong nhà chăm sóc hai đứa con một trai một gái, Thanh Hề làm phu nhân Quốc công vào ở trong Lan Huân Viện này đã lâu, trừ ngày thành hôn, chưa từng thấy Nhị phu nhân đến đây lần thứ hai, hôm nay không biết là con gió gì thổi đến.

“Tạ tỷ tỷ mời vào, trong nhà hơi bừa.” Thanh Hề có chút ngượng ngùng.

“Làm phiền đại tẩu.” Nhị phu nhân vừa bước vào nhà đã bị khí nóng trong nhà làm nóng sức người, phòng này vốn ấm, lại đặt nhiều chậu than, trong phòng vô cùng ấm áp, Mộ Thanh Hề cũng chỉ mặc áo đơn, khiến dáng người gợi cảm phô bày toàn bộ.

“Phòng này thật ấm áp.” Nhị phu nhân cười nói.

“Ừ, mặc áo kép quá dày làm gì cũng bất tiện, mặc áo đơn vẫn thoải mái hơn.”

Lâm Lang dâng trà mời Nhị phu nhân, là trà thượng đẳng, Nhị phu nhân nhấp một ngụm, liền phải lên tiếng khen trà ngon, cũng nhân thế mà đưa mắt đánh giá căn phòng này.

Lót ghế, trải bàn, trải giường, màn che rất độc đáo, không hề ngại bẩn rồi dùng màu tối như thông thường, tất cả đều là màu vàng nhạt, tím nhạt và các màu sắc tươi sáng khác, lót ghế trải bàn là sa tanh vàng, gấm hoa gấm Tứ Xuyên cũng la liệt xung quanh, tấm rèm dài chạm đất là loại lụa mềm mại nhất, kiểu may uốn lượn như xiêm y cho thiếu nữ. Từ phòng khách cho đến gian phòng phía Đông và gian phòng phía Tây, giữa các căn phòng đều ngăn cách bằng lớp rèm chạm đất, hoa lệ như chốn thâm cung, Nhị phu nhân suy thì căn phải lười.

Ngẩng đầu nhìn lên thấy tám bình phong trước cửa tròn treo đồ trang trí, là hai bình hoa tròn cỡ lớn, trông rất độc đáo, thanh lịch.

Trên bàn trước mặt Thanh Hề, có bình hoa tròn kiểu dáng giống hệt đang làm dở một nửa, “Đại tẩu, đây là làm cái gì, rất độc đáo.”

“Em làm quả cầu hoa treo lên trước màn, chị thấy có độc đáo hơn đồ trang trí khác không?” Mộ Thanh Hề được nói đến đồ mình làm thì cười tươi như hoa.

“Đúng vậy, màu sắc rực rỡ rất đẹp mắt, nhưng hoa rồi sẽ héo, sao treo được nữa?”

Lâm Lang đứng bên che miệng cười, đại khái là cười Nhị phu nhân không có kiến thức, cũng biết Nhị phu nhân xuất thân không tốt, trước kia là con gái nhà nông dân, cũng may cha cô ấy có chí tiến thủ, hai mươi mấy tuổi đỗ tiến sĩ rồi nhậm chức Tri huyện tỉnh xa, Thái phu nhân là vì thấy cha cô ấy danh tiếng làm quan tốt, lại ung tính nết cô ấy mới thay Nhị gia hỏi cưới cô ấy.

Thanh Hề trừng mắt với Lâm Lang một cái, “Hoa này là em dùng tơ mỏng để làm, cách làm là của người phương Nam, vốn là bí truyền không lộ cho người ngoài, em dùng không ít ngân lượng mới học được, chị thấy rất thật đúng không?”

Nhị phu nhân giống như không thấy sự thất lễ của Lâm Lang, cười nói: “Chả trách, đúng là đại tẩu nhanh nhẹn, không chỉ nhìn giống thật, còn mùi cũng như hoa thật nữa.”

Thanh Hề thấy Nhị phu nhân nhận xét có chút kiến thức, liền cười nói: “Cũng không hẳn thế. Trước khi làm vậy đều sương đọng trên hoa lên vải tơ, để khô, lại vậy sương hoa, cứ làm thế ba lượt, rồi mới dùng vải tơ đó làm hoa, tự nhiên sẽ có mùi thơm như hoa thật.”

“Thật không thể nghĩ ra được, quả là kỳ công.” Nhị phu nhân sợ hãi than.

Hiếm có lúc có người thảo luận cùng Thanh Hề về tác phẩm của nàng, nàng tự nhiên cảm thấy vui vẻ, tuy rằng Nhị phu nhân chất phác, nhưng thảo luận với cô ấy không giống như thảo luận với người hầu, Thanh Hề càng nói càng say mê, giảng là loại vải tơ nào thích hợp, loại nào không, làm nhị hoa thì làm bằng vải tơ mỏng mịn cuốn tròn, kỳ công phức tạp, khiến người nghe chóng cả mặt.

Sau một lúc lâu, Nhị phu nhân mới nhắc đến chuyện mà cô ấy muốn nói.

“Xiêm y mùa xuân đợt này, đại tẩu có hài lòng không?”

Thanh Hề gật gù đầu, “Văn Thường Phụng này tay nghề cũng không tệ lắm, không kém Khách Tường Phụng trước kia.”

“Đại tẩu thích là tốt rồi, nhưng ai nấy đều chỉ may bốn bộ xiêm y, cả mẹ cũng chỉ may bốn bộ.” Nhị phu nhân nói đến đây liền ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cây kim trong bọc

Thanh Hề nghiêng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân thấy thế nói với về khó xử: “Ta bắt đầu quản lý chuyện nhà, sợ nhất là người khác nói ta đối xử không công bằng, còn thỉnh đại tẩu thông cảm.”

Thanh Hề nghe thế hiểu ngay, nhưng chỉ không ngờ Nhị phu nhân tìm nàng để nói trực tiếp. Nếu đổi lại là người khác, chắc không nói thẳng như thế.

Nhị phu nhân này ngày thường chất phác không khéo léo, Thanh Hề không thể ngờ có lúc cô ấy lại xử lý đâu ra đấy thế này

Thật ra cũng là vì Thanh Hề ít nói chuyện với Nhị phu nhân nên không được biết con người cô ấy. Cô ấy chịu khổ từ nhỏ, một tay quán xuyến việc nhà, tiết kiệm ăn vào máu. Quốc công phủ nhiều khách khứa, ngày thường còn phải giữ thể diện của Quốc công phủ, thế nên tiền thu vào cũng nhiều, mà tiền chi ra cũng lắm, chẳng mấy chốc bọn trẻ sẽ lớn, trai lấy vợ, gái gả chồng, đến lúc đó lại phải tiêu tốn rất nhiều tiền, Nhị phu nhân bắt đầu tiết kiệm vì tương lai ngay từ lúc này.

Thêm nữa là Nhị phu nhân quản lý việc nhà, nhưng xuất thân kém sợ không có uy với người khác, vì vậy nhất định phải làm gương tốt, công bằng mọi chỗ, để người khác không thể nói được tiếng nào, thế mới làm được việc. Khai đao với Thanh Hề tất nhiên là có sức thuyết phục nhất.

Thanh Hề tuy không đoán được tâm tư của Nhị phu nhân, nhưng cũng không định làm cô ấy khó xử, liền trả lời Nhị phu nhân: “Ừ, đúng là em không tốt, Quốc công gia mang từ phía Nam về ít vải tốt, em không kiếm chế được may thêm mấy bộ, phần làm thêm em sẽ báo Lâm Lang đưa chị bù vào.”

“Đa tạ đại tâu thông cảm” Nhị phu nhân bảo người hầu đưa sổ chi tiêu, ý định đưa Thanh Hề xem.

Mộ Thanh Hề lật đầu liên tục, “Tạ tỷ tỷ cứ nói em phải bù ra bao nhiêu là được, con người chị xưa nay thỏa đáng, chẳng lẽ em lại không tin chị sao?”

Nhị phu nhân nghe thế mới giờ sổ ra tính, nói là phải bỏ sung bốn trăm lạng bạc.

Vốn là may thêm mấy bộ quần áo cũng chỉ trăm lạng bạc thôi, nhưng Mộ Thanh Hề còn yêu cầu đính hạt đính cườm đính ngọc trai, tuy rằng đa số hạt và ngọc trai đều do Thanh Hề cung cấp, nhưng mấy thứ vụn vặt và công đính tốn rất nhiều tiền.

Nghe thấy con số đó, Thanh Hề cũng giật mình, có khả năng là do nàng vốn quen tiêu tiền, lại từng phải sống một kiếp khổ cực nên tâm lý nảy sinh sự bù đắp, mới dẫn đến việc tiêu tiền không biết giới hạn thế này, “Lâm Lang, người mang bạc ra đưa Nhị phu nhân.”

Lâm Lang sừng sốt một lát, không mở tủ lấy tiền ngay, cười nói: “Phu nhân, số tiền đó lớn quá, trước giờ nếu muốn lấy số tiền lớn thế phải để Ánh Tuyết ghi sổ chi tiêu, còn nô tỳ mở tủ mới được chỉ ra số tiền lớn thế, nhưng vừa rồi Nguyệt Dung chỗ Thái phu nhân có tìm Ánh Tuyết về mẫu thù, Ánh Tuyết sang chỗ Thái phu nhân rồi, không bằng để ngày mai nô tỳ sẽ cùng Ánh Tuyết lấy tiền, đưa sang chỗ Nhị phu nhân, không biết có được không?”

Thanh Hề nghe thế thì giật mình, trước giờ đâu có cái quy củ phiền phức thế. Nhị phu nhân nghe thế, cười đứng dậy nói: “Vậy phiền Lâm Lang.”

Tiền Nhị phu nhân đi rồi, Thanh Hề mới kéo Lâm Lang hỏi: “Xảy ra chuyện gì, tại sao không đưa bạc cho Nhị phu nhân, không chừng cô ấy còn nghĩ thâm ta có ý thoái thác, muốn lợi dụng tiền của chung.”

Lâm Lang cũng không nói nhiều, xoay người lấy sổ sách ra đặt trước mặt Thanh Hề, “Phu nhân, ngài xem sổ sách đi, không phải là nô tỳ không muốn đưa bạc cho Nhị phu nhân, nhưng thật sự là không lấy đâu ra bốn trăm lạng.”

“Không thể nào.” Thanh Hề chấn động, cầm sổ sách lên xem, càng xem càng kinh hãi.

Vốn Thanh Hề khi gả đến Quốc công phủ cũng có rất nhiều hồi môn, nhưng chủ yếu là cửa hàng và trang trại, tiền mặt chỉ khoảng năm ngàn lạng, với khả năng tiêu tiền của nàng, đã tiêu hết từ lâu. Cửa hàng và trang trại kia cũng rất kỳ quái, năm nào cũng thua lỗ, không lời lãi chút nào. Tuy mỗi tháng nàng được phát hai mươi lạng tiêu vặt, nhưng chỉ như muối bỏ biển.

Nhìn lại số tiền mình đã tiêu thật là kinh hoàng, Thanh Hề ngày thường không để ý sổ sách, giờ nhìn mà sợ hãi, “Ta... ta tiêu nhiều bạc vậy sao?”

Lâm Lang sao dám trách nể Thanh Hề, nhân tiện nói: “Quan trọng nhất là cửa hàng hồi môn của phu nhân năm nào cũng thua lỗ, nếu không tiền của phu nhân cũng không hết nhanh thế.”

Một năm lỗ mất cả nghìn lạng, thật là quá mức lụn bại, Lâm Lang cũng không dám nói.

“Vậy giờ chúng ta còn bao nhiêu bạc?” Thanh Hề vội hỏi.

“Chỉ còn hai lạng bạc vụn.”

Thanh Hề ảo não, “Vậy phải làm sao bây giờ, biết ứng phó với Nhị phu nhân thế nào, sao người không chịu nhắc nhở ta, để ta bớt tiêu hoang hơn một chút.”

“Nô tỳ sao dám nói phu nhân, lần trước khuyên phu nhân đừng mua cây trầm kia, phu nhân liền mua luôn mười cây một lúc.”

Thanh Hề nhớ lại thấy cũng đúng, quả thật không thể trách Lâm Lang.

“Vậy giờ phải làm thế nào?” Thanh Hề rầu rĩ nhìn Lâm Lang.

“Phu nhân đi xin Thái phu nhân xem.” Lâm Lang cũng không cảm thấy thiếu bạc là chuyện gì to tát, Thái phu nhân trước giờ vẫn một lòng ưu ái phu nhân.

“Không được không được.” Thanh Hề lật đầu quạ quạ, trước đây nàng quản lý việc nhà, thói tiêu hoang làm hỏng không ít việc, Thái phu nhân luôn nhìn nàng với ánh mắt không còn hy vọng, nay lại vì bản thân thiếu tiền mà đi xin Thái phu nhân, chẳng phải đập vỡ hình tượng trong lòng Thái phu nhân, lúc này nàng không thể làm thế.

“Phu nhân không đi xin Thái phu nhân, vậy thì không còn cách nào khác.” Lâm Lang nóng nảy.

Thanh Hề gấp đến mức đi vòng quanh phòng, nhớ lại kiếp trước, “Có cách rồi, lấy mấy món trang sức của ta đi cầm, chờ sau này có bạc lại chuộc về, có được không?”

Lâm Lang kinh hãi, “Sao làm thế được, nếu bị người khác biết, thể diện của Quốc công gia và phu nhân biết để vào đâu?” Lâm Lang quả thực không dám tưởng tượng đến sắc mặt của Phong Lưu.

Thanh Hề tức giận nhìn Lâm Lang oán trách, “Người không nói đó là trang sức của ta là được rồi, tìm một người thỏa đáng mà cầm, cũng không nói là ai cầm” Chuyện cầm đồ này là chuyện Thanh Hề rất thường làm ở kiếp trước.

“Ai nha, Lâm Lang người đừng phản đối ta nữa, chúng ta đã nhận lời là sẽ trả bạc cho Nhị phu nhân rồi, Thái phu nhân đang không khỏe, ta không thể chọc giận bà vì chuyện thế này được, người cũng đừng nói với Thái phu nhân, nếu không ta sẽ nói Thái phu nhân đuổi người.” Thanh Hề sợ Lâm Lang đi nói với Thái phu nhân vội vàng uy hiếp.

“Nô tỳ tất nhiên không nói.” Lâm Lang đành nhận lời.

Bàn bạc một phen xong, Mộ Thanh Hề mở hộp đựng đồ trang sức, nhìn cây trâm này cũng tiếc, đôi khuyên tai kia cũng không đành lòng, đã qua thời gian một chén trà, vẫn chưa chọn được thứ gì để mang đi cầm.

Lâm Lang nhìn sốt ruột, lại muốn vị phu nhân tiêu tiền như nước này học một bài học nho nhỏ, liền tiện tay cầm mấy món mới mua, “Phu nhân đừng chọn, cứ để nô tỳ mang mấy món này đi cầm, thế này mới đáng giá, nếu không chỉ sợ không cầm được hai trăm lượng, lòng dạ mấy người ở hiệu cầm đồ rất hiểm độc.”

Thanh Hề vừa thấy liền đau lòng, Lâm Lang chọn là cây trâm có tua vàng thích nhất, cây trâm đó khảm viên hồng ngọc to bằng ngón tay cái, rủ xuống ba sợi tua vàng, đều gắn hồng ngọc. Một món nữa là đôi khuyên tai bằng vàng có tua, khảm ngũ sắc bảo thạch, vô cùng hoa lệ, nếu búi tóc cao rồi đeo đôi khuyên tai này, khi cử động khuyên tai sẽ lác qua lác lại, rất đẹp rất thu hút.

“Đôi hai món khác đi, ta vẫn chưa mang mà?” Thanh Hề lấy lòng Lâm Lang.

“Sao có thể đổi được, đôi món gì phu nhân cũng tiếc, huống hồ đồ phu nhân đã từng mang có thể bị người ta nhớ được, không được đâu.” Lâm Lang ảo não.

“Thôi thôi, cầm đi đi, nhưng đừng bán luôn, chờ ta có bạc ta sẽ chuộc về.”

Lâm Lang nhanh chóng đi tìm người vẫn lo công việc bên ngoài đáng tin, còn dặn kĩ không đi cầm ở tiệm cầm đồ có liên quan với Quốc công phủ.

Chuyện cũng coi như tạm ổn, khi Lâm Lang đưa biên lai cầm đồ, Mộ Thanh Hề không giao lại cho Lâm Lang giữ, sợ cô ấy mang đến mách với Thái phu nhân, nhưng cũng sợ để mất hoặc người khác lấy được, nàng cũng không biết cất chỗ nào, ngay lập tức nghĩ đến chuyện cất trong ngăn tủ quần áo của Phong Lưu, hẳn chưa bao giờ tới Lan Huân Viện nghỉ ngơi, ngăn tủ kia không có ai dám động vào, cất vào đấy là ổn thỏa nhất, bèn cất biên lai cầm đồ vào giữa chồng quần áo của Phong Lưu.

Nhưng người ta nói, trời không lồng lộng, tuy thừa mà khó lọt, chuyện của Thanh Hề lại càng như một cây kim trong bọc.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tình thế hiểm nghèo

Ngày hôm đó Phong Lưu từ nha môn trở về, gặp trận tuyết lớn, tuyết phủ kín người, hơi ẩm từ cơ thể hắt tỏa ra khiến tuyết tan chảy, quần áo giày ủng đều bị ngấm ướt, người hầu sợ hắt bị cảm lạnh, không chờ về Tử Tịnh Cư, hầu hạ Phong Lưu về thẳng Lan Huân Viện cho gần.

Phong Lưu cũng có ý định đến thăm Thanh Hề, sợ ngày đông giá rét, người hầu không hầu hạ cẩn thận để nàng phải chịu rét, xưa nay nàng vốn sợ lạnh.

Thời điểm đó Thanh Hề đang ở chỗ Thái phu nhân, đến khi trở lại Lan Huân Viện, chỉ cảm thấy trong viện lạnh ngắt như tờ, kim roi cũng nghe thấy tiếng không có sự nhộn nhịp thường ngày, lòng rất thắc mắc, lại thấy Lâm Lang đứng trước cửa với vẻ sợ sệt, vừa thấy Thanh Hề trở về, Lâm Lang liền vội vã nháy mắt, dường như là muốn báo nàng mau trốn tạm đâu đấy đi.

Có khả năng là do chủ tớ hai người chưa từng trải qua chuyện như vậy, thành ra không hiểu ý nhau, Thanh Hề còn cười nói với một tiểu nha đầu: “Sao hôm nay lại yên lặng vậy, Lâm Lang tỷ tỷ mới giáo huấn các người sao?”

Lâm Lang lắc đầu liên tục, Thanh Hề đã đặt chân vào phòng, nàng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy Phong Lưu đang ngồi bên cửa sổ phía Nam, thắc mắc trong lòng coi như được giải đáp, khó trách hôm nay trong viện lại yên lặng thế.

Nhưng Thanh Hề không đọc được vẻ mặt đó của Phong Lư nói lên điều gì, bởi vì trước giờ hắn luôn nghiêm mặt, cao hứng, tức giận đều không thể hiện ra.

Thanh Hề tiến lên nhu thuận chào “Đình Trục ca ca.” Khi đứng dậy, lọt vào tầm mắt là mấy tờ biên lai cầm đồ đang nằm trên kỷ trà trước mặt Phong Lư, Thanh Hề sợ tái mặt.

Thanh Hề quay lại nhìn Lâm Lang, thấy Lâm Lang cũng đang kinh ngạc sững sờ, Phong Lư nhìn về mặt của hai người liền hiểu rõ. Lúc đầu hắn còn hoài nghi là bọn hầu lén trộm đồ của Thanh Hề mang đi cầm, không ngờ Thanh Hề cũng biết chuyện này.

Phong Lư nhìn lướt qua Lâm Lang, nói: “Các người lui xuống hết, ta có chuyện muốn nói với phu nhân.”

Lâm Lang nhìn Thanh Hề lo lắng, không thể không lui xuống.

Thanh Hề cúi đầu không dám nhìn Phong Lư, hắn lên tiếng: “Nàng biết thứ này đúng không, là đĩa hầu nào làm?”

Lời này không thể nghi ngờ là tạo cơ hội cho Thanh Hề, Thanh Hề há miệng, lòng đã định đổ tội cho Lâm Lang, nhưng nghĩ đến chuyện Lâm Lang vất vả vì mình bao lâu, nàng sao có thể đối xử với cô ấy như vậy, nhất thời cảm thấy hổ thẹn, bản thân lại có thể nghĩ được chuyện dè hèn như thế, cuối cùng áp úng nói: “Là thiếp... thiếp sai người khác làm.”

Phong Lư đập tay xuống bàn, chén trà nứt vỡ, mặt bàn cũng lõm hình bàn tay, Thanh Hề sợ tái mặt lui về phía sau, quả thực không dám tưởng tượng nếu chương đó mà đập lên người nàng thì nàng sẽ thế nào.

“Nàng thiếu ăn hay thiếu mặc mà phải làm trò này, muốn cho tất cả mọi người đều biết phu nhân Quốc công tước thiếu đến nỗi phải đi cầm đồ sao?” Phong Lư giận dữ.

Trước cơn giận của Phong Lư, Thanh Hề gần như không đứng thẳng được, nước mắt cứ tự động ứa ra, tất nhiên nàng biết nàng làm thế là không đúng, “Tất cả là lỗi của thiếp, Quốc công gia muốn trừng phạt thế nào Thanh Hề đều nhận.”

“Trừng phạt, nàng nghĩ là ta không dám làm sao?” Phong Lư chỉ cảm thấy câu nói kia của Thanh Hề là nhắm vào hắn, là do hắn chưa bao giờ nhẫn tâm trừng phạt nàng, lần trước nàng phạm lỗi, hắn vẫn bao che cho nàng, thậm chí còn đích thân tìm Phong Cẩm xin lỗi, lại đồng ý tìm một chức quan cho em trai Thương Nhục Văn, cho nhà họ Thương rất nhiều lợi ích.

Không phải là Thanh Hề nghĩ rằng Phong Lư không dám trừng phạt nàng, nàng chỉ là biết mình đã làm sai, đơn giản là phải chịu phạt, thế nên mới rơi nước mắt, căn môi không nói gì.

Phong Lư thấy nàng căn môi đã bắt đầu ứa máu, cố nén lửa giận, “Được rồi, đừng căn môi, cẩn thận để lại sẹo.”

Thanh Hề ngăn người, không nghĩ lúc này mà Phong Lư còn quan tâm được tới chuyện đó.

Phong Lư gọi Lâm Lang vào, “Nói đi, vì sao chủ tử của người lại đi cầm đồ, các người cố vũ xúi bẩy đúng không?” Trực giác Phong Lư cho rằng là bọn người hầu phá rối, nếu không với thân phận của Thanh Hề sao có thể thiếu tiền tiêu, hàng năm hắn mừng tuổi cho nàng rất nhiều, hồi môn và tiền hàng tháng của nàng càng không phải nói.

Lâm Lang vội nói: “Nô tỳ không dám nữa, nô tỳ không dám nữa, đều do nô tỳ không hầu hạ phu nhân chu đáo.”

“Lấy sổ chi tiêu của phu nhân ra đây cho ta xem” Chi tiêu thế nào đều phải ghi lại, xem sổ sẽ biết nguyên nhân gì dẫn đến chuyện này.

Lâm Lang tất nhiên không dám giấu diếm, quyển sổ chi tiêu khó chấp nhận nỗi của Thanh Hề nhanh chóng đặt xuống trước mặt Phong Lư, hắn càng đọc càng nhũn mày.

“Người lui xuống đi.” Phong Lư phẩy tay đuổi Lâm Lang, sau đó mới nhíu mày nhìn Thanh Hề.

Thanh Hề lập tức biết bản thân đi đời rồi, vội vàng nịnh bợ: “Đề thiếp đi pha ấm trà khác cho Đình Trục ca ca, trước kia thiếp từng theo mẹ học pha trà mấy ngày, ca ca cũng thử một lần xem trà nghệ của thiếp thế nào.”

Phong Lư chưa từng thấy Thanh Hề xum xoe như thế, trước giờ nàng vốn kiêu căng vênh váo đâu biết cúi đầu lúc nào, nhất thời sững sờ gật gật đầu.

Thanh Hề vội vàng chạy ra ngoài, lại gọi người vào dọn chén trà bị vỡ và kỷ trà bị ướt, mang một cái kỷ mới vào, dọn bót hiện trường, chắc cơn tức của Phong Lư cũng bớt được một chút.

Khi Thanh Hề đi vào, rót trà cho Phong Lư, sắc mặt của hắn quả nhiên tốt hơn một chút. Phong Lư nhấp trà, hai hàng lông mày giãn ra một chút, “Nàng nhìn xem nàng tiêu cái gì đây, nàng tiêu thế thì núi của cũng hết, chẳng trách khi nàng quản lý việc chi tiêu, ta phải bù ra cho nàng nhiều thế.”

Thanh Hề đỏ mặt, không dám ngụy biện gì.

“Nàng nhìn chỗ này xem, tháng tám nàng muốn mua quạt, thế là mua luôn mười cái quạt một lúc, nàng dùng được nhiều quạt thế à?” Xem ra cơn tức của Phong Lư vẫn chưa nguôi.

Thanh Hề tự nhủ trong lòng, ngài là đàn ông hiểu làm sao được, nghĩ đến đó liền tranh luận, “Mười cái quạt đương nhiên là tác dụng khác nhau, ví dụ như trong số đó có một cái là nan bằng gỗ đàn hương, để phối hợp với bộ xiêm y bằng lụa màu lục trúc, cây quạt tròn bằng ngà voi, là để phối với bộ xiêm y lụa đỏ, mỗi bộ quần áo đều cần một kiểu quạt riêng, thiếp cũng đâu phải mua số quạt ứng với số xiêm y, hơn nữa số quạt đó cũng rất tinh tế...” Những lời tiếp theo bị sắc mặt lạnh như băng hà phương Bắc của Phong Lưu chặn đứng.

“Nàng cảm thấy ta chưa để cho nàng mua số quạt tương ứng với số xiêm y là đang bạc đãi nàng?” Ngữ điệu của Phong Lưu không phải là không ẩn chứa sự nguy hiểm.

Thanh Hề vội lắc đầu, “Không phải, không phải, thiếp cũng biết bản thân tiêu hoang, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thiếp sẽ không dám thế nữa, để dành đủ tiền thiếp sẽ đi chuộc đồ về, tháng này thiếp chưa hề tiêu đồng nào.”

Phong Lưu liếc nhìn quyển sổ, lời này không phải nói dối, mười ngày nay nàng chưa tiêu đồng nào, so với cái chu kỳ ba ngày ném tiền một lần của dĩ vãng thì đã là kiềm chế nhiều rồi.

“Nàng không có bạc sao không đến hỏi ta, tại sao lại làm chuyện ngớ ngẩn như thế?” Phong Lưu vẫn bắn khoảán điểm này.

Thanh Hề há hốc mồm, lòng thầm nghĩ, ai dám tìm ngài xin tiền chứ, nhưng đương nhiên là không dám nói ra mồm trước mặt Phong Lưu.

Phong Lưu cũng biết nàng sợ hấn, nhướn mày nói: “Sai lầm này ta hy vọng không có lần sau, nàng chép lại hai cuốn Nữ Giới và Nữ Tắc mỗi cuốn một trăm lần, chưa chép xong không được ra khỏi phủ, chép xong mang tới Tứ Tĩnh Cư cho ta xem. Còn nữa, trước khi chép xong không được tiêu tiền.”

Tiến bước Phong Lưu xong, Thanh Hề vỗ vỗ ngực, thở một lúc lâu mới bình phục được nhịp thở.

“Phu nhân, Quốc công gia trách phạt ngài sao?” Lâm Lang vừa thấy Phong Lưu rời đi, lập tức chạy vào trong phòng.

“Nữ Giới Nữ Tắc chép mỗi cuốn một trăm lần, chưa chép xong không được ra khỏi phủ.” Thanh Hề bĩu môi.

“Nguy hiểm thật nguy hiểm thật.” Lâm Lang cũng vỗ ngực, “Nhìn Quốc công gia như muốn ăn thịt người, nô tỳ còn tưởng... còn tưởng...” Dù biết sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng, nhưng Lâm Lang cũng không ngờ Thanh Hề lại được qua ải dễ dàng như thế.

“Được rồi, nhanh đi mài mực đi, chép nhanh không lại bị phạt thêm.” Thanh Hề thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Mỉa mai

Suốt nửa tháng sau đó, Thanh Hề khiến người khác bớt lo không ít, không ra khỏi phủ thì đương nhiên không tiêu tiền. Nhưng ông trời trêu người là Linh Lung Trai làm ra mấy bộ trang sức mới, bà chủ Liễu còn tự mình mang tới Quốc công phủ cho các vị phu nhân lựa chọn, cái này gọi là mảnh khốc làm ăn.

Trước kia đương nhiên Thanh Hề chính là khách hàng tiềm năng nhất, chưa từng khiến bà chủ Liễu phải thất vọng, thế nên bà ấy nhiệt tình với Thanh Hề một cách đặc biệt, “Phu nhân, ngài xem bộ trâm bướm vòn mẫu đơn này đi, tôi học theo phu nhân làm ra đây, lần trước phu nhân cho tôi xem hộp phấn kia, thứ đẹp thế chỉ phu nhân mới xứng đáng sở hữu, tôi trở về đã vẽ hoa mẫu đơn này theo trí nhớ, đôi bướm cũng là bắt chước theo đôi bướm rất đẹp trên túi hương của phu nhân, hoa văn tạo bởi ngọc bích trên cánh bướm cũng là bắt chước túi tiền của phu nhân, phu nhân đừng trách tôi.” Bà chủ Liễu cười nói.

Bộ trang sức bướm vòn mẫu đơn bằng vàng khảm đá thạch anh kia quả thật khiến người ta không thể buông tay, Mộ Thanh Hề mất rất nhiều khí lực mới dời được ánh mắt đi chỗ khác.

“Bà chủ Liễu, đồ Linh Lung Trai làm ra càng lúc càng tinh xảo.” Tam phu nhân Đỗ thị cười nói.

“Nhờ phúc khí của các vị phu nhân, tôi được ra vào Quốc công phủ hàng năm, tầm nhìn cũng được nâng cao.” Liễu phu nhân nói chuyện rất khéo.

“Ừ, cây trâm bướm vòn mẫu đơn này ta thấy cũng hơi khác đồ trong cung, bà nhìn đại tẩu không dời mắt đi được, phải ghi nhớ đấy.” Tam phu nhân vui vẻ cười đùa.

Liễu phu nhân gật đầu trả lời, bộ trang sức này dù rất độc đáo, nhưng giá cả cũng cất cổ, hôm qua vẫn còn là sở thích của phu nhân Quốc công, vậy mà giờ lại không mua.

“Không cần.” Thanh Hề tuy rất bị thứ trang sức tinh xảo lấp lánh này hấp dẫn, nhưng đầu óc vẫn chưa hồ đồ, nàng lấy đâu ra tiền mua thứ này, dứt lời,

lại hờn dỗi liếc Tam phu nhân, “Em nhìn chị cũng không đòi được mất đầu, chẳng lẽ muốn mua chị cũng được?” Lời này tuy rõ ràng là nói đùa, nhưng ai cũng nghe ra ý tứ tức giận bên trong.

Tam phu nhân không giận, chỉ nhếch miệng cười cười, kèm chút mỉa mai, thiên hạ này có cái kim nào không lòi ra khỏi bọc, Nhị phu nhân sẽ không chi tiền mà không có lý do, Thanh Hề đã rất nhiều ngày không bước chân ra khỏi phủ, Lan Huân Viện cũng không đến nhà bếp đặt món ăn riêng, cứ như thể đương nhiên có kẻ xì xào.

“Bộ trang sức bướm vờn mẫu đơn này quả là tinh xảo, ta mua một bộ.” Thương Nhượng Văn vẫn lẳng lặng ngồi một bên, lúc này lại đột ngột lên tiếng.

Thanh Hề đưa mắt nhìn xung quanh, cảm thấy máu dồn hết lên mặt, không còn mặt mũi nào ở lại, vội vàng đi, khiến bà chủ Liễu còn tưởng bản thân sợ ý đắc tội phu nhân Tề Quốc công.

Vừa về đến Lan Huân Viện, Thanh Hề liền đổ ập xuống ghế dài, cũng không thể trách người khác, chỉ tại nàng ngày thường ném tiền qua cửa sổ quá nhiều, kiếp trước đã tiêu hoang, sau khi sống lại tâm lý lại như muốn bù đắp cho một kiếp khổ sở kia, thói tiêu hoang càng thêm trầm trọng, bị người chế nhạo như hôm nay cũng không phải chuyện khó hiểu gì. May là chuyện vẫn chưa vỡ lở ra, nếu không đúng là không còn mặt mũi gặp ai.

Nếu hỏi Thanh Hề đã sửa được mấy phần tính nết, thật là một câu hỏi khó. Tuy là đã trải một kiếp, giờ rõ ràng thị phi. Nhưng Thái phu nhân nuông chiều, Phong Lưu không quản thúc, khiến tính tình Thanh Hề tiếp tục đi theo chiều hướng tùy tiện như cũ không chút trở ngại. Huống chi, tính cách tùy tiện tiểu thư kia đã ngấm vào xương tủy, sao có thể sửa đổi dễ dàng.

Thanh Hề không ra khỏi Lan Huân Viện nhiều ngày, một mực trốn trong phòng, ngay cả Thái phu nhân cũng tưởng nàng bị bệnh, còn cho Hà Ngừ đến hỏi thăm.

Nhưng trốn trong phòng mấy ngày cũng có chỗ tốt, cuối cùng Thanh Hề cũng chép phạt xong, sợ sai Lâm Lang mang đi không ổn, rốt cục tự mình mang đến Tứ Tĩnh Cư.

Tên hầu canh cửa kinh ngạc nhìn Mộ Thanh Hề, vội chạy vào trong bẩm báo, không lâu sau liền dẫn Thanh Hề đi vào.

Thanh Hề vừa đi vào Tứ Tĩnh Cư liền không tự chủ bước nhẹ chân hơn.

Tứ Tĩnh Cư là nơi được tự nhiên ưu đãi nhất Quốc công phủ, Tây Bắc có một ngọn núi xanh tốt án ngữ, chân núi là một rừng mai, Đông Bắc là rừng đào, mùa xuân hoa nở như sương mù lúc hoàng hôn, từ sau ngọn núi có một dòng suối nhỏ uốn lượn chảy đến trước cửa phòng thành hồ nước phía Đông Nam, bên kia hồ là vườn mẫu đơn, Tây Nam là rừng trúc xanh mướt mát.

Đồ đạc trong Tứ Tĩnh Cư đơn giản mà trang nhã, trong phòng là rất nhiều kệ sách, từ ở tường phía Đông cất nhiều tranh chữ cổ, có những bức giá trị liên thành, là hai đời chủ nhân dốc lòng sưu tập.

“Đình Trục ca ca.” Thanh Hề nhẹ nhàng gọi một tiếng, sợ chọc giận Phong Lưu.

“Ừ.” Phong Lưu ngừng đầu, đóng sập tài liệu đang xem lại, “Chép hết chưa?”

Thanh Hề nhanh chóng trình chỗ chép phạt lên, Phong Lưu càng xem càng nhăn mặt nhíu mày, Thanh Hề thấy thế thật sự muốn bỏ trốn.

Quả nhiên, Phong Lưu đập sập quyển chép phạt xuống bàn, “Chữ nghĩa kiểu gì đây, vẹo vọ méo mó, ta dạy nàng viết thế à?”

Phong Lưu chính là thầy giáo dạy vỡ lòng của Mộ Thanh Hề, nét chữ của hắn rắn rỏi rõ ràng, ngay ngắn vượt trội, nổi danh khắp chốn, có thể nói là nhất tự thiên kim.

Thanh Hề vốn không thích đọc sách viết chữ, kiếp trước sau khi tái giá không hề cầm đến bút nữa, kiếp này tuy chưa phải trải qua biến cố như thế, nhưng sâu trong lòng thì cảm thấy bản thân như đã trải qua một quãng thời gian rất lâu rồi, vì thế cầm bút chép phạt đương nhiên khó khăn.

Hơn nữa, kiếp trước người chồng sau còn đánh nàng đến gãy tay, chữa xong vẫn để lại tật, em gái hắn còn vì thế nhiều lần châm chọc Thanh Hề, chê bai nàng là thiên kim nhà quyền quý mà chữ viết quá tệ hại, còn nói nét chữ như người. Nhớ đến đây, Thanh Hề lại không kiềm chế được sự đau đớn.

Phong Lưu hoàn toàn không dự đoán được sẽ nhìn thấy vẻ mặt đau đớn đó của Mộ Thanh Hề, hắn liền nghĩ lại có phải bản thân đã quá nặng lời, bèn dịu dàng hơn một chút, “Được rồi, trời lạnh tay cứng, đến mùa xuân nàng nhớ luyện chữ lại.”

Với thái độ thiếu dứt khoát đó của Thái phu nhân và Phong Lưu, thử hỏi làm sao có thể dạy dỗ Thanh Hề, khó trách sau khi trùng sinh, nàng chỉ thật trọng được nấy tháng đã trở lại thói quen tùy tiện như cũ.

Thanh Hề lau nước mắt, cúi gằm mặt thu dọn tập chép phạt, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống mặt giấy, “Thiếp sẽ luyện chữ lại.”

Phong Lưu thấy Thanh Hề khóc thì xót lòng, vì có nén tiếng khóc mà nàng nấc nghẹn từng hồi, hắn thở dài một tiếng, nâng cầm nàng, lau nước mắt cho nàng, khiến Thanh Hề đỏ mặt vì xấu hổ.

“Được rồi, mới nói nàng một câu nàng đã nước mắt ngấn nước mắt dài, nàng là bịch nước mắt à.” Phong Lưu dẫn Mộ Thanh Hề đến ngồi xuống cạnh cửa sổ phía Nam, “Nàng cũng lớn rồi, lại là dâu trưởng, sao có thể xằng bậy mãi được, sau này cả nhà từ trên xuống dưới đều trông cậy vào nàng quản lý, nếu nàng không sửa đổi cho tốt, ta sao có thể yên tâm giao hết chuyện nhà cho nàng quản lý?”

Phong Lư nói lời đó rất chân thành, nhưng Thanh Hề lại cảm thấy bị đe dọa, nàng đã uống thuốc vô sinh, giờ chỉ còn biết “hôm nay có rượu, hôm nay say”, cảm thấy chỉ sống thêm một ngày cũng là xa xỉ, nhưng thử hỏi có thể duy trì đến lúc nào?

Thanh Hề kiểm chế không được lên đưa mắt nhìn Phong Lư, trong lòng nghĩ người đàn ông này là chỗ dựa cả đời của nàng, có nên nịnh bợ xum xoe một chút không.

Thanh Hề gật gật đầu, Phong Lư cũng không trông cậy vào chuyện Thanh Hề có thể suy nghĩ thấu đáo trong một sớm một chiều, kéo ngăn kéo lấy ra một cái hộp đựng Mộ Thanh Hề, “Cầm đi, nhưng đừng tiêu pha tùy tiện nữa.”

Thanh Hề nhận cái hộp, nhưng cũng không dám mở ra, vội vàng tạm biệt Phong Lư, trở về Lan Huân Viện mới tò mò mở ra.

Hộp có hai tầng, tầng trên là đồ trang sức Thanh Hề đã mang đi cầm, nàng vỗ ngực, cuối cùng cũng lấy lại được đồng mằm móng tai họa này, nhìn đến tầng thứ hai liền choáng váng.

“Lâm Lang, Lâm Lang, mau tới đếm giúp ta, chỗ này là bao nhiêu tiền?” Mộ Thanh Hề giờ một tập ngân phiếu dày.

Lâm Lang đi theo Thanh Hề lâu nên cũng nhiễm tính tham tiền, thấy nhiều ngân phiếu vậy thì hai mắt sáng như đuốc, nhanh chóng chạy đến đếm, “Phu nhân, có năm ngàn lượng.”

Thanh Hề vội cầm lại, ôm ở trước ngực, “Oa, thật là tốt.” Thanh Hề ôm tập ngân phiếu xoay mấy vòng, đến khi chóng mặt hoa mắt mới giao cho Lâm Lang, đáng về xả thân chịu chết, “Lâm Lang, ngươi cất cho kĩ, sau này hễ lúc nào ta định tiêu tiền, ngươi phải nhắc nhở ta một chút.”

Lâm Lang nhanh chóng gật gật đầu, cô ấy cũng rất lo lắng nếu vị chủ nhân này giữ tiền.

“Là Quốc công gia đưa phu nhân sao, xem ra Quốc công gia vẫn rất có tình.” Lâm Lang nói tốt cho Phong Lư mấy câu.

“Sao, ngươi thích hấn sao, ta cho ngươi cơ hội nhé?” Thanh Hề tuy hay nói đùa, nhưng ở chung một thời gian, nàng cảm thấy Lâm Lang thực sự không xấu, ngoài chuyện an phận thủ thường, còn rất có khả năng, nếu có người như vậy giúp nàng giữ chân Phong Lư thì rất tốt, cô ấy lại xuất thân thấp hèn, chờ cô ấy sinh con nàng nhận làm con mình không phải rất tốt sao.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Lao tâm khổ tứ

Thanh Hề càng nghĩ càng thấy tốt, nào biết Lâm Lang lắc đầu quầy quậy, biểu hiện như đang thấy quý, sắc mặt tái nhợt, “Không được không được, nô tỳ vô năng ngay cả phu nhân còn hầu hạ không được, làm sao dám có ý nghĩ khác.”

Thanh Hề giữ chặt tay Lâm Lang nói: “Ngươi yên tâm, ta và Quốc công gia đều sẽ đối tốt với ngươi, ngươi ở bên cạnh ta ta cũng yên tâm.”

Lâm Lang lắc như muốn gãy cổ, “Phu nhân ngài tha cho Lâm Lang đi, Lâm Lang làm sai điều gì sao?”

Thanh Hề ngạc nhiên, “Ngươi làm cái gì vậy?”

Lâm Lang cơ hồ muốn rơi lệ, “Nô tỳ, nô tỳ chỉ nhìn thấy bóng Quốc công gia đã sợ đến không thờ được.”

Thanh Hề nghe thế bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng trách mỗi khi có chuyện xi xào đều là nha đầu kia có tình ý với Tứ gia, hay là kẻ nọ trèo cao Tam gia, chưa từng thấy có ai đồn đại là có người quyến rũ Phong Lư.

Đại khái là vì không ai chịu được sự lạnh lẽo của hấn.

Thanh Hề lại vỗ vỗ lên tay Lâm Lang, “Được rồi, ta cũng không muốn làm khó ngươi, ngươi giúp ta lưu ý xung quanh một chút, xem có ai thích hợp, cũng nên nạp một nàng hầu cho Quốc công gia.”

Lâm Lang vội gật đầu.

Khi tin này đến tai Thái phu nhân, bà cũng chỉ cười rồi khen Thanh Hề vài câu, có thể chủ động nạp nàng hầu cho Phong Lư tất nhiên là tốt.

Về chuyện người nổi dôi của Phong Lư, Thái phu nhân cũng đã suy nghĩ không ít, tốt nhất đương nhiên là Phong Lư nạp một nàng hầu, sinh đứa con với danh nghĩa của Thanh Hề, nếu nàng hầu kia không có tham vọng gì xấu thì giữ lại trong phủ cho làm di nương, nếu có ý nghĩ không an phận, bán đi là

xong.

Chỉ có điều dù Thái phu nhân đã nhiều lần ám chỉ, Phong Lư vẫn làm như không hiểu, xưa nay hắn ít gần nữ sắc, Thái phu nhân đã từng nghĩ đến chuyện nhét trực tiếp hai nàng hầu cho hắn, nhưng lại sợ đứa con cả tâm tư kín đáo nhìn ra manh mối, nếu liên lụy đến Thanh Hề, có khi lại làm Phong Lư hiểu lầm chuyện đó là ý đồ của Thanh Hề.

Đến tháng chạp, toàn gia bận rộn, tuy rằng năm nay Thanh Hề không cần quản lý chuyện nhà nữa, nhưng chuyện thua lỗ của cửa hàng hồi môn cũng đủ khiến nàng đầu óc quay cuồng, dịp kiểm toán này những năm trước, các chương quỹ sẽ tìm ra vô số lý do để than nghèo khổ, nào là tình hình kinh tế năm nay không tốt, nào là cạnh tranh khốc liệt v.v....

Thanh Hề lúc trước vì không muốn nhức đầu nên phẩy tay bảo họ muốn giải quyết thế nào thì giải quyết, năm nay Thanh Hề vừa mới đau đầu, Phong Lư đã cho người mời nàng sang Tứ Tĩnh Cư.

Bình thường Phong Lư chủ động phái người đến mời thì chưa bao giờ là chuyện tốt, Thanh Hề có chút căng thẳng nhìn Lâm Lang, “Biết Quốc công gia tìm ta có chuyện gì không?”

Lâm Lang lắc đầu, “Tên hầu kia không biết.”

Thanh Hề hít một hơi, thay váy màu tím nhạt, khoác áo sát nách màu nâu xám bằng lông cáo, nghĩ nghĩ một chút lại đem mấy tờ luyện chữ tốt nhất dạo gần đây theo, đi đến Tứ Tĩnh Cư.

Thanh Hề cố bước nhẹ trong khi tìm đập thỉnh thích vào phòng Phong Lư đang ngồi, theo như nàng thấy, sắc mặt hắn cũng không tệ lắm, nhờ thế Thanh Hề mới có dũng khí tiến lên.

“Đình Trục ca ca.”

Phong Lư ngẩng đầu thấy là Thanh Hề, ra hiệu ý bảo nàng ngồi xuống trước cửa sổ phía Nam, lại thấy nàng cầm tờ luyện chữ, nhân tiện nói: “Mang đến đây ta xem”

Thanh Hề ngăn người rồi sực tỉnh, Phong Lư là nói đến luyện chữ, nhanh chóng đặt xuống trước mặt hắn, ngừng thở vì sợ.

Phong Lư vừa xem, đôi lông mày liền cau lại, Thanh Hề sợ muốn tắt thở

“So với lần trước tốt hơn nhiều, không phải là ta đã bảo nàng mùa xuân mới cần luyện chữ sao?”

“Trong phòng rất ấm, không sợ cứng tay.” Thanh Hề cười cười, tỏ vẻ bản thân rất chăm chỉ.

“Tay không bị cứng vì lạnh, thế mà nàng viết chữ cứng quèo thế này?” Phong Lư nhíu mày, “Nàng ngồi xuống trước bàn đi, để ta xem nàng viết thế nào.”

Thanh Hề tự nhiên không dám phản đối, đành phải chấm mực, mới viết hai chữ, đã bị Phong Lư kêu ngừng, “Khó trách chữ nàng không có tiến bộ, đây là cố quá thành quá cố, nàng dồn quá nhiều lực vào tay, nên quên sự phóng khoáng, nét chỗ thừa chỗ thiếu.”

Trong lúc nhất thời Phong Lư cũng không thể khiến Thanh Hề hiểu được, bèn ngồi xuống cạnh nàng, cầm tay nàng, viết từng nét từng nét một.

Vì Phong Lư dựa quá gần, khí tức đàn ông gần như xuyên qua lớp quần áo của Thanh Hề, Tứ Tĩnh Cư này cũng không ấm áp lắm, nhưng nhờ có nhiệt độ cơ thể Phong Lư, Thanh Hề vẫn cảm thấy dễ chịu, Thanh Hề bị ý nghĩ dục vọng trong lòng làm xấu hổ, không tự chủ dịch người xa ra một chút, lại bị Phong Lư ngăn lại, “Nàng làm cái gì đấy, tập trung vào đi.”

Thanh Hề vội tập trung tinh thần, chuyên tâm viết theo Phong Lư, nét thẳng rắn rồi mà phóng khoáng, nét phẩy mềm mại mà vẫn cho thấy bút lực mạnh mẽ, những điều đó quá thật là phải cầm tay mới chỉ được.

“Được rồi, nàng tự viết đi.” Phong Lư buông tay Thanh Hề.

Thanh Hề ngẩng đầu nhìn Phong Lư, hô hấp hắn chưa từng hỗn loạn, dường như không chút tà niệm với nàng, thật là đáng lo nghĩ.

Thanh Hề suy nghĩ miên man, lại bị Phong Lư lạnh lùng trừng mắt, vội vàng tập trung lại, nhớ lại cách đưa bút của Phong Lư, tốt xấu gì cũng viết tạm được.

Phong Lư thấy thế mới gạt đầu cho Thanh Hề ngừng bút, “Hôm nay tìm nàng tới là có chuyện muốn thương lượng với nàng, về cửa hàng hồi môn của nàng, ta đã xem qua, đều là những địa điểm sầm uất nhất để buôn bán, vậy mà năm nào cũng thua lỗ, khẳng định là do bọn người làm không tốt, ta đã tìm họ nàng mấy quản lý tốt, nàng xem qua đi.”

Thanh Hề kinh ngạc, có thể nào cũng không ngờ rằng Phong Lư lại quan tâm đến chuyện này.

“Ta cũng không phải là muốn can thiệp gì vào hồi môn của nàng, nhưng cửa hàng của nàng làm chuyện cũng thật quá mức chịu đựng.” Phong Lư xấu hổ một cách rất hiếm hoi.

“Tất nhiên thiệp hiểu Đình Trục ca ca đối tốt với thiệp.” Thanh Hề vội nói, “Thiệp cũng muốn thay người từ trước, khổ là chưa tìm được người thích hợp, Đình Trục ca ca có thể giúp thiệp, lòng thiệp cảm kích không nói nên lời.” Thanh Hề cười đến mức hai mắt cong lên nhìn Phong Lư.

Phong Lư sững sờ nhìn Thanh Hề cười ngây thơ đầy đáng yêu, ánh mắt long lanh như sao trên trời, hương thơm ngọt ngào của nàng quấn quanh, khiến người khác nảy sinh dục vọng hung hăng cắn một nhát, nghĩ đến đó Phong Lư vội lắc đầu xua đi những gì đang nghĩ, lòng tự trách sao bản thân có thể nảy ra những suy nghĩ thú tính như thế, Thanh Hề vẫn là một cô bé.

Nhưng thấy Thanh Hề đã biết ngoan ngoãn đúng mực, Phong Lư mỉm cười, khiến Thanh Hề choáng váng. Diện mạo Phong Lư vốn tuấn mỹ, chỉ là thường ngày hần luôn lạnh lùng khiến không ai dám nhìn lâu, hôm nay hần nhếch môi mỉm cười, như dòng sông băng vào xuân lại tuôn chảy.

Vì thế, Phong Lư và Thanh Hề ra phòng ngoài ngồi, người hầu dẫn người quản lý mới vào, Phong Lư sợ người khác hiểu lầm là hần can thiệp vào hồi môn của Thanh Hề, nên sai người dẫn quản lý đi qua cửa ngạch đến Tứ Tĩnh Cư.

Người kia là người quản lý của Hầu phủ tên Vạn Thắng Toàn, người này rất được Phong Lư trọng dụng, để hần quản lý, Thanh Hề tự nhiên yên tâm, những chương quỳ còn lại cũng rất khéo nói, vừa gặp đã biết là người có kinh nghiệm, Thanh Hề càng thêm ưng ý, lúc này liền cho phép, để hết năm sẽ bàn giao cửa hàng cho bọn họ, cho năm sau một bầu không khí mới.

Giải quyết được một chuyện quan trọng, Thanh Hề mới chịu thôi nhốt mình trong phòng, lại suy nghĩ nếu là người do Phong Lư tìm tất nhiên là thỏa đáng, sang năm cửa hàng sẽ có lãi, bản thân nàng cũng có thêm tiền tiêu, một tháng nay nàng thật sự đã kiểm chế bớt rất nhiều, thói tiêu hoang đã giảm bảy tám phần.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Giao thừa

Đêm giao thừa đúng ngày tuyết lớn, tuyết rơi là điềm báo của một năm được mùa, Thái phu nhân vô cùng cao hứng, sai người mở tiệc thưởng tuyết ở Dao Quang Các.

“Hôm nay là gia yến, chúng ta không cần giữ quy củ nam nữ chia bàn, nhà đã ít người còn chia cách thế thiếu tình cảm lắm, đỡ thành chuyện cười cho thiên hạ.” Thái phu nhân lên tiếng.

“Chuyện cười gì vậy mẹ?” Tam phu nhân Đỗ thị vội hỏi.

“Đề Thanh Hề kể, là chuyện nhà nó.” Thái phu nhân cười nói.

Thanh Hề đành phải nói: “Tam thúc công (3) nhà em xưa nay rất giữ lễ, lần chúc thọ vừa rồi của ông, em là cháu gái nhưng lại không nhận ra thức công nhà mình.”

Mọi người vừa nghe liền cười, Tam phu nhân cười thật yêu kiều, “Nào có chuyện cháu gái lại không nhận ra thức công, đúng là giữ lễ quá nên mất tinh thần.”

“Ai nói không phải, nhà chúng ta thì chưa đến mức đấy, nhưng nhà họ Mộ thì thật đấy.” Thái phu nhân cười nói.

Nói chuyện được một lúc, sau khi bày biện ở Dao Quang Các ổn thỏa, Nhị phu nhân đến thỉnh Thái phu nhân cùng mọi người đi qua các hành lang uốn lượn giữa những hòn giả sơn để đến Dao Quang Các. Thái phu nhân ngồi vị trí chủ tọa, trên một đôn thấp, trước mặt là hai kỷ trà, một kỷ bày bình lọ tam sự (4), một kỷ bày hoa quả và chén rượu không quai cầm.

Từ Thái phu nhân đi xuống, bên trái là vợ chồng Phong Lư – Thanh Hề, trước mặt hai người cũng là hai kỷ trà bày hoa quả, bên phải Thái phu nhân là vợ chồng Nhị phu nhân, ngoài cùng bên trái là vợ chồng Tam phu nhân, ngoài cùng bên phải đương nhiên là vợ chồng Phong Cẩm.

Nhất thời Thái phu nhân lại sai người bê các cháu đến cho náo nhiệt. Con gái của vợ chồng Phong Cẩm là Uyển Thư Nhi đến đi còn chưa vững, vẫn nghiêng ngả lão đạo đi về phía Thái phu nhân rồi treo lên lòng bà, khiến Thái phu nhân phải cười, “Con khi con này bám ta quá.”

“Tổ mẫu, tuổi, tuổi...” Uyển Thư Nhi nói không rõ.

Mọi người nghe đều không hiểu gì, chỉ có Thương Nhục Văn thân nhiên cười nói: “Con bé nói mừng tuổi, là hầu gái trong nhà dạy hư, mẹ đừng để ý đến con bé, Uyển Thư Nhi, đến đây, đến chỗ mẹ.”

“Ta không phạt lòng chuyện đó, Uyển Thư Nhi nhà ta thật thông minh, biết xin tiền mừng tuổi.” Thái phu nhân lấy ra một phong bao đặt vào tay Uyển Thư Nhi, Uyển Thư Nhi cười khanh khách, tụt xuống đất, chạy đến trong lòng Thương Nhục Văn đưa tiền mừng tuổi cho mẹ, reo lên: “Mẹ ơi, mẹ

oi...”

“Thật đúng là đứa giữ cửa.” Thái phu nhân cảm thán.

Sau đó, Thái phu nhân lại lần lượt mừng tuổi cho con nhà Nhị gia là Tổ Hân và Tần Ca Nhi(5), con nhà Tam gia là Tổ Mi và Hiên Ca Nhi, rồi để mấy đứa bé lần lượt đi chúc tết các bác và chú.

“Mẹ, nhà chúng ta không giống Hầu phủ, mẹ vẫn sợ các cháu không nhận ra các bác các chú à?” Thanh Hề cười nói.

Thái phu nhân quay sang nhìn Phong Lư, hẳn xưa nay thường lạnh mặt, các cháu trai cháu gái đều sợ, chỉ có Uyển Thư Nhi vì còn nhỏ nên chưa nhận biết, lăm chằm đi đến trước mặt Phong Lư, gọi một tiếng giòn tan “Đại bá phụ.”

Hôm nay giao thừa, tâm tình Thái phu nhân lại tốt, Phong Lư cũng không muốn làm mẹ mất hứng, bèn bế Uyển Thư Nhi đáng yêu lên, đưa tiền mừng tuổi.

Thái phu nhân thấy thế mới hài lòng đưa mắt đi chỗ khác.

Thanh Hề nhìn mà nhói lòng. Nghĩ đến chuyện cả đời mình không có khả năng sinh được cô con gái đáng yêu như Uyển Thư Nhi, Phong Lư không biết sẽ bế con của người phụ nữ nào.

Được một lúc Thái phu nhân lại sợ trời lạnh làm mấy đứa trẻ con cảm, lại sai người bế về nhà cho ngủ, sau đó mới gọi Thanh Hề tỉnh lại.

“Mẹ, mẹ thật bất công, các cháu như Hân Thư Nhi được mừng tuổi, sao chúng con lại không được, mẹ cũng đâu thể giữ các cháu gái mãi được.” Thanh Hề gắt giọng.

“Con khi con này dám bầy ta, ta gom góp được ít tiền riêng, các người xem cũng bị nó bòn hết rồi, thôi thôi, để cho con khỏi nhấp nhòm.” Thái phu nhân lại lấy tiền mừng tuổi đã chuẩn bị trước ra, lần lượt mừng tuổi các con.

“Cám ơn mẹ, người ta nói nhà có người già như có báu vật thật không sai, mẹ phải sống lâu trăm tuổi, để chúng con được thêm chút tiền tiêu vặt.” Thanh Hề cầm tiền mừng tuổi, mắt lấp lánh long lanh.

“Câu nào của con cũng thấy tiền là tiền, đồ quý tham tiền, lớn rồi vẫn còn như trẻ con.” Thái phu nhân cười mắng.

“Nào có lớn, con chỉ hơn Hân Thư Nhi có mấy tuổi thôi mà.” Thanh Hề nhăn mặt.

“Được rồi, nói mới nhớ Hân Thư Nhi cũng sắp đến tuổi rồi, con nhớ chú ý việc hôn nhân cho con bé.” Thái phu nhân quay đầu nói với Nhị phu nhân.

“Con vẫn chú ý, không biết mẹ đã có mối nào chưa?” Nhị phu nhân nhún vai hỏi.

Thái phu nhân nghĩ một chút, “Cũng có mấy nhà, nhưng vẫn phải hỏi thăm cẩn thận, có nhà nhìn thì hào nhoáng đấy, nhưng chỉ là mẽ ngoài thể thôi, con cũng đừng ham vinh hoa phú quý.”

Nhị phu nhân gật đầu.

Sau đó Thái phu nhân lại hỏi thăm lần lượt từng đứa cháu, trước tiên là chuyện học hành của hai cháu trai, sau là hỏi đến chuyện nữ công gia chánh của Hân Thư Nhi và Mi Thư Nhi.

Thanh Hề nhân thấy thế cười nói: “Mẹ, chẳng trách tóc mẹ càng ngày càng bạc, mẹ cứ lo nghĩ suốt ngày, không bằng để con kể chuyện cười cho mẹ giải sầu.”

“Kể đi, không buồn cười là phạt rượu.” Thái phu nhân nói.

Thanh Hề nhân nói: “Ở phía Nam kinh thành có một người xay gạo tên là Thẩm Truân Từ, hôm đó hắn đến quán trà nghe kể truyện, nghe chuyện Dương Văn Quảng bị vây ở Liễu Thành, trong thì thiếu lương thực, ngoài thì không ai giúp, hắn nghe mà than thở, về đến nhà vẫn ngày đêm lo nghĩ, còn nói với người nhà: ‘Dương Văn Quảng kia bị bao vây như thế, giải thoát thế nào?’, buồn bã đến ăn không ngon, ngủ không yên, cuối cùng người nhà hắn không thể không khuyên hắn ra ngoài du ngoạn, để giảm bớt nỗi sầu.”

“Được đấy, Thẩm Truân Từ này cũng thú vị đấy, nghe kể truyện mà cũng buồn được thế.” Thái phu nhân cười nói.

“Vẫn còn đoạn sau mà, Thẩm Truân Từ kia ra ngoài du ngoạn, nhìn thấy một người gánh trúc vào thành để bán, liền thăm lo nghĩ: Trúc này sắc nhọn, nhất định sẽ có người đi đường bị thương.’ Vì thế về nhà lại lo lắng đến ngã bệnh, người nhà hoảng sợ tìm thầy hỏi thuốc, mãi vẫn không tiến triển gì, cuối cùng đành phải mời pháp sư đến hóa giải.”

“Người này thật đúng là nghĩ nhiều hại thân.” Nhị phu nhân cũng cười nói.

“Đừng vội, vẫn chưa hết mà. Pháp sư kia đến nói: ‘Ta xem xét sổ sách âm phủ, kiếp sau hẳn đầu thai là con gái, gả cho một người dân tộc Hồi tên là Ma Cáp, ngoại hình rất xấu xí.’ Pháp sư vừa nói đến đó, bệnh của Thẩm Truân Từ lại nặng thêm, bạn bè họ hàng đến thăm hỏi, khuyên hắn nên nghĩ thoáng một chút, thì sẽ khỏi bệnh thôi. Mọi người đoán xem Thẩm Truân Từ nói gì, hay lắm đấy.” Thanh Hề không kiềm chế được nên cười khúc khích.

“Đại tẩu nói đi, đại tẩu cười thế mọi người sốt ruột lắm.” Tam phu nhân cũng tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Về Hầu phủ

Lúc này Thanh Hề mới ung dung bắt chước giọng nói thều thào của Thẩm Truân Từ nói: “Nếu muốn ta khỏi bệnh, trừ phi Dương Văn Quảng được giải vây, người gánh trúc về nhà, Ma Cáp viết thư hưu ta.”

Mọi người vừa nghe liền cười vang, Thái phu nhân cũng cười nghiêng ngả, “Đồ khi, chỉ giỏi bầy người, ta hiểu rồi, con nói ta giống Thẩm Truân Từ suốt ngày lo nghĩ.”

“Mẹ, con nào có ý đó, ngoại hình cha chồng đẹp vậy, sao có thể là Ma Cáp dân tộc Hồi chứ.” Thanh Hề thấy Thái phu nhân cười đến chảy nước mắt, vội chạy đến xoa lưng cho bà dễ thở.

Thái phu nhân véo má nàng nói: “Còn chối, ngày thường ta chiều các con quá, giờ dám nói xấu mẹ chồng.”

“Con không dám, con không dám.”

Cả nhà cười đùa vui vẻ, trải qua một đêm giao thừa vô cùng náo nhiệt.

Có hơi men, Thương Nhượng Văn đề nghị mọi người làm thơ, bởi vì cô ta là con nhà thư hương, xưa nay lấy thơ văn làm sở trường.

“Làm thế không được, Từ đệ muội vốn giỏi làm thơ, ta lại chỉ suốt ngày lo chuyện quản lý gia đình.” Nhị phu nhân liên tục lắc đầu.

“Không sao không sao, chúng ta lấy ‘Tuyết’ làm đề, không giới hạn vần, như thế có được không?” Thương Nhượng Văn đã nói thế, mọi người cũng không tiện phản đối.

Thanh Hề vẫn biết trước giờ Thái phu nhân thích náo nhiệt nhưng không thích văn vẻ, khi chưa lấy chồng cũng chỉ hay làm nữ công, không thường làm thơ phú, nhưng Thương Nhượng Văn lại là tài nữ, thích nhất là thể hiện khoe khoang khả năng của bản thân. Thanh Hề sợ Thái phu nhân không vui, liền chủ động nói: “Không bằng đề ta làm câu đầu tiên được không?”

“Nhanh như vậy đại tẩu đã có ý thơ rồi sao?” Thương Nhượng Văn có chút giật mình.

Thanh Hề cười cười, “Cô nghe là biết mà.” Vì thế, Thanh Hề hắng giọng, chậm rãi đọc: “Bất văn thiên thượng đá la thụ, mẫn địa phân phân đô thị diện.”

Thương Nhượng Văn nghe thấy thì nhú mày, câu mở đầu này thật thô tục.

Thái phu nhân nghe thế lại có hứng thú, đơn giản vì hai câu này rất dễ hiểu.

Thanh Hề lại đọc: “Thần tiên vẩy nước quét nhà, Ngọc Hoàng buồn lậu muối tinh kiếm tiền.”(6)

Thái phu nhân lại cười nghiêng ngả, “Ta biết mà, đến cả Ngọc Hoàng đại đế cũng dám bôi bác.”

Mấy câu thơ này của Mộ Thanh Hề không theo quy luật bằng trắc gì, miễn cưỡng gieo vần, vốn là những câu thơ tệ hại nhất thiên hạ, nhưng lại khiến Thái phu nhân thấy vui vẻ.

Hà Ngừ thấy Thái phu nhân cao hứng, cũng chủ động xin đi giết giặc làm một bài, “Trên sông một cái lồng, dưới giếng một cái hang, chó vàng một đốm trắng, chó trắng một cái nhọt.”(7)

Hai người này đều là làm vè, khiến Thái phu nhân cười không ngừng được, Thương Nhượng Văn không tiện cố chấp đòi làm thơ, mọi người cũng tạm gác chuyện làm thơ qua một bên.

Quá giờ Tý, Thanh Hề mệt mỏi, Thái phu nhân bắt nàng đi ngủ trước, mọi người lục tục ra về, đã là ngày đầu tiên của năm Hoàng Dận thứ chín.

Ngày mùng ba tháng giêng, theo lệ thường là ngày con gái đã đi lấy chồng về nhà mẹ đẻ. Nhị phu nhân đã cho người đưa danh mục lễ vật đến Lan Huân Viện.

Thanh Hề miễn cưỡng dựa gối, nàng rất không tình nguyện về nhà mẹ đẻ.

“Phu nhân.” Lâm Lang nhẹ nhàng gọi.

“Chuyện gì?”

“Quốc công gia nói, giờ Thìn ba khắc ngày mai sẽ cùng phu nhân đến An Định Hầu phủ.” Lâm Lang nói.

An Định Hầu phủ là nhà mẹ đẻ Thanh Hề.

“Đã biết.” Thanh Hề vốn định sai Lâm Lang đến hỏi Phong Lư có thể đi cùng nàng không, không hề nghĩ là Phong Lư lại chủ động yêu cầu.

Ngày hôm sau Thanh Hề đi thỉnh an Thái phu nhân, được Thái phu nhân dặn dò rất lâu, Thanh Hề mới cùng Phong Lư đến An Định Hầu phủ.

Thanh Hề đi thỉnh an tổ mẫu trước, rồi mới đến chỗ phụ thân, “Thỉnh an lão gia và phu nhân.”

“Mau đứng lên mau đứng lên, đã lâu không gặp con, càng lớn càng đẹp.” Phu nhân An Định Hầu tức mẹ kế của Thanh Hề cười giòn như chuông đi tới vờ vịt đỡ Mộ Thanh Hề.

Phu nhân An Định Hầu là Hường thị, mặt tròn, vừa về làm dâu lão phu nhân đã khen bà ấy có phúc tướng, quả nhiên không lâu sau liền sinh con trai, An Định Hầu và lão phu nhân vui vẻ lắm, sau đó lần lượt sinh thêm hai trai một gái nữa, quả nhiên là có phúc khí.

Mà mẫu thân Thanh Hề lần lượt sảy thai hai lần, cuối cùng mới sinh Thanh Hề, không được lão phu nhân nhìn mặt, vì thế quan hệ của Thanh Hề và tổ mẫu cũng không lấy gì làm tốt đẹp.

Nhưng Hường thị cũng không thể nào ức hiếp được Thanh Hề, thứ nhất Thanh Hề là do nguyên phối sinh ra, thứ hai Thanh Hề lại ở Tề Quốc công phủ nhiều hơn ở nhà, thế nên hai người tạm coi như lấy lễ mà kính. Thanh Hề nào biết kiếp trước sau khi bị Phong Lư bỏ, Hường thị này lại ác độc đến nỗi, giết giã để phụ thân bán nàng cho kẻ khác.

Thanh Hề thật sự không muốn vờ vịt lễ phép với Hường thị, khẽ tránh sang, xoay người đứng lên, không thèm nhìn Hường thị, khiến bà ta rất mất mặt.

An Định Hầu như muốn bốc khói, nhưng nể mặt Phong Lư, lại thu con giận về.

Ngo yến tổ chức trong hoa viên Hầu phủ, không ai chịu nói tiếng nào suốt bữa tiệc, không khí rất nặng nề.

Thanh Hề làm sao chịu được sự mất tự nhiên đấy, lại thật sự chán ghét Hường thị, bèn lấy cớ thay quần áo, không chịu cho nha hoàn đi theo, tự ra hoa viên. Nhất thời đi đến phòng của mẫu thân sống năm xưa, cảnh còn người mất từ lâu, nay là phòng của Hường thị, phồn hoa rực rỡ, càng khiến lòng Thanh Hề thấy nhức nhối.

Đồ dùng của mẫu thân Thanh Hề năm xưa được chuyển hết vào Tây sương phòng ở vườn sau, trong phòng tối om, Thanh Hề thắp một nén hương trước bức họa ó vàng của mẫu thân, lòng càng chua xót.

Nghĩ đến chuyện mẫu thân kinh diễm tuyệt tài, chỉ vì không sinh con mà mẹ chồng ghét bỏ, phu quân ruồng rẫy, giờ cô đơn dưới tuổi vàng, vinh hoa phú quý lại để người đàn bà độc ác kia hưởng thụ.

Thanh Hề không khỏi nghĩ tới cảnh ngộ bản thân, tiền đồ khó lường, nhất thời không kiềm chế được thương tâm, đi vào lương đình sâu trong rừng mai.

Bốn bề vắng lặng, Thanh Hề nhớ đến cuộc sống nghèo túng khổ sở kiếp trước thì lòng đau như bị châm kim, từ đó vẫn luôn tự ti, thỉnh thoảng vẫn nghe thấy tiếng cười quái dị của người chồng sau trong con ác mộng, lại cảm thấy bản thân thật là xấu xí sa sút, thẹn với mẫu thân, không kiềm chế được lại ứa nước mắt.

Nhất thời Thanh Hề lại nghĩ tới sự tuyệt tình của phụ nhân và sự độc ác của Hường thị, nhưng mà mai là kiếp này chưa phát sinh chuyện đó, nàng oán hận, nhưng người khác thì không thể hiểu cho nàng.

Thanh Hề đang thương tâm rơi lệ, Phong Lư ở Chuế Cẩm Các đã nhìn thấy nàng ra khỏi chỗ ở của Hường thị lại lầm lũi đi vào rừng mai. Vì thế xuống lầu đi theo, chưa đến lương đình đã thấy Thanh Hề đang ngồi trong đình khóc một mình.

Phong Lư thấy lòng như nhói lên, dù hấn có yêu thương Thanh Hề thế nào, vĩnh viễn cũng không thể thay thế tình thương cha mẹ. Nhiều năm như thế, Phong Lư sao có thể không nhìn ra thái độ An Định Hầu dành cho Thanh Hề.

An Định Hầu là người rất trọng nam khinh nữ, Thanh Hề lại mồ côi mẹ từ nhỏ, Hường thị kia vừa nhìn cũng biết chẳng hiền lành gì, khó trách mẫu thân kiên trì đưa Thanh Hề về Quốc công phủ chăm sóc.

“Trời lạnh, sao nàng lại vào đây một mình, bị cảm rồi lại phiền người khác phải chăm sóc.” Phong Lư sợ Thanh Hề khóc nhiều sưng mắt, lại thấy chóp mũi nàng hồng hồng, sợ nàng cảm lạnh, vì thế lên tiếng.

Thanh Hề nghe thấy là tiếng Phong Lư, vội đứng lên, luống cuống lấy tay lau nước mắt.

Phong Lư thấy Thanh Hề vớt bừa lò sưởi cầm tay lên bàn, bèn đặt vào lòng nàng, lại nhận ra lò sưởi đã lạnh ngắt, bèn kéo tay đang giấu sau lưng, thấy

tay cũng đã lạnh.

“Sao nàng cứ khiến người khác phải lo lắng như thế, bọn người hầu đâu không trông nom nàng?” Phong Lưu nghiêm khắc trách móc.

Thanh Hề vừa rời đám mình trong đau thương, không cảm thấy lạnh, giờ bị bàn tay ấm áp của Phong Lưu nắm lấy, liền bắt đầu cảm thấy rét run, hai chân đã tê cứng từ lúc nào.

Thanh Hề đau buồn, vòng tay ôm Phong Lưu, vùi đầu vào lòng hắn, nước mắt lại tuôn rơi. Trong lòng chỉ cảm thấy người đàn ông này tuy rằng lạnh lùng nghiêm khắc, nhưng so với phụ thân nàng thì tốt hơn rất nhiều. Tuy rằng kiếp trước hắn bỏ nàng, nhưng đều là tại nàng sai trái, lại không chịu nhận lỗi, còn chống đối hắn, khiến quan hệ của hai người đi vào ngõ cụt.

Phong Lưu vốn định kéo Thanh Hề ra, nhưng lại thấy vai nàng run rẩy, mùi thơm nhẹ nhàng khiến hắn không nỡ đẩy ra.

Thanh Hề xưa nay thích dùng hương trái cây xông quần áo, thế nên toàn thân là mùi hương ngọt ngào của hoa quả, khiến người vốn không thích mùi son phấn như Phong Lưu thấy hương thơm trên người nàng rất ngọt ngào động lòng, lòng cũng cảm thấy nàng đúng là một món điểm tâm nhỏ nhắn đáng yêu, bèn giơ tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, dùng áo khoác trùm cho nàng.

“Sao hai đứa lại ở trong này?” Tiếng An Định Hầu bỗng vang lên ngoài đình.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Tương tư

Nghe thế, Phong Lưu khẽ buông Thanh Hề ra, Thanh Hề ngẩng đầu, hai mắt đỏ hoe, nước mắt vẫn chưa khô.

“Người làm cái gì vậy, đầu gối năm mới chạy đến đây khóc lóc cái gì?” An Định Hầu lạnh lùng nói, dạo gần đây thời vận của ông ấy không được suôn sẻ, Hoàng thượng với ông ấy có nhiều hiểu lầm, không được lòng vua, giờ thấy Thanh Hề chạy đến An Định Hầu phủ khóc lóc giữa lúc đầu gối năm mới, tự nhiên giận sôi lên, cảm thấy đứa con gái này khóc lóc khiến thời vận của mình sa sút.

“Đi về để mẫu thân người dạy dỗ người cho tốt, sau đó hãy quay về Quốc công phủ, nếu không thể diện của ta đều bị người làm mất hết.” Lời này của An Định Hầu kỳ thật là chỉ gà mắng chó, ông ấy bị Phong Lưu làm cho mất mặt, nên đang ôm lòng oán Phong Lưu. Trước đó vài ngày, có người rút lột bạc cho An Định Hầu nhằm mua một vị trí đang để trống trong quân đội, đó là chức quản lý ở hậu phương điều hành cung cấp vật tư, An Định Hầu nghĩ có Phong Lưu, nên nhanh chóng nhận lời, nào biết Phong Lưu thẳng thắn cự tuyệt, ông ấy bị mất mặt nên ôm lòng oán hận, lại thấy Thanh Hề như cái gai trong mắt, cảm thấy nàng không có tiền đồ, đến cả ni non bên gối cũng làm không xong, thế nên mới lớn tiếng trách mắng.

“Mẫu thân con mất từ lâu rồi, như bà ta mà cũng xứng làm mẫu thân con sao?” Thanh Hề phẫn nộ phản bác, nàng đâu có biết khúc mắc giữa An Định Hầu và Phong Lưu.

“Có đứa con nào ăn nói như người không, vô giáo dục.” An Định Hầu giơ tay lên, muốn tát Thanh Hề, lại bị Phong Lưu chặn lại.

Hương thị đứng cạnh An Định Hầu thấy thế, chen lời: “Hầu gia, đầu gối năm mới đừng bực tức thế, nói đi nói lại đều là lỗi của thiếp. Cô nương mồ côi mẹ từ nhỏ, thiếp làm mẹ kế không dám quản thúc...” Nói đi nói lại vẫn là ám chỉ Thanh Hề không được giáo dục.

Thanh Hề bị Hương thị làm cho giận phát run, “Mụ đàn bà rần rết như người không xứng đáng dạy dỗ ta.”

Hương thị lập tức rơi nước mắt, An Định Hầu nghe thế cũng giận phát run, “Làm phản rồi, đừng tưởng người thành phu nhân Quốc công thì ta không dám quản thúc người, mau xin lỗi mẫu thân người, nếu không ta sẽ trị người tội đại bất hiếu.”

Lời của An Định Hầu không dọa được Thanh Hề, nhưng tội danh “bất hiếu”, cho dù Thanh Hề chịu được, Phong Lưu cũng không dám đương nổi. Dù hắn được Hoàng thượng tin dùng, nhưng cũng không thể chọc vào những điều kiêng kỵ của Hoàng thượng, giờ bề trên lấy đức hiếu trị thiên hạ, tội danh bất hiếu có thể nhỏ có thể lớn, nếu là tội lớn thì bị bãi quan lột tước cũng có thể.

Nếu đổi lại là Thanh Hề lúc xưa tất nhiên là không màng chuyện đó, nhưng hôm nay nàng đã trưởng thành hơn nhiều, nàng gạt lệ, tuy vạn lần không cam tâm, nhưng vẫn không thể không cúi đầu, “Thỉnh phu nhân tha thứ cho sự vô lễ của tôi.”

“Nói gì vậy, người một nhà sao lại khách sáo thế.” Hương thị miệng thì nói thế nhưng không hề đỡ Thanh Hề, miễn cưỡng đáp lời.

Thanh Hề lên xe ngựa, Lâm Lang và Thôi Xán vội lấy từ túi của nàng ra một bánh trái cây, cho hai cánh hoa vào lò sưởi cầm tay, đặt lò sưởi cầm tay vào lòng Thanh Hề, lại lấy một lò sưởi chân đặt xuống sưởi ấm chân cho nàng.

Thanh Hề phải chịu áp lực, còn phải cúi đầu xin lỗi Hường thị, tất nhiên là chỉ muốn chết cho xong, gục đầu vào gối khóc như mưa. Đến tận khi dừng lại trước cổng Quốc công phủ, Phong Lư vốn là định giáo huấn nàng một chút, lần sau không được nói chuyện với trưởng bối như thế, thái độ đó như của một đứa trẻ chưa trưởng thành, nhưng vừa vén màn xe, đã thấy nàng gục đầu vào gối, lệ vẫn trào khóe miệng, hắt lại mềm lòng, ra hiệu bảo Lâm Lang và Thôi Xán nhanh hầu hạ nàng xuống xe.

Thanh Hề vừa xuống xe, liền đi thẳng đến phòng Thái phu nhân, vừa vào liền nhào vào lòng Thái phu nhân, nghẹn ngào gọi “Mẹ”, sau đó nước mắt lại òa chảy, Phong Lư không khỏi lắc đầu, đúng là mau nước mắt quá.

Thái phu nhân sao có thể không biết tình hình ở An Định Hầu phủ, bà vốn chán ghét cả nhà An Định Hầu, nếu không vì nhà đó, chị gái bà sẽ không phải qua đời sớm, “Được rồi được rồi, bé ngoan, không phải áp lực nữa.” Thái phu nhân trìu mến ôm Thanh Hề.

Thanh Hề cảm thấy cả thế gian này chỉ có Thái phu nhân là người thân duy nhất, lại nghẹn ngào gọi “Mẹ”, khóc đến chết đi sống lại, như bị hàm oan rất lớn.

Dỗ trẻ con khóc thì nên cho kẹo, Thái phu nhân đau lòng không biết nên làm thế nào, cũng bắt đầu rơi nước mắt theo, “Ai bắt nạt Thanh Hề nhà chúng ta, ngày mai ta sẽ cho con đi trút giận.”

Thái phu nhân vỗ về Thanh Hề, Thanh Hề càng khóc, Phong Lư cảm thấy không nên chen vào, liền tránh mặt.

Một lúc lâu sau thấy trong phòng yên lặng, Phong Lư mới đi vào, “Ngủ rồi à?” Phong Lư khẽ hỏi, nhìn Thanh Hề đang nằm.

Thái phu nhân gạt gạt đầu, “Con bé áp lực nhiều lắm, khóc ướt hết áo ta, sau này đừng bắt nó về nữa.”

“Tuy rằng bị áp lực, nhưng hôm nay đã biết tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục, quả thật trưởng thành hơn rồi, chắc là áp lực muốn chết.” Phong Lư gạt đầu nói, “Để con bé có ý đi ngủ, mẹ đi thay xiêm y đi.”

“Bé sang phòng phía Đông cho gần, khỏi làm con bé thức giấc, khó khăn lắm mới ngủ được.” Thái phu nhân lo lắng nói.

Phong Lư gạt gạt đầu, nhẹ nhàng bế Thanh Hề sang phòng phía Đông, lúc đấy mới nhận ra nàng rất gầy, nhỏ nhắn đáng yêu, gương mặt nhỏ xinh vì khóc lâu mà đỏ lên, dù ngủ thiếp đi rồi hai hàng mi vẫn run rẩy, càng khiến người khác thêm đau lòng.

Thanh Hề cứ thế ngủ đến hừng đông, nửa mặt chải đầu xong sang phòng phía Tây thỉnh an Thái phu nhân, ngượng ngùng cúi đầu nhận sai, “Mẹ, hôm qua con thật thất thố.”

Thái phu nhân cũng không nói gì, chỉ vỗ về tay nàng, “Khóc ra được là tốt rồi, sau này ít về bên đấy là được.”

Thanh Hề nghe được thế vui vẻ ra mặt, gạt gạt đầu.

Lại nói, sau khi trở về từ An Định Hầu phủ, tinh thần của Thanh Hề càng lúc càng ủ rũ, không có chút khởi sắc nào, thỉnh thoảng Thái y chẩn mạch cũng không có hiệu quả, Thái phu nhân sợ là thứ thuốc kia làm tổn thương thân thể Thanh Hề, tuy rằng vẫn luôn cố gắng điều dưỡng, nhưng ai dám cam đoan không có tác dụng phụ, vì vậy bà bảo Thanh Hề ở nhà nghỉ ngơi, nếu phải xã giao thăm hỏi họ hàng thì bà gọi phu nhân Nhị gia hoặc Tam gia đi cùng.

Đến mừng bầy, tinh thần Thanh Hề vẫn không khởi sắc, Thái phu nhân bàn với Phong Lư có nên đổi Thái y khác không, Phong Lư từ chối cho ý kiến, chỉ nói cứ chờ thêm hai ngày nữa rồi tính, hẳn sẽ đích thân đi thăm Thanh Hề.

Thanh Hề nghe báo Phong Lư đang đến Lan Huân Viện, vội bảo Lâm Lang chải đầu cho mình, sửa soạn xong mới ra gặp Phong Lư.

“Tinh thần vẫn không vui?” Phong Lư nhìn Thanh Hề vẫn rầu rĩ.

“Đã tốt hơn nhiều rồi ạ.” Thanh Hề thu bớt sự rầu rĩ trả lời.

Phong Lư “ừ” một tiếng, đưa một cái hộp cho Thanh Hề, Thanh Hề tò mò nhìn Phong Lư, thấy hắn gạt đầu, mới dám mở hộp, giữa lớp lót bằng lụa đỏ là một bộ trang sức đá quý màu tím nhạt, Thanh Hề vừa nhìn là nhận ra, đó là bộ trang sức vòng cổ mẫu đơn của Linh Lung Trai.

“Á.” Thanh Hề không khỏi kinh ngạc hô ra tiếng, lòng rất lo lắng, không biết có phải Phong Lư đi guốc trong bụng mình không, không khỏi xấu hổ. Kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, Thanh Hề xưa nay nổi tiếng lộng lẫy ăn diện, nổi bật hơn hẳn tiểu thư phu nhân các nhà khác. Nhưng tết năm nay, Thanh Hề có xiêm y mới mà lại không có trang sức đúng xu hướng đề phối hợp, bộ trang sức ra này của Linh Lung Trai bán rất đắt hàng, các phu nhân thi nhau mua, nhưng Thanh Hề lại không có, mới mừng ba còn bị nặng nề chịu áp lực, trong lòng nàng khó chịu, nhưng cũng biết bản thân là gieo gì gặt nấy, không thể trách ai, vì thế mới ư ư oai rầu rĩ, cũng không chịu đi thăm người thân.

Phong Lư mặc dù không biết rõ lắm tâm bệnh của Thanh Hề, nhưng biết nàng rất trọng sĩ diện, tháng giêng này nhiều khách khứa đến nhà, sợ nàng ốm đau phải nhốt mình trong phòng, rồi lòng lại khó chịu khổ sở nên mới nghĩ cách để nàng cao hứng. Về chuyện bộ trang sức này, chỉ là hôm nọ thấy Thương Nhược Văn cài rất đẹp, nhất thời lại nhớ là Thanh Hề chưa có, thường ngày cũng thấy nàng thích trang hình ong bướm, mỗi lần tặng nàng trang sức, nàng đều chọn những cây trang sức ong bướm để cài, liền cho người đi mua một bộ, dặn chọn màu mà nàng thích.

Thanh Hề kinh ngạc nhìn Phong Lư, Phong Lư có chút ngượng ngùng quay đầu. Thanh Hề thấy thế mới hiểu là Phong Lư mua để dỗ nàng, nàng thật không nghĩ tới chuyện Phong Lư lại thiện trọng thể, nhất thời sợ hãi với hắn giảm đi ba phần, tình cảm lại như đây hơn.

Chương 14: Thanh Tú sơn trang 1

Hai ngày sau, Phong Lư thừa với Thái phu nhân muốn đi trang trại ở suối nước nóng Thái Âm Sơn phía Tây kinh thành, cũng mời Thái phu nhân đi cùng. Tháng giêng năm nào Phong Lư cũng phải đến sơn trang có suối nước nóng của Hoàng đế ban thưởng ở một thời gian, vì đầu xuân là thời điểm vết thương của Phong Lư tái phát, Thái y nói ngâm mình trong suối nước nóng tốt cho sức khỏe và sự bình phục của hân, để thể hiện sự ân sủng, cũng là ban thưởng cho chiến thắng của Phong Lư, Hoàng đế ban một sơn trang vốn là của Hoàng gia. Thái phu nhân tuổi cao nên mọi năm không đi, năm nay vì bệnh của Thanh Hề, cảm thấy suối nước nóng và không khí trên núi rất tốt cho sức khỏe, vì thế liền cao hứng đến mức gọi hết các con đi.

Nhị phu nhân xin ở nhà để tiếp khách và họ hàng, hơn nữa cả nhà trên dưới còn nhiều chuyện từ to đến nhỏ, cô ấy không đi được.

Thanh Hề thầm cảm thấy may mắn vì bản thân không phải quản lý việc nhà, hào hứng chuẩn bị hành lý, sai Lâm Lang sắp xếp những bộ xiêm y mùa xuân đẹp nhất mang theo.

Xem hoàng lịch, ngày mười một thích hợp cho việc xuất hành, ngày hôm đó trước cổng Quốc công phủ là đoàn xe nối đuôi nhau. Đầu tiên là cỗ xe có bánh xe sơn đỏ lông vàng của Thái phu nhân, thứ hai là xe thất bảo vân hương của Thanh Hề, sau đó là xe của phu nhân Tam gia và Tứ gia. Theo sau có hai đại a đầu của Thái phu nhân là Hà Ngừ và Hà Ngôn ngồi một xe, sau đó là Lâm Lang và Thôi Xán, đại a đầu của Tam phu nhân Tứ phu nhân cũng ngồi xe riêng, sau nữa là nhóm mama, bà già, nô tỳ và tiểu nha đầu. Xe của Thái phu nhân đã đến đầu phố, vậy mà vẫn còn xe chưa bắt đầu lăn bánh.

Mọi người say sưa thảo luận về đẹp của Thanh Tú sơn trang, chỉ có xe của Thanh Hề là im lặng. Vì vết thương cũ của Phong Lư tái phát, không tiện cưỡi ngựa, hân liền ngồi cùng xe với Thanh Hề.

Trong xe ngựa Thanh Hề ngồi không được, đứng không xong, mắt cũng không biết phải nhìn đâu cho phải, chỉ sợ khiêu khích sự chú ý của Phong Lư, rồi lại bị hân giáo huấn. Cũng may Phong Lư chăm chú đọc sách, không để ý tới Thanh Hề.

Thanh Hề ngồi lẻ loi một bên, không biết phải làm gì, bình thường nàng ít đọc sách, nếu có đọc cũng chỉ là tiểu thuyết diễm tình hay còn gọi là sách cấm như Mầu Đơn Đình, Đào Hoa Phiến linh tinh, nhưng nàng tuyệt đối không dám xem thứ đó công khai trước mặt Phong Lư, vì vậy chỉ biết ngồi buồn chán.

Lúc đầu đường còn bằng phẳng, một lúc sau xe ngựa bắt đầu lộc cộc, xóc nảy không dễ chịu, Phong Lư nhíu mày, đổi tư thế, nghiêng người nằm trên tháp.

Thanh Hề thấy Phong Lư đổi tư thế liên tục, biết là vết thương cũ của hân tái phát. Đây đúng là thời điểm một miếng khi đói bằng một gói khi no, Thanh Hề lại đang cảm kích sự quan tâm của Phong Lư, càng muốn lấy lòng hân.

“Đình Trục ca ca đau hông sao?” Thanh Hề đến ngồi cạnh Phong Lư.

“Ừ.” Phong Lư lại xoay người.

“Đề thiếp xoa bóp cho Đình Trục ca ca, nghe Thái y nói vết thương của Đình Trục ca ca phải thường xuyên xoa bóp.”

“Nàng biết xoa bóp từ lúc nào?” Phong Lư nhất thời tò mò.

Mặt Thanh Hề cứng đờ, kiếp trước nàng tái giá gặp phải bà mẹ chồng lấy việc hành hạ con dâu làm thú vui, bắt Thanh Hề đảm lưng bóp vai là chuyện thường ngày. Tất nhiên Thanh Hề không thể nói thể với Phong Lư, “Đình Trục ca ca thử một chút sẽ biết.”

Thanh Hề cũng không để Phong Lư phản đối hay đồng ý, lập tức gơ tay xoa bóp hông hân.

“Không phải bên trái, là bên phải.” Phong Lư thoải mái hít một tiếng.

“Ồ.” Thanh Hề đỏ mặt đổi sang bên phải, nàng làm vợ vậy mà đến vết thương của chồng nằm ở bên nào cũng không biết.

“Không phải ở hông, lên trên một chút, ừm, cách ba vai ba ngón tay về phía dưới.” Phong Lư chỉ dẫn Thanh Hề.

Thanh Hề có chút kỳ quái, không phải là thương ở hông sao? Khi đó nàng đã rất lo lắng, vì đàn ông không thể bị thương ở hông, mấy năm nay Phong Lư sống nghiêm khắc kiểm chế thể nào ai nấy đều không biết, nếu không phải hai người từng có đêm tân hôn, Thanh Hề còn tưởng hân có bệnh khó nói.

Thanh Hề nào biết tâm tư Phong Lư, hân là lấy cái có “bị thương ở hông” để chuyển đến Tứ Tĩnh Cư, tránh việc người khác xì xào làm tổn thương

Thanh Hề. Sống chung với Thanh Hề như vợ chồng, trong lòng hẳn thật sự có chút không đành lòng. Đêm tân hôn nhìn đáng vẻ tội nghiệp đáng thương của Thanh Hề hẳn đã rất không đành lòng, nàng nhỏ nhắn như vậy, Phong Lư chỉ vừa nghĩ đến đã cảm thấy bản thân cảm thấy.

“Đình Trục ca ca cảm thấy thoải mái hơn không?”

Phong Lư thoải mái “ừm” một tiếng, thật ra Thanh Hề xoa bóp yếu như sên, qua một lớp áo mùa đông dày thì mấy động tác mèo gãi ngứa đầy chỉ như vuốt ve, Phong Lư cảm thấy thoải mái, nhưng không phải vì hiệu quả của việc xoa bóp.

Thanh Hề tất nhiên cũng biết tay mình yếu, thấy lông mày Phong Lư giãn ra một chút, càng dốc sức xoa bóp mạnh hơn, nhưng chỉ được thời gian một chén trà, mặt nàng đã đỏ bừng vì hoạt động.

Phong Lư hơi ngẩng đầu, đập vào mắt là bộ ngực đầy đặn của Thanh Hề nhấp nhô vì thở mệt, vì nàng dùng lực, bộ ngực càng nhấp nhô nhanh hơn, nhấp nhô, đầy đặn, chiếm trọn tầm mắt.

Thân thể Phong Lư nóng lên, hẳn vội dời mắt, trong lòng chỉ tự trách bản thân cảm dục lâu ngày, khiến hôm nay nhìn Thanh Hề nổi ham muốn, hẳn dời mắt đi thì lại đụng phải đôi môi anh đào của Thanh Hề, vì nóng mà đỏ tươi, căng bóng, như một quả anh đào chín mọng, khiến cổ họng hẳn khô khốc. Bàn tay Thanh Hề đang đặt trên lưng hẳn như có ma lực, cách quần áo, hẳn vẫn có thể cảm nhận được sự nóng bỏng từ tay nàng.

Phong Lư ngồi ngay ngắn, gạt tay Thanh Hề, “Nàng mệt thì nghỉ đi.”

“Dạ.” Thanh Hề bóp tay mình, tay nàng rất mềm, thân thể đàn ông cứng rắn, xoa bóp tốn rất nhiều sức.

Nhất thời hai người không nói gì, chỉ có tiếng Phong Lư lật sách loạt xoạt, không biết có phải Thanh Hề tưởng tượng hay không, nhưng nàng cảm thấy Phong Lư lật sách càng lúc càng nhanh, giống như không chữ nào lọt vào mắt.

Nửa ngày sau đoàn người đến Thanh Tú sơn trang.

Bảng hiệu sơn trang là Hoàng đế ngự ban, bốn chữ “Thanh Tú sơn trang” là ngự bút. Vào sơn trang, Thái phu nhân vào Noãn Huân Đường nghỉ, Thanh Hề ở Nhật Hi Các, Phong Lư vẫn ở tại thư phòng Canh Cẩn Cư như cũ.

Trong sơn trang có tổng cộng sáu suối nước nóng, chỗ của Thái phu nhân, Thanh Hề, phu nhân Tam gia, Tứ gia mỗi chỗ có một suối, suối Đồng Ngọc Thang nằm sau lưng Canh Cẩn Cư.

Thanh Hề đã hai năm mới quay lại đây, cảm thấy rất mới mẻ, liền đi một vòng, trong sơn trang tràn ngập sương mờ từ suối nước nóng, khiến cảnh hư ảo như trên trời. Liễu ở kinh thành còn chưa đâm chồi, vậy mà liễu ở đây đã xanh mướt.

Quản trang Dương Toàn Chí dẫn con dâu đến thỉnh an, lại dâng lên dưa và trái cây mới hái của sơn trang, Thái phu nhân và Thanh Hề đều vô cùng vui vẻ.

“Nhờ phúc lão Dương, đầu xuân đã được ăn dưa mát.”

“Thái phu nhân quá khen, đều là nhờ nước suối ở đây, chỗ khác không trồng được, chỉ có chỗ chúng ta trồng được, nghe nói Thái phu nhân cùng các vị phu nhân muốn tới, tiểu nhân đặc biệt chuẩn bị thực phẩm tươi cho mọi người.”

Sau khi Dương Toàn Chí lui đi, người hầu ở sơn trang lần lượt đến thỉnh an, hỏi chuyện hầu hạ thế nào.

Sắp xếp xong, Thái phu nhân chỉ đĩa dưa trên bàn nói: “Mang cho lão Đại đi, nó đang ngâm nước nóng ăn dưa mát rất tốt, tránh nóng trong, lại hại đến sức khỏe.”

Có hầu gái tiến đến định mang dưa đi, lại bị Thanh Hề ngăn cản, “Mẹ, để con mang dưa lạnh qua cho Đình Trục ca ca, tiện xem vết thương cũ của chàng tốt hơn chưa.”

Thái phu nhân thấy Thanh Hề biết nghĩ như thế, tự nhiên vui vẻ, lại bảo nàng không cần về đây ăn cơm tối, ở lại Canh Cẩn Cư ăn cùng Phong Lư.

Thanh Hề gật đầu, “Lâm Lang, người mang khay pha lê hình hoa quỳ màu xanh nhạt ra đây, dưa trắng đĩa xanh thật là hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thanh Tú sơn trang 2

Sau khi Lâm Lang đi lấy khay, Thanh Hề về phòng mình thay quần áo mỏng hơn, nàng mặc bộ váy màu đỏ nhạt thêu hoa ở gấu váy, khoác áo lông hồ ly trắng đến Canh Cẩn Cư.

Vừa vào đến Canh Cẩn Cư liền thấy khí nóng sức người, Thanh Hề thầm nghĩ may mà mình dự đoán trước, bèn cởi áo khoác vào trong phòng, thế mới thấy mát mẻ hơn.

Hầu gái của Phong Lưu là Cẩn Thư thấy Thanh Hề tiến vào, vội vàng nghênh đón, “Quốc công gia qua Đồng Ngọc Thang rồi ạ.”

“Thật đúng lúc, vừa ngâm nước nóng vừa ăn dưa là hợp nhất.” Thanh Hề cười nói, hỏi thăm Cẩn Thư về thương thế của Phong Lưu, rằng mấy năm nay có tiến triển hơn không.

Cẩn Thư lần lượt trả lời, nói là không đau như năm trước, Thái y cũng nói cố gắng đến tuổi nước nóng mỗi năm, chỉ cần không bị thương thêm, nhất định sẽ trị hết.

Thanh Hề lại khen Cẩn Thư hầu hạ tốt, bảo Lâm Lang lấy ít tiền bồi dưỡng cho Cẩn Thư và những người hầu khác đi mua chút đồ ăn vặt, “Thái phu nhân nói chúng ta đến đây là nhờ phúc của Quốc công gia để thư giãn, các người cũng đừng quá hà khắc bản thân, rảnh rỗi cũng nên gặp gỡ nói chuyện với nhau.”

Cẩn Thư gật đầu, lại thỉnh Lâm Lang và Thôi Xán thường xuyên qua nói chuyện.

Chờ Thanh Hề vào Đồng Ngọc Thang, Cẩn Thư và Cẩn Họa đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều cùng một thắc mắc, Cẩn Họa nói “Năm lại đây phu nhân như một người khác, dịu dàng nhã nhặn hơn.”

“Cũng đúng.” Cẩn Thư cười nói, “Muội muội cảm thấy phu nhân hiền lành thế, chị và Quốc công gia cũng...”

“Người còn nói bấy nữa ta xé nát miệng người, người hầu như chúng ta sao xứng với Quốc công gia.” Cẩn Họa cười chua chát, trong phủ ai nấy đều sợ Quốc công gia, chỉ có cô ta là lo nghĩ cho hắn, lòng cảm thấy người đàn ông này phải gánh vác cả Quốc công phủ, chưa từng được cười nhẹ nhõm, Cẩn Họa cũng muốn làm nàng hầu cho Phong Lưu, nhưng bị hắn từ chối.

“Cũng đúng, tuy nói em hầu hạ Quốc công gia hai năm, nhưng cho đến giờ chỉ cần Quốc công gia nhìn đến em, là em liền sợ đến bần rùn chân tay.” Cẩn Thư cười nói.

Khi hai hầu gái đang nói chuyện, Thanh Hề đã bê khay hoa quả vào Đồng Ngọc Thang.

Khi Thanh Hề đi vào, Phong Lưu đã thôi ngâm mình, đang nằm trên ghế dài trên thành hồ nước để Thính Tuyên xoa bóp cho hắn.

Thính Tuyên vừa thấy Thanh Hề đi vào, nhanh chóng hành lễ thỉnh an.

Phong Lưu ngẩng đầu, nhìn nhìn Thanh Hề. Thanh Hề nhanh chóng đi tới nói: “Mẹ bảo thiếp mang dưa mát cho Đình Trực ca ca, mẹ nói dưa mát thích hợp ăn khi ngâm nước nóng, có thể hạ bớt nhiệt.”

Phong Lưu gật gù đầu, ngồi dậy cầm áo khoác lên người, Thính Tuyên liền lui ra, Thanh Hề dùng cây tăm xiên một miếng dưa đặt vào tay Phong Lưu, hắn ăn một miếng thấy nhẹ nhàng ngọt mát, sắc mặt cũng thư giãn hơn một chút.

“Thính Tuyên chắc cũng mệt rồi, để thiếp xoa bóp cho Đình Trực ca ca đi.” Thanh Hề thấy Phong Lưu bị ốm đau tra tấn, không biết sao lại thấy đau lòng, hoảng chi lại đang muốn lấy lòng hắn, thế nên càng thêm ân cần.

Phong Lưu chần chừ một chút.

“Đình Trực ca ca chê là Thanh Hề quá vụng về sao?” Thanh Hề mếu máo nhìn Phong Lưu, nàng biết Phong Lưu không bao giờ từ chối được nếu nàng mếu máo đáng thương gọi hắn là “Đình Trực ca ca”.

Phong Lưu thấy Thanh Hề lấy lòng thế, không đành lòng cự tuyệt nàng, nghĩ đứa con mình giờ cũng biết lo nghĩ cho người khác rồi, thật là được an ủi.

Thanh Hề thấy thế, liền cao hứng giúp Phong Lưu nằm xuống, đỡ mặt cởi áo khoác của hắn ra, lộ ra da thịt bóng loáng màu đồng cổ. Vì không còn lớp áo mùa đông dày, lực đạo từ tay Thanh Hề cũng trở nên rõ ràng hơn, lực đạo này tuy không hiệu quả như tay Thính Tuyên, nhưng mềm mại như bông, khoan khoái theo kiểu khác.

Thanh Hề nhẹ nhàng xoa bóp lưng Phong Lưu, cẩn thận nắn bóp từ vai xuống hông, lúc đầu Phong Lưu còn cảm thấy thoải mái, nhưng tay Thanh Hề càng đi xuống, hắn lại càng cảm thấy khó chịu, toàn thân không tự chủ gồng lên.

Thanh Hề còn hiểu lầm là Phong Lưu đau nên thế, lại càng nhẹ tay hơn, như cánh bướm vờn trên người hắn, khiến Phong Lưu càng thêm nhũn mỳ.

Phong Lưu tóm tay Thanh Hề, nàng ngẩn người, không hiểu nổi mình làm sai chỗ nào.

Phong Lưu tóm tay Thanh Hề ngồi dậy đối diện với nàng, thấy lớp váy bằng lụa mỏng manh dán chặt vào người nàng, hơi nước ở Đồng Ngọc Thang đã làm ướt quần áo nàng từ lúc nào, phơi bày hết thân hình gợi cảm mê người.

Thanh Hề bị tóm tay nên thờ gáp, càng khiến bộ ngực đầy đặn phập phồng dử dội hơn, Phong Lư đẩy Thanh Hề, lạnh lùng nói: “Nàng đi ra ngoài đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.”

Lòng Thanh Hề lạnh ngắt, nàng dồn hết tâm tư để lấy lòng Phong Lư, vậy mà hần lại lạnh lùng vô tình như vậy, không biết hần muốn được hầu hạ thế nào mới vừa lòng.

Thanh Hề cắn môi, nhẩn nhó đi ra ngoài, hái một đóa hoa mới nở dưới chân, vừa đi vừa rút cánh hoa, tâm trạng phiền muộn, lòng vô cùng trống trải. Nhất thời lại nghĩ đến chuyện bản thân vô sinh, theo tình hình này cũng chẳng thấy tương lai ở đâu, lại bắt đầu lo lắng.

Vì chuyện đó nên Thanh Hề rầu rĩ không thôi, đến ngày hai mươi chín lên đường hồi phủ nàng vẫn chưa lấy lại được tinh thần, mấy ngày vừa rồi Phong Lư luôn tránh mặt nàng, suốt ngày ở trong Canh Căn Cư, cũng không cho ai quấy rầy, Thanh Hề mấy lần mang trái cây tươi đến đều bị chặn lại ngoài cửa, khiến lòng nàng càng thêm khó chịu.

Khi hồi phủ, Thanh Hề lại ngồi cùng xe với Phong Lư, nhìn sắc mặt hần thấy tốt hơn rất nhiều, quả nhiên là suối nước nóng có công dụng.

Thanh Hề rầu rĩ ngồi đó, không nhìn Phong Lư, lại khiến Phong Lư phải nhìn nàng, hần thầm nghĩ nha đầu này xưa nay hoạt bát, tính nghịch như mèo, hôm nay rầu rĩ ngồi yên lặng, như thêm phần khuê tú dịu dàng tao nhã, hần cũng thấy nhẹ lòng hơn.

Nhưng Thanh Hề vốn không quen ngồi lâu, mới im lặng được một khắc, liền không kiềm chế được vén màn xe, nhưng bị gió lạnh đập vào mặt, lại chỉ có thể hậm hực buông tay.

Thanh Hề nhàm chán rót chén trà từ bình giữ nhiệt, xe ngựa bắt ngờ nảy lên một cái, cả chén nước hắt thẳng vào Phong Lư.

Vốn dĩ thân thủ Phong Lư rất nhanh nhẹn, né một chén trà này không phải chuyện khó, nhưng không gian trong xe chật hẹp, Thanh Hề chỉ có thể nhìn chén trà hắt thẳng vào quần Phong Lư.

“Đình Trục ca ca, ngài không sao chứ?” Thanh Hề cũng bị cú nảy kia làm ngã vào trong lòng Phong Lư, nàng thấy bản thân gây rắc rối, vội chống tay đứng dậy, sợ nước kia vẫn nóng làm bỏng Phong Lư.

Thanh Hề nhất thời không chút suy nghĩ rút khăn tay lau nước cho Phong Lư, nhưng chén nước trà kia đổ vào chỗ nhạy cảm, Thanh Hề lo lắng nên không nhận thức ra điểm đấy, Phong Lư đột nhiên tóm tay Thanh Hề khiến nàng lúng túng muốn rút lại.

Thanh Hề cũng đã nhận ra không ổn, lòng rất căng thẳng, sợ Phong Lư hiểu lầm nàng không biết liêm sỉ, thoáng chốc mặt đã đỏ bừng, căng thẳng nhìn Phong Lư bằng vẻ vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Gặp lại

Phong Lư nhìn đôi môi hồng tươi của Thanh Hề mà lòng căng thẳng, chắc là do cảm dục quá lâu, cũng có thể là do ngâm nước nóng nhiều nên bốc hỏa, hoặc là do tác dụng của mấy chén rượu máu hươu hần uống tới qua, Thanh Hề đỏ mặt thẹn thùng, trong mắt Phong Lư càng thêm phần quyến rũ, thân dưới lại vừa bị Thanh Hề trêu chọc châm lửa, hiện chỉ muốn giải tỏa, Phong Lư không kiềm chế được đưa ngón tay sờ lên môi Thanh Hề.

Thanh Hề căng thẳng khép môi lại, nhưng động tác này lại giống như ngâm ngón tay Phong Lư, trong nháy mắt đồng tử Phong Lư mở lớn, sau đó khép hờ, cuối cùng nhin không được nằm đè xuống.

Thanh Hề khần trương nhắm mắt lại, hàng mi dài run rẩy không dám nhìn Phong Lư, nhưng thân thể lại rất phục tùng, hoàn toàn không kháng cự Phong Lư, cũng không biết là di chứng của kiếp trước, hay là do kiếp này vốn cũng không dám phản kháng Phong Lư.

Phong Lư hạ mắt nhìn Thanh Hề hai má đỏ bừng, hai hàng mi run rẩy như cánh bướm, rõ ràng đang sợ hãi, nhưng thân thể lại áp sát hần, giống như không hề kháng cự, lòng Phong Lư cũng được thả lỏng, hần vốn sợ Thanh Hề giận hần, hận hần.

Phong Lư đặt tay lên ngực Thanh Hề, mạnh mẽ xoa nắn, cảm giác truyền đến từ bàn tay khiến Phong Lư cũng phải sửng sốt, Thanh Hề đã là một thiếu nữ trưởng thành, vì dinh dưỡng tốt, thân thể nàng đầy đặn nảy nở, vô cùng hấp dẫn, trong không gian tranh tối tranh sáng dường như vượt quá bàn tay hần.

Thanh Hề bị Phong Lư giữ chặt, cả người run lên, lại không dám mở to mắt, toàn thân run lấy bầy, hơi thở đứt quãng, lại như cổ vũ mời chào.

Phong Lư bị hành động đó của Thanh Hề kích thích, chỉ hai ba động tác đã gỡ hết trói buộc, ngón tay lần xuống dưới thân Thanh Hề tìm kiếm.

Thanh Hè sợ hãi khép chân, lại bị Phong Lư cứng rắn len vào, châm ngòi lửa trong người Thanh Hè.

Ngón tay Phong Lư như bướm vờn hoa, ong tìm mật, khiến Thanh Hè như tan chảy bám chặt lấy Phong Lư. Kiếp trước Thanh Hè gây ra lỗi lầm, kiếp này gặp chuyện thế này có chút khúc mắc, sợ dẫm lại vết xe đổ, Phong Lư không nỡ này hành động, nhẹ nhàng vuốt ve lưng Thanh Hè nói: “Thanh Hè, đừng sợ.” Phong Lư nhẹ nhàng dịu dàng hôn Thanh Hè, cho đến khi nàng trấn tĩnh, thân thể cũng thả lỏng, Phong Lư liền tấn công nhanh như chớp.

Thanh Hè hét lên một tiếng kinh hãi, không khép được chân chỉ có thể quán lấy hông Phong Lư. Hân hôn nàng âu yếm, nhưng có lẽ vì phải chịu tra tấn quá lâu, hân không thể kiên nhẫn tiếp, không kiềm chế được tiến sâu vào thân thể Thanh Hè, trước vẫn không chế được, sau đó bắt đầu vận động mạnh mẽ.

Phong Lư vừa tiến vào liền cảm thấy tuyệt vời, cảm giác ẩm ẩm chặt chẽ bao quanh hân, chỉ một cử động nhỏ cũng khiến Thanh Hè run rẩy, đàn hồi ôm sát, ra vào khó khăn, càng khiến cảm giác thêm nóng bỏng.

Phong Lư chỉ cảm thấy thân thể Thanh Hè mềm mại mịn màng, tiến vào nàng như ngã vào một đám mây, lại giống như đang nhào bột mì, hân không thể khiến nàng hòa làm một cùng hân.

Xong việc, Phong Lư ngồi dậy, thấy Thanh Hè cuộn mình nằm trên tháp, cặp đùi trắng nõn thon dài lộ ra dưới lớp xiêm y vén dở dang, vạt áo trước ngực cũng mở một nửa, lộ ra non nửa bộ ngực đầy đặn, Phong Lư mới phát hiện không biết Thanh Hè đã xinh đẹp như vậy từ khi nào.

Thanh Hè bĩu môi, có chút bất mãn, thật không hiểu Phong Lư nghĩ như thế nào, trên giường, trong suối nước nóng, có chỗ nào không hành sự được, lại chọn trên xe ngựa, khiến nàng bị đau toàn thân, lại sợ xa phu nghe thấy, không dám rên thành tiếng, cũng không dám giẫy dụa.

Phong Lư thấy Thanh Hè bĩu môi đầy vẻ bất mãn, trong lòng ngứa ngáy, nhất thời lại tự trách bản thân sao lại kích động như thiếu niên lần đầu biết yêu, còn chưa cõng hết xiêm y đã hành động, cũng không biết hân có làm nàng bị thương không.

Phong Lư thuận tay cầm khăn tay Thanh Hè, thấm nước ẩm, nhẹ nhàng gạt chân Thanh Hè, khiến nàng kinh hô lui về phía sau, về mặt sợ hãi.

“Ta xem có bị thương không.” Phong Lư giữ Thanh Hè lại, tỉ mỉ lau cho Thanh Hè, thấy chỗ riêng tư của nàng hơi sưng đỏ, lại hối hận bản thân đã quá kích động, chưa dạo đầu đủ đã bắt đầu.

Thanh Hè thấy Phong Lư nói rất nghiêm túc, nghĩ bản thân không nên phản đối, chuyện vợ chồng cũng chẳng phải chuyện gì xấu xa, thế nên cũng yên lặng ngượng ngùng để hân chăm sóc, Phong Lư không ngờ nàng chịu nằm yên không phản kháng, cũng là một cảnh tượng đẹp.

Phong Lư đưa tay ấn nhẹ: “Đau không?”

Mặt Thanh Hè càng đỏ hơn, “Có chút đau.”

Vừa nói xong đã thấy Phong Lư cúi đầu, dạo đầu cho nàng, Thanh Hè vội lui lại nhưng đụng phải vách của thùng xe. Về phía Phong Lư, cảm kỳ đã đánh vỡ, giờ như cá gặp nước, muốn được thỏa mãn, có lần đầu tiên, thì sẽ có lần thứ hai.

Lần này Phong Lư như muốn thỏa mãn Thanh Hè, không hề tiến công vội vàng, ngược lại còn tinh tế trên đùa nàng, tìm kiếm từng chỗ mẫn cảm của nàng, đến khi đùa đủ, thấy nàng đỏ mặt, ánh mắt mê man, toàn thân run rẩy nhẹ, mới dụ dỗ nàng lên trên.

Hành sự trên xe có sự mất hồn rất riêng, vì không thể biết xe ngựa sẽ xóc nảy khi nào, kích thích đến rất bất ngờ, khiến người ta điên đảo tâm hồn, Thanh Hè như con thuyền nhỏ lênh đênh giữa đại dương, chỉ có thể bám lấy Phong Lư mới vượt qua được sóng gió.

Lần này Phong Lư muốn thể hiện bản lĩnh, đặc biệt cẩn thận, sợ làm bị thương đến Thanh Hè, đến khi xe dừng lại trước cổng Quốc công phủ, hai người mới ngừng mây mưa.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Đoạn đường đã đi

Thanh Hè không thể nhớ ra bản thân đã trở lại Lan Huân Viện như thế nào.

Đêm đó nàng sốt cao, mê man, khiến cả Lan Huân Viện nháo nhào, đi bẩm báo Nhị phu nhân lấy đối bài thỉnh đại phu, lại báo cho Thái phu nhân và Phong Lư, mời thầy hỏi thuốc, bốc thuốc sắc thuốc, vất vả suốt một buổi tối.

Phong Lư chờ Thái phu nhân và mọi người đến thăm Thanh Hè rồi đi về hết mới đến Lan Huân Viện sau cùng, cẩn thận hỏi bệnh tình xong hân cho

người hầu lui ra. Phong Lư đặt tay lên trán Thanh Hề, thấy vẫn chưa hạ sốt, nàng còn chau mày, cho thấy đang khó chịu.

Phong Lư đã suy nghĩ tinh táo, thấy mình nhất thời phóng túng, lại khiến Thanh Hề bị bệnh, cảm thấy rất hổ thẹn với nàng, hần lư luyến vuốt ve mặt nàng, xoa dịu cái cau mày, kéo chăn cho nàng, chung quy nàng vẫn quá nhỏ.

Vụ việc tạm gác qua một bên, hai mươi tháng giêng nhà môn khai ấn, Phong Lư cũng bắt đầu bận vì công việc, hai người đều giống như e dè người kia, hơn nữa lại còn lảng tránh đối phương. Tháng hai, Phong Lư phụng chỉ đến phương Bắc làm nhiệm vụ tối mật, trái tim Thanh Hề mới được yên ổn.

Mỗi lần nhớ tại lần hoang đường trên xe ngựa, Thanh Hề chỉ hận không tìm được lỗ nê nào để chui xuống, không nói đến chuyện xa phu có nghe thấy động tĩnh gì không, chỉ nghĩ đến chuyện bản thân cùng Phong Lư làm chuyện đấy trên xe ngựa, vậy mà nàng không hề phản đối, Thanh Hề liền cảm thấy xấu hổ, lại sợ Phong Lư coi thường nàng vì chuyện hôm đó.

Về phương diện khác mà nói thì Thanh Hề lại cảm thấy lần ân ái đấy đúng là chuyện vui đời người ít gặp, ngẫu nhiên nhớ lại cũng thấy thần hồn điên đảo, vì thế nên nàng như mèo ăn vụng cá, ngượng không chịu gặp ai.

Đến tháng tư, Thái phu nhân để ý thấy Thanh Hề trầm lắng một cách lạ lùng, trừ việc thỉnh an mỗi ngày, còn lại không hề bước chân ra khỏi phòng, khiến lòng bà vô cùng lo lắng.

“Hai ngày trước phu nhân thế tử Sở Quốc công gửi thiệp mời con đến thưởng mẫu đơn, sao con không đi, không phải con rất thân với con dâu nhà họ, lại thích giống mẫu đơn màu vàng bên đấy sao?” Thái phu nhân kéo tay Thanh Hề hỏi đêm qua ngủ ngon giấc không, ăn những thứ gì, có nhớ uống thuốc không, bỗng nhiên nhắc tới chuyện này.

“Con không thích hoa vàng, con thích hoa màu hồng phấn.” Thanh Hề nhản mặt nói.

Kỳ thật Thái phu nhân là cố tình nhắc tới chuyện này, thiếu phu nhân nhà kia trước giờ vẫn thân thiết với Thanh Hề, tháng giêng lại truyền ra tin mới mang bầu, được cả nhà nâng niu, Thái phu nhân sợ Thanh Hề còn trẻ tính hiếu thắng, thấy thế lại tủi thân.

“Con nói đi, có phải lòng đang kìm nén chuyện gì không, tại sao ở lì trong phòng mấy tháng.”

“Con mắc chứng ‘tâm trạng mùa xuân’.” Thanh Hề làm nũng nói.

Thái phu nhân búng trán nàng một cái, bật cười nói: “Hề rồi còn ‘tâm trạng mùa xuân’, có phải nghe nói thiếu phu nhân nhà họ có bầu, trong lòng không thoải mái?” Chính vì quan tâm thật lòng, thế nên Thái phu nhân mới có thể nói thẳng.

Thanh Hề sừng sốt, dù có không thoải mái vì chuyện đó, nhưng vãn đã đóng thuyền, nàng cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật mà thôi, “Cũng có một chút ạ.”

Thái phu nhân thấy Thanh Hề chịu lên tiếng thì biết là không sao, lòng khẽ nói “A di đà Phật”, “Con thật là, vẫn nghĩ ngợi chuyện đó sao, con không phải là người về làm dâu sau cùng sao. Các cụ nói người chửa cửa mà, chắc gì con đã chịu được chuyện mang nặng đẻ đau, nếu không phải vô hậu là bất hiếu, thì ta cũng không muốn con vất vả, nay con an an ổn ổn làm phu nhân Quốc công chẳng lẽ không hơn sao?”

Thanh Hề nghe Thái phu nhân nói thế rất cảm kích. Nào có bà mẹ chồng nào suy nghĩ như thế về vấn đề nối dõi tông đường, “Con biết mẹ đối tốt với con, là con nhất thời nghĩ quẩn.”

“Ừ, vậy con đã tìm được người thích hợp chưa?”

“Con đã hỏi Lâm Lang, nhưng cô ấy không muốn, con cũng không định ép buộc, Thôi Xán đã hứa hôn từ khi còn nhỏ, những người khác hoặc là nhỏ tuổi hoặc không biết tính nết thế nào, việc này phải nhờ mẹ để ý hộ con.”

Thái phu nhân thấy Thanh Hề kể đã nói với Lâm Lang thì lòng chùng xuống, bà cũng là phụ nữ, cũng biết nhất định là lòng Thanh Hề rất khổ sở, “Mùng tám tháng tư là ngày Phật đàn, ta hẹn phu nhân Trung Bình Bá đi Thiên Ninh Tự dâng hương, con có muốn đi cùng cho đỡ buồn không?”

Thanh Hề tự nhiên là vâng lời.

Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Ngày Thái phu nhân và Thanh Hề lên chùa dâng hương, một người họ hàng đã nhiều năm không qua lại bất ngờ tìm tới cửa.

Khi Dịch mama báo với Nhị phu nhân là có Phòng phu nhân cầu kiến, Nhị phu nhân còn thắc mắc.

“Phòng phu nhân là ai?” Nhị phu nhân vừa xem sổ sách vừa hỏi.

“Là con dâu của biểu muội của lão phu nhân(8).”

Nhị phu nhân liếc nhìn Dịch mama.

Dịch mama lại nói: “Không lẽ phu nhân không có chút ấn tượng nào, khi Lão phu nhân còn sống, bà cụ rất thân với biểu muội, hai nhà thường xuyên qua lại, sau khi Lão phu nhân tạ thế, hai nhà bắt đầu ít qua lại. Trước kia còn thăm hỏi mỗi năm một lần, nhưng do phu nhân Quốc công nhà ta khinh thường những họ hàng nghèo hèn, mĩa mai họ mấy câu, nên họ không tới nữa. Hôm nay không biết là con gái nào thoỉ đến nhà ta.”

“Chắc cuộc sống cũng chật vật lắm, nếu không đã chẳng cầu kiến cửa sau, không dám tới cửa trước. Ngươi đưa cho bà ấy hai mươi lạng bạc, nói Thái phu nhân đi dâng hương rồi, ta cũng đang bận không gặp bà ấy được.”

Dịch mama vâng lời.

Nhị phu nhân xuất thân không tốt, đối với họ hàng nghèo túng cũng có chút thương hại, cách mấy ngày lại có một người họ hàng đến xin tiền nhưng cô ấy không để trong lòng. Huống chi nghe nói khi Lão phu nhân còn sống cũng thường bất hòa với Thái phu nhân, Thanh Hề cũng không thích Phòng phu nhân, chắc Thái phu nhân cũng không thích người họ hàng này.

Nào ngờ nửa khắc sau, Dịch mama khó xử đi vào, ” Phòng phu nhân nói muốn được gặp Quốc công gia, tôi nói với bà ấy Quốc công gia đi làm việc quan rồi, bà ấy vừa khóc vừa quý, xin được gặp phu nhân.”

Nhị phu nhân mềm lòng, “Vậy mời bà ấy vào đi.”

Chốc lát sau, Dịch mama dẫn theo ba người đến Nghi Lan Hiên, chỗ ở của Nhị phu nhân.

“Nhị phu nhân vạn phúc.” Đi trước là một phụ nhân lịch sự bốn mươi tuổi nhưng vì tóc đã điểm bạc nên nhìn như năm mươi, quần áo tuy cũ, nhưng sạch sẽ nhẹ nhàng, đi sau bà ấy là hai cô gái trẻ ngoại hình đoan chính lễ phép, vừa nhìn cũng biết là được dạy dỗ tử tế, không nói đầu xa, động tác thính an tiêu chuẩn không kém gì phu nhân Quốc công.

“Thím đừng làm thế, cháu lại tôn thọ, hai em đây chắc là con của thím?” Nhị phu nhân cười nói, nhưng cũng không đứng dậy.

“Vâng, đúng là tiểu nữ.”

“Mời thím ngồi, thím đã ăn cơm chưa?” Nhị phu nhân tưởng ba mẹ con đến sớm như vậy, chắc là chưa ăn gì.

“Đã ăn rồi.” Phòng phu nhân cảm ơn rồi ngồi xuống, hai cô gái kia vẫn đứng.

“Hai vị muội muội cũng ngồi đi.” Nhị phu nhân thấy ba mẹ con xanh xao, gầy yếu mà vẫn giữ lễ nghĩa quy củ, lòng cũng có thiện cảm hơn.

“Dịch mama, bà xuống bếp lấy hai đĩa điểm tâm cho thím và hai em nếm thử, điểm tâm nhà tôi nổi tiếng nhất kinh thành, ba người nhất định phải thử.”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều biết Nhị phu nhân là để mặt mũi cho mẹ con Phòng phu nhân. Nhưng quả thật điểm tâm của Tề Quốc công phủ nổi tiếng toàn thành, vì ngày bé Thanh Hề biếng ăn cơm, chỉ có điểm tâm thì còn chịu ăn, Thái phu nhân lo lắng, tìm hết đại sư làm điểm tâm Nam Bắc về để nàng chịu ăn chịu uống, kể từ đó điểm tâm Quốc công phủ tự nhiên nổi danh.

Mười năm trước Phòng Điểm Ngọc đã từng theo mẫu thân đến Quốc công phủ, mùi vị điểm tâm cô ấy vẫn nhớ rõ, tuy em gái Phòng Điểm Tú chưa từng ăn, nhưng chỉ dựa vào hình dáng màu sắc mùi hương cũng đủ biết là rất ngon miệng.

Hai người đều nuốt nước bọt, nhưng cúi đầu ngồi ngay ngắn không nhìn đến đĩa điểm tâm.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Ôn kiếp này

Tuy Nhị phu nhân cảm thấy thiện cảm với sự lịch sự lễ nghĩa của ba mẹ con Phòng phu nhân, nhưng người như vậy nói chuyện lại càng phải giữ ý, cô ấy đang cân nhắc xem gọi chuyện thế nào, đã thấy Phòng phu nhân mở lời trước.

“Tôi cũng biết đến quý phủ thế này có chút mạo muội. Nhưng nếu không phải cùng đường cũng không dám đến trước mặt phu nhân cầu xin.” Phòng phu nhân đứng lên.

“Thím ngồi đi, thím nói gì vậy, họ hàng thì phải năng thăm hỏi nhau chứ, nhưng không biết giúp được thím chuyện gì?”

Phòng phu nhân nếu đã gạt thế diện qua một bên để đến cầu xin thì cũng không vòng vo, “Thật là ông trời trêu cợt. Tôi và hai con gái bán cá ở phía Nam kinh thành, chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ va chạm với quý nhân.”

Kinh thành Tây quý Đồng phú Nam tiện, phía Nam là chỗ ở của thường dân nghèo hèn, quan to quý nhân ít khi tới đó, thế nên Phòng phu nhân mới nói vậy.

Chuyện là ngày hôm ấy Phòng Diễm Ngọc đi giao đồ thuê của ba mẹ con làm, không hiểu sao lại va phải cháu họ của Tấn Vương, tên cháu họ kia vốn định tức giận, nhưng thấy Phòng Diễm Ngọc diện mạo xinh đẹp, quay sang cường ép đòi nạp làm thiếp, ba mẹ con tất nhiên không đồng ý, thanh thiên bạch nhật hẳn cũng không dám dùng vũ lực, nhưng vẫn hung hãn buông lại một câu, nếu trong vòng ba ngày Phòng Diễm Ngọc không tự động đến thì ba mẹ con đừng nghĩ đến chuyện sống ở kinh thành nữa.

Phòng phu nhân định dẫn hai con gái đi trốn, nào ngờ vừa ra khỏi cửa đã có người theo dõi bám đuôi, bà ấy phỏng chừng là mấy người đó chỉ theo dõi chứ không bắt cóc, vì thế ba mẹ con không còn cách nào đành đến Quốc công phủ.

Nhị phu nhân nghe Phòng phu nhân nói xong, trầm mặc rất lâu. Cô ấy biết tình hình trong phủ, Quốc công gia tuy nhiều công lao, được Hoàng đế coi trọng, nhưng càng như vậy lại càng ngại bị Hoàng thượng nghi kỵ, xưa nay sống rất khiêm tốn. Tấn Vương lại là chú ruột của Hoàng thượng, kiêu ngạo đã quen, người nhà ông ấy không dễ chọc vào.

“Tôi cũng biết đã khiến phu nhân khó xử.” Phòng phu nhân thấy Nhị phu nhân im lặng một hồi lâu thì đoán Quốc công phủ cũng không muốn dính dáng đến chuyện này.

Nhị phu nhân cười áy náy, “Không dám dối thím, bề ngoài Quốc công phủ nhìn thì vẻ vang, nhưng nói thế nào cũng không thể so sánh với vương tôn hoàng tử, hơn nữa Quốc công gia lại đang phụng chỉ đi làm nhiệm vụ, không biết lúc nào mới về, Nhị gia và Tam gia không ra mặt được, Tứ gia vẫn còn trẻ không quản lý chuyện gì, thỉnh thoảng thăm.”

Phòng phu nhân vừa nghe liền lạnh ngắt tâm tư, nhưng thật ra cũng không có gì khó hiểu, ai lại đi đắc tội Tấn Vương chỉ vì mẹ góa con côi như bà ấy, “Là tôi đi quá giới hạn.” Phòng phu nhân hai mắt đỏ hoe, cáo từ Nhị phu nhân.

“Mong thím tha thứ. Dịch mama, bà đưa bốn mươi lượng bạc cho thím, thím xem có thể thuê xe thừa dịp trời tối ra khỏi thành đi.” Đến cả xe ngựa cũng không thuê hộ Phòng phu nhân, là vì Nhị phu nhân sợ liên lụy.

Nhị phu nhân có thói quen “Kẻ khốn cùng chỉ biết lo thân mình”, thật sự không muốn vì những họ hàng xa lắc xa lơ mà đắc tội Hoàng thân.

Phòng phu nhân cũng là người có cốt khí, “Không cần, mấy năm nay tuy rằng gia cảnh sa sút, nhưng chúng tôi đủ tay đủ chân, thuê thừa vẫn kiếm sống được, không phải đến quý phủ để xin tiền.” Dứt lời xoay người đi ra ngoài.

Ngoài cổng, xe ngựa của Thanh Hề và Thái phu nhân vừa về, người hầu đang đỡ hai người xuống xe.

Dịch mama định dẫn ba mẹ con Phòng phu nhân đi theo cửa ngách, dọc theo hành lang, xa xa là một nhóm người hầu đang dìu Thanh Hề về Lan Huân Viện.

Phòng Diễm Tú lần đầu tới Quốc công phủ, nhìn đâu cũng thấy kinh ngạc mới mẻ, thăm thẳm trên đời lại có ngôi nhà hoa lệ đẹp đẽ như thế, đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, lương đình hồ nước, son son thiếp vàng, vậy tại sao không chịu ra tay giúp đỡ chị gái cô ấy.

Phòng Diễm Tú nghe thấy có tiếng người, liền đi chậm lại, vụng trộm đánh giá một người xinh như tiên nữ được một nhóm hầu gái vây quanh. Đến khi thấy mặt Thanh Hề, Phòng Diễm Tú lại hô lên một tiếng, không thể tin trên đời có người đẹp như vậy, đôi mắt so với sao trên trời còn sáng hơn, làn da so với cánh hoa hồng còn mịn màng hơn.

Trong lòng Phòng Diễm Tú vốn tưởng rằng chị gái mình là người xinh đẹp nhất, hôm nay thấy Thanh Hề mới biết cái gì gọi là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

“Nhanh chân lên.” Phòng phu nhân thấy con gái đi chậm liền giục, tất nhiên Phòng phu nhân cũng đã thấy Thanh Hề, vẫn nhớ cô tiểu thư này được chiêu chuồng tính trong buồng, khinh ghét những họ hàng nghèo hèn, Phòng phu nhân không muốn tìm nhục, thế nên mới lên tiếng thúc giục Phòng Diễm Tú.

Thanh Hề rẽ qua một hành lang, trong lúc vô tình nhìn thấy Phòng Diễm Ngọc cách đó mấy chục bước chân, nàng ngạc nhiên dừng bước.

Nếu chỉ là từng gặp khi còn bé, tất nhiên Phòng Diễm Ngọc không đủ để khiến Thanh Hề phải ấn tượng ghi nhớ. Là do kiếp trước khi Thanh Hề bệnh nặng sắp chết, từng đi ngang qua một thôn nhỏ, được Phòng Diễm Ngọc tặng một bát cơm.

Khi đó mọi người ghê tởm nàng là một người ăn xin toàn thân hôi hám, khinh bỉ nhổ nước bọt, chỉ có Phòng Diễm Ngọc hảo tâm cho nàng một bát cơm trắng mới nấu, điều đó khiến Thanh Hề không thể quên được gương mặt Phòng Diễm Ngọc.

Thanh Hề dừng bước, đột nhiên đi về phía Phòng Diễm Ngọc, tươi cười nói: “Vị tỷ tỷ này là...”

Phòng Diễm Ngọc thấy Thanh Hề đi tới, vội lui về phía sau nửa bước, cúi đầu không nói.

Lúc này Thanh Hề mới nhìn rõ ba người, nhưng vẫn không tìm được ấn tượng nào.

“Dịch mama, ba vị này là...” Thanh Hề quay sang hỏi Dịch mama.

Dịch mama nhanh chóng trả lời: “Hồi phu nhân, đây là Phòng phu nhân và con gái.”

Thanh Hề hơi nghiêng đầu, khẽ gật đầu, mỉm cười ý bảo Dịch mama nói tiếp, Dịch mama không biết vị phu nhân Quốc công này hôm nay mắc chứng gì, đành phải tiếp tục nói: “Đây là con dâu của biểu muội của Lão phu nhân, Phòng phu nhân. Mấy năm trước vẫn đến nhà ta, khi đó phu nhân còn nhỏ,

chắc không nhớ ra.”

Dịch mama vốn tưởng Thanh Hề hỏi qua là xong, xưa nay nàng vốn khinh thường những họ hàng nghèo hèn, nào ngờ lại thấy Thanh Hề nói: “Ra là người nhà tổ mẫu, bảo sao diện mạo thanh tú như thế, thím muốn về sao?”

Phòng phu nhân nghe thấy Thanh Hề gọi mình là thím, lòng hơi kinh hãi, nhưng không lộ ra mặt, “Phu nhân Quốc công vạn phúc, chúng tôi phải về.”

“Thím và hai chị mới đến đã muốn đi sao? Hôm nay cháu cùng Thái phu nhân đi ra ngoài dâng hương, không biết thím và chị đến, mong thím thông cảm. Cũng may chưa muộn, Thái phu nhân thích nào nhiệt thích con gái, thấy thím và các chị nhất định sẽ rất cao hứng.”

Thanh Hề nói một tràng, khiến Dịch mama, Lâm Lang, Thôi Xán đều ngạc nhiên, ai nấy đều biết Thái phu nhân thích yên tĩnh.

“Không đi thỉnh an Thái phu nhân đúng là thất lễ. nhưng sắc trời đã muộn, sợ quấy rầy Thái phu nhân, để ngày khác chúng tôi...”

Thanh Hề không đợi Phòng phu nhân nói xong, liền ngắt lời, “Thím đừng sợ, Thái phu nhân thường xuyên nhắc đi nhắc lại chuyện cũ, thấy thím nhất định cao hứng.” Dứt lời, Thanh Hề quay đầu phân công Lâm Lang: “Lâm Lang, người đưa thím và hai chị sang chỗ Thái phu nhân, ta đi thay quần áo rồi qua ngay.”

Cũng không chờ Phòng phu nhân cự tuyệt, Thanh Hề liền cười cười tự đi về phía Lan Huân Viện trước, khiến ba mẹ con Phòng phu nhân đành phải đi theo Lâm Lang.

Tuy rằng Thanh Hề mạo muội giữ ba mẹ con Phòng phu nhân lại, nhưng nàng không hề hồ đồ. Nàng nhìn trong mắt ba mẹ con Phòng phu nhân có sự uất ức, tuy quần áo sạch sẽ nhưng sắc mặt tiêu tụy, tất là đang gặp chuyện khó xử, chỉ không biết là chuyện gì.

“Thôi Xán, người sang chỗ Nhị phu nhân hỏi thăm một chút, Phòng phu nhân đến phủ ta làm gì.”

Trong thời gian Thanh Hề thay quần áo, Thôi Xán đã hỏi đại a đầu Anh Đào của Nhị phu nhân về chuyện Phòng phu nhân một cách rõ ràng, sau đó kể hết với Thanh Hề.

Thanh Hề đưa mắt nhìn một vòng, cảm thấy cũng không phải việc khó, hơn nữa Phong Lưu đã gửi thư nói hai ngày nữa sẽ về đến nhà, nếu có khả năng nào giúp được Phòng Diễm Ngọc, Thanh Hề nhất định sẽ giúp, huống chi ba mẹ con còn là họ hàng.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Một màn tuyệt

Khi Thái phu nhân nhìn thấy Phòng phu nhân, phải nhờ Viên mama nhắc nhở mới nhớ ra được, bà cũng không biết tại sao Thanh Hề lại để ý tới tới ba mẹ con Phòng phu nhân đến vậy, còn cho người dẫn đến chỗ của bà.

Nhưng đã đến rồi, Thái phu nhân cũng không thể đuổi khách, bèn cùng Phòng phu nhân ôn lại chuyện xưa, hỏi tuổi của chị em Phòng Diễm Ngọc, đã học sách gì rồi, lại tặng chút quà nhỏ.

Khi Nhị phu nhân tới hầu hạ Thái phu nhân lại gặp Phòng phu nhân đang ngồi trong phòng, nhất thời vô cùng kinh ngạc.

Đúng lúc Thanh Hề thay xiêm ý đi đến, vừa vào cửa liền chào Phòng phu nhân, “Chào thím.”

Phòng phu nhân sao dám nhận, vội hành lễ, Thanh Hề nhiệt tình kéo tay Phòng Diễm Ngọc, “Phải xưng hô với hai chị thế nào?”

Thái phu nhân cười nói: “Đây là Diễm Ngọc tỷ tỷ, năm nay mười tám, kia là Diễm Tú muội muội, năm nay mười lăm tuổi.” Nói xong, Thái phu nhân lại kéo Thanh Hề đến bên mình, “Sao lại chạy vội vàng như thế, vả mồ hôi rồi này, để Hà Ngôn lấy khăn lau mồ hôi cho con đi.”

Thanh Hề cười khẽ, “Là do con nóng lòng muốn được gặp chị em. Gần đây buồn chán, khó khăn lắm mới có người làm bạn, nên con cao hứng.”

Thái phu nhân cũng biết thời gian gần đây Thanh Hề rất buồn chán, nghe nàng nói thế thì chỉ ngạc nhiên một chút, bà vốn đang thắc mắc tại sao Thanh Hề lại để ý đến ba mẹ con, xem thần thái rõ ràng là ưng ý Phòng Diễm Ngọc, đơn giản là từ khi Thanh Hề bước vào cửa, ánh mắt không hề rời Phòng Diễm Ngọc.

“Mẹ, giữ thím ở lại phủ ta mấy ngày đi, con cũng có thể làm bạn với Diễm Ngọc tỷ tỷ.” Thanh Hề không hề giấu diếm tâm tư bản thân.

“Con quen Diễm Ngọc sao?” Thái phu nhân hỏi.

“Con không quen, nhưng vừa gặp đã cảm thấy thân thiết, nghe nói trước kia từng tới nhà ta, nhưng khi đó con còn nhỏ không nhớ rõ.”

Có lẽ Thái phu nhân không tin lời nói dối của Thanh Hề, nhưng cũng không vạch trần nàng, quả nhiên cùng Thanh Hề lên tiếng giữ khách.

Phòng phu nhân nhìn Nhị phu nhân, có chút khó xử, bà ấy biết Quốc công phủ hiện tại đang là Nhị phu nhân quản lý.

“Tạ tỷ tỷ, phiền chị sắp xếp cho thím một chỗ nghỉ.” Thanh Hề mở lời với Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân tất nhiên không thể phản đối.

Buổi chiều Thái phu nhân giữ ba mẹ con Phòng phu nhân lại dùng cơm, sau khi ăn xong người đi bớt, Thái phu nhân mới ung dung nhìn Thanh Hề.

Thanh Hề vẫn đang mãi tìm cớ, không thể nói là nàng muốn báo ơn kiếp trước Phòng Diễm Ngọc cho nàng một bát cơm trắng đi.

Về phần Thái phu nhân lại hiểu lầm, Phòng Diễm Ngọc và Phòng Diễm Tú đã đến tuổi mà vẫn chưa đính hôn, Thái phu nhân cho rằng Thanh Hề ưng ý chị em họ.

“Ta thấy hai cô nương này đều tri thư đạt lễ, Phòng phu nhân lại quật cường, chỉ sợ sẽ không đáp ứng. Huống chi hai nhà chúng ta không đi lại đã lâu, không rõ nền tảng, hai cô nương này lại xinh đẹp, con cũng đừng nóng vội.”

Thanh Hề bị Thái phu nhân làm cho hồ đồ, suy nghĩ một lúc mới hiểu ra, “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi. Con chỉ là tình cờ gặp, lại bội phục cốt khí của thím Phòng.” Dứt lời liền kể hết sự tình với Thái phu nhân.

Thái phu nhân nhún mày.

“Mẹ, cũng đâu phải chuyện gì quá khó. Cháu họ Tấn Vương ở trong kinh thành ức hiếp kẻ nghèo cường đoạt dân nữ tiếng than dậy đất, lần trước con còn nghe nói em gái của đầu trưởng nhà Uy Viễn Bá cũng bị hấn trên ghẹo trên đường. Hôm nay Phòng phu nhân nói có người theo dõi mẹ con họ, khẳng định là đã biết họ vào phủ ta, nếu chúng ta để mẹ con họ đi như thế, người khác sẽ nói thế nào? Huống chi La Chí Kiệt kia nhất định sẽ không bỏ qua cho Diễm Ngọc tỷ tỷ, để họ đi khác nào dẽ vào miệng cọp, mẹ là người tấm lòng Bồ Tát, khẳng định sẽ không bỏ mặc.” Thanh Hề dựa vào Thái phu nhân nói.

“Con thật sự nghĩ vậy sao?” Thái phu nhân có chút hoài nghi.

“Cũng không hẳn ạ, con muốn tích chút phúc đức, coi như chuộc lỗi làm cũ.” Thanh Hề im lặng một lúc mới nói.

Thái phu nhân ôm Thanh Hề, thở dài, “Thanh Hề trưởng thành thật rồi.”

Thanh Hề cười khỏ, nào có ai muốn trưởng thành bằng cách vấp ngã như thế, may mắn là nàng trải được một kiếp, thế nên nàng đặc biệt quý trọng cuộc sống này.

Hầu hạ Thái phu nhân đi ngủ xong, Thanh Hề qua chỗ Phòng phu nhân, Phòng phu nhân nhanh chóng ra đón, “Đã trễ thế này, sao phu nhân lại đến đây?”

“Cháu đến thăm thím, xem có thiếu thứ gì không, thím thấy thiếu gì cứ nói với Lâm Lang bên cháu là được, bên phía Nhị phu nhân cháu sẽ tự an bài.”

Phòng phu nhân thấy Thanh Hề cười rất thân thiết, cũng biết Thanh Hề nhìn ra khúc mắc giữa bà ấy và Nhị phu nhân, nghĩ quả nhiên nhà cao cửa rộng cũng có một người tốt.

“Thím và chị cứ yên tâm ở đây, chuyện của chị cháu đã nghe Nhị phu nhân nói rồi, hai ngày nữa Quốc công gia sẽ về đến nhà, đến lúc đó cháu sẽ nhờ Quốc công gia, cháu họ Tấn Vương sẽ không dám sinh sự nữa.”

Đến lúc này Phòng phu nhân mới biết thì ra vị phu nhân Quốc công này đã hay biết tất cả, muộn thế này còn đến tìm, cũng là vì muốn mẹ con bà ấy an tâm nghỉ ngơi, lòng rất cảm kích, không biết phải diễn tả thế nào.

“Phu nhân...” Hai mắt Phòng phu nhân đỏ hoe, bà ấy vốn là người chết cũng không rơi nước mắt, giờ nước mắt không kiềm nén được tuôn rơi lã chã.

Phòng Diễm Ngọc nghe xong cũng kéo em gái đến nói lời cảm tạ, ba mẹ con khóc như mưa, khiến Thanh Hề cũng khóc theo.

“Mọi người cứ an tâm ở lại đây, tôi cũng đang thiếu người làm bạn, Diễm Ngọc tỷ tỷ và Diễm Tú muội muội rồi cứ qua Lan Huân Viện chỗ tôi chơi, tôi rất hoan nghênh.”

Ngày hôm sau Thanh Hề lại đích thân dẫn Phòng phu nhân và chị em Diễm Ngọc đi dạo hoa viên trong phủ, còn bảo Lâm Lang mở thùng đồ của mình lấy vài sa tanh ra tặng chị em Diễm Ngọc, rất nhiệt tình.

Phong Lưu quả thực về nhà đúng hẹn, trước tiên là đến thăm Thái phu nhân, Phòng phu nhân nghe Phong Lưu đã về, cũng qua thỉnh an.

Khiến mọi người ngoài dự tính, Phong Lưu vẫn nhớ Phòng phu nhân, điều này khiến Phòng phu nhân và hai con có chút kích động. Ngay hôm đó Phòng phu nhân liền dẫn chị em Diễm Ngọc đến cầu xin Thanh Hề, xem có thể mau chóng thương lượng với Quốc công gia được không, Phòng phu nhân là

con người rất có tự trọng, giờ bất đắc dĩ phải ăn nhờ ở đậu, tuy Thanh Hề đối xử rất thật lòng, nhưng Phòng phu nhân vẫn thấy khổ sở.

Thanh Hề có chút chần chừ, nhưng vẫn gật đầu nhận lời.

Trong Tứ Tĩnh Cư, Thính Tuyên bấm với Phong Lư: “Gia, phu nhân nói có việc muốn gặp ngài.”

Phong Lư có phần kinh ngạc, trước mắt lại hiện lên lần ân ái với Thanh Hề, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười khó phát hiện, “Bảo nàng đến Giá Tuyết Trai chờ ta.” Đó là chỗ Phong Lư thường ngồi.

Giá Tuyết Trai ở phía Đông Tứ Tĩnh Cư, nổi tiếng là trước cửa có dàn dây leo rất đẹp, hai mùa xuân thu ngập tràn hoa trắng, nhìn từ xa như một màn tuyết, giống hoa không biết tên này là Phong Lư nhờ người mang về từ dị quốc, hương thơm ngào ngạt, rất đẹp mắt.

Phong Lư ra khỏi Tứ Tĩnh Cư đi thẳng đến Giá Tuyết Trai, nhìn qua cửa sổ thủy tinh dễ dàng thấy một bộ xiêm y hồng phấn, Thanh Hề thướt tha đứng trước Giá Tuyết Trai, đang say sưa thưởng thức hương hoa.

Mấy tháng không gặp, nàng như cao hơn một chút, người cũng đầy đặn hơn, xiêm y hồng nhạt chiếu lên gương mặt càng thêm phần đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Cầu Hỉ Thước

“Nếu nàng thích thì ngắt về Lan Huân Viện mà trồng, hoa này dễ trồng, chẳng mấy chốc là bám đầy.” Phong Lư đứng trên thềm đá nói với Thanh Hề.

Thanh Hề ngẩng đầu trông thấy Phong Lư, đỏ mặt lên, không ngờ hắn sẽ ra tận cửa đón.

“Đình Trục ca ca.” Thanh Hề gọi khẽ, Phong Lư “ừ” một tiếng, hai người vào trong nhà ngồi đối diện nhau nhưng không nói gì, chờ Cầm Thư dâng trà xong rồi lại lui ra, Phong Lư mới lên tiếng: “Có việc gì sao?” Hắn biết Thanh Hề là con người vô sự bất đắc tam bảo điện (9).

“Là chuyện của Điểm Ngọc tỷ tỷ.” Thanh Hề tìm Phong Lư vì chuyện nghiêm túc, nên không sợ hãi.

Phong Lư nghe Thanh Hề gọi Điểm Ngọc là tỷ tỷ, liền biết vị trí của cô Điểm Ngọc kia trong lòng Thanh Hề không đơn giản, nếu không nàng đã không gọi như thế, nhưng xưa nay Thanh Hề vốn không thích nhà họ Phòng, hẳn chẳng thể hiểu lý do gì khiến Thanh Hề bất ngờ nhiệt tình thế.

Phong Lư gật gù đầu, ý bảo Thanh Hề tiếp tục nói.

Thanh Hề liền kể hết với Phong Lư, “Đình Trục ca ca, có giúp được chị ấy việc này không?” Kỳ thật lòng Thanh Hề cũng không thể xác định Phong Lư có chịu hỗ trợ hay không, hoặc là có khó xử hay không.

“Đây là việc nhỏ, ngày mai ta sẽ cho Vạn Thắng Toàn sang Tấn Vương phủ một chuyến. Chỉ có điều chúng ta giúp được mẹ con họ nhất thời, không giúp được cả đời, chỉ sợ La Chí Kiệt kia chưa từ bỏ ý định, vẫn quấy rầy.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Thanh Hề có chút sốt ruột.

“Không cần gấp, trước tiên cứ bảo họ ở lại trong phủ ta rồi từ từ nghĩ biện pháp, hai chị em họ đều đến tuổi cập kê, nếu hứa hôn xuất giá xong sẽ không có gì đáng sợ nữa.”

“Nhưng ngộ nhờ La Chí Kiệt kia vẫn chưa từ bỏ ý định?” Sau khi thành thân chưa chắc nhà trai đã ngăn cản được tên ác bá kia.

“Nếu đã biết nhà họ Phòng là họ hàng với Quốc công phủ, ta nghĩ La Chí Kiệt sẽ không to gan lớn mật đến mức làm nhục vợ người khác đâu.” Lời Phong Lư không phải không có lý, chị em nhà họ Phòng đều đã đến tuổi, nếu không thành thân, tự nhiên sẽ khiến La Chí Kiệt có cớ để nghĩ đến, sau khi thành thân, có Quốc công phủ bảo vệ, tự nhiên sẽ thái bình.

Thanh Hề phân tích cũng thấy an tâm, “Thiếp đi nói với thím Phòng.” Thanh Hề đứng lên muốn cáo từ.

Phong Lư bị hành động đó của nàng làm cho thụ động. Bọn họ là vợ chồng nhưng lại ngủ riêng, Phong Lư vốn định lần này trở về sẽ cải thiện quan hệ giữa hai người, nhưng nhìn cái dáng vẻ này, rõ ràng là Thanh Hề vẫn đang trốn tránh hắn, hôm nay cũng là bất đắc dĩ mới tìm hắn.

Phong Lư thấy Thanh Hề nóng lòng muốn đi, gọi lại: “Đã nói là mùa xuân bắt đầu luyện chữ, ta đi xa mấy tháng nàng có tiến bộ không?”

Thanh Hề có chút chột dạ xoay người, cười cười, “Có luyện, mấy hôm vừa rồi bận lo cho thím Phòng, quá mấy ngày nữa thiếp sẽ mang bản luyện chữ

đến cho ngài?” Không chờ Phong Lưu trả lời, Thanh Hề vội vã vén rèm chuẩn đi.

Ngày hôm sau quả nhiên Phong Lưu phái Vạn Thắng Toàn đi Tần Vương phủ, còn mang theo lễ vật bồi tội, vì trước đó vài ngày biểu tâu thư Quốc công phủ va chạm với La Chí Kiệt, giờ bồi tội với Tần Vương.

Tần Vương cũng biết rõ cháu mình nổi tai tiếng, hai bên vui vẻ bỏ qua chuyện này.

Thính Tuyên tự đến chỗ Phòng phu nhân báo tin, “Quốc công gia sai nô tài tới báo với phu nhân, vị La công tử kia đã bỏ qua chuyện biểu tâu thư va vào hân, cũng mới nạp một tiểu thiếp, chắc không có gì đáng ngại.”

Phòng phu nhân thiên ân vạn tạ tiễn Thính Tuyên đi.

Nhưng Thanh Hề vẫn nói bần khoản của Phong Lưu cho Phòng phu nhân nghe. Phòng phu nhân tuy chỉ là một người phụ nữ bình dân, nhưng nghe Thanh Hề nói thế cũng biết Phong Lưu lo lắng không vô lý.

“Phiền Quốc công gia suy nghĩ cho mẹ con tôi, có điều với gia cảnh nhà tôi, trong lúc nhất thời đi đâu để tìm được hôn sự, tuy Diễm Ngọc và Diễm Tú chịu khổ với tôi từ nhỏ, nhưng hai đứa tri thư đạt lễ, tôi không muốn chọn bừa, nếu không cũng chẳng tri hoãn đến giờ.” Phòng phu nhân chau mày, vô cùng lo lắng.

“Ừm, để cháu đi hỏi Thái phu nhân một chút, xem bà có mối nào giúp chị và em không. Thím, ba người cứ ở lại đây thêm mấy ngày đi, chờ sự tình dần xếp xong hân hãy đi, cháu cũng được an tâm.” Thanh Hề không đợi Phòng phu nhân lên tiếng cáo từ liền lên tiếng giữ khách trước.

“Cũng đành vậy, chúng tôi ở đây ăn không ở không, lòng tôi thấy rất khó xử.”

Thanh Hề cũng đã nhìn ra tính cách Phòng phu nhân, bà ấy là một người rất tự trọng, quyết không chịu ăn không ở không như thế, nhân tiện nói: “Cháu thấy khả năng thêu thùa của thím và Diễm Ngọc tỷ tỷ rất tốt, cháu tính dạy lười, học nữ công chả ra đâu vào đâu, giờ thỉnh thím dạy cháu. Hân Thư Nhi của Tạ tỷ tỷ năm nay tám tuổi, trước đó có thu xếp tìm người dạy nữ công cho cô bé nhưng chưa tìm được ai thích hợp, không phải tay nghề không được, mà là không có tính kiên nhẫn, cháu thấy Diễm Ngọc tỷ rất kiên nhẫn, cũng muốn thỉnh chị ấy dạy Hân Thư Nhi.”

Phòng phu nhân sao lại không biết Thanh Hề nói thế là vì lòng tốt, nếu cự tuyệt thì thật không biết điều, bởi vậy nhận lời ở lại thêm một thời gian.

Thanh Hề cũng nhờ Thái phu nhân làm mối hộ Diễm Tú, Thái phu nhân nhiều tuổi, thích nhất là mai mối, nghe Thanh Hề nói xong liền nhận lời ngay.

Nhưng Thanh Hề lại không hề đề cập đến chuyện hôn nhân của Diễm Ngọc, đó là vì nàng có tư tâm. Nàng thấy Diễm Ngọc tri thư đạt lễ, biết tiến biết lùi, lại thích tâm địa thiện lương của Diễm Ngọc, cảm thấy người như vậy nếu chung chồng với mình sẽ không xung đột gì, huống chi nàng lại đang có ơn với Diễm Ngọc.

Thanh Hề đang nghĩ tới chuyện của Diễm Ngọc, chợt nghe tiểu nha đầu canh cửa báo: “Phu nhân, Diễm Ngọc tiểu thư đến.”

Thanh Hề nhanh chóng cho Lâm Lang ra đón, “Diễm Ngọc tỷ tỷ đến thật đúng lúc, em cũng đang muốn gặp chị.”

Diễm Ngọc cười nói: “Không cần không cần, phu nhân có gì phân công, cứ cho tiểu nha đầu đến tìm tôi là được.”

Thanh Hề mời Diễm Ngọc ngồi, lại sai Lâm Lang pha trà nụ tuyết mời khách.

Diễm Ngọc mở một túi vải, bên trong là một túi tiền màu đỏ thêu mẫu đơn với hoa văn uốn lượn bằng chỉ kim tuyến, còn có một đôi giày màu đỏ nhạt để trắng thêu mẫu đơn và hoa văn uốn lượn bằng chỉ kim tuyến. “Mấy ngày nay làm phiền phu nhân nhiều, Diễm Ngọc không có gì để báo đáp, cũng chỉ có chút khả năng thêu thùa. Thường ngày phu nhân hay nói đau chân, giày này tôi lót để dày, còn dán một lớp giấy dầu, cho dù trời mưa cũng không lo.”

“Diễm Ngọc tỷ tỷ thật có lòng.” Thanh Hề nhận túi tiền và giày, thấy hình thêu rất tinh xảo, đường kim mũi chỉ tinh tế khó tìm, mẫu đơn cũng rất sống động, quả nhiên là kỹ thuật thêu rất tốt, Thanh Hề rất thích, chớp mắt liền nghĩ đến một chuyện.

“Không biết tỷ tỷ có thể làm thêm một túi tiền nữa không.”

“Phu nhân thích là được rồi, không biết phu nhân muốn túi tiền kiểu gì?” Thanh Hề có yêu cầu, khiến Diễm Ngọc rất cao hứng, có thể giúp Thanh Hề, Diễm Ngọc rất vui lòng.

Thanh Hề cố gắng nhớ lại sở thích của Phong Lưu, nhưng nghĩ mãi không ra, nghĩ đến quần áo của hân chủ yếu là màu lam và tím, nhân tiện nói: “Chị làm một túi tiền màu tím đi, thêu gì cũng được, nhìn may mắn vui vẻ là được, em muốn tặng Quốc công gia.”

Diễm Ngọc vội nói: “Đúng vậy, vẫn chưa biết cảm tạ Quốc công gia thế nào, tôi sẽ về thêu ngay.”

Chỉ hai ngày sau, Diễm Ngọc liền đưa cho Thanh Hề một túi tiền màu tím bằng vải gấm rất tinh xảo, hình thêu rất độc đáo, là một đóa mẫu đơn màu xanh nhạt, vải gấm hoa văn đám mây, phối hợp lại rất nổi bật.

“Diễm Ngọc tỷ tỷ thật biết phối màu.” Thanh Hề tán thưởng tự đáy lòng, Phong Lưu xưa nay không thích xanh đỏ, túi tiền này rất nhã nhặn, chắc hân sẽ vừa lòng.

Thanh Hà cũng rất thích túi tiền này, nàng cảm thấy Điểm Ngọc thật sự rất biết điều, túi tiền này tặng cho Phong Lư, thù loài hoa Thanh Hà thích nhất là mẫu đơn, còn là mẫu trong tên của nàng.

Điểm Ngọc đỏ mặt nói: “Phu nhân khách lệ.”

Kỳ thật Thanh Hà rất muốn để Điểm Ngọc tự đưa cho Phong Lư, nhưng nam nữ tặng nhau túi tiền không phải chuyện đơn giản, cuối cùng vẫn là Thanh Hà đi một chuyến.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Hoang mang

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Thanh Hà thật sự không muốn đến Tứ Tĩnh Cư, nàng đi như rùa cuối cùng vẫn đến.

Thanh Hà bất an đứng trước bàn Phong Lư, nhìn hán lật từng tờ luyện chữ một, tim càng lúc càng đập nhanh hơn, hán càng trầm mặc, lại càng khiến người khác phát run.

Thật lâu sau Phong Lư mới buông bản luyện chữ, chậm rãi nói: “Ta thật sự xem kỹ từng trang một, hy vọng có thể tìm ra một chút tiến bộ, nhưng nàng coi lời ta nói như gió thoảng bên tai, từ đó đến giờ không hề luyện chữ đúng không?”

Thanh Hà liền đỏ mặt ngượng ngùng.

“Nàng đã không có lòng viết chữ thì đừng tới tìm ta nữa, ta cũng không có bản lĩnh dạy đệ tử như nàng.” Phong Lư giống như hết hy vọng vẫy tay ý bảo Thanh Hà có thể đi.

“Đình Trục ca ca, không phải thế.” Thanh Hà lo lắng nói, không thể khiến hán phật lòng vì chuyện này, nếu không cuộc sống sau này sẽ rất gian nan.

“Thiếp thật lòng muốn luyện chữ, nhưng đầu xuân bị bệnh một thời gian...” Thanh Hà càng nói càng lí nhí, chỉ vì nhớ tới nguyên nhân của lần bị bệnh đó.

Phong Lư thấy mặt Thanh Hà đỏ đến tận tai, màu đỏ lan tràn qua xương quai xanh đến sau lớp xiêm y. Đầu hạ trời nóng, xiêm y bằng vải tơ mỏng manh không che giấu được sự yêu kiều, ánh mắt Phong Lư vừa chạm đến bộ ngực đầy đặn của Thanh Hà liền thu trở lại.

Phong Lư ho khan một tiếng, “Hết bệnh rồi sao không luyện chữ tiếp?”

Thanh Hà tự trả lời trong lòng, sau đó không ai thúc giục nên lên con lười nhác. Nhưng câu trả lời đó không thể thốt ra, “Trong lúc bị bệnh vì quá nhàm chán thiếp có đọc một quyển sách rồi bị cuốn hút, sau đó chỉ mãi mê đọc sách.”

Lời này Phong Lư không tin, xưa nay Thanh Hà vốn không thích đọc sách, “Đọc sách gì?”

“Là ‘Sử Ký’.” Thanh Hà trả lời thật, thời gian gần đây nàng lười biếng không luyện chữ đúng là do bị cuốn sách đó cuốn hút.

“Ồ, đọc sách đấy sao, nói xem nàng đọc được cái gì.” Phong Lư gật gật đầu.

“Dạ. Thiếp ấn tượng nhất là chuyện của Liêm Pha và Lạn Tương Như. Lạn Tương Như đưa ngọc về Triệu khiến người ta ngưỡng mộ bội phục, nhưng thiếp vẫn thích truyện Liêm Pha mang roi nhận tội hơn, ông ấy là nhân vật lớn mà lại có thể làm thế, thật sự là một người có bản lĩnh. Huống chi, biết sai chịu sửa là chuyện rất tốt.” Lời này là để thanh minh cho bản thân.

“Chịu khó đọc sách là tốt, đọc sách giúp người ta hiểu biết, nếu nàng thích, trong Tứ Tĩnh Cư có một kho sách riêng, nàng rảnh cứ đến lấy sách đọc. Biết sai mà sửa là chuyện tốt là nàng vừa nói. Từ ngày mai, mỗi ngày chép ba đoạn văn chữ to, hai đoạn văn chữ nhỏ, mỗi tuần đưa ta kiểm tra một lần.” Phong Lư dạy dỗ Thanh Hà y hệt con gái hoặc học trò.

Thanh Hà thở phào, đặt tay lên ngực một hồi mới thở đều lại được.

Phong Lư nhìn theo tay Thanh Hà, sau đó xấu hổ quay đầu, có điều Thanh Hà không phát hiện. Nàng cười nịnh nọt, lấy từ trong túi ra túi tiền Điểm Ngọc làm.

“Tiên sinh, xin nhận một lạy của đệ tử, túi tiền này đệ tử hiến kính tiên sinh.”

Phong Lư nghĩ nghĩ một chút, hán kiểm tra việc luyện chữ của Thanh Hà quả thật giống thầy giáo, không kiểm chế được cũng mỉm cười, “Ai nhận nàng làm đệ tử thì tức mà chết thôi, nàng còn nhớ ngày bé đã chọc giận bao nhiêu sư phụ, lại đuổi đi bao nhiêu mama dạy học?”

Thanh Hề mặt dày đi tới, sao nàng lại không nhớ rõ, “Khi đó thiếp còn nhỏ không hiểu biết, giờ tuyệt đối không dám chọc giận tiên sinh nữa.”

Phong Lư “ừ” một tiếng, cầm túi tiền Thanh Hề đưa nhìn một lượt, “Thường ngày ta cũng ít mang những thứ này, nhưng túi tiền này của nàng rất độc đáo, ta...” Đoạn sau đương nhiên là có thể mang theo người.

Vấn đề ở chỗ đường kim mũi chỉ của túi tiền này khéo léo quá, Phong Lư nhìn một hồi cảm thấy không phải Thanh Hề làm, thế nên mới ngừng nói giữa chừng, “Túi tiền này là ai làm?”

Thanh Hề nghe thế, vụng trộm liếc nhìn Phong Lư, lúc đó mặt hắn vẫn còn chút ôn hòa, thế nên nàng đánh bạo nói: “Là Đĩnh Ngọc tỷ tỷ thêu, Đình Trục ca ca thấy hình thù đồ thế nào, Cát Tường Phưởng nổi tiếng cắt cổ cũng không thêu đẹp được như Đĩnh Ngọc tỷ tỷ đâu.”

Thanh Hề nói hăng say, Phong Lư nhủ mảy, “Nàng đưa túi tiền người khác làm cho ta để làm gì, ta không dùng mấy thứ này, nàng mang về đi.”

Thanh Hề ngạc nhiên há hốc mồm, không biết bản thân đắc tội Phong Lư thế nào, về mặt ngữ ngàng.

Phong Lư nhìn gương mặt ngây ngô của Thanh Hề, ám ức như thế không biết bản thân sai cái gì, lòng nhói một cái. Thanh Hề đứng nghiêng người, dưới ánh nắng từng sợi tóc mai cũng trở nên rõ ràng, nhất thời lại nhớ đến lúc hai người gần gũi, nhìn dáng vẻ không giải thích được của Thanh Hề, lòng càng thêm phiền muộn.

“Nàng đi đi, ta có việc bận.”

Thanh Hề không hiểu được chọc giận Phong Lư thế nào, không biết hắn nghĩ gì, lại càng e ngại hắn, chỉ có thể hậm hực cầm túi tiền ra về.

Sau đó hai vợ chồng ngẫu nhiên chạm mặt khi thỉnh an Thái phu nhân, Phong Lư lại dạy dỗ cả các cháu là Tấn Ca Nhi, Hiên Ca Nhi cũng như Thanh Hề, dặn dò nàng phải hầu hạ Thái phu nhân cho tốt, không được tùy tiện cầu thả, phải hòa thuận với các chị em dâu khác, nghiêm nhiên giáo huấn nàng như giáo huấn trẻ con. Khiến Thanh Hề vừa nghe đến tên Phong Lư hoặc nhìn thấy bóng dáng hắn từ xa liền hận không kiếm được cái hang để trốn, khiến Thái phu nhân rất bất đắc dĩ.

Vì thế Thái phu nhân đành bảo Phong Lư không cần đến thỉnh an nữa, để Thanh Hề đỡ mất tự nhiên, Tấn Ca Nhi và Hiên Ca Nhi cũng đỡ phải sợ sệt như chuột thấy mèo. Kể từ đó, Tấn Ca Nhi và Hiên Ca Nhi rất cảm kích Thanh Hề, thường xuyên gọi “đại bá nương”, có đồ ăn ngon cũng muốn cất lại để dành cho đại bá nương.

Thanh Hề cũng thích các cháu, có đồ ăn ngon đồ chơi hay cũng cất lại cho các cháu trai cháu gái, nàng thân thiết với các cháu, khiến Thái phu nhân phải cười nói như trẻ con, sau lại lo lắng nàng cứ như thế không biết sau này quản lý Quốc công phủ kiểu gì.

Tháng sáu nhận được một tin tốt, đó là chị em nhà họ Phòng tìm được một đám tốt, đôi phương dòng dõi không cao, nhưng gia thế trong sạch, là một tú tài, tuổi hai mươi mốt, theo lời vị biểu tỷ của Thái phu nhân ở Kim Lăng thì nhân phẩm ngoại hình không tệ, quan trọng là cách xa kinh thành, không sợ La Chí Kiệt quấy rầy.

Cuộc hôn nhân này nhìn từ góc độ nào cũng rất thích hợp với Phòng Đĩnh Ngọc, nhưng Thanh Hề lại muốn giữ Phòng Đĩnh Ngọc. Trong mấy tháng vừa qua, Thanh Hề không ít lần biểu lộ ý tứ của mình với Phòng Đĩnh Ngọc, hai người cũng rất hòa thuận, Đĩnh Ngọc cũng rất biết đối nhân xử thế.

“Mẹ, về chuyện Đĩnh Ngọc đi lấy chồng xa, con rất muốn giữ chị ấy...” Thanh Hề lo lắng nhìn Thái phu nhân.

“Không phải là ta không biết lòng con, ta cũng có cảm tình với Đĩnh Ngọc, nhưng lão Đại lần khần không chịu có động tĩnh gì, mà ta thấy con người như Phòng phu nhân cũng không muốn con gái mình đi làm thiếp.” Thái phu nhân trấn an Thanh Hề.

“Làm thiếp cho người khác đương nhiên không thích, nhưng con nhất định sẽ không bạc đãi Đĩnh Ngọc tỷ tỷ.” Thanh Hề mở to mắt nhìn Thái phu nhân.

Thái phu nhân lại thở dài, “Lão Đại không phải người tùy tiện, con biết nó bao năm cũng biết đấy, bằng không ta cũng không phải sốt ruột như vậy. Nếu con có thể làm cho lão Đại gật đầu cho Phòng Đĩnh Ngọc vào cửa, ta sẽ mặt dày tìm Phòng phu nhân nói chuyện.”

Thanh Hề nghe thế vui mừng, ôm Thái phu nhân hôn một cái, “Chỉ có mẹ thương con.”

Hành động đó khiến Thái phu nhân dở khóc dở cười, “Z, đứa bé này, lớn rồi mà vẫn như trẻ con.”

Thanh Hề nói chuyện với Thái phu nhân thêm một lúc, rồi đi tìm Đĩnh Ngọc.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: có bạn đọc nhắn tin hỏi: tại sao kiếp này Phong Lư thương Thanh Hề như thế, kiếp trước lại tuyệt tình như vậy.

Theo lý giải của tôi (tác giả), kiếp trước Thanh Hề chết sống không thừa nhận bản thân hãm hại Thương Nhục Văn, còn cứng đầu nói Phong Lư có tư tình với Thương Nhục Văn, tính nết thật là quá tệ hại, Phong Lư đối với nàng lạnh ngắt tâm tư, đưa nàng đến Từ Ân Tự, xa mặt cách lòng, chút tình cảm từ lúc bé cũng phai nhạt, huống chi Thái phu nhân lại vì chuyện đó buồn bực mà qua đời, Phong Lư tự nhiên càng thêm chán ghét Thanh Hề, hắn không hận nàng đã là tình nghĩa lắm rồi. Kiếp này Thanh Hề biết hối cải, quay đầu là bờ, Phong Lư không tất lửa lòng với nàng, từ chỗ không muốn hỏi đến, dần dần trân trọng, tình cảm nóng lên từ từ. Đây là ý kiến của tôi, không biết có thể giúp bạn đọc hiểu không, ít nhất đó là suy nghĩ của tôi khi viết truyện, nếu mọi người vẫn cảm thấy không hiểu, chúng ta cùng bổ sung được không?

Vấn đề thứ hai: Thanh Hề gán ghép Phòng Điểm Ngọc với Phong Lưu

Trước hết, có thể Thanh Hề vẫn chưa nhìn thấu tình cảm của chính mình, nhưng ngay từ kiếp trước, khi còn chưa hiểu tình cảm là gì, nàng đã không dễ dàng tha thứ chút chú ý mà Phong Lưu dành cho Thương Nhược Văn, không tiếc xuống tay hại Thương Nhược Văn, cho thấy nàng không phải người có thể chia sẻ tình yêu.

Nhưng kiếp này nàng lý trí hơn, tôi cho rằng trong hoàn cảnh đó, người nào có lý trí mạnh hơn tình cảm đều sẽ lựa chọn như Thanh Hề. Vô luận là Thái phu nhân, hay là Phong Lưu, không có gì để nghi ngờ rằng hai người đó đều rất coi trọng chuyện nói dối, Thanh Hề không phải một thiếu nữ xuyên không, nàng cũng biết rõ tầm quan trọng của việc nói dối đối với Phong Lưu. Nàng chỉ có hai lựa chọn, để Phong Lưu thích và chọn một cô gái sinh con nói dối cho hắn, hay là tự chọn lấy một người mà nàng có thể chung sống cùng một mái nhà. Đây là bắt buộc dĩ phải lấy lùi làm tiến, tôi nghĩ sb (Trong đôi đồng tính nữ, sb là nữ ở vai nam), nc gì đó đều không quan trọng. Tôi chỉ đứng trên góc nhìn của Thanh Hề, nghiền ngẫm xem cô ấy sẽ chọn lựa thể nào. Tôi cho rằng, trong kiếp này, so với chuyện để ý Phong Lưu và Thái phu nhân có chỉ yêu cô ấy hay không, Thanh Hề còn để ý chuyện cô ấy không muốn đánh mất sự trân trọng của hai người hơn.

Đương nhiên, tiểu thiếp gì đó tuyệt đối không xuất hiện. Tuy rằng tôi không muốn tiết lộ tình tiết trước, nhưng tôi xem thái độ của mọi người có vẻ rất gan lì, không khỏi để tay lên ngực tự hỏi, chẳng lẽ tôi thật sự làm tổn thương các bạn đến thế sao?

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Bị mắng

Lúc này Điểm Ngọc đang ở trong phòng đọc sách, Thanh Hề đi vào thấy thế, thật đúng là chẳng còn gì hợp lý hơn. “Điểm Ngọc tỷ tỷ, chị đang đọc sách gì vậy?”

Điểm Ngọc thấy Thanh Hề đến, nhanh chóng đặt sách xuống, lại đứng lên mời ngồi, rót trà, cuối cùng hai người mới ngồi xuống nói chuyện.

“Không ngờ Điểm Ngọc tỷ tỷ cũng thích đọc sách.”

“Tôi cũng chỉ là mò mẫm, biết mấy chữ thôi.” Điểm Ngọc ngượng ngùng nói.

“Cổ nhân nói đọc sách rất có ích, chỉ cần đọc sách là tốt rồi, Quốc công gia cũng thường nói đọc sách giúp người ta hiểu biết, còn thường xuyên dặn em phải đọc nhiều sách.”

“Á.” Điểm Ngọc có chút kinh ngạc, “Người ta nói nữ tử bất tài mới là có đức, sao Quốc công gia lại thích nữ tử đọc sách?”

“Nói nữ tử bất tài mới là có đức khẳng định là lời của bọn đàn ông bất tài, là sợ phụ nữ chúng ta đọc sách rồi tài giỏi hơn bọn họ. Quốc công gia đương nhiên sẽ không nghĩ thế.”

Thanh Hề đưa mắt nhìn một lượt, “Hơn nữa Tứ Tĩnh Cư của Quốc công gia có một kho sách riêng, có rất nhiều sách quý hiếm, nếu Điểm Ngọc tỷ tỷ thích xem, chúng ta có thể cùng đi.”

Điểm Ngọc vội vàng lắc đầu, cô ấy biết thân biết phận, làm sao dám đến Tứ Tĩnh Cư. Nhưng Thanh Hề đã quyết, nhất định phải lôi kéo Điểm Ngọc đi cho bằng được. Phong Lưu và Điểm Ngọc thường ngày không có cơ hội chạm mặt, Thanh Hề cảm thấy con người như Điểm Ngọc, Phong Lưu nếu đã gặp sẽ không cự tuyệt, đàn ông có ai là không háo sắc chứ.

Điểm Ngọc chết sống không lay chuyển được Thanh Hề, đành đi theo Thanh Hề. Kỳ thật trong lòng Thanh Hề cũng rất bất an, tuy rằng Phong Lưu từng nói nàng muốn đọc sách có thể đến Tứ Tĩnh Cư, nhưng thật sự có được phép không thì nàng không rõ ràng lắm. Đạo gần đây mỗi lần gặp Phong Lưu, hắn luôn nghiêm mặt, không dạy dỗ người này thì sẽ dạy dỗ người khác, thật khiến người khác sợ hãi.

Thăm dò được Phong Lưu đã về phủ, Thanh Hề kéo Điểm Ngọc chạy thẳng đến Tứ Tĩnh Cư, nhưng khi đến cửa Tứ Tĩnh Cư thì lại chân chừ. Lau lòng bàn tay đầy mồ hôi vào váy, Thanh Hề hỏi Điểm Ngọc: “Điểm Ngọc tỷ tỷ, chị có sợ Quốc công gia không?”

Điểm Ngọc mới chỉ gặp Phong Lưu mấy lần, chưa từng nói chuyện nhiều, chỉ cảm thấy ngoại hình hắn rất đẹp, nhưng thái độ lạnh lùng nghiêm túc, vì vậy không dám nghĩ nhiều.

Điểm Ngọc còn chưa trả lời, Thanh Hề đã chột dạ cười nói: “Chị đừng sợ, kỳ thật Quốc công gia không hề đáng sợ chút nào.”

Điểm Ngọc thấy tay Thanh Hề như đang khẽ run, trong lòng liền có chút không tin.

Thanh Hề đứng trước cửa hít sâu một hơi, xong mới dám dẫn Điểm Ngọc đi vào, lòng thầm nhắc đi nhắc lại, hy vọng Điểm Ngọc nhìn vào tinh thần liều

chết xả thân của nàng, trăm ngàn lần đừng bỏ cuộc.

Thanh Hề đi đến cửa Tứ Tĩnh Cư, nói với người hầu canh cửa: “Người đi bẩm báo với Quốc công gia, nói ta đến mượn mấy quyển sách.”

Người hầu kia nhanh chóng mời Thanh Hề đi vào, “Quốc công gia thỉnh phu nhân đến thư phòng.”

Thanh Hề gật gù đầu, xoay người kéo tay Điềm Ngọc đi vào.

Vừa vào cửa Thanh Hề đã đánh đòn phủ đầu, “Đinh Trục ca ca, thiếp đến mượn mấy quyển sách, không ngờ Điềm Ngọc tỷ tỷ cũng thích đọc sách, thiếp liền kéo chị ấy cùng đi.”

Thanh Hề kéo Điềm Ngọc đang cố trốn sau lưng nàng ra phía trước, “Quốc công gia, đây là Điềm Ngọc tỷ tỷ.”

Điềm Ngọc vội thỉnh an Phong Lư, im lặng đứng đó, không dám ngẩng đầu.

Ánh mắt Phong Lư chuyển từ người Điềm Ngọc sang mặt Thanh Hề, thân nhiên nói: “Hôm nay ta có hẹn với khách, ngày khác nàng hãy đến lấy sách.”

Nghe Phong Lư nói thế, Phong Điềm Ngọc đang căng thẳng như được thả lỏng, Thanh Hề vô cùng thất vọng, khó khăn lắm mới lấy được dũng khí đến đây, Thanh Hề đang muốn xoay người, lại bị Phong Lư gọi lại, “Bảo Cần Họa đưa Điềm Ngọc tỷ tỷ của nàng về, ta có chuyện muốn dặn nàng.”

Thanh Hề quay người một cách cứng nhắc, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng. Nhìn Điềm Ngọc rời đi, nàng thật sự là hận không thể mọc cánh để bay theo Điềm Ngọc.

Tuy rằng Thanh Hề không sống chung với Phong Lư lâu, nhưng đến lúc này nàng đã cảm nhận mơ hồ cảm xúc trong lòng Phong Lư, lúc này rõ ràng là tình hình không ổn.

Phong Lư thấy Điềm Ngọc đã đi, mới đứng dậy vòng qua bàn ngồi xuống trước cửa sổ phía Nam, “Thính Tuyên, người đi ra ngoài, không có sự cho phép của ta không cho bất cứ ai đến gần Tứ Tĩnh Cư.”

“Vâng, Quốc công gia.” Thính Tuyên nhanh chóng lui ra.

Thanh Hề run muốn ngã.

Phong Lư ngồi đó, một lúc lâu sau vẫn không nói tiếng nào, chỉ lạnh lùng nhìn Thanh Hề, cũng không bảo nàng ngồi, hờ hững nhìn Thanh Hề vã mồ hôi lạnh.

“Là ý của mẫu thân, hay là ý của nàng?” Một lúc lâu sau Phong Lư mới lên tiếng.

Thanh Hề nghĩ thầm hồngбет rồi, cứ tự cho là bản thân thông minh, coi người khác như kẻ ngốc, Phong Lư làm sao có thể không nhìn ra quyết định của nàng.

Đối với vấn đề Phong Lư hỏi Thanh Hề thật sự không biết trả lời thế nào. Bằng trực giác nàng cảm thấy nên nói là ý của Thái phu nhân, nhưng ban đầu Thái phu nhân cũng không đồng ý, là nàng cố thuyết phục. Ngộ nhờ Phong Lư đến trước mặt Thái phu nhân xác minh thì nàng coi như đi đời. Thế nên Thanh Hề cắn môi lắc lắc khăn tay không dám đáp.

“Nói như vậy là ý của nàng sao?” Giọng nói của Phong Lư đột nhiên nhẹ hẳn. Như bình yên trước cơn bão, khiến người ta phải run sợ từ đáy lòng.

“Đúng, thiếp là vì...” Thanh Hề vội vã giải thích.

Nhưng Phong Lư căn bản là không muốn nghe, giọng hẳn càng nhẹ hơn, “Nàng cảm thấy Phòng phu nhân là người như thế nào?”

Thanh Hề sững sờ không đáp.

“Bà ấy là người đầy tự trọng, mười năm trước chỉ vì câu miệt thị của cô bé con là nàng mà không tới nhà ta nữa, nàng cảm thấy bà ấy chịu để con gái đi làm thiếp sao?” Phong Lư dần lớn tiếng hơn, “Nếu như vậy, tại sao bà ấy không giao Điềm Ngọc cho La Chí Kiệt kia luôn đi, rồi thành họ hàng với Tần Vương?”

Chuyện đó Thanh Hề biết, nhưng nàng không nghĩ rằng Phong Lư cũng sẽ biết. Có người không cần dò hỏi, chỉ nhìn thái độ cách hành xử là đoán được tám chín phần, Phong Lư chính là con người như thế.

“Nàng dựa vào cái gì mà cho rằng Phòng phu nhân cùng nguyện vọng với nàng, nàng muốn người ta lấy thân báo đáp à?” Phong Lư càng lúc càng gay gắt.

Thanh Hề không gánh được tội danh muốn người khác lấy thân báo đáp. “Không phải thế, thiếp không nghĩ thế, nếu Điềm Ngọc tỷ tỷ không đồng ý, thiếp... thiếp sẽ không ép uống cô ấy, nhưng thiếp thấy cô ấy rất hợp để sống chung...”

“Nàng vẫn không chịu hiểu.” Phong Lư phẫn nộ đập tay xuống mặt bàn. “Nếu lời đã nói ra, cho dù nàng không có ý tứ muốn người ta lấy thân báo đáp, nhưng Phòng cô nương sẽ nghĩ thế nào. Nếu cô ấy cự tuyệt, từ nay về sau sẽ không dám lui tới Quốc công phủ nữa, không phải nàng rất thích Điềm

Ngọc tỷ tỷ của nàng sao, không sợ dọa cô ấy à?”

Thanh Hề rơi nước mắt vì tình ngộ, dường như nàng chưa từng suy nghĩ cho Phòng Điềm Ngọc, nàng chỉ cảm thấy đây là một cuộc hôn nhân tốt, Phòng Điềm Ngọc sẽ không phải lo lắng sợ hãi nữa, gả cho Phong Lư, nàng sẽ đối xử với cô ấy như chị em, thật sự là chuyện tốt. Nhưng nàng chưa bao giờ đứng trên góc nhìn của Phòng Điềm Ngọc để suy xét, tự hỏi xem rốt cục Phòng Điềm Ngọc có cảm thấy thoải mái không.

“Thiếp sai rồi, thiếp không nên thế, thiếp không suy nghĩ cho Điềm Ngọc tỷ tỷ.” Thanh Hề òa khóc, bờ vai run rẩy, vô cùng đáng thương.

Phong Lư thở dài một tiếng, cầm tay nàng, “Tại sao nàng vẫn không chịu trưởng thành, sao không chịu cân nhắc cho kĩ đã.” Không chịu trưởng thành là một cách nói khác của ích kỷ.

Thanh Hề ngược đời mắt vẫn còn ngấn lệ, “Thiếp là vì... cũng chỉ là vì...” Nghĩ đến đây, Thanh Hề lại càng khóc nức nở hơn, càng khóc càng thương tâm.

“Bởi vì sao?” Phong Lư giữ vai Thanh Hề, tay kia nhẹ nhàng xoa đầu nàng.

“Bởi vì mẹ muốn bế cháu, Quốc công phủ cũng cần có thể tử.” Thanh Hề cay đắng nói, nàng chỉ hận không thể nói hết tất cả ra, nhưng thật sự không có gan đó.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngày hè nóng nực

Nghe thế, Phong Lư cảm thấy nhẹ nhõm một cách kỳ lạ, hẳn rất tin tưởng vào năng lực bản thân.

Phong Lư nghĩ một chút mới nhận ra, Thanh Hề thành thân đã hai năm rưỡi vẫn không có động tĩnh gì, người khác đương nhiên dè dặt, xì xào sau lưng, cũng khó trách Thanh Hề lại lo lắng như vậy, rốt cuộc là do hẳn chưa nghĩ chu đáo.

Ngón tay Phong Lư nhẹ nhàng sờ trán bầu má trắng hồng của Thanh Hề, vuốt ve âu yếm, “Là lỗi của ta, mẹ sẽ có cháu, Quốc công phủ sẽ có thể tử.”

Thanh Hề không hiểu sao Phong Lư lại tự tin như vậy, hơi ngẩng đầu nhìn hắn.

Phong Lư thấy Thanh Hề khóc đến đỏ cả mũi, môi cũng đỏ bừng lên, càng thêm hút hồn, “Nàng còn nhỏ, chờ nàng trưởng thành chúng ta sẽ có con.” Kỳ thật Thanh Hề không còn nhỏ, rất nhiều cô nương làm mẹ khi mười sáu tuổi. Nhưng trong mắt Phong Lư, nàng vĩnh viễn là một cô bé con, không hề khác đứa bé nằm trong tay mẹ hắn đón về.

Thanh Hề nghe Phong Lư nói xong, chỉ cảm thấy càng thêm khó chịu, cho dù có lớn thêm bao nhiêu tuổi nàng cũng không thể có con. Nước mắt không kiềm được lại tuôn rơi.

Phong Lư bắt đầu đi, đành phải ôm lấy nàng, vỗ nhẹ lên lưng nàng: “Được rồi, mới nói nàng mấy câu, lại đã nước mắt ngấn nước mắt dài. Sau này đừng làm chuyện ngu xuẩn thế nữa, nghe nói mẹ đã tìm cho Phòng cô nương được một đám rất tốt, nếu nàng thật lòng yêu quý Điềm Ngọc tỷ tỷ, có thể tặng cô ấy nhiều đồ làm hồi môn.”

Cuối cùng Phong Lư gọi Càn Hòa đến hầu hạ Thanh Hề rửa mặt, nàng mới chịu nín khóc để rửa mặt chải đầu rồi đến chỗ Thái phu nhân.

Bị Phong Lư trách mắng, Thanh Hề thật sự hổ thẹn không dám gặp Điềm Ngọc, nhưng may mà tên đã lên cung nhưng chưa kịp bán, Điềm Ngọc tỏ ra không hề hay biết, Thanh Hề thấy thế mới yên lòng, tự nhiên là ra sức chuẩn bị cho việc hôn nhân của Điềm Ngọc, Phòng phu nhân không chịu nhận quà cưới ngân lượng, Thanh Hề đành chuyển hết thành đồ dùng cho Điềm Ngọc.

Từ buồng hòm gương hộp, cho tới bánh điểm tâm trà cho tới đồ ăn thức uống hàng ngày, thứ nào cũng là đồ cao cấp, có người hầu nói đùa không phải Phòng phu nhân gả con gái, mà phải nói là phu nhân Quốc công gia gả con gái mới đúng. Tất cả mọi người đều thầm ghen tỵ, không hiểu Phòng Điềm Ngọc làm thế nào mà được lòng Thanh Hề thế.

Vì sợ đêm dài lắm mộng, Phòng phu nhân quyết định chuyện hôn nhân vào tháng tám, nhanh chóng thương lượng với nhà trai, nhà gái đưa cô dâu về nhà chồng. Phong Lư còn phải một quan sự họ Ngô đi theo hộ tống, Phòng phu nhân thiên ân vạn tạ.

Sau khi tiễn Điềm Ngọc đi lấy chồng, có thuyết phục thế nào Phòng phu nhân cũng không chịu quấy rầy Quốc công phủ nữa, dẫn Điềm Tú về nhà, tuy không có nhiều tiền, nhưng vẫn kiên trì đến Ninh Phúc Am ở ngoại ô thấp ba ngọn đèn trường minh cho Thái phu nhân Thanh Hề và Phong Lư, mỗi tháng quyên trăm văn tiền dầu đèn, toàn là chuyện bên lề không đáng nói.

Sau khi Phòng phu nhân đi, Thanh Hề lại phiền não vì Phong Lưu. Nàng chú ý Diễm Ngọc đã lâu, nếu nạp cô ấy làm thiếp, tất là gia đình hòa thuận, nhưng Phong Lưu vô tâm, Thanh Hề càng thêm đau đầu về chuyện thiếp thị. Lại ghi hận Phong Lưu mắng nàng làm chuyện ngu xuẩn, liền một mực tránh mặt Phong Lưu.

Ngày hè nóng nực, làm gì cũng thấy buồn chán, Thanh Hề không thích ra khỏi nhà giữa trời nắng nôi, nhưng trong phủ lại không có ai để tâm tình. Nhị phu nhân lắm lì tư tưởng cứng nhắc, Tam phu nhân hoạt bát nhưng thích đàm tiếu chuyện thị phi, Thương Nhược Văn có thể sống cùng Thanh Hề dưới một mái nhà đã là chuyện không dễ dàng gì, không cần nói đến chuyện tâm tình.

Bất đắc dĩ, Thanh Hề chỉ có thể tìm các cháu để chơi đùa. Tán Ca Nhi con Nhị gia, Hiên Ca Nhi và Mi Thụ Nhi con Tam gia đều thích chơi với Thanh Hề. Vì Thanh Hề được Thái phu nhân nuôi dưỡng từ nhỏ, trong phủ không có ai ngăn cản hay răn dạy nàng, thậm chí còn tôn hết tâm tư làm đẹp lòng nàng, vì thế khiến Thanh Hề giỏi chơi hơn hẳn nữ công gia chánh.

Việc này Thái phu nhân mặc kệ, có đôi khi nói chuyện, Tam phu nhân có nhắc đến một hai câu, Thái phu nhân còn cười phớt lờ nói Thanh Hề còn nhỏ, chuyện trôi qua như thế.

Ngày hôm đó Thanh Hề ngủ trưa dậy, Tán Ca Nhi và Hiên Ca Nhi kéo tay Mi Thụ Nhi đến Lan Huân Viện la hét tìm Thanh Hề đi nhảy dây. Đang mùa hè nóng nực, Tán Ca Nhi được nghỉ học một tháng, tháng chín mới phải đi học, vì vậy Thanh Hề tuy ngại trời nóng nhưng cuối cùng vẫn không đành lòng làm cụt hứng Tán Ca Nhi.

“Đại bá nương, chúng ta đi đâu nhảy dây?” Mi Thụ Nhi mới bốn tuổi dụi mắt vì buồn ngủ.

“Bá nương là người lớn không thể đùa nghịch nhiều, chúng ta tìm chỗ nào râm mát lại ít người đi.”

“Cháu biết một chỗ.” Tán Ca Nhi lập tức lên tiếng, kích động dẫn mọi người đi về phía Tây Nam, quả nhiên tìm thấy một rừng trúc, râm mát thoáng đãng, ai nấy đều hài lòng.

Thanh Hề sai Lâm Lang và Thôi Xán cầm một sợi dây, lại sai người hầu của Tán Ca Nhi và Hiên Ca Nhi cầm hai sợi dây nữa, thật là khó khăn cao độ.

Mấy đứa trẻ con hoan hô ầm ĩ, Mi Thụ Nhi thấy Thanh Hề linh hoạt xuyên qua ba sợi dây như người cá, lợi hại ở chỗ trong lúc đó còn biểu diễn các động tác khác, thậm chí còn đá cầu, kể từ lúc đó đừng nói là bọn Mi Thụ Nhi, chính Lâm Lang Thôi Xán cũng bị tài nghệ kỹ thuật của Thanh Hề làm cho choáng váng.

“Phu nhân có đến trước cửa Bảo Quốc Tự biểu diễn cũng không kém gánh xiếc nào.” Một hầu gái mới vào phủ hai năm để hầu hạ Mi Thụ Nhi tên Xuân Thủy nói.

Lâm Lang lập tức trừng mắt mắng: “Ngươi nói bậy bạ gì đó?”

Xuân Thủy biết mình nói sai, vội quỳ xuống, “Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ ăn nói vụng về...”

Thanh Hề đang lúc cao hứng, thấy hầu gái kia khóc quá bèn nói: “Lâm Lang đừng dọa nó, ta cũng thấy ta mà đến Bảo Quốc Tự biểu diễn sẽ chật ních người xem.” Mặc dù Thanh Hề chưa từng xem xiếc ở quảng trường trước Bảo Quốc Tự, nhưng nàng biết đó là điểm đến của các nghệ nhân xiếc khắp kinh thành, không có bản lĩnh thật sự tuyệt đối không dám khoe tài ở đây.

Kinh thành có hai ngôi chùa lớn, một Đông một Tây, lần lượt là Thiên Ninh Tự và Bảo Quốc Tự, mỗi dịp hội hè các nghệ nhân biểu diễn xiếc đều đến quảng trường trước Bảo Quốc Tự biểu diễn, lý do ở đó đông người qua lại, dễ kiếm tiền, cũng vì nhiều người qua lại mà dễ nổi tiếng, có khi còn được quan to quý nhân nghe danh đến xem. Thái phu nhân ngại Bảo Quốc Tự đông người quá mức, nên thường đến Thiên Ninh Tự dâng hương hơn.

“Phu nhân, hay chúng ta về đi, Xuân Thủy đã nói thế, khó tránh người khác đàm tiếu, nếu truyền ra ngoài, thanh danh phu nhân sẽ bị hao tổn.” Lâm Lang khuyên nhủ, chưa từng thấy phu nhân nhà ai bày trò đùa với trẻ con.

“Không, bá nương dạy cháu, dạy cháu.” Mi Thụ Nhi phản đối Lâm Lang, kéo tay Thanh Hề, méo máo chực khóc.

Mi Thụ Nhi xinh xắn đáng yêu, Thanh Hề không đành lòng nhìn cô bé khóc, “Được rồi, bá nương dạy cháu.”

Lời Lâm Lang thành nước đổ lá khoai. Lại thêm mấy đứa trẻ ồn ào, Thanh Hề dắt tay Mi Thụ Nhi, cùng hai đứa cháu cười đùa nhảy dây, ồn ào đến nỗi cách mấy chục bước chân cũng nghe thấy tiếng.

Lâm Lang cùng Thôi Xán cố sức thuyết phục, nhưng làm sao khuyên được mấy con người đang cao hứng, lúc đầu mọi người còn nhỏ tiếng, sau đó mỗi lần Thanh Hề thực hiện thành công một động tác khó mọi người lại hoan hô ầm ĩ.

Phong Lưu về phủ, đang muốn về Tứ Tĩnh Cư thay quần áo chợt nghe phía Tây Nam có tiếng cười đùa, hần nhủ mảy, “Thính Tuyền, ai làm ầm ở đây, mama quần sự hoa viên đâu?”

Chương 24: Sợ hãi

“Tiểu nhân đi xem ngay.”

Thính Tuyên đến rừng trúc phía Tây Nam tìm thấy quần sự hoa viên là Vương mama. Khi đó Vương mama đang mê mải xem Thanh Hề biểu diễn, mấy bà già khác cũng xem cùng, không ai dám tiến lên ngăn Thanh Hề, vì chưa ai chán sống.

Thính Tuyên vừa thấy cũng choáng váng, kiên trì trở về chỗ Phong Lư.

Phong Lư nghe thế nhăn mặt nhủ mày, cất bước đi về phía Tây Nam.

Thanh Hề đang lúc cao hứng, làm sao chú ý ra sự xuất hiện của Phong Lư.

Phong Lư vừa đi qua rừng trúc, liền thấy Thanh Hề đá bay quả cầu lên, nhảy qua ba sợi dây, không xoay đầu, quay cả người lại đón được quả cầu, mọi người đều hoan hô. Ngay cả Thính Tuyên đi theo Phong Lư cũng không kiềm chế được phải thán phục ra tiếng. Phong Lư quay đầu trừng mắt với Thính Tuyên, Thính Tuyên sợ quá vội cúi gằm mặt xuống nhìn chân.

Thanh Hề đang đắc ý với màn biểu diễn của mình, không lưu ý đến chuyện xung quanh bỗng lặng ngắt, đến khi nàng nhận ra, quay đầu lại đã thấy “Diêm Vương mặt lạnh”, đây là biệt danh nàng đặt cho Phong Lư.

Thanh Hề giật mình run rẩy, người hầu bắt đầu thỉnh an, Mi Thư Nhi còn bé cũng biết im lặng, ngoan ngoãn nói: “Đại bá phụ vạn phúc.”

Thanh Hề bước tới, thò thẻ dò xét: “Quốc công gia.”

Phong Lư không nói tiếng nào, đôi mắt lạnh như băng đưa một vòng, tất cả mọi người chuẩn bị cuốn xéo, Xuân Thủy dắt tay Mi Thư Nhi thì thầm: “Tiểu thư, chúng ta mau về đi, kéo Tam phu nhân bức tức.”

Thấy Phong Lư không ngăn cản Mi Thư Nhi, người hầu của Tấn Ca Nhi, Hiên Ca Nhi đương nhiên cũng lấy cớ, trong phút chốc cả rừng trúc chỉ còn lại Phong Lư và Thanh Hề cùng người hầu.

Phong Lư nhìn Thanh Hề vẫy mồ hôi đầy người, ngực áo hơi ẩm, ngực phập phồng vì vừa vận động, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, dù đang bối rối, đôi má phần hồng vẫn sáng bừng như hoàng hôn, đôi môi đỏ tươi căng bóng khiến người khác mê mẩn, cổ áo vì mồ hôi mà dính sát vào người, càng nhấp nhô mạnh hơn, Phong Lư nhớ đến bộ ngực căng tròn sau lần áo, căng thẳng, lại nghĩ đến chuyện những người quanh đây đã được chứng kiến đáng về mê người này, giận sôi lên, quay lưng trừng mắt với Thính Tuyên: “Người đi canh chừng.”

Sau đó Phong Lư mới quay lại quát Thanh Hề: “Nàng là người lớn, sao lại cùng Mi Thư Nhi nghịch ngợm đùa giỡn?”

Thanh Hề trầm nghĩ trong lòng “Mi Thư Nhi, bá nương thật xin lỗi cháu.”

“Thiếp không thuyết phục được Mi Thư Nhi, con bé đòi đi nhảy dây.” Loại chuyện thế này tốt nhất là tránh, Phong Lư sẽ không trách phạt trẻ con, dù làm vậy không được hay lắm, nhưng Thanh Hề nhìn cặp lông mày dựng đứng của Phong Lư thì biết là hấn đang rất giận.

Phong Lư bị Thanh Hề làm cho bức tức không diễn tả được, bản thân sai trái lại đổ tội cho đứa trẻ bốn tuổi. Nhưng Phong Lư không muốn làm Thanh Hề bị mất thể diện, vì thế kiềm chế chưa tỏ thái độ.

Thanh Hề thấy Phong Lư không thêm nhắc lại, nhưng ánh mắt lại quét đến Lâm Lang và Thôi Xán, trong lòng Thanh Hề rất căng thẳng, Thôi Xán và Lâm Lang càng khấn trương hơn, đồng loạt quỳ sụp xuống. Thái phu nhân bảo hai người hầu hạ Thanh Hề chính là để khuyên nhủ những lúc cần thiết.

“Không thể trách các cô ấy.” Thanh Hề căng thẳng nên giọng nói bị lên một tông, chọc vào tai Phong Lư khiến hấn càng nhủ mày chặt hơn.

“Là thiếp ép họ, hai người họ rất hiểu chuyện, luôn khuyên nhủ thiếp, thiếp nghe thấy phiền nên bướng bỉnh mặc kệ lời bọn họ.” Thanh Hề cúi đầu giải thích. Nhưng dù là thế, thân làm người hầu không khuyên được chủ nhân, vẫn quá đủ để Phong Lư trách phạt.

Lâm Lang và Thôi Xán dập đầu xuống đất, không biết sẽ gặp kết cục thế nào.

Phong Lư cân nhắc trong lòng, nhìn cách Thanh Hề nắm chặt tay áo thì biết nàng rất để ý đến hai người hầu này, “Bảo họ đến chỗ Nhị phu nhân lĩnh phạt, nói là ta phạt, mỗi người trừ lương ba tháng.”

Nghe vậy, ba người đều thở phào nhẹ nhõm, trừ lương là chuyện nhỏ, nếu bị bán hay bị đuổi đi mới là chuyện lớn.

Thanh Hề cũng đang thở phào, chợt nghe Phong Lư nói: “Bảo nàng luyện chữ, mỗi tuần đưa ta kiểm tra một lần, sao đã mấy tháng không thấy tầm hơi đâu?”

Thanh Hề ngần ngừ, nhưng lòng cũng không căng thẳng, chỉ cần không phạt chuyện chơi đùa vừa rồi là được, nàng cúi gằm mặt nhìn mũi chân, ngoan ngoan đáp: “Mỗi ngày thiếp đều luyện chữ, thời gian gần đây bận chuyện của Điểm Ngọc tỷ tỷ, Quốc công gia cũng nhiều việc, vì thế không dám quấy rầy.”

Phong Lư đã bao giờ nhàn hạ, nàng muốn thì vẫn cứ quấy rầy. Máy lờ đó ai cũng biết chỉ là lý do lý trấu.

Buổi tối Phong Lư còn phải đi xã giao, về nhà sớm thế này là vì thay quần áo, “Tối mai mang bản luyện chữ đến Tứ Tĩnh Cư cho ta xem”

“Vâng.”

Phong Lư nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Thanh Hề vẫn đứng đó vỗ ngực, “Sao hôm nay Quốc công gia lại về sớm vậy?”

Lâm Lang và Thôi Xán tất nhiên không biết câu trả lời.

“Thật là xui xẻo, mới ra ngoài một lần đã bị bắt gặp.” Thanh Hề thở dài tiếc nuối, Lâm Lang và Thôi Xán đứng sau lau mồ hôi. Chủ nhân này thật khó hầu hạ, nghiêm khắc thì nàng đến trước mặt Thái phu nhân làm nũng, Thái phu nhân lại nhắc nhở không được nghiêm thế, nhưng không nghiêm khắc Quốc công gia lại trách là bọn nô tỳ không biết đường khuyên nhủ chủ nhân, tội bất trung.

Thanh Hề về Lan Huân Viện, Lâm Lang hầu hạ nàng tắm rửa thay quần áo, Thanh Hề lấy mấy bản luyện chữ tốt nhất ra, chuẩn bị để ngày hôm sau mang đến Tứ Tĩnh Cư.

“May mà ta thông minh, biết Quốc công gia sớm muộn gì cũng sẽ hỏi đến, không dám lười nhác.” Thanh Hề nhìn bản luyện chữ, rất là đắc ý.

Lâm Lang và Thôi Xán cười gượng gạo, chủ nhân này thật là chóng quên, đến tận lúc này hai cô ấy vẫn sợ run, nàng thì đã như quên hết. Các cô ấy đâu biết Thanh Hề bị Thái phu nhân chiều hư, chỉ cần không thấy Phong Lư, là tính tình bắt đầu phát tác.

“Z, Lâm Lang, người nói xem, Quốc công gia bận rộn nhiều chuyện như vậy, nào là triều đình, bằng hữu, trong phủ ngoài phủ, sao vẫn không chịu quên mấy bản luyện chữ này của ta?” Thanh Hề nghĩ đến chuyện ngày hôm sau phải đến gặp Phong Lư, không khỏi buồn phiền.

“Điều đó cho thấy Quốc công gia rất quan tâm phu nhân.” Lâm Lang ở trong phủ đã nhiều năm, có thể hầu hạ Thái phu nhân đều là những người rất tinh tế, sao có thể không nhìn ra chuyện này. Quốc công gia tuy thận trọng lạnh lùng, nhưng đối với phu nhân rất quan tâm để ý, như chuyện hôm nay, cũng chỉ răn dạy vài câu rồi thôi.

“Người nói xem liệu Quốc công gia có chờ đến mai mới trách phạt cả thể không?”

Lâm Lang thấy Thanh Hề lo lắng, liền khuyên nhủ: “Hôm nay Quốc công gia cũng chỉ khiển trách mấy câu, phạt thì cũng phạt nô tỳ và Thôi Xán rồi, mai dù có phạt chắc cũng không nghiêm trọng đâu.”

Hai mắt Thanh Hề sáng lên, nghĩ thông suốt rồi không băn khoăn nữa, yên tâm ăn cơm tối.

Ngày hôm sau, ăn xong cơm tối, Thanh Hề về Lan Huân Viện tắm rửa thay xiêm y, chải đầu trang điểm, còn chân chừ không chịu đi Tứ Tĩnh Cư, đây gọi là hồi hộp trước khi ra trận, còn bảo Lâm Lang mở một bình rượu hoa hồng ủ từ năm ngoái, uống hai chén, mặt đã hơi đỏ rồi mới đủ gan để đi, vốn muốn uống tiếp, lại bị Lâm Lang ngăn cản.

“Phu nhân đừng uống nữa, cẩn thận say, Quốc công gia thấy lại tức giận.”

Thanh Hề lấy tay che miệng, thở ra một hơi toàn mùi rượu, may có Thôi Xán thông minh chuẩn bị nước bạc hà súc miệng, mấy phen thúc giục Thanh Hề mới chịu ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Rượu hoa hồng

Thanh Hề dẫn theo Lâm Lang, để lại Thôi Xán trông nhà, khi đến Tứ Tĩnh Cư, Thanh Hề xoay người cầm tay Lâm Lang nói: “Người chú ý giúp ta, nếu tình hình không ổn, phải nhanh chóng đi tìm Thái phu nhân, biết không?”

“Nô tỳ sẽ chú ý.” Lâm Lang biết chủ nhân nhà mình chỉ có Quốc công gia mới dạy dỗ được, vì thế cũng có ý muốn để Phong Lư dạy dỗ Thanh Hề thật

tốt một phen.

Bởi thế sau khi Thanh Hề vào Tứ Tĩnh Cư, Càn Thư mời Lâm Lang về phòng nói chuyện phiếm, Lâm Lang liền nhận lời ngay.

Thanh Hề rụt rè đi vào thư phòng Phong Lư, Phong Lư ngẩng đầu đúng lúc nàng vừa bước chân qua cửa, thấy nàng mặc xiêm y bằng lụa mỏng màu hồng phấn, thắt lưng màu hồng thắt tua lưng lẳng, như tôn lên vòng eo nhỏ nhắn, váy lụa là lướt yêu kiều.

Thanh Hề đến gần, dùng hai tay đưa bản luyện chữ đến trước mặt Phong Lư, gọi “Đình Trục ca ca.”

Phong Lư nhìn tay Thanh Hề, mười ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc, đầu móng tay hồng nhạt tươi sáng, đáng yêu sáng bóng, so với người phụ nữ mắt xanh mỏ đỏ kia thuận mắt hơn nghìn lần.

Phong Lư cũng chỉ liếc mắt nhìn qua, không chú ý nhiều, mở bản luyện chữ của Thanh Hề, thấy mỗi lúc lại tiến bộ hơn, lòng hân cũng thấy dễ chịu, vì biết là nàng đã không coi lời hân như gió thoảng bên tai.

Phong Lư lại ngẩng đầu, liền thấy đôi mắt to tròn như nai con của Thanh Hề mở to đầy căng thẳng, lòng hân chợt cảm thấy cái kinh không giải thích được.

“Có chút tiến bộ, nhưng không được lười nhác, vẫn phải luyện chữ.”

Thanh Hề vội gật đầu, cầm bản luyện chữ lại, bộ dạng như chỉ muốn chạy trốn càng nhanh càng tốt, khiến Phong Lư càng muốn cẩu hơn

“Nàng lại đây, ta dạy nàng cách viết.” Phong Lư vẫy tay.

Thanh Hề đành phải đi tới, Phong Lư lại ngồi dịch sang một bên, ý bảo nàng ngồi xuống bên cạnh.

“Nàng viết đi, để ta xem tư thế cầm bút của nàng thế nào.”

Thanh Hề nhanh chóng ngồi xuống, thăm mực, nhìn theo bảng chữ mẫu trên bàn, chăm chú viết, chỉ sợ không may làm sai chỗ nào lại chọc giận Phong Lư, hân lại lỗi hết tội mới tội cũ ra phạt một thể.

Thanh Hề vừa ngồi xuống, Phong Lư đã ngửi thấy hương trái cây, khiến người ta chỉ hận không thể cắn một miếng, hai người ngồi cạnh nhau, hân thậm chí có thể thấy cổ Thanh Hề trắng nõn nhỏ nhắn khi nàng cúi đầu.

Nàng lại cúi đầu thấp hơn, theo bả vai nàng đi xuống, có thể thấy lớp vải lụa trắng thêu mẫu đơn che giấu cho phần nhấp nhô trắng nõn non mềm, đầy đặn vừa tròn một bàn tay.

Phong Lư không kiềm chế được ngậm vành tai Thanh Hề.

Thanh Hề vốn đang chăm chú viết chữ, không ngờ Phong Lư bất ngờ đánh lén, trong phút chốc sợ tới mức rơi cả bút, nhưng Phong Lư sao có thể để ý đến điều đó, giờ trong mắt hân chỉ nhìn thấy có nàng.

Thanh Hề đỏ mặt quay đầu nhìn Phong Lư, không biết tại sao người nghiêm túc như hân đột nhiên lại...

Phong Lư cũng nhìn Thanh Hề, trong nháy mắt da thịt nàng đổi sang màu hồng nhạt, mắt long lanh ướt át, lại thêm vẻ e thẹn quyến rũ, không kháng cự, Phong Lư đang căng thẳng như được thả lỏng.

Dục vọng như cơn sóng cuốn trôi hân.

Phong Lư ngậm môi Thanh Hề, chà xát qua lại, “Nàng uống rượu?”

Thanh Hề bị Phong Lư giữ chặt gáy, không thể gật đầu thừa nhận, chỉ có thể “Vâng” một tiếng, nhưng cũng không thể phát âm rõ ràng, nghe như một tiếng ừm mơ hồ.

“Rượu hoa hồng?” Phong Lư tùy ý nhắm nháp, Thanh Hề tiến không được thoái cũng không xong, khẽ đẩy hân ra lại càng khiến hân thêm hứng thú, tay chân bắt đầu lảm loạn.

Đến lúc này Thanh Hề mới biết, bình thường Phong Lư uy nghiêm lạnh lùng, nhưng đến lúc thế này so với Đổng Đồ Từ không hề thua kém, chẳng mấy chốc Thanh Hề đã toi bồi, xiêm y bị hân gỡ từng món từng món một.

Phong Lư ôm lấy Thanh Hề, gạt hết đồ đạc trên bàn xuống, đặt nàng lên bàn.

Thanh Hề vừa thẹn vừa vội, không ngờ Phong Lư háo sắc như vậy, ngay cả vào phòng nghỉ cũng không chờ được. Nhiều lần cự tuyệt đều không chống lại được Phong Lư, bị hân vồ về chơi đùa như con thuyền lênh đênh trên biển, chơi vui giữa gió và sóng.

Nhưng hân vẫn chưa buông tha cho nàng, còn xoay người nàng lại, cho nàng chống tay xuống bàn đưa lưng về phía hân, để hân tiện giờ trò, Thanh Hề bị hân va chạm mãnh liệt, không khỏi run giọng nói: “Đình Trục ca ca, thiếp... thiếp không đứng nổi nữa.”

Phong Lưu nghe thế mới dừng lại, ôm nàng đặt lên ghế dài, hấn càng tiện hành sự hơn, chiều cao mặt ghế vừa vặn để hấn đặt Thanh Hề lên, Phong Lưu vận động đến hoa rơi nước chảy.

Đến tận khi Thanh Hề cảm thấy sống không nổi, Phong Lưu mới ngừng mây mưa, đỡ nàng nằm xuống.

Thanh Hề nhũn toàn thân, hoa mắt chóng mặt, không thể nhúc nhích, nhìn xiêm y rải rác vương vãi từ bàn đến ghế dài, thêm bầu không khí mờ ám, chỉ khiến người ta lúng túng.

Phong Lưu đứng dậy mặc quần áo, thấy Thanh Hề cuộn mình nằm trên ghế dài, đương nhiên nàng cũng không quên kéo một mảnh áo che vết thâm tím trước ngực, nhưng vẫn chẳng thấm vào đâu. Cặp chân dài trắng nõn, cặp mông đầy đặn, bộ ngực căng tròn, kiều che mà như không chỉ thêm phần mê hoặc.

Phong Lưu cách một lớp rèm sai Càn Thư chuẩn bị nước ấm, dọn đặt ở cửa là được, lại sai đun thêm một thùng nước nóng, một lát nữa hấn muốn tắm.

Tuy rằng Càn Thư chưa từng hầu hạ chuyện thế này, nhưng nhìn bóng người hất lên cửa sổ, cô ấy đương nhiên cũng biết đã xảy ra chuyện gì, tái mặt chạy đi chuẩn bị nước.

Phong Lưu không thích gọi người hầu vào hầu hạ chuyện này, hấn đứng ở cửa thử độ ấm của nước, thấy vừa mới vào bảo Thanh Hề, “Ta lau người cho nàng.”

Thanh Hề miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, đỏ mặt nói nhỏ: “Thiếp tự làm được.” Thanh Hề vươn tay lấy khăn, cũng không thấy Phong Lưu ngăn cản.

Nhưng Thanh Hề lại không biết phải mở lời thế nào. Phong Lưu đứng sừng sững cạnh nàng, không có chút dấu hiệu nào là sẽ quay người hoặc đi ra chỗ khác, chẳng lẽ nàng phải làm chuyện nhạy cảm thế trước mặt hấn, Thanh Hề đỏ mặt bất động.

Quả nhiên thấy Phong Lưu cười cười, cầm khăn trong tay nàng, lau cho nàng.

Thanh Hề bị nụ cười này của Phong Lưu làm cho mất hồn, nụ cười tựa như băng tan, như đất trời hồi xuân khiến người ta mê mẩn. Nhưng chỉ một lát sau, Thanh Hề liền cảm thấy xấu hổ, nhắm chặt mắt vùi đầu vào lòng Phong Lưu, không thấy là coi như không có.

Chỉ có một vấn đề là chỗ riêng tư bị đau còn bị Phong Lưu bắt nạt.

Phong Lưu lau người cho nàng xong, bế nàng đi vào phòng nghỉ, đặt nàng xuống giường, đụng chạm một hồi vẫn là gần gũi. Không mãnh liệt như lần trước, lần này hấn dịu dàng âu yếm, khiến Thanh Hề thoải mái đến từng lỗ chân lông, quên cả rụt rè để ham muốn hấn, thực là hải đường gặp mưa, hoa rơi khắp chốn.

Ngày hôm sau phải lên triều, Phong Lưu tỉnh từ rất sớm, cúi đầu nhìn Thanh Hề trong lòng, ngọn đèn leo lét vẫn chiếu được làn da trắng hồng của nàng rải rác vết thâm, Phong Lưu ảo não nghĩ đến sự lỗ mãng của bản thân, tự hỏi bản thân sao lại thiếu kiềm chế như thiếu niên lần đầu ném trái cấm.

Đối với người luôn giỏi khống chế bản thân như Phong Lưu, đó là một sự dả kích sâu sắc.

Kỳ thật cũng không thể trách Phong Lưu, trên phương diện tình dục, đàn ông nói chung gặp được người mình rung động thì làm sao còn giữ được lý trí. Huống chi hai ngày liên tục hấn bị liên mấy lần khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Khiêu khích

Đêm hôm trước Phong Lưu xả giao về muộn, thời tiết nóng nực lại uống rượu, trong phòng oi bức nên hấn sai Càn Họa ngâm trà vào nước mát đến Giá Tuyết Trai ngồi nghỉ.

Nhìn mặt trắng, Phong Lưu lại nghĩ đến lúc Thanh Hề đứng trước dàn dây leo, nhớ đến lúc Thanh Hề nhảy dây xiêm y tung bay, xinh đẹp mê người.

Phong Lưu nhắm mắt ngira đầu nằm hấn xuống ghế xếp, sau dàn dây leo xuất hiện một khách không mời, là con dâu một quan sự của hoa viên tên Hoa Cô.

“Sao Gia lại nghỉ ngơi ở đây một mình, không có người nào hầu hạ ngài sao.” Hoa Cô không được mời mặt dày đi đến rót trà cho Phong Lưu. Theo lý thì người hầu hạ đẳng như cô ta không được làm việc này, nhưng cô ta mặt dày, đã mong có thể bầu vịu lấy Quốc công gia rồi một bước lên trời từ lâu.

Phong Lưu nghe có tiếng người, mở mắt nhìn thấy Hoa Cô. Áo cổ rộng màu đỏ để lộ lớp áo lót, hở ra một bộ ngực lớn, nẩy lên theo từng bước đi, thân

hình uốn éo như rắn nước, khiến người khác phải ngửa ngáy. Không biết tại sao, Phong Lư lại nhớ đến bộ ngực phập phồng vì vận động của Thanh Hề buổi trưa, nhất thời thất thần, khiến Hoa Cô tưởng mình quyến rũ được hắn rồi.

Hoa Cô vừa rót trà vừa đi bộ ngực đến, thiếu chút nữa thì “nửa trái dưa hấu” đó đập vào mặt Phong Lư. Phong Lư thẳng tay đẩy cô ta, lớn tiếng gọi Thỉnh Tuyền. Chuyện thế này hắn không tiện xuống tay, để Thỉnh Tuyền xử lý.

Nhưng Phong Lư không biết chuyện này đã lọt vào mắt của một người khác. Cần Họa mang trà bắt gặp Phong Lư đang kéo cổ áo, biết là trà kia không giải được nhiệt cho hắn, liền quay lại giăng lấy một quả dưa hấu đã ngâm nước mát, nào ngờ quay lại lại thấy Hoa Cô kia không biết xấu hổ quyến rũ Phong Lư.

Cần Họa đang định trách mắng, đã thấy Phong Lư thất thần nhìn thẳng vào ngực Hoa Cô, tưởng Phong Lư dao động nên không dám tiến lên, đang do dự đã thấy Phong Lư đẩy Hoa Cô, Cần Họa thở phào nhẹ nhõm.

Hoa Cô này rất nổi tai tiếng, không biết đã ngủ với bao nhiêu quân sự trong phủ, trừ bỏ Tề Quốc công Phong Lư, giường Nhị gia, Tam gia, Tứ gia cô ta đều lên rồi. Những người hầu có thân phận trong phủ đều khinh thường sự trơ trẽn vô sỉ của cô ta, chuyện cô ta ngủ với những quân sự trong phủ, chồng cô ta còn không ý kiến, vậy người khác ý kiến như thế nào.

Phong Lư vào phòng, sai Cần Thụ, Cần Họa chuẩn bị nước tắm rửa, hắn dội gáo nước lạnh, nhưng vẫn vô dụng, lòng vẫn khó chịu không yên.

Phong Lư ngửa đầu ngâm mình trong thùng nước, nhắm mắt tĩnh tâm, lại nghe có tiếng bước chân. Xưa nay hắn không cần ai hầu hạ khi tắm rửa, cũng không thích được hầu hạ khi tắm, Cần Thụ, Cần Họa chưa bao giờ dám vi phạm, không biết lần này là kẻ nào chán sống.

Phong Lư vừa quay đầu liền thấy Cần Họa đỏ mặt đứng cạnh thùng nước. Cần Họa chỉ mặc quần đùi, cổ áo lót đã mở ra, để lộ yếm màu đỏ tươi thêu hoa cúc.

“Đi ra ngoài.” Phong Lư lạnh lùng nói.

Nào biết Cần Họa không lùi mà càng tiến tới, kiên quyết dứt khoát, “Đề nô tỳ hầu hạ Quốc công gia đi.” Cần Họa đã hạ quyết tâm, giờ có lui ra cũng mất mặt, chỉ có thể cứng rắn tiến tới. Huống chi cô ấy đã suy nghĩ kỹ rồi, cũng đã dự liệu rằng Phong Lư sẽ phản ứng thế này.

Nhưng Cần Họa rất tin tưởng vào bản thân. Thứ nhất cô ấy là đại nha đầu hầu hạ Phong Lư đã mấy năm, thứ hai cô ấy cũng có sắc vóc, ngoại hình ưa nhìn, còn biết chữ. Huống chi Cần Họa cảm thấy cô ấy làm thế là vì muốn tốt cho Phong Lư. Phong Lư “ăn chay” hàng năm trường, bất cứ người đàn ông nào cũng khó lòng chịu đựng, hôm nay lại suýt để Hoa Cô đắc thủ, đối với Phong Lư hay Cần Họa đều là sự sỉ nhục.

Cần Họa cảm thấy bản thân tuyệt đối không thể để Phong Lư bị người vô sỉ như Hoa Cô quyến rũ, không bằng cô ấy hiến thân còn hơn. Cần Họa cũng không phải trẻ con, cô ấy biết dục vọng của đàn ông như thế nào. Khi cô ấy mười hai tuổi đã bị biểu ca trong gánh hát xâm sỡ.

Cần Họa là người quyết đoán, nếu hạ quyết tâm sẽ không run sợ, vừa bước vào thùng nước, đã cảm nhận được một vật cứng rắn như sắt, cô ấy buông lỏng, đỏ mặt nhìn Phong Lư.

Phong Lư không ngờ Cần Họa lớn mật như thế, nhất thời không dự đoán được cô ấy sẽ làm gì tiếp theo. Gương mặt tuấn tú âm u như trời bão. Hắn có phản ứng sinh lý không phải vì rung động với Cần Họa, mà là vì bị Hoa Cô khiêu khích, trong đầu bỗng nhiên hiện lên tình cảnh trong xe ngựa hôm ấy, nước ẩm ướt như da thịt trắng mịn của nàng, nay bị Cần Họa nắm chặt, giống như thể hắn là đồ sắc quỷ chuyên thèm muốn bọn hầu gái, vì Cần Họa khiêu khích mà...

Điều đó sao có thể không khiến Phong Lư nổi giận.

Phong Lư đẩy mạnh Cần Họa, Cần Họa đứng không vững ngã nhào xuống đất, Phong Lư mặc quần áo, “Cút đi cho khuất mắt ta. Hoặc là gọi mẹ ngươi đến đón ngươi, hoặc là ta sẽ giao ngươi cho Thái phụ nhân quán giáo.”

Làm thế thật là chặn hết đường của Cần Họa. Nhưng Phong Lư làm thế cũng là tình nghĩa lắm rồi, cô ấy có thể nghĩ lý do xin đi, Quốc công phủ xưa nay đối xử với người hầu tử tế, vẫn đỡ hơn là bị đuổi đi mất hết danh dự.

“Quốc công gia, nô tỳ nghĩ cho ngài.” Cần Họa nhào tới ôm chân Phong Lư.

Phong Lư đá văng Cần Họa đi, đi ra ngoài sai Cần Thụ gọi Thỉnh Tuyền lôi Cần Họa đi giam lỏng, tránh để Cần Họa tự tử ảnh hưởng thanh danh Phong Lư. Hy vọng qua một đêm cô ta sẽ thôi nghĩ quẩn.

Quay về chuyện chính, trong một tối Phong Lư lần lượt bị hai người khiêu khích, dù bình thường có ý chí mạnh mẽ đến đâu, gặp Thanh Hề cũng khó tránh việc mất khống chế.

Phong Lư không nở xa, âu yếm vuốt ve da thịt Thanh Hề, đang muốn đứng dậy mặc quần áo, lại phát hiện chỗ riêng tư của Thanh Hề ẩm ướt.

Chương 27: Nguyên nhân giải pháp

Tiểu cô nương giờ đã lớn.

Phong Lưu vuốt ve Thanh Hề, đột nhiên nhận ra nàng nhích người về phía hắn, cọ đùi vào chân hắn, thì thầm gì đó. Phong Lưu cảm thấy rất vui vẻ, hành động đó cho thấy Thanh Hề cũng có tình cảm với hắn, nghĩ đến đó liền thấy toàn thân rạo rực, khó tránh ham muốn. Lại được Thanh Hề phối hợp, hai người hào hứng vận động một phen.

Phong Lưu đi được một lúc, Lâm Lang mới vào gọi Thanh Hề dậy. Tất nhiên cô ấy biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đó là chuyện tốt, Lâm Lang còn thấy phần khởi vì chuyện đó, tối qua cô ấy thấy Thanh Hề ở mãi không ra, Càn Thư còn nói Quốc công gia gọi chuẩn bị nước ấm, hai người đều biết đã xảy ra chuyện gì, vì vậy Lâm Lang ở lại phòng Càn Thư.

Thanh Hề bần rùn cả người để Lâm Lang hầu hạ mặc quần áo, thân dưới tuy đau, nhưng vẫn cố đi thỉnh an Thái phu nhân, ăn sáng qua loa xong lấy cớ không khỏe xin cáo từ về Lan Huân Viện.

Trận ốm này hành Thanh Hề gần chết. Bụng đau âm ỉ, theo kinh nghiệm kiếp trước của nàng, khẳng định là bị thương bên trong, Thanh Hề nghĩ đến bộ phận nào đây của Phong Lưu, rõ ràng là hơn kích thước trung bình, hẳn lại vận động mạnh mẽ như thế, Thanh Hề càng khẳng định tội nợ này là từ Phong Lưu.

Nhưng chuyện này Thanh Hề không thể tâm sự với ai, Lâm Lang và Thôi Xán vẫn là cô nương trong sáng chắc chắn là không hiểu được, chị em dâu cũng không tiện, nghĩ đến chuyện nói với Thái phu nhân nàng càng ngại hơn, dù gì cũng là hai thể hệ, đâu có người làm mẹ nào can thiệp vào chuyện riêng tư vợ chồng của các con.

Bụng Thanh Hề càng lúc càng đau, Lâm Lang và Thôi Xán không biết nguyên do, khuyên nàng mời đại phu, còn định đi nói với Thái phu nhân, bị Thanh Hề liều chết kéo lại cam đoan không có vấn đề gì mới thôi.

Đến chiều tối, vẫn không bớt đau được một chút nào, Thanh Hề rất căng thẳng, nếu không chăm sóc tốt, có tuổi rồi rất dễ nhiễm bệnh.

Thanh Hề lên Thôi Xán gọi Lâm Lang tới nói chuyện, nàng biết Lâm Lang đã biết chuyện tối hôm qua, nhưng nha đầu kia làm như không hay không biết, rất đúng ý của nàng, chủ tớ hai người làm như chưa phát sinh chuyện gì, chỉ ngầm hiểu với nhau. Chuyện riêng tư như thế Thanh Hề cũng không muốn nhiều người biết đến.

Lâm Lang cũng đang có chuyện muốn nói với Thanh Hề, “Phu nhân có biết chuyện tối hôm kia Quốc công gia đòi đuổi Càn Họa.”

Thanh Hề sửng sốt, Càn Thư, Càn Họa làm người hầu trong phủ từ nhỏ, hầu hạ Phong Lưu đã nhiều năm, sao có thể vừa nói đuổi liền đuổi.

“Mọi người đồn là Càn Họa làm bẩn một bức tranh quý của Quốc công gia, nhưng kỳ thật...” Lâm Lang nói nửa chừng, không biết có nên nói nốt không, chỉ sợ chọc giận Thanh Hề, nhưng Càn Thư năn nỉ cô ấy, cô ấy và Càn Họa cùng vào làm thuê một lúc, tình cảm không bạc, huống chi Lâm Lang cũng biết Thái phu nhân vốn lưu ý thay Thanh Hề để nạp thiếp cho Phong Lưu.

“Người cứ nói đi, đừng dài dòng.” Những chuyện thị phi kiểu này, Thanh Hề cũng rất thích nghe.

“Kỳ thật là Càn Họa tự chủ trương hầu hạ Quốc công gia, chọc giận Quốc công gia.” Vốn dĩ muốn cứu Càn Họa, kẻ mang thân phận nô tỳ nhưng lại mơ tưởng trèo lên giường chủ nhân, Lâm Lang nên chọn câu chữ uyển chuyển hơn, nhưng nói thế nào lòng Lâm Lang cũng nghiêng về phía Thanh Hề, tuy rằng Càn Họa đáng thương về tình, nhưng về lý thì thật đáng giận.

Quả nhiên Thanh Hề mở to hai mắt, tuy chuyện phát sinh trên người phu quân của nàng, nhưng nàng vẫn đầy tinh thần hóng hót, còn hơi hưng phấn mà nói: “A, tại sao lại thế, người kể tỉ mỉ cho ta nghe đi.”

Lâm Lang liền thuật lại lời Càn Thư kể tối hôm đó, thậm chí cả nguyện vọng ban đầu của Càn Họa luôn. Đó là sau khi Càn Họa bị giam lỏng, Càn Thư tới thăm, Càn Họa khóc với Càn Thư, năn nỉ Càn Thư nói hộ mấy câu.

“Hoa Cô là ai?” Thanh Hề rất hào hứng hỏi tiếp, không ngờ Tề Quốc công ai nấy đều sợ cũng có người thương thầm nhớ trộm.

“Một đứa hèn hạ.” Lâm Lang đỏ mặt, không muốn nhắc đến người như thế.

“Có phải đứa người hầu mất ướn át, phong thái lẳng lơ, còn khá trẻ vẫn thường hầu hạ trong vườn không?” Thanh Hề cố gắng lục lại trí nhớ.

“Chính là nó.” Hầu hạ trong vườn, tuổi còn trẻ lại lẳng lơ chỉ có một người.

Thanh Hề thỏa mãn cười cười, “Không hiểu cô ta làm thế nào, người như cô ta, tại sao lúc ta quản lý không nghe ai đàm tiếu, Nhị phu nhân quản lý còn nghiêm hơn ta mà sao cũng không biết đến cô ta?” Theo lý thuyết người đàn bà nhân phẩm kém như thế thì phải có rất nhiều người dèm pha sau lưng mới đúng.

Lâm Lang đành ám chỉ qua loa là Hoa Cô có thông đồng với các quân sự trong phủ, nói chung là chuyện còn nhiều điều phức tạp.

Có danh gia vọng tộc nào mà không như thế, ai dám cam đoan trong sạch toàn bộ, thế nên Thanh Hề cũng không lấy làm bất ngờ, cũng không để lộ chuyện ra ngoài, để lộ chuyện Hoa Cô chỉ tổn hại thanh danh Phong Lư, “Người nhớ tìm cơ hội nói với Nhị phu nhân một hai câu, tìm cơ rồi đuổi cô ta đi, tuy chưa xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, nhưng nếu đã biết thì không thể giữ lại đàn bà như thế trong phủ.”

Tất nhiên Lâm Lang nhận lời, cũng bối rối với sự thay tính đổi nết của Thanh Hề, theo tính cách cũ nhất định Thanh Hề phải làm cho long trời lở đất mới thôi. Lâm Lang vốn không muốn nói chuyện Hoa Cô, nhưng không nói chuyện Hoa Cô thì khó lòng mà xin cho Cần Hòa. Nói chuyện Hoa Cô lại sợ Thanh Hề làm náo loạn bung bét cả nhà. Vốn dĩ Lâm Lang đã nghĩ sẵn mấy câu để xoa dịu Thanh Hề trong cơn tức giận, không ngờ Thanh Hề không những không tức giận, còn bảo nên tìm cơ đuổi Hoa Cô đi, thật là phong thái chủ mẫu đích thực.

“Phu nhân, vậy chuyện Cần Hòa làm sao bây giờ? Nếu cô ấy bị đuổi đi thì không thể sống nổi, mẹ cô ấy đã mất, người thân chỉ còn cậu, nhưng mợ cô ấy không tốt, nếu không Cần Hòa đã không bán mình làm nô tỳ từ nhỏ, giờ trở về không biết sẽ bị dày vò đến mức nào.”

“Vẫn chưa bị đuổi ra ngoài sao?” Thanh Hề hỏi lại.

“Đạ đúng, Cần Thư nhờ Thính Tuyên, giữ cô ấy thêm một ngày, xem có thể chờ được ân điển nào không.”

Thanh Hề trầm mặc một lát. Kỳ thật Cần Hòa không phải một lựa chọn tồi, ngược lại còn tốt ở chỗ Phong Lư không thích cô ấy, nếu không đã chẳng đuổi đi, nạp cô ấy làm thiếp, sinh con dưới danh nghĩa của nàng, thì cô ấy hoàn toàn không uy hiếp được phu nhân Quốc công là nàng. Kỳ thật còn một điều là, Lâm Lang xin hộ cho Cần Hòa chắc vì sợ nàng nổi giận, chắc sẽ còn có người đến xin với Thái phu nhân.

Thái phu nhân sẽ xử lý chuyện này thế nào? Thanh Hề đắn đo suy nghĩ.

Thái phu nhân vẫn một lòng muốn tìm cho Phong Lư một người thiếp để sinh con nối dõi tông đường, nhưng vẫn chưa tìm thấy người thích hợp, giờ xảy ra chuyện này, chắc Thái phu nhân cũng không cự tuyệt. Nếu Thanh Hề cự tuyệt, liệu trong mắt Thái phu nhân nàng có thành người không biết cân nhắc?

Giờ đã là người trưởng thành, nếu đã không thể đổi tính, chi bằng để ý xem người mình quan tâm nghĩ thế nào.

Lâm Lang bất an nhìn Thanh Hề, tuy ngày thường Thanh Hề có vẻ tùy tiện, giống như chưa trưởng thành, nhưng có nhiều lúc Lâm Lang không thể nhìn thấu suy nghĩ của Thanh Hề.

“Cần Hòa là người thế nào?”

“Xưa nay rất giữ quy củ, nếu không đã chẳng chờ nhiều năm thế mới...” Lâm Lang thật thà kể hết.

Cần Hòa hầu hạ Phong Lư đã lâu, lúc đầu cũng rất sợ hấn, nhưng ngày qua ngày lại nhận thấy Phong Lư có rất nhiều ưu điểm, có năng lực, có trách nhiệm, không chế bản thân tốt, hơn hẳn những kẻ con nhà quyền quý khác. Nếu có thể làm thiếp cho hấn, tất là hấn sẽ có trách nhiệm.

“Vậy người đi Tứ Tĩnh Cư một chuyến tìm Cần Thư, nếu Quốc công gia trở về, mời ngài đến Lan Huân Viện.” Thanh Hề gọi Lâm Lang chính là để mời Phong Lư đến Lan Huân Viện, không ngờ còn được nghe chuyện thị phi.

Lâm Lang đi rồi, Thanh Hề lại tự ấn bụng, như thế mới bớt đau đớn.

Hiếm có lúc Thanh Hề chủ động mời, Phong Lư thay quần áo xong liền tới Lan Huân Viện.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thầy thuốc

“Bị bệnh thế nào, sao không mời đại phu?” Phong Lư thấy Thanh Hề mặt tái nhợt nằm trên giường, còn cau mày.

Thanh Hề vừa trông thấy Phong Lư liền nghĩ đến chuyện gần gũi tối hôm qua, hấn hành sự ngay trong thư phòng, không biết buổi sáng lúc Cần Thư vào thư phòng dọn dẹp, lòng nghĩ thế nào về phu nhân Quốc công là nàng. Nhưng mặt Phong Lư không có lấy một tia dị sắc, quả nhiên về phương diện này thì đàn ông nào cũng mặt dày.

Bụng lại quặn đau, Thanh Hề càng nhăn mặt, Phong Lư cũng phát hiện ra nàng có chỗ bất thường, “Nàng bị đau thế nào?” Dứt lời hấn nhìn Lâm Lang như chuẩn bị quát mắng, lại bị Thanh Hề giữ chặt tay áo.

“Lâm Lang, các người lui xuống hết đi.” Thanh Hề đuổi hết người hầu.

Phong Lư ngồi xuống cạnh Thanh Hề, thấy mặt nàng vừa đỏ lại vừa tái, đại khái cũng đoán được, chỉ sợ do bản thân hần đã quá thô lỗ.

“Là ta làm nàng bị thương.” Phong Lư cũng có chút ngượng ngùng, nhưng ngữ điệu vẫn rất ổn định.

Thanh Hề đỏ mặt, không nói gì, nếu không phải hần thì nàng mời hần làm gì.

“Từ sáng đến giờ bụng thiếp vẫn đau.” Thanh Hề cắn môi, thì thào.

Phong Lư đưa tay vào trong chăn, Thanh Hề kéo tay hần đến vị trí dưới rốn một ngón tay, nũng nịu nói: “Đau ở đây.”

Vừa sờ liền biết không phải đau bụng kiểu dạ dày. Tay Phong Lư chạm đến đùi Thanh Hề, thấy trống không, “Đau đến mức không mặc quần?”

Mặt Thanh Hề đỏ bừng, sao câu đấy mà hần cũng hỏi được.

“Để ta xem.” Phong Lư xốc chăn.

Trong nháy mắt Thanh Hề đỏ như tôm luộc, cuộn người lại, ôm chặt lấy hai đầu gối, như thể Phong Lư là một tên đại dâm tặc tội ác tày trời.

Thanh Hề như một đứa trẻ vui mặt vào đầu gối, áo lót bằng lụa mỏng màu hồng nhạt, che đi bộ ngực đầy đặn, giống như một đứa trẻ đang bị bắt nạt, lại khiến người khác nảy sinh ác ý bắt nạt.

Phong Lư nhìn những vết xanh tím trên người Thanh Hề, càng càng áy náy về sự lỗ mãng tối qua, lòng rất hối hận, hần vốn định chờ Thanh Hề lớn thêm chút nữa, qua mười tám tuổi mới bàn đến chuyện đấy.

“Để ta xem bị thương thế nào, rồi mới tìm biện pháp được, chẳng lẽ nàng định để đau như thế mãi?” Phong Lư chậm rãi vỗ nhẹ lên lưng Thanh Hề trấn an, một tay len vào giữa hai chân Thanh Hề, quả nhiên Thanh Hề giật bắn người, buông hai chân, dùng chân đè tay hần.

“Nàng nhắm mắt lại.” Phong Lư lại trấn an nàng.

Thanh Hề cũng biết bản thân xấu hổ thừa, đành thẹn thùng thả lỏng người, còn vui đầu vào ngực Phong Lư, để hần tự xem.

Phong Lư thấy chỗ riêng tư của nàng sưng đỏ, còn ma sát với đệm ri mầu, vừa khẽ chạm Thanh Hề đã co rúm người, rõ ràng là rất đau.

Phong Lư buông tay, kéo chăn cho Thanh Hề, “Ta biết rồi, ngày mai ta sẽ tìm một mama cho nàng, nàng cố chịu đựng một chút.” Phong Lư xoa đầu Thanh Hề, lòng trào dâng cảm giác triu mến.

Đây là đứa bé chỉ biết ý lại hần, chuyện riêng tư thế này cũng chỉ tin tưởng tìm đến hần, chia sẻ với hần, đối với người đàn ông có tính trách nhiệm cao như Phong Lư, cảm giác này rất sáng khoái.

Thật lâu sau Thanh Hề mới có thể hết e thẹn nhìn Phong Lư, “Về chuyện Cần Hòa...”

Sắc mặt Phong Lư chợt cứng đờ, không ngờ nhanh như thế Thanh Hề đã được nghe nói chuyện Cần Hòa.

“Nàng không cần bận tâm đến cô ta.” Phong Lư vuốt tóc nàng, ý là Cần Hòa không thể gọi chút sóng gió gì.

Thanh Hề biết Phong Lư đã hiểu lầm, “Ý của thiếp là...” Nhưng thấy ánh mắt Phong Lư, Thanh Hề liền câm nín. Đó là một đôi mắt nóng bỏng trong suốt. Người có đôi mắt đó tuyệt đối không muốn nghe Thanh Hề khuyên hần nạp thiếp. Đã trải hai kiếp, tốt xấu gì Thanh Hề cũng có thể hiểu chút nhân tình, đặc biệt là chuyện nam nữ.

“Ý thiếp là cô ấy hầu hạ đã nhiều năm, nên giữ cho cô ấy chút thể diện.” Thanh Hề vội đổi câu nói khác.

Phong Lư đưa ngón tay xoa môi Thanh Hề, “Còn phụ thuộc vào chuyện cô ta có muốn giữ thể diện không, nàng nghĩ đi, ta còn chuyện phải xử lý.”

Thanh Hề gật đầu, nhìn bóng lưng Phong Lư rời đi, kinh ngạc sững sờ cái người trước khi rời đi còn xoa ngực nàng có phải là Tề Quốc công Phong Lư xưa nay lạnh lùng nghiêm túc không.

Tất nhiên câu cuối cùng của Phong Lư cứu vãn một cách thành công hình tượng uy nghiêm của hần, “Mấy ngày nay nàng có chịu luyện chữ không?”

Luyện chữ, luyện chữ, lúc này rồi còn nhớ chuyện luyện chữ. Thanh Hề cảm giận đến mức quên cả đau.

Kỳ thật Thanh Hề đang trách lầm Phong Lư.

Sáng sớm hôm sau Phong Lư dẫn một phụ nhân mặc xiêm y gấm màu xanh vào. Phụ nhân kia đi vào phòng Thanh Hề, mắt không đảo chút nào, cho thấy không hề bị sự hoa lệ long lanh của căn phòng làm cho choáng ngợp.

Lòng Thanh Hề thầm biết phụ nhân này không đơn giản. Tam phụ nhân xuất thân quyền quý lần đầu vào Lan Huân Viện cũng phải choáng váng, cả công

khai lần lên lút từng chỉ trích Thanh Hề rất nhiều. Vậy mà phụ nhân này chẳng chút để tâm.

“Phụ nhân vạn phúc.” Phụ nhân kia hành lễ, tư thế tao nhã tiêu chuẩn, từ góc độ đến động tác không chút sai lệch, mười Thanh Hề cũng không bì nổi.

“Đây là Đào mama.” Phong Lư giới thiệu cho Thanh Hề.

Thanh Hề kinh ngạc, ngoại hình phụ nhân này không quá ba mươi, vậy mà lại được gọi là mama. Chắc là có phương pháp dưỡng nhan.

Phong Lư lên tiếng, Thanh Hề mới biết đây là thầy thuốc phụ khoa hẳn mời cho nàng.

Vị Đào mama này cũng rất có lai lịch, bà ấy là thị nữ của Thích Quý phi mà tiên đế sủng ái nhất, Thích quý phi trước khi quy tiên đặc biệt cầu xin Hoàng đế khai ân cho Đào mama khi ấy đã bốn mươi tuổi xuất cung. Vốn dĩ Đào mama có thể xuất cung khi hai mươi tuổi, nhưng bà ấy thương Thích Quý phi phải ở trong cung tranh đấu giành giật nên ở lại, Thích Quý phi quy tiên khiến bà ấy chẳng còn lý do nào ở lại trong cung.

Không biết Phong Lư đã mời được Đào mama thế nào, để bà ấy nhận lời đến Quốc công phủ chăm sóc Thanh Hề. Bà ấy như thế đương nhiên không thể dùng cách đối xử tầm thường, Thanh Hề tôn trọng bà ấy y như Phong Lư đối xử với môn khách.

Chuyện đó nói sau.

Quay lại lúc đó, Đào mama ấn bụng Thanh Hề, hỏi rõ chỗ đau, thấy Thanh Hề hạ quyết tâm không cho bà ấy khám chỗ riêng tư, bèn bảo nha đầu đi theo lấy ra một hòm thuốc, lấy từ trong đó ra một bát bằng mã não, cho một viên thuốc vào rồi dùng chày mã não nghiền nát, hòa thêm chút nước thành một hỗn hợp sền sệt. Lại lấy ra một dụng cụ bằng ngọc, Thanh Hề xấu hổ nên không dám nhìn.

Đào mama thấy Thanh Hề đỏ mặt, nắm chặt chày, đáng vẻ liều chết, liền giao dụng cụ bằng ngọc cho Phong Lư, “Thỉnh Quốc công gia bôi thuốc cho phu nhân, tôi ra ngoài cửa đứng chờ.” Thanh Hề thấy thế mới ổn định lại, càng thêm kính trọng Đào mama, bà ấy tế nhị thế, việc sống chung sau này sẽ không có gì đáng ngại.

“Còn đau hay không?” Phong Lư cầm dụng cụ bằng ngọc, kỳ thật cũng đang xấu hổ, nhưng da hần hơi ngăm, không nhìn ra sắc đỏ.

Thanh Hề nhắm mắt, tất nhiên là vẫn đau, nếu không nàng đã không quấy rầy Phong Lư.

“Ta bôi thuốc cho nàng.” Tuy là chuyện rất quang minh chính đại, nhưng bầu không khí này quá mờ ám. Nếu có thể, Phong Lư có nguyện vọng dùng tay bôi thuốc, việc gì phải dùng đến dụng cụ.

Thanh Hề vừa xấu hổ vừa nhõng nhẽo, nhắm chặt mắt, đáng vẻ tùy người làm gì thì làm, nhưng hai bàn tay và hai bàn chân nắm chặt cho thấy nàng đang rất căng thẳng ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cố nhân 1

Bôi xong, Thanh Hề mở mắt nhìn Phong Lư nói: “Đình Trục ca ca, lần sau có thể bôi thuốc khi thiếp đã ngủ không.” Thuốc này tất nhiên là không chỉ bôi có một lần.

Tay Phong Lư run lên, không thể không thừa nhận, hẳn rất tình nguyện làm việc này.

Phong Lư đi rồi, Thanh Hề nằm nghỉ nửa ngày đã thấy ổn hơn, đến xế chiều bụng cũng hết đau, cho thấy Đào mama rất có năng lực, không hổ là người trong cung.

Chỉ ba ngày sau Thanh Hề đã khỏe hoàn toàn, tự tới chỗ Đào mama ở nói lời cảm ơn.

Đào mama tuy khoa trương thân phận, lúc nào cũng có vẻ cao cao tại thượng, nhưng Thanh Hề đích thân tìm bà ấy nói lời cảm ơn cũng như nịnh bà ấy, tuy bà ấy không thể hiện ra mặt, nhưng với hành động đó của Thanh Hề vẫn rất cao hứng.

Thanh Hề sai Lâm Lang đứng chờ ngoài cửa, một mình vào nói lời cảm tạ với Đào mama. Thanh Hề đỏ mặt ngượng ngùng, nhưng uống hết chén trà vẫn ko đứng dậy, Đào mama liền hiểu là nữ chủ nhân này có chuyện muốn nói riêng.

Vì thế Đào mama sai nha hoàn Hồng Hi của mình ra, trong phòng chỉ còn lại bà ấy và Thanh Hề.

“Phụ nhân có chuyện thỉnh nói thẳng.”

Thanh Hề đỏ mặt, cố gắng nói rõ mục đích với chất giọng nhỏ nhất có thể.

Đào mama trầm nghĩ trong lòng, vị phu nhân Quốc công này tuy còn trẻ, nhưng hiểu biết không ít, các phu nhân khuê các bình thường chỉ sợ không bao giờ nghĩ đến vấn đề này, chỉ có những hồng nhan giam mình trong cung cấm cả đời mới có thời gian rảnh để nghiên cứu những vấn đề đó.

“Không biết mama có không?”

Đào mama nghĩ đến chuyện từ khi vào Quốc công phủ, Thanh Hề dành cho bà ấy rất nhiều ưu đãi, biết bà ấy thích yên tĩnh nên dành trọn một khu nhà phía Tây cho bà ấy ở, còn tặng hai hầu gái để hầu hạ bà ấy. Tây Khóa Viện này tuy không hoa lệ xa xỉ như Lan Huân Viện, nhưng cũng rất nhã nhặn tinh tế, không phải dành cho kẻ tầm thường. Người ta vẫn nói có qua có lại, nếu Thanh Hề hậu đãi mà không đòi hỏi gì, Đào mama còn cảm thấy e dè ngại ngùng. “Có sẵn thì không có, nhưng tôi vẫn nhớ bài thuốc mà Quý phi để lại, tôi sẽ chuẩn bị cho phu nhân.”

“Làm phiền mama.”

Người ta vẫn nói làm phụ nữ khó, làm mỹ nữ càng khó hơn, làm mỹ nữ mười năm như một khó càng thêm khó, còn để làm một mỹ nữ đẹp từ trong ra ngoài thì đúng là khó ngang lên trời.

Chỉ tiếc đương kim Thái thượng không phải Thích Quý phi sinh ra, nếu không Đào mama đã không xuất hiện ở Quốc công phủ.

Thanh Hề khỏe lại rồi, đương nhiên chuyện đầu tiên muốn làm là đến thỉnh an Thái phu nhân, mấy ngày không gặp, hai mẹ con càng thêm thân thiết. Thái phu nhân hỏi về sức khỏe Thanh Hề rất tỉ mỉ, tuy năng nề ngượng nhưng vẫn kể hết với Thái phu nhân, nhưng đương nhiên lược bớt nhiều chi tiết.

Thanh Hề giống như con gái ruột của Thái phu nhân, không giấu bà chuyện gì, thậm chí còn khiến Thái phu nhân cảm thấy đau lòng. “Con vẫn còn quá nhỏ.” Thái phu nhân âu yếm xoa gương mặt hơi gầy của Thanh Hề, kỳ thật Thanh Hề đã gần mười bảy tuổi, Nhị phu nhân ở tuổi đó đã sinh Tố Hân.

“Con cố gắng ăn uống nghỉ ngơi, ta sẽ nói với lão Đại, bảo nó tiếp tục ở Tứ Tĩnh Cư.” Thái phu nhân an bài như vậy là đã suy nghĩ rất sâu sắc. Thứ nhất là sợ nếu phát sinh thêm lần nữa, Phong Lưu lại làm Thanh Hề bị thương, thứ hai là sợ nếu nạp thiếp, ngộ nhờ va chạm với Thanh Hề, nàng lại phiền lòng. Đáy lòng Thái phu nhân muốn là nạp một người thiếp cho Phong Lưu, sinh được một đứa con trai thì sẽ cho ra đi ngay lập tức.

Thanh Hề vốn cũng chẳng muốn Phong Lưu chuyển về Lan Huân Viện, bởi vì sống như thế đã quen, cũng thấy rất tốt, đỡ bị ông lớn Phong Lưu răn dạy cả đêm lẫn ngày. Điều khiến nàng buồn bực nhất, hẳn là ông lớn đã quen, ở trên giường cũng không thay đổi bản chất, hoặc là phê bình nàng không chuyên tâm, hoặc là phê bình nàng tư thế rời rạc, nghĩ đến đó Thanh Hề liền đỏ mặt chỉ hận không thể đá con người kia xuống giường.

“Chuyện Cần Hòa ...” Quả nhiên Thái phu nhân cũng nhắc tới Cần Hòa.

“Lâm Lang cũng xin con ra ân, con đã đề cập với Đình Trục ca ca, nhưng chàng vẫn cứng rắn muốn đuổi Cần Hòa đi.” Thanh Hề trả lời thật.

Về việc này Phong Lưu còn đặc biệt tìm đến Thái phu nhân để tự giải thích.

“Z, không thể ngờ đến lúc này đứa con khiến ta nhọc lòng nhất lại là lão Đại. Từ nhỏ nó đã thích soi mói, nhiều thói xấu, người ta cứ nói con út được chiều sinh hư, ta lại thấy lão Tứ cũng không nhiều thói xấu bằng nó.” Thái phu nhân trầm oán trách.

Thanh Hề cười phì một tiếng, nàng cũng chung quan điểm đó với Thái phu nhân.

Hai mẹ con cười tự hiểu với nhau, vui vẻ một cách vụng trộm.

Chỉ chốc lát sau Nhị phu nhân dẫn Hân Thư Nhi, Tân Ca Nhi, Tam phu nhân dẫn Hiến Ca Nhi, Mi Thư Nhi đến thỉnh an, Hà Ngôn đưa bọn trẻ con sang phòng phía Đông, không ngờ vừa an tọa chưa được bao lâu, đã thấy Thương Nhục Văn dẫn Uyển Thư Nhi đến.

Sự xuất hiện của mẹ con Thương Nhục Văn thật sự khiến người khác kinh ngạc. Sau khi phát sinh sự kiện ngày đó, Thương Nhục Văn bệnh nặng một thời gian, khỏi bệnh rồi cũng viện cớ ốm đau nói là muốn đến nhưng không đến được, Thái phu nhân cũng không hỏi đến, chỉ dặn cô ta chịu khó giữ mình.

Về phần Thương Nhục Văn, cô ta biết Thái phu nhân có phần áy náy với cô ta, bởi vì Mộ Thanh Hề làm ra chuyện như thế mà vẫn an tọa làm phu nhân Quốc công, Thái phu nhân lại vẫn theo lễ thường quan tâm tới Thanh Hề như trước kia. Nhưng biết là một chuyện, lý giải thế nào lại là một chuyện khác, việc Thái phu nhân không thay đổi thái độ dành cho Thanh Hề khiến Thương Nhục Văn bất mãn với bà, sự phụng dưỡng cũng không chu đáo như trước.

Nhưng càng như thế lại càng cho thấy Thương Nhục Văn nhỏ nhen hẹp hòi. Vốn dĩ cô ta có thể mượn cơ hội đó mà đảo ngược tình thế, có thể khiến mẹ chồng từ áy náy mà nảy sinh tình cảm, đả ngộ so với Thanh Hề chắc chắn sẽ không thua kém, còn có thể chèn ép Mộ Thanh Hề cả đời. Nhưng tất cả đã đổ vỡ bởi cái sự ghen tỵ của Thương Nhục Văn, cô ta bất mãn Thái phu nhân đối xử bất công, bất hòa với bà, ngược lại lại khiến Thái phu nhân càng thiên vị Thanh Hề hơn.

Huống chi ở trong lòng Thái phu nhân, tuy tội của Thanh Hề đúng là không thể tha thứ, nhưng nàng đã phải trả một cái giá quá đắt, so với chuyện Thương Nhục Văn từng phải chịu thì nàng thiệt hơn rất nhiều.

Nếu không có chuyện đó, liệu Thương Nhục Văn có lên mặt được thế không, cô ta cho rằng anh ruột cô ta thật sự có khả năng đỡ đến nhị giáp tiến sĩ

(10), bằng vào mấy đồng hồi môn của cô ta mà có thể hoang phí như thế, mua món trang sức giá cả trăm lạng bạc cũng chẳng cần chớp mắt? Thái phu nhân ghét cô ta không biết nặng nhẹ, theo thời gian mẹ chồng nàng dâu càng lúc càng bất hòa.

“Xin thỉnh an mẹ.” Thương Nhượng Văn lão đảo như thể muốn ngất tới nơi thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân liền bảo Hà Ngữ đỡ cô ta ngồi, trái ngược với Thanh Hề đang đứng bên trái bà, không hề ngồi.

Thái phu nhân thân thiết hỏi thăm bệnh tình Thương Nhượng Văn, trách cô ta chưa khỏe sao còn tới thỉnh an, cuộc đối thoại giữa mẹ chồng nàng dâu ngập tràn sự giả dối, cả hai đều ra vẻ kính già thương trẻ quan tâm chăm sóc nhau.

Bỏ qua Thương Nhượng Văn, hôm nay có chuyện khác quan trọng hơn.

(10) Thời phong kiến, thi tiến sĩ lấy nhất giáp — 甲, nhị giáp 二甲, tam giáp 三甲 để chia hơn kém. Cho nên bảng tiến sĩ gọi là giáp bảng 甲榜. Nhất giáp chỉ có ba bậc: (1) Trạng nguyên 狀元, (2) Bảng nhãn 榜眼, Thám hoa 探花 gọi là đỉnh giáp 鼎甲.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Cố nhân 2

“Hôm qua ta nhận được thư của lão Tam, nó nhậm chức đã đủ ba năm giờ được chuyển về kinh, Tĩnh Lam con muốn chuẩn bị gì không, muốn làm gì có thể thương lượng với Nhị tẩu.”

“Tam ca ... con nhầm, Tam thúc về kinh?” Thanh Hề vô cùng cao hứng, tuy Tam gia Phong Nhạc là con vợ lẽ, nhưng quan hệ giữa Thanh Hề và hắn không hề tệ.

Thái phu nhân mỉm cười gật đầu, tuy không phải con đẻ của bà, nhưng Tam gia là do bà nuôi lớn, tình cảm mẹ con không bạc.

Ngược đời là Đỗ Tĩnh Lam không chút hào hứng, “Con thấy không có gì phải chuẩn bị, thư phòng của Tam gia vẫn cho người dọn dẹp thường xuyên, không hề khác so với lúc hắn đi.”

Thanh Hề âm thầm kinh ngạc, nhưng Thái phu nhân lại biết lý do, chỉ sợ tính tiểu thư đồng đánh của Đỗ Tĩnh Lam không đổi, làm loạn thì mất mặt cả nhà, thế nên bà phải thông báo trước mấy câu

“Nghe nói lần này lão Tam đưa về người thiếp đã nạp khi nhậm chức ở xa, còn có con trai, con định sắp xếp cho mẹ con họ ở đâu?”

Nhắc tới người thiếp họ Hường này Đỗ Tĩnh Lam liền trợn mắt bĩu môi, không nói lời nào.

Thái phu nhân thở dài một tiếng, “Tĩnh Lam, ta biết trong lòng con khó chịu, nhưng chuyện này có thể trách ai đây? Nếu con không chịu đổi tính, người phải chịu thiệt thòi chỉ có con.”

Quả thật Thái phu nhân đúng là một bà mẹ chồng phúc hậu đến không thể hơn nữa.

Đỗ Tĩnh Lam khóc nức nở. Cùng là phụ nữ, cùng là người làm vợ, có ai mà không hiểu nguyên do. “Trong nhà từ Quốc công gia đến Tứ đệ đã có ai nạp thiếp, chỉ có hắn, chỉ có hắn không có lương tâm, con sinh con đẻ cái cho hắn, tại sao lại đối xử với con như thế?”

Không ai lên tiếng xoa dịu, Đỗ Tĩnh Lam chờ nửa ngày không thấy ai an ủi đành nín khóc.

Thái phu nhân trừng mắt nhìn Đỗ Tĩnh Lam, “Con trách ta đã đồng ý cho lão Tam nạp thiếp?”

“Con đâu không dám.” Đỗ Tĩnh Lam cũng biết là bản thân đã sai, nhưng mà nhất thời oán hận không không chế được.

Nội tình chuyện này cả nhà đều biết. Đỗ Tĩnh Lam là con gái Định Viễn Bá, được nuông chiều từ nhỏ, sau khi gả cho Phong Nhạc, tính vẫn đồng đánh, vợ chồng thường xuyên lời qua tiếng lại. Khi Phong Nhạc đi nhậm chức ở xa, Mi Thư Nhi còn đang ẵm ngửa, hai người từng cãi nhau một trận rất lớn, chỉ vì Phong Nhạc muốn đến nhậm chức ở huyện Liên Hoa là một địa phương thâm sơn cùng cốc, Đỗ Tĩnh Lam không chịu cho Phong Nhạc đi, nhưng Phong Nhạc không muốn sống cả đời dưới cái bóng của Phong Lưu, có ý muốn đi. Đỗ Tĩnh Lam xót Mi Thư Nhi còn nhỏ, một hai không chịu đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, hạ quyết tâm không đi, tưởng có thể khiến Phong Nhạc cân nhắc mà ở lại. Ai ngờ Phong Nhạc đi mà chẳng thêm từ biệt Đỗ Tĩnh Lam, suốt ba năm cũng chưa từng gửi cho Đỗ Tĩnh Lam một lá thư nào.

Con trai bốn ba một thân một mình ở ngoài, Thái phu nhân sao có thể yên tâm, khi nghe nói Phong Nhạc tự tìm được một người để nâng khăn sửa túi, đương nhiên là bà đồng ý.

Ba năm không gặp, tình cảm vợ chồng đã bạc, nay Phong Nhạc còn đưa về một người thiếp đã sinh con, cũng khó trách Đỗ Tinh Lam tỏ thái độ này.

Đẹp xong vụ Đỗ Tinh Lam, Thái phu nhân mới gọi mang điểm tâm lên. Ngoài Thanh Hề, ba người kia đều không có thói quen dùng cơm với Thái phu nhân, hầu hạ Thái phu nhân xong đều về phòng mình, thế nên bàn ăn chỉ có Thái phu nhân và Thanh Hề.

“Á, huyết yến ở chỗ mẹ hết rồi sao?” Thanh Hề dứt lời nhìn sang chén của Thái phu nhân, rõ ràng là huyết yến, nhìn lại chén của mình lại là bạch yến, đây là lần đầu tiên có tình huống này.

Thanh Hề giương mắt nhìn Thái phu nhân, mắt rung rung túi thân, như muốn nói Thái phu nhân không thương nàng. Thái phu nhân làm sao chống đỡ được ánh mắt đó, bèn đưa chén huyết yến của mình cho nàng, “Con thật là trẻ con, cho con phần của ta.”

Nếu là người con dâu khác tất nhiên là không dám nhận, nhưng Thanh Hề da mặt dày, vô tư nhận, “Chỉ có mẹ thương con.” Thật ra đôi chén tổ yến chính là một biểu hiện của tình thương gia đình.

Cảnh đó lọt vào mắt Nhị phu nhân thật như tát cô ta một cái.

Thương Nhược Văn nhìn thấy thế, lão đảo như muốn ngắt, sau đó lập tức lấy cớ rời đi.

Dùng cơm xong, Thái phu nhân lau miệng, bình thần giữ Nhị phu nhân lại.

“Huyết yến ở chỗ ta không đủ sao?” Thái phu nhân hỏi Hà Ngôn.

“Đạ đủ, hôm qua Anh Đào ở chỗ Nhị phu nhân mới đưa đến thêm hai lạng huyết yến.” Đây là phần huyết yến hàng tháng của Thái phu nhân.

Thái phu nhân quay đầu nhìn Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân thẳng thắn: “Là con dâu quyết định, ngoại trừ mẹ là hai lạng huyết yến một tháng, các con dâu mỗi tháng là hai lạng bạch yến.” Lệ của trước kia là mỗi người hai lạng huyết yến.

Nhị phu nhân thẳng lưng đầy kiên định, đó là bởi vì cô ấy cảm thấy mình đang tiết kiệm tiền cho nhà, hơn nữa cũng cảm thấy bản thân rất có lý, “Con nghe đại phu nói, công dụng của huyết yến và bạch yến không khác nhau nhiều, nhưng giá cả chênh nhau một phần ba, thế nên con dâu cả gan đổi huyết yến thành bạch yến.”

Thái phu nhân bóp trán, “Hân Thư Nhi năm nay tám tuổi đúng không?”

Nhị phu nhân không biết tại sao Thái phu nhân lại đột ngột nhắc tới chuyện này.

“Đạ vâng.”

“Đã học đến sách gì rồi, nữ công thế nào?”

“Đã học hết sách vỡ lòng, đang học tứ kinh, về nữ công con có tìm một người hầu dạy riêng cho con bé, giờ đã có thể tự thêu khăn tay.” Nhắc tới con gái mình nên Nhị phu nhân liền nhiều lời hơn bình thường.

“Ừ. Con gái nhà ta phải thấu đáo, hiền thực. Đến khi Hân Thư Nhi xuất giá, ta sẽ chuẩn bị một phần hồi môn, các thím của con bé cũng sẽ có quà cho con bé.”

Đã nói đến thế này rồi thì Nhị phu nhân không thể không đổ măt, cô ấy đã hiểu ý của Thái phu nhân muốn nói. Nhị phu nhân xuất thân bản hàn, khi đi lấy chồng không có hồi môn gì đáng kể, Nhị gia giữ một chức quan nhân rồi ở Bình Bộ, lương bổng có hạn, cuộc sống của hai người từng rất căng thẳng, từ sau khi Nhị phu nhân quản lý chi tiêu cho cả phủ thì chuyện chi tiêu của nhà cô ấy mới dễ thở hơn. Nhưng Nhị phu nhân cũng là một người thật thà, tiền bạc của phủ đều qua tay cô ấy nhưng cô ấy không tơ hào túi riêng, chính vì thế Thái phu nhân mới giao cô ấy quản lý.

Nhưng sau một thời gian dài, Nhị phu nhân lộ ra một tính xấu là keo kiệt, cái gì bớt được là cô ấy bớt ngay, về công thì tiết kiệm không ít, họ hàng nghèo đến nhà xin tiền cũng bớt nhiều.

Thật ra cô ấy tiết kiệm cũng là vì quỹ chung, sau này các cháu lấy vợ lấy chồng đều lấy từ quỹ ra thôi, quỹ càng nhiều tiền thì hồi môn của Hân Thư Nhi càng nhiều.

“Mẹ, con...” Nhị phu nhân có chút căng thẳng.

“Ta biết ý của con, nhưng Quốc công phủ có thể diện của Quốc công phủ.” Nói thật, có đôi khi Thái phu nhân rất không hài lòng với tính đay của Nhị phu nhân, vì tiền, cái gì cũng có thể bỏ qua. Kỳ thật cũng không thể trách Nhị phu nhân, cô ấy đã quá sợ cảnh nghèo túng.

“Và lại, ta biết con công bằng, nhưng có lúc không thể so đo. Nếu thật sự muốn tính toán, sao con không tính xem một năm lão Đại đưa vào quỹ bao nhiêu bạc.” Lời này rất rõ ràng, quỹ xuất ra thì phần ai cũng như nhau, nhưng số tiền mỗi người đưa vào quỹ lại rất khác nhau.

Nhị phu nhân hổ thẹn.

“Thanh Hề tuy còn ít tuổi, nhưng dù sao cũng là phu nhân Tề Quốc công, con tuy là đệ muội, nhưng còn nhiều tuổi hơn nó, sao không nhường con bé một chút.” Thái phu nhân nói lời này không phải bênh vực Thanh Hề, mà là muốn tốt cho Nhị phu nhân.

Nhị phu nhân mặc dù có tật xấu, nhưng cũng không phải người không biết đúng sai. Thái phu nhân là đang nói cho cô ấy biết, nữ chủ nhân hiện tại của Quốc công phủ chính là Thanh Hề

Nhưng đàn bà con gái với nhau đều có tính ghen tỵ, đều là con dâu, Thái phu nhân lại chỉ thiên vị Thanh Hề, lòng những người khác tất nhiên ghen tỵ, dù không thể nói ra, nhưng không thể phủ nhận sự thật đó.

“Con dâu đã biết.” Nhị phu nhân cúi đầu nói.

“Z Thôi, về bảo Anh Đào mang hai lạng bạch yến qua đây đổi, sau này cả nhà cùng ăn bạch yến thôi.” Đây là giữ thể diện hộ Nhị phu nhân, cũng là bảo vệ mối quan hệ giữa cô ấy và Thanh Hề. Nhị phu nhân tất nhiên cảm kích.

Ở Lan Huân Viện, Thôi Xán thật sự băn khoăn, “Lâm Lang, người nói xem Nhị phu nhân mắc chứng gì vậy, tội gì mà phải đắc tội mọi người thế chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Cổ nhân 3

Lâm Lang nhìn Thanh Hề đang ngồi luyện chữ bên cửa sổ, trừng mắt với Thôi Xán. Thôi Xán nhìn Lâm Lang với đôi mắt vô tội. Chẳng qua ai nấy đều biết, Lâm Lang giữ tiếng cho Nhị phu nhân trước mặt Thanh Hề. Người hầu cả phủ chẳng có ai thích Nhị phu nhân, ngầm gọi cô ấy là “Nữ thi nhân”.

Biệt danh đó có một câu truyện riêng. Tiền triều có một thi nhân tên Vi Húy Trang, ki bo đến vắt cổ chày ra nước, có thể nói là đo lẹ nước mắt đếm củ đưa hành, nếu người nào làm thiếu một miếng thịt trong nồi, hần sẽ tra khảo cho ra mới thôi, con trai qua đời cũng không cho mặc quần áo mới lúc hạ táng, nói là người chết còn cần gì quần áo.

Trong mắt người hầu trong phủ thì hình tượng Nhị phu nhân không khác Vi Húy Trang nhiều lắm, thế nên mới có biệt danh thế

Tất nhiên Thanh Hề nghe thấy lời Thôi Xán nói, buông bút cười nói: “Nhưng Quốc công phủ thật sự cần người như Nhị phu nhân quản lý chi tiêu.” Nếu nàng biết quản lý chi tiêu như thế, sẽ chẳng khiến Quốc công phủ từng thâm hụt nhiều vậy.

Khi lời này đến tai Phong Lưu, tự nhiên là gật đầu tán thưởng.

Thanh Hề lại một lần nữa cầm bảng luyện chữ đi vào Tứ Tĩnh Cư, lòng rất bất an. Căn cứ theo kinh nghiệm bản thân, nàng phát hiện thì ra Phong Lưu tuy rằng thanh tâm quả dục, nhưng cũng không phải là không có ham muốn, người ta nói vô dục tắc cương, hữu dục tắc cường(11). Chữ “cường” có hai nghĩa, có thể là mạnh mẽ, cũng có thể là cưỡng ép, nhưng nghĩa nào thì cũng không phù hợp với nguyện vọng của Thanh Hề.

Tuy vết thương đã lành, nhưng Đào mama có dặn, nếu không muốn “đào nguyên” gặp biến chứng, phải kiêng gàn gối một tháng, đương nhiên Đào mama sẽ không nói thẳng như thế, nhưng tốt xấu gì Thanh Hề cũng nghe hiểu.

Dĩ nhiên Phong Lưu đã khôi phục dáng vẻ ông lớn đáng kính, nhìn thẳng vào bản luyện chữ của Thanh Hề, phê bình giảng giải lời nào cũng chí lý xác đáng, Thanh Hề nghiêm túc thụ giáo.

Cuối cùng, Phong Lưu chỉ vào cửa sổ phía Nam, Thanh Hề đành phải lẻ mề đi qua.

“Hình như nàng gầy đi, sắc mặt cũng không tốt.” Ngăn cách bởi một bàn nhỏ bằng gỗ từ đàn khâm trai, Phong Lưu nhìn Thanh Hề.

Thanh Hề không biết phải trả lời thế nào, cũng may Phong Lưu nói câu đó không phải để hỏi, hần lấy ra một chiếc hộp đặt lên bàn đẩy về phía Thanh Hề

Thanh Hề nhìn Phong Lưu, thấy hần khế gật đầu, mới dám mở hộp, giữa lớp lót bằng nhung là những tổ huyết yến được xếp chỉnh tề. Không ngờ chuyện trong nhà chi thoảng đó đã lọt đến Tứ Tĩnh Cư.

“Hộp này để nàng tắm bổ. Nhị đệ muội quản lý chi tiêu cũng không dễ dàng gì, sau này hàng tháng ta sẽ sai Càn Thư đưa cho nàng.”

Thanh Hề ngẩng đầu nhìn Phong Lưu, không thể ngờ cả chuyện nhỏ nhặt thế hần cũng quan tâm đến nàng, nhất thời thấy đáy lòng cũng ấm áp, đang tìm câu chữ để cảm ơn, lại nghe Phong Lưu nói: “Không có chuyện gì thì nàng đi về đi. Hai bản và này nàng cầm về chép cho đẹp, cân nhắc thấy lúc nào ưng ý thì mang đến cho ta xem.”

Hai bản này là danh tác của Vệ phu nhân để lại, vị Vệ phu nhân này viết chữ rất đẹp, bình luận chữ của bà ấy như “Mỹ nhân đang cầm hoa, người đẹp

múa trước gương”, rất thích hợp cho các tiểu thư phu nhân chốn khuê các nghiên cứu.

Lời Phong Lư như tạt một chậu nước lạnh vào mặt Thanh Hề, khiến bao cảm động của nàng chỉ vừa nhú mầm đã bị đông cứng.

Không ai biết tâm sự của Phong Lư, sau khi nhất thời mất khống chế làm bị thương Thanh Hề, lòng hấn rất rầu rĩ, tỉnh táo lại thì quyết tâm tu thân dưỡng tính, hạ quyết tâm chờ Thanh Hề tròn mười tám tuổi mới sống chung.

Thanh Hề cảm thấy hậm hực, nhưng lòng như được thả lỏng.

Trở lại Lan Huân Viện, Thanh Hề sai Lâm Lang mang hộp huyết yến đi biếu Thái phu nhân, làm con dâu có thể thất lưng buộc bụng một chút, nhưng tuyệt đối không thể bắt mẩu thân cũng phải thất lưng buộc bụng cùng, hiều kính bao nhiêu cũng là không đủ.

Lâm Lang cảm hộp huyết yến đi được nửa đường, gặp Hà Ngôn.

“Hà Ngôn, cô đi đâu đấy?” Lâm Lang gọi Hà Ngôn.

Hà Ngôn cười cười, “Thái phu nhân bảo ta mang quà sang chỗ cô.”

“Thật là trùng hợp, phu nhân cũng sai ta mang đồ sang biếu Thái phu nhân.”

Hai nha hoàn đi đến, mở hộp ra xem, thì ra cả hai hộp đều là huyết yến, đồng thanh cười nói: “Thật là một gia đình trùng hợp.”

Hà Ngôn lại nói tiếp: “Thái phu nhân nói phu nhân đã quen ăn huyết yến, còn nói sắc mặt phu nhân dạo gần đây không tốt, phải chịu khó tắm bổ.” Hà Ngôn lại ra về thân bí kề tai Lâm Lang thì thầm: “Thái phu nhân dùng tiền riêng để mua hộp này, đưa riêng cho phu nhân ăn, ở chỗ Thái phu nhân đã để phần riêng rồi.”

Lâm Lang kéo tay Hà Ngôn, “Cùng ta đến chỗ Thái phu nhân đi, phu nhân cũng có phần rồi, sao có thể bắt Thái phu nhân lấy tiền riêng ra thế.”

Hà Ngôn cũng nhanh nhạy, đương nhiên là cùng Lâm Lang về chỗ Thái phu nhân nịnh cho bà vui.

Thái phu nhân nghe Lâm Lang nói Thanh Hề sai biếu tổ yến thì vô cùng cao hứng, “Tuy không phải cái gì quý hiếm, nhưng tấm lòng mới là thứ đáng quý.”

“Sao lại không phải ạ, cụ thương phu nhân, phu nhân cũng thương cụ, chúng cháu chưa từng thấy mẹ chồng nàng dâu nhà ai lại hòa thuận thế.” Hà Ngôn cũng lên tiếng.

Chuyện huyết yến ở đây thì tốt đẹp tình cảm, nhưng sang nhà khác lại không được thế. Tam phu nhân nhiều tiền hồi môn, thấy Thanh Hề tự mua huyết yến, cũng lấy tiền riêng ra đưa Nhị phu nhân, trả phần chênh lệch để ăn huyết yến.

Về phần Thương Nhượng Văn, nghe tin đó xong, chỉ ôm Uyển Thư Nhi khóc, Uyển Thư Nhi không hiểu can có gì, thấy mẫu thân đau lòng thì cũng buồn theo, “Uyển Thư Nhi có muốn có đệ đệ không?”

Uyển Thư Nhi cũng không biết đệ đệ là cái gì, nhưng được cho thì cái gì chả thích, vì thế gật đầu, khiến Thương Nhượng Văn càng thương tâm, một đứa con trai của cô ta đáng lẽ không phải chết, trong lòng có oán mà không có chỗ than, mỗi đêm chỉ mơ thấy ác mộng, chỉ thấy đau lòng, đã xảy ra chuyện như vậy, mà Thái phu nhân vẫn thương yêu người đàn bà kia, điều này làm cho Thương Nhượng Văn không cam lòng. Dù không bị trừng phạt, thì cũng không thể có cuộc sống tốt như bây giờ.

Thương Nhượng Văn quay đầu gọi Băng Cầm, sai mở hòm lấy tiền, mua huyết yến loại đắt nhất.

Đầu tháng mười một, Tam gia Phong Nhạc vượt gió bụi về kinh, đầu tiên là đến chỗ Thái phu nhân thỉnh an, sau đó là đi bái lạy liệt tổ liệt tông, rồi lại về chỗ Thái phu nhân, hai mẹ con hàn huyên tâm sự.

“Mẹ, đây là Tú Tĩnh, mấy năm nay là nhờ nàng chăm sóc con.” Người phụ nữ tên Tú Tĩnh này chính là người thiếp Phong Nhạc lấy về khi nhậm chức ở xa.

Hương Tú Tĩnh mày rậm mắt to, xinh đẹp như đào mùa xuân, cử chỉ nhã nhặn đoan trang, rất khiến người khác có thiện cảm, cô ấy cung kính thỉnh an Thái phu nhân.

Hà Ngôn đưa lễ gặp mặt, một đôi vòng tay bằng vàng, dù sao cũng chỉ là phận lẽ mọn.

Phong Nhạc lại chỉ vào một đứa bé đang được người hầu bế: “Đây là Thụy Ca Nhi.”

Người hầu bế Thụy Ca Nhi tiến lên thỉnh an Thái phu nhân, Thái phu nhân cũng đùa Thụy Ca Nhi một chút, Thụy Ca Nhi không khóc, chỉ nhìn Thái phu nhân rồi cười, không khí rất vui vẻ.

Hà Ngôn lấy ra một khóa trường mệnh bằng vàng, trang trí tám hình xoắn.

Thanh Hề cũng đưa lễ vật như thế, nhưng chỉ có bốn hình xoắn trang trí.

Tam phu nhân sắc mặt dữ dằn đứng sau lưng Thái phu nhân, Thụy Ca Nhi vừa thấy cô ấy liền khóc, Hường Tú Tĩnh nghe con mình khóc thì xót lòng, nhưng lại không dám tới dỗ, vú em bé Thụy Ca Nhi dỗ kiểu nào cũng không xong. Thái phu nhân thấy thế đành bảo Phong Nhạc đi nghỉ ngơi trước.

Buổi tối Thái phu nhân bỏ tiền riêng bày tiệc tẩy trần cho Phong Nhạc, bày ở Vân Huyền Đường, nam nữ cùng dự, chỉ cách nhau một bức bình phong bốn tấm vẽ xuân lan thu cúc. Ngoài ra còn mời hai con hát đến giúp vui, vô cùng náo nhiệt, uống rượu chơi đùa đến canh ba mới tàn tiệc.

Vì tiệc tùng khuya, ngày hôm sau Thanh Hề dậy muộn hơn bình thường, vừa mới vào đến phòng Thái phu nhân đã nghe tiếng Tam phu nhân đang khóc lóc kể lể.

“Mẹ, mẹ phải làm chủ cho con, hôm qua hần nói đã trẻ sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của bọn trẻ, xoay người đi thẳng đến Tây Khóa Viện, chẳng lẽ hần không sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của Thụy Ca Nhi.” Đỗ Tĩnh Lam gạt lệ nói.

“Ba năm vất vả mới về nhà, vậy mà đối xử với con như vậy, thế cũng chưa đáng nói, sáng nay Hường thị kia đến phòng con nghe phép tắc, mới chỉ quỳ một lát, hần đã phật lòng, nói Hường thị kia có bầu, mắng con không tốt, nói con ác độc, không chịu bao dung cô ta, nói đi nói lại cũng chỉ là ám chỉ con muốn hãm hại mẹ con cô ta, còn tát con một cái. Con không thể chịu được giọng điệu đó của hần, rốt cục hần có còn là tướng công của con không?” Đỗ Tĩnh Lam càng nói càng thương tâm, càng lúc càng nức nở, sau không nói được nữa.

“Lão Tam cũng thật là, nó và con là vợ chồng nhiều năm như vậy, sao có thể không biết tính tình con, sao lại mắng chửi con không tốt ác độc, lại còn động thủ đánh người nữa.” Vì cái tát của Phong Nhạc, Thái phu nhân cũng nghiêng về phía Đỗ Tĩnh Lam, tuy ngày thường cô ấy thích buồn chuyện thị phi, nhưng cũng không phải người xấu xa từ bản chất.

Đỗ Tĩnh Lam nghe thế càng khóc to hơn, “Mẹ, mẹ phải làm chủ cho con, nếu còn tiếp tục con không thể chịu nổi nữa, không bằng bảo hần bỏ con đi, rồi phù chính Hường thị kia là được, dù sao hần cũng không ưa con.”

“Nói vậy, sao có thể vì chuyện nhỏ đó mà đòi bỏ vợ bỏ chồng, nếu bị bỏ thật con có mặt mũi nào để về nhà?” Thái phu nhân trừng mắt với Đỗ Tĩnh Lam.

Đỗ Tĩnh Lam cũng biết bản thân quá lời, lí nhí lên tiếng, “Nhưng mà... nhưng mà hần cũng quá vô lương tâm.”

“Hà Ngôn, gọi lão Tam đến đây một chuyện.”

Thái phu nhân sai Hà Ngôn xong, quay đầu nói với Đỗ Tĩnh Lam: “Lão Tam mới trở về, sao con lại gây sự với nó ngay như thế, đâu phải con không biết chuyện ba năm trước con không chịu theo nó đi nhậm chức, lòng nó vẫn ghi nhớ chuyện đấy, lần này trở về con không ăn nói dịu dàng, ngược lại còn thái độ dữ dằn như thế, chỉ lợi cho Hường thị.”

Đỗ Tĩnh Lam vẫn cho rằng bản thân hạ gã, nên chỉ muốn lần át Phong Nhạc, làm sao chịu cúi đầu với chồng, huống chi hần còn mang người đàn bà khác trở về. Đỗ Tĩnh Lam không nói lời nào, ngẩng đầu thấy Thanh Hề vào vừa bước qua cửa, thuận miệng nói: “Mẹ, con cũng chỉ vì khó chịu trong lòng, hay để con hỏi Thanh Hề một câu này, nếu Quốc công gia nạp thiếp, cô ấy có thoải mái không?”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Nhận đưa thư

Lời này khiến cả Thái phu nhân và Thanh Hề đều chết lặng, ai chẳng biết Thanh Hề là một người có lòng chiếm hữu rất lớn, từ nhỏ như cây kim đến lớn như một căn nhà, chỉ cần là của nàng, nàng tuyệt đối không cho người khác sờ mó vào. Đỗ Tĩnh Lam biết Thái phu nhân là người thương Thanh Hề nhất, Phong Lưu thì đừng nói là thiếp thất, cả nàng hầu cũng chẳng có mong nào, thế nên mới dùng câu đó để hướng mũi giáo sang Thanh Hề.

Thái phu nhân và Thanh Hề không hẹn cùng nhớ đến chuyện tương lai phải nạp thiếp cho Phong Lưu, mặt cả hai đều đỏ sẫm.

Đúng lúc đó Phong Nhạc đi đến, còn dẫn theo Hường Tú Tĩnh.

Đỗ Tĩnh Lam không ngờ tới chuyện Phong Nhạc còn dám dẫn Hường Tú Tĩnh đến, lập tức to tiếng: “Ngài dẫn cô ta tới làm gì?”

Hường Tú Tĩnh lộ vẻ sợ hãi lui lại nửa bước, cúi đầu hành lễ theo Phong Nhạc.

“Nghe nói con mới trở về đã ra tay đánh vợ.” Thái phu nhân lạnh lùng nói.

Phong Nhạc cũng tự biết hổ thẹn, “Con cũng là nhất thời hồ đồ.”

“Nếu biết hồ đồ sao còn không xin lỗi vợ con.”

Phong Nhạc quay sang Đỗ Tình Lam, khom người ôm quyền nói: “Mong phu nhân tha thứ.”

Đỗ Tình Lam hást mặt không nhìn tới Phong Nhạc, khiến Phong Nhạc sượng mặt.

“Được rồi, con tát vợ một cái, chẳng lẽ muốn vợ con tha thứ cho con ngay lập tức?” Thái phu nhân vẫn nghiêng về phía Đỗ Tình Lam, “Con đường đường là người đứng đầu một huyện, lại là người làm cha, sao có thể ra tay tát vợ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, cả con và Tình Lam còn mặt mũi nào?”

Phong Nhạc đỏ mặt nói: “Ngần sai vạ sai đều là lỗi của con.”

“Nếu biết bản thân đã sai thì con dẫn Hường thị tới làm cái gì?” Thái phu nhân cũng phản cảm với hành động này của Phong Nhạc.

“Con động thủ tát vợ tất nhiên là có lỗi, vì thế dẫn theo Tú Tình tới xin lỗi mẹ.”

“Lỗi gì với ta mà xin, vợ con mới cần được xin lỗi.”

“Vâng.” Phong Nhạc quay đầu nói với Hường thị: “Còn không tiến lên kính trà bồi tội chủ mẫu.”

Hường Tú Tình nhanh chóng tiến tới.

“Ta không uống.” Đỗ Tình Lam nổi giận nói.

Phong Nhạc không còn cách nào chỉ có thể nói với Thái phu nhân: “Sáng nay, có làm thế nào Tình Lam cũng không chịu uống trà Hường thị mời, khiến nàng phải quý mãi, Tú Tình đang có bầu, con lo cô ấy quý trên sàn lạnh sẽ bị bệnh, vì thế mà kích động.”

Rốt cuộc cũng là người làm quan, chỉ mấy câu đã vạch hết tội lỗi của Đỗ Tình Lam.

Thái phu nhân quay đầu nhìn Đỗ Tình Lam, Đỗ Tình Lam cắn môi, hai mắt đỏ hoe, hận không thể giết Hường Tú Tình.

“Tình Lam, đây là con sai, cho dù thế nào cô ấy cũng là di nương lão Tam đã nạp, còn sinh Thụy Ca Nhi, tất cả đều là sự thật.” Thái phu nhân thăm thò dài cho cái sự ngốc nghếch của Đỗ Tình Lam, tội gì phải làm loạn lên vì ba cái chuyện lẻ tẻ này chứ, còn làm mất lòng lão Tam.

Đỗ Tình Lam nhìn Thái phu nhân đầy ảm ức.

“Ta làm chủ, Hường thị kính trà cho con, từ nay về sau con là chủ mẫu, cô ấy là thiếp thất, Hường thị sẽ phải hết lòng hầu hạ con và lão Tam cho tốt.”

Hường thị nhanh chóng đi tới, quý xuống, Hà Ngôn cũng nhanh tay đón chén trà dâng lên.

Đỗ Tình Lam đành phải uống.

“Lão Tam, chuyện sáng nay là vợ con sai, theo lý chuyện nhà con ta không nên can thiệp, nhưng con đi lâu giờ mới về, xa lánh vợ con thế người khác cũng thấy khó chịu.” Thái phu nhân nói tế nhị.

Phong Nhạc không phải kẻ ngốc, tất nhiên hiểu ý của Thái phu nhân. Tối hôm qua, lý do khiến hắn đến chỗ Hường thị, thứ nhất là vẫn còn nhớ chuyện Đỗ Tình Lam không chịu theo hắn đi nhậm chức, thứ hai là bởi khi gần gũi Đỗ Tình Lam cũng nhắc khô khan, Hường thị lại dịu dàng hiểu ý, so sánh hai người đương nhiên là sủng ái Hường thị hơn.

“Con xin nghe.”

Thái phu nhân nghe thế bảo Phong Nhạc dẫn Hường thị về, giữ Đỗ Tình Lam lại dặn vài câu, khuyên cô ấy đừng bướng bỉnh với Phong Nhạc, đàn ông đều thích nghe những lời ngọt ngào. Không biết Đỗ Tình Lam có tiến bộ được hay không.

Chờ cả nhà Phong Nhạc đi, Thái phu nhân mới thở dài một tiếng, một hồi lâu sau vẫn không nói tiếng nào.

Thanh Hề rúc vào cạnh Thái phu nhân, cõi lòng hơi lạnh, tốt xấu gì cũng vợ chồng mấy hồi, còn sinh Hiên Ca Nhi và Mi Thư Nhi, nhưng hôm nay rõ ràng lòng Phong Nhạc đã ngã hết về Hường thị. Sáng nay danh nghĩa là xin lỗi, sự thực lại là tố cáo, còn buộc Đỗ Tình Lam uống trà, toàn thắng trở về.

Từ khi Phong Nhạc dẫn theo Hường Tú Tình hồi kinh, nhà họ Chả mấy khi im ắng, mà không chỉ nhà họ, cả chỗ Thái phu nhân cũng không được yên tĩnh như cũ.

Thanh Hề sợ lạnh nhất trên đời, lại tham ngủ, vào mùa đông liền không về Lan Huân Viện nữa, ở luôn lại chỗ Thái phu nhân, nên nhà ở đây luôn có lửa sưởi ấm, trong phòng còn đặt hai chậu than, ấm áp như xuân. Thứ duy nhất khiến người khác không thoải mái là thường xuyên phải nghe Đỗ Tình Lam khóc lóc kể lể.

Ngày hôm đó Đỗ Tình Lam không đến, chỉ có Mi Thư Nhi được vú em dẫn đến thỉnh an, chỉ nói là Đỗ Tình Lam bị bệnh.

Mi Thư Nhi ngồi chờ vợ lạc lỏng trên ghế, đôi chân nhỏ bé liên tục đưa qua đưa lại đầy bất an, nước mắt rơi không ngừng.

“Mi Thư Nhi bị sao vậy, ai dám bắt nạt Mi Thư Nhi nhà ta, bá nương đi dạy nó cho cháu.” Thanh Hề bế Mi Thư Nhi lên lòng mình.

“Bá nương, bác đi giải thích với phụ thân hộ cháu, cháu không cầu đệ đệ.” Mi Thư Nhi sợ hãi ôm chặt lấy Thanh Hề khóc òa lên.

Đệ đệ của Mi Thư Nhi thì chỉ có Thụy Ca Nhi, không biết nghĩ gì mà lôi cả trẻ con vào chuyện ân oán của người lớn. “Rốt cuộc là có chuyện gì, Mi Thư Nhi nói cho bá nương nghe được không?”

“Tôi hôm qua cháu đến chỗ Hường di nương thăm Thụy Ca Nhi, sau đó cháu về, không bao lâu sau phụ thân liền bế Thụy Ca Nhi đến phòng mẹ cháu, chỉ vào vết sẹo trên mặt Thụy Ca Nhi nói là cháu làm, mắng cháu lòng dạ độc ác y như mẹ, không cho phép cháu đi thăm Thụy Ca Nhi nữa.” Mi Thư Nhi kéo tay Thanh Hề nước mắt nói: “Nhưng cháu không làm, thật sự không làm. Cháu thấy Thụy Ca Nhi đáng yêu, mới sờ mặt em ấy một chút, cháu không hề cầu em, cháu không hề biết tại sao mặt em lại có vết sẹo.” Mi Thư Nhi khóc nước mắt. Nói vậy là cô bé khóc vì bị oan và vì bị cha hắt hủi.

“Ta tin Mi Thư Nhi không làm.” Thanh Hề ôm Mi Thư Nhi, hôn lên má cô bé, lại sai Lâm Lang bê một đĩa điểm tâm mà Mi Thư Nhi thích ăn đến chỗ cô bé, Mi Thư Nhi tuy nín, nhưng mặt vẫn ửng đỏ.

“Cháu không bao giờ đến tìm Thụy Ca Nhi nữa là được, Nhi ca cũng không cho cháu đi.” Mi Thư Nhi nắm chặt hai bàn tay nhỏ nhắn, người khác nhìn mà phải đau lòng. Từ nay về sau chỉ sợ giữa Mi Thư Nhi và đệ đệ sẽ có một tầng ngăn cách.

Thanh Hề cũng không biết phải khuyên Mi Thư Nhi như thế nào. Rốt cuộc là Thụy Ca Nhi bị người khác không cẩn thận cấu phải, sợ tội mà giả họa cho Mi Thư Nhi, hay là có người cố ý hãm hại vu oan cho Mi Thư Nhi, không ai rõ được.

“Bá nương sinh cho cháu một đệ đệ đi, sinh một em bé còn đáng yêu hơn Thụy Ca Nhi.” Mi Thư Nhi vừa ăn điểm tâm vừa nhìn Thanh Hề đầy hy vọng.

Mi Thư Nhi nào biết câu đó của bản thân chĩa vào vết thương lòng của Thanh Hề, Thanh Hề giật mình.

Thái phu nhân trang điểm đi ra vừa lúc nghe thấy câu của Mi Thư Nhi, vội nhìn sang nét mặt Thanh Hề.

“Có chuyện gì vậy?”

Thanh Hề thu lại phút thất thần, sai Lâm Lang dẫn Mi Thư Nhi đi chơi, kể tỉ mỉ chuyện của Mi Thư Nhi cho Thái phu nhân nghe, Thái phu nhân nhăn mặt nhíu mày, trai thương vợ nhỏ, đến cả đứa bé con cũng phải ảm ức.

“Mẹ, mẹ bảo phải làm sao bây giờ?”

“Chúng ta giúp được Tình Lam nhất thời, không giúp được cả đời, xét đến cùng đây là chuyện vợ chồng nhà nó.” Thái phu nhân nhìn về mặt không tán thành của Thanh Hề, đành phải tiếp tục nói: “Lão Tam sở dĩ đi sủng ái Hường thị, là vì Tình Lam bướng bỉnh lại không chịu nhường bộ chồng, Tình Lam là bà lớn, định kiến luôn là Tình Lam bắt nạt Hường thị, Hường thị không thể cãi lời Tình Lam. Nếu chúng ta giúp Tình Lam, lão Tam sẽ nghĩ như thế nào?”

Thanh Hề cũng không ngốc, “Tam ca nhất định sẽ cảm thấy chúng ta cũng hòa vào bắt nạt Hường thị.”

“Đúng vậy, sẽ khiến lòng lão Tam càng ngả về Hường thị hơn. Ngược lại nếu chúng ta không giúp Tình Lam thì sao?”

Cái này cũng rất rõ ràng, mọi người không giúp Đỗ Tình Lam, Phong Nhạc mới có cơ hội nhìn ra vết và của cô ấy.

“Con hiểu được thì tốt rồi. Huống chi Tình Lam quả thật cần được giáo huấn một phen, nếu không đến lúc đó chỉ sợ...”

Thanh Hề nhìn Thái phu nhân đầy sùng bái, chẳng trách lúc trước cha chồng không sủng ái thiếp thất nào, con cái sinh ra đều giao cho Thái phu nhân nuôi dưỡng. Công sinh không bằng công dưỡng, thế nên Nhị gia, Tam gia đều kính trọng mẹ cả là Thái phu nhân.

“Mẹ, nếu sau này con gặp phải tình huống như thế, mẹ nhất định phải giúp con.” Thanh Hề cầm tay Thái phu nhân lắc lắc.

Thái phu nhân để mặc nàng làm nũng, nhưng lòng rất buồn phiền, bà rất sợ Thanh Hề không giữ được lòng Phong Lưu. Lúc trước nếu không phải Thanh Hề bị bà nuông chiều thành không biết trời đất gì, không ai khống chế được, bà sẽ không ép buộc Phong Lưu cưới Thanh Hề. Hai người chênh lệch tuổi tác quá lớn, rất dễ bất đồng quan điểm. Thế nên Thái phu nhân vẫn lúng túng trong việc tìm cho Phong Lưu một người thiếp.

Cuối tháng mười một, phía Nam gửi đến một lá thư, là của em gái Thái phu nhân, nói là Minh Ngọc Nhi sang năm tham gia kỳ tuyển nữ quan trong cung, đầu năm mới lên đường sợ không kịp, thế nên quyết định khởi hành từ trước tết, thỉnh Thái phu nhân chiêu cô.

“Ngọc Nhi biểu tỷ sẽ tới?” Thanh Hề có chút hưng phấn.

“Con vui mừng vì cô ấy?” Thái phu nhân có chút kinh ngạc, trước kia Thanh Hề tuyệt đối không thích cô chị họ mặt nào cũng tốt này, nếu không phải vì Thanh Hề không thích, Thái phu nhân đã mời Minh Ngọc Nhi vào kinh chơi từ mấy năm trước, cô nương kia bà cũng rất có thiện cảm.

“Tất nhiên con vui.” Thanh Hề cười nói, “Để con chuẩn bị thay mẹ, chờ Ngọc Nhi biểu tỷ đến đây, cứ để chị ấy ở chung với con, con cũng có người trò chuyện.”

“Thế thì rất tốt.” Thái phu nhân xoa xoa đầu Thanh Hề, “Vậy để con sắp xếp chuyện của chị họ con, gần đây ta không khỏe, đúng lúc được nghỉ ngơi.”

Thanh Hề lại thân thiết hỏi thăm sức khỏe Thái phu nhân, xác định không có gì quan trọng mới yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Đồng bệnh tương liên

Cuối năm, ngày tháng lao đi như tên bắn, nháy mắt đã hai mươi tháng chạp, nhà môn phong ấn, nhà nhà bận rộn. “Hai mươi ba, tiễn ông Táo về trời; hai mươi tư, quét dọn nhà cửa; hai mươi lăm, dán lại cửa sổ; hai mươi sáu, hầm thịt lợn; hai mươi bảy, mổ gà trống; hai mươi tám, ủ bột; hai mươi chín, dán câu đối xuân; ba mươi, cả nhà cùng ngồi ăn sủi cào.” Đó là bài đồng dao kể chuyện mỗi gia đình phải làm khi năm hết tết đến.

Đang lúc cả nhà bận tới mất tối mũi, nhà Phong Nhạc lại có chuyện, vẫn là một chén tổ yến gây họa.

Sau khi Mi Thụ Nhi bị mắng oan, Đỗ Tinh Lam cuối cùng đã cân nhắc được một chút đạo lý, không đối đầu với Phong Nhạc nữa, hai bên sống yên ổn được một thời gian.

Ngày hôm đó Phong Nhạc ăn sáng cùng Đỗ Tinh Lam, tâm huyết dâng trào đi thăm Thụy Ca Nhi, phát hiện hai mẹ con phải ăn sáng rất khó coi, chỉ có hai chén cháo trắng, thêm hai cái bánh bao chay, ngoài ra không có chút thịt thà nào, nói khó nghe một chút là, hầu gái xinh xắn trong phủ còn được ăn ngon lành hơn mẹ con Hường thị.

Lần này Phong Nhạc nổi giận thật sự, lại nghĩ đến chén canh tổ yến Đỗ Tinh Lam ăn, chỉ một chén canh nhỏ đấy cũng đủ cho mẹ con Hường thị chi tiêu cả tháng. Phong Nhạc tìm Đỗ Tinh Lam chất vấn, Đỗ Tinh Lam ung dung nói là phần mỗi người thế nào đều có quy định cả rồi, Hường thị chỉ là một di nương, không thể làm ngoại lệ. Ngay chính bản thân Tinh Lam muốn ăn gì ngoài phần đều phải tự lấy bạc đi sai nhà bếp.

“Cô cho rằng ta là kẻ ngốc sao? Cô có thể ăn huyết yến mỗi ngày, Hường thị lại chỉ được ăn bánh bao chay, khi ta ở bên đó rõ ràng không ăn cháo trắng và bánh bao chay, rõ ràng là cô giả vờ trước mặt ta, sau lưng ta bắt nạt hai mẹ con cô ấy, Đỗ Tinh Lam, cô thật quá nham hiểm”

Phong Nhạc thật sự nói đúng tim đen của Đỗ Tinh Lam, cô ấy đã làm thế. Đồ ăn của Hường thị là cô ấy sai nhà bếp giảm đi, còn thưởng thêm cho người hầu làm cơm, đương nhiên là người hầu nghe lời.

“Ta ăn huyết yến thì làm sao, đây là ta tự bỏ hồi môn ra mua, không tin ngài đi hỏi xem, xem có đúng là ta tự bỏ tiền ra không. Cô ta muốn ăn thì tự đi mà bỏ tiền.” Đỗ Tinh Lam nói thế là bắt chẹt Hường thị xuất thân bản cùng. Đỗ Tinh Lam đã cho người dò hỏi rõ ràng, nhà Hường thị nghèo vô cùng, gả cho Phong Nhạc cũng là bởi vì mẹ cô ấy không có tiền, bán cô ấy cho Phong Nhạc làm hầu gái, lâu dần thành nảy sinh tình cảm.

“Cô khinh người quá đáng.” Phong Nhạc tuy biết Đỗ Tinh Lam cố ý bắt chẹt Hường thị, nhưng không thể làm gì, xoay người thờ phỉ phỉ bỏ đi, Đỗ Tinh Lam ở lại cao hứng vì chiến thắng một lần.

Đáng tiếc Đỗ Tinh Lam không cao hứng được lâu, chỉ ngày hôm sau Hường thị cũng ăn huyết yến, cô ấy lấy đâu ra tiền, sau khi nghe ngóng mới biết được là Phong Nhạc đưa hết lương bổng tích góp mấy năm cho Hường thị.

Chuyện này thật là quá sức chịu đựng. Trọng phu của mình có tiền không giao cho vợ, lại đưa cho đồ tiện nhân kia, khiến Hường thị kia hưởng thụ ngang với mình, Đỗ Tinh Lam làm sao chịu đựng được, chỉ cảm thấy trời đất sụp đổ.

Đỗ Tinh Lam tìm Thái phu nhân làm loạn lên, nói Phong Nhạc sủng thiếp diệt thế, Hường thị kia muốn đẻ đầu cười cổ cô ấy, cô ấy là kiểu tám người khiêng vào Quốc công phủ lại không bằng đồ tiện nhân xuất thân hầu gái. Phong Nhạc chỉ trích Đỗ Tinh Lam là mặt lá trái, ngược đãi mẹ con Hường thị và Thụy Ca Nhi một cách khắc nghiệt. Không ai nhượng bộ ai, Hường thị kia lại vừa quý vừa khóc, cầu xin Phong Nhạc đừng vì cô ấy mà lạnh nhạt với Tam phu nhân. Thái độ yếu đuối một cách mù quáng, khiến Phong Nhạc đau lòng.

Thái phu nhân nhìn thấy thế, lòng thầm giận Đỗ Tinh Lam không làm nên trò trống, lại ghét Hường thị nũng nịu giả mù sa mưa, nhưng lại sợ Đỗ Tinh Lam làm rùm beng, tổn hại thanh danh Phong Nhạc, lần này lão Tam hồi kinh là để xin thăng chức.

Thái phu nhân đành mắng Phong Nhạc mấy câu, lại an ủi Đỗ Tinh Lam, “Được rồi được rồi, tất cả là lão Tam không phải. Con bớt giận đi, ta đã thay con mắng nó, con về nhà ngoại ở mấy ngày đi, ta sẽ dạy dỗ Hường thị. Con cũng phải học tập mẫu thân con cho tốt.” Thái phu nhân nói rất rõ ràng.

Nhà Định Viễn Bá nhiều người phức tạp, phu nhân Định Viễn Bá lại có thể thu phục tất cả từ thấp đến cao, khiến đám cơ thiếp nghe lời, rất có bản lĩnh. Nhưng chính vì bà ấy quá bản lĩnh, mới khiến cô con gái là Đỗ Tinh Lam lớn lên trong ruộng chiều, không học được chút bản lĩnh nào của mẹ.

Thanh Hề nhìn Đỗ Tinh Lam tuyệt vọng đau khổ vì sự xuất hiện của Hường thị, trái tim như chìm dần.

Thái phu nhân biết rõ Thanh Hề buồn bực không vui nhưng không biết phải an ủi nàng thế nào. Khốn cảnh này tuy là Phong Cẩm gây ra cho Thanh Hề, nhưng Thanh Hề cũng là người khởi xướng, thế nên Thái phu nhân cũng không có cách nào.

Đến khi dùng cơm tối, Thanh Hề khen món măng hôm nay rất thơm, nên tặng mỗi nhà một phần, Thái phu nhân tất nhiên không ngăn cản, cả Hường thị Thanh Hề cũng tặng một phần. Nếu nhà nào cũng tặng, đương nhiên Phong Lư ở Tứ Tĩnh Cư cũng không phải ngoại lệ.

Thanh Hề vừa dẫn Lâm Lang mang phần măng đi, Thái phu nhân và Viên mama liền nhìn nhau cười.

“Tôi phải nói là phu nhân Quốc công rất linh lợi.” Viên mama ngồi xuống ghế trống nói chuyện với Thái phu nhân, đây là đãi ngộ đặc biệt mà Thái phu nhân dành riêng cho bà ấy, mama tâm thường nếu được thế hẳn phải mất ngủ mấy đêm.

Thái phu nhân cười cười, nhưng đôi sang nét mặt lo lắng rất nhanh, “Z, chỉ sợ lão Đại không đón nhận. Lúc trước ta thấy hai đứa bắt ngờ ngủ chung, nào biết chỉ là phù dung sớm nở tối tàn. Người nói xem rốt cuộc là lão Đại không đón nhận Thanh Hề hay là do vết thương...”

“Tôi thấy Quốc công gia đối với phu nhân là có tình, nếu không người bạn rợn như ngài ấy đã không bỏ thời gian dạy phu nhân luyện chữ.”

Thái phu nhân nghe thế an tâm hơn một chút, “Nhưng nó thấy Thanh Hề là dạy dỗ, khiến con bé thấy bóng nó liền trốn.”

“Chờ phu nhân lớn thêm mấy tuổi là được, cô ấy chưa biết đằng sau vẻ mặt lạnh lùng của Quốc công gia là trái tim Bò Tát.” Viên mama trông nom Phong Lư từ nhỏ, tất nhiên là hiểu hẳn.

Lại nói đến chuyện Thanh Hề đến Tứ Tĩnh Cư thật là đúng lúc.

Mấy ngày trước là những ngày làm việc cuối cùng, Phong Lư bận tới mệt, đến hôm nay mới được nghỉ ngơi, đang dự định ở nhà xả hơi. Nhưng đột ngột nhân hạ, tâm lý có chút không thích ứng kịp, liền cảm thấy hơi cô đơn.

Phong Lư chuẩn bị ghi thiệp hẹn khách, vốn định sai một đứa hầu nhỏ đi gọi Thính Tuyền, nhưng nghĩ một chút liền tự đi, ra khỏi vườn, đến phòng phía Tây cho người hầu, thấy trong phòng tối om, chỉ có một ngọn đèn nhỏ đang leo lét, Phong Lư đi đến dưới mái hiên, còn chưa lên tiếng đã nghe thấy mấy câu đùa dâm đãng, theo giọng nói thì chính là Thính Tuyền chứ không ai khác.

Nếu là ngày xưa tất là phạt nặng, nhưng giờ đang sắp tết, hai ngày trước lại bắt Thính Tuyền vật và muốn bả cả người, giờ là lúc nghỉ ngơi, bọn họ muốn tìm chút vui vẻ, thân là chủ nhân cũng không thể quá mất nhân tính.

Cũng không biết là nguyên do gì, Phong Lư dừng bước, lảng lảng đứng dưới mái hiên, nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng hai người hôn nhau, lại nghe Thính Tuyền nói: “Bảo Bồi có nhớ ta không?”

Một lúc sau có tiếng con gái cúi đầu cười duyên, “Đáng ghét, đồ tồi, anh sờ đi đâu vậy.”

Rồi có tiếng cời quần áo, chỉ một lát sau đã nghe tiếng giường cũ kêu kéo kẹt.

Phong Lư sờ sờ mũi rồi đi về, vào Tứ Tĩnh Cư, sai Cầm Thư hâm nóng một bầu rượu, tự rót tự uống, khó tránh suy nghĩ lung tung từ chuyện vui của Thính Tuyền.

Cầm Thư thấy Phong Lư ngồi lạnh lẽo dưới đèn, liền hỏi: “Quốc công gia chờ Hàn Sơn tiên sinh sao?” Hàn Sơn tiên sinh là môn khách của Phong Lư, là người rất được Phong Lư nể trọng, hai người rất thân phục nhau, ông ấy ở trong một ngõ nhỏ sau Quốc công phủ, những khi đọc sách một mình, Phong Lư thường mời ông ấy đến uống rượu tán gẫu, cũng là một chuyện thú vị. Vì thế Cầm Thư mới hỏi vậy.

Phong Lư lúc này làm sao có tâm tư tìm môn khách tán gẫu, huống chi hẳn cũng thông cảm mấy ngày vừa rồi Hàn Sơn tiên sinh bận rộn không ít, giờ là lúc gia đình đoàn tụ, không muốn quấy rầy ông ấy, mà giờ hẳn cũng chẳng có tâm trạng nào tán gẫu, “Hâm một bầu rượu mang đến đây.”

Cầm Thư ra khỏi Giá Tuyết Trai, hâm nóng rượu chuẩn bị đồ nhắm, đi ra vừa lúc thấy chủ tớ Thanh Hề cầm đèn lồng đi đến, vội nghênh đón.

“Quốc công gia có ở đây không?” Thanh Hề hỏi.

“Quốc công gia đang ở Giá Tuyết Trai.” Cầm Thư cầm đèn dẫn đường, đến hành lang, Cầm Thư cao giọng báo: “Gia, phu nhân đã tới.”

Phong Lư có chút ngạc nhiên và vui mừng đứng dậy, đã thấy tiểu nha đầu vén rèm cho Thanh Hề vào.

Thanh Hề nhìn Phong Lư, cười híp mắt nói: “Hôm nay nhà bếp làm món măng vừa thơm vừa mềm lại ngon miệng, thiếp mang một phần đến mời Đình Trục ca ca.” Người ta có câu không tát người đang cười với mình, vì vậy Thanh Hề cười thật ngọt ngào

Phong Lư đứng dậy ra cửa đón, rồi lại nghĩ không muốn bản thân lộ vẻ vội vàng, bèn quay đầu sai Cầm Thư gọi người hầu mang hai chậu than vào, xưa nay hẳn không sợ lạnh, thế nên Tứ Tĩnh Cư không sưởi sàn, không đốt than, rất lạnh.

Lâm Lang giao hộp thức ăn cho Cầm Thư, xoay người đến cởi áo khoác cho Thanh Hề, bị nàng từ chối.

“Lâm Lang người lui xuống trước, tìm Cầm Thư tỷ tỷ của người trò chuyện đi.”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Quyến rũ

Phong Lư thấy Thanh Hề khoác áo lông hồ ly trắng viền lụa đỏ, đội mũ cùng màu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng cho thấy nàng đang rất lạnh. Vừa vào đông nàng liền như gấu ngủ đông, hiếm khi ra khỏi phòng, thế nên tối nay đến Tứ Tĩnh Cư là chuyện khiến ai nấy đều bất ngờ.

“Đình Trục ca ca uống rượu một mình sao?” Thanh Hề thấy trên bàn chỉ có một chén rượu cùng mấy đĩa đồ nhắm, vừa dứt lời liền hất xi.

“Không mặc tử tế đúng không?” Phong Lư tiến tới cởi áo khoác Thanh Hề, mục đích nghiệm chứng suy đoán bản thân.

Thanh Hề lạnh cứng cả người không ngăn cản được Phong Lư, rốt cuộc gió lạnh thổi vào, cả hai đều lạnh cứng người, Thanh Hề run rẩy.

Phong Lư nhanh chóng dùng áo choàng bọc kín người nàng bế vào phòng trong, “Nàng thật là đồ ngọc.”

Sự thật chứng minh Phong Lư đoán không sai chút nào, Thanh Hề không phải mặc không tử tế, mà là mặc mà như không.

Dưới tấm áo choàng lông hồ ly chỉ là một lớp xiêm y mỏng manh, thậm chí còn nhìn xuyên thấu thấy cả nội y.

Thanh Hề mặc thế là có tính toán, Đào mama nói kiểu mặc mà như không này khiến người ta mất hồn nhất, cho dù là Liễu Hạ Huệ sống lại cũng không thể kiềm chế được, đáng tiếc Thanh Hề ở trong phòng ấm áp lâu mà quên mất giá lạnh bên ngoài, cũng xem nhẹ cái lạnh ở Tứ Tĩnh Cư.

Chưa kịp nhúc nhích gì, Thanh Hề đã bị Phong Lư đóng gói ném lên giường.

Vừa ngã lên giường, chăn gối lạnh tanh khiến Thanh Hề á lên một tiếng, Phong Lư không chút thương hoa tiếc ngọc, lột áo khoác của nàng quăng đi, lấy chăn bọc kín người nàng, “Còn lạnh không?”

Lúc này Cần Thụ bê chậu than vào, đặt trong phòng.

Phong Lư sai Cần Thụ: “Người sai người sưởi sàn, pha một ấm trà nóng, nấu một bát canh gừng.”

Cần Thụ lập tức đi pha trà, Thanh Hề run rẩy vươn tay đón chén trà, nhờ thế mới bớt rét.

Phong Lư thấy thế buông nàng ra, đứng lên cởi quần áo.

Mục đích Thanh Hề đến đây cũng không trong sáng gì, nhưng thấy Phong Lư cởi quần áo thì vẫn ngượng ngùng. Nhưng đến khi Phong Lư cũng chui vào chăn cùng, Thanh Hề không thể ngượng ngùng thêm nữa, quả thật hẳn là một lò sưởi rất ấm áp.

Thanh Hề thử thăm dò vòng tay qua eo Phong Lư, đề chân lên chân hắn, vui đầu vào vai hắn, xong xuôi mới thờ dài khoan khoái.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, Phong Lư không ngừng vuốt ve Thanh Hề, lưng, cánh tay, chân, cuối cùng bao bọc nàng trong đôi tay dày rộng, Thanh Hề hưởng thụ sự vuốt ve ấm áp, cuối cùng thân thể cũng ấm lên.

“Gia, canh gừng được rồi ạ.” Cần Thụ khẽ bẩm.

Phong Lư vươn tay ra khỏi màn, Cần Thụ thấy thế mới dám bê canh gừng tới.

Phong Lư khẽ lay Thanh Hề, nâng nàng dậy, “Nàng uống canh gừng đi.”

Thanh Hề nhắm mắt, rõ ràng là buồn bực vì bị gọi dậy.

Phong Lư vừa bực mình vừa buồn cười, nha đầu kia tối đây rõ ràng là có ý đồ đen tối, lúc này lại dám ngủ luôn.

Thanh Hề bất mãn đá đá chân, nháy mắt đã bị Phong Lư kẹp chặt, “Uống canh gừng đi mới không bị ốm.” Phong Lư lại nâng đầu Thanh Hề cao hơn, đưa chén canh đến sát miệng nàng.

“Khó uống lắm.” Thanh Hề bướng bỉnh không chịu mở miệng.

Nhưng thế đâu đủ làm khó Phong Lư, Thanh Hề lúc nhỏ cũng không chịu uống thuốc, vừa khóc vừa quấy, Thái phu nhân thương nàng, không dám dùng vũ lực, chỉ chạm vào người nàng là nàng khóc, cuối cùng chỉ có Phong Lư trị được.

Phong Lư xoay người, đè chặt chân Thanh Hề không cho nàng giãy dụa, vòng tay qua cổ nàng để giữ chặt đầu nàng, còn bóp mũi nàng, “Ngoan nào, uống một hơi sẽ không thấy khó uống.”

Tư thế này không sai, nhưng hai tay Thanh Hề vẫn tự do, “Thiếp không uống.” Thanh Hề đẩy bát canh, đối diện với Phong Lư, dáng vẻ thà chết còn hơn. Thật ra, nàng cũng không phải cố tình phản kháng Phong Lư, thế nên lực đẩy bát canh mới không lớn, không thể thì bát canh đã đổ rồi. Nàng chỉ là muốn Phong Lư đổi cách đưa thuốc khác, có lẽ là một cách bón thuốc “thân mật” hơn.

Nhưng hai người không chung cách nghĩ. Phong Lư đặt bát canh xuống bàn, dễ dàng tìm ra một mảnh lụa dài ở đầu giường, sau đó... cột tay Thanh Hề lên đầu giường.

Đây đúng là canh mời không uống lại muốn uống canh phạt.

Thanh Hề cảm thấy Phong Lư không lãng mạn chút nào, còn lạnh lùng tàn nhẫn một cách quá đáng.

Phong Lư chỉ cảm thấy Thanh Hề quá trẻ con, thà sinh bệnh khiến người khác lo lắng cũng không chịu uống canh gừng, hấn làm thế này chỉ là khiến trách nho nhỏ mà thôi. Về cái cách bón thuốc “thân mật” mà Thanh Hề nghĩ, Phong Lư hoàn toàn không có chút ý tưởng nào, đơn giản vì hấn không cho rằng cách bón thuốc “thân mật” đây thích hợp với người hấn coi như con gái.

Tuy rằng tình huống trước mắt cũng không khá hơn chút nào

Tay Thanh Hề bị cột trên đỉnh đầu, chân giãy dụa bị Phong Lư đè lên, xiêm y mỏng tuột xuống eo, nửa che nửa đậy bộ ngực tròn trịa, hai má vì tức giận căng co mà đỏ ửng, hai mắt long lanh ngấn lệ.

Phong Lư đè xuống, ngậm vành tai Thanh Hề hỏi: “Nàng mặc thế này đến Tứ Tĩnh Cư có ý đồ gì?”

Lời này như điểm huyết Thanh Hề, khiến nàng không thể nhúc nhích, một lúc lâu sau mới ngáp ngừng nói: “Đào mama nói vết thương của thiếp ổn rồi.”

Lời này hoàn toàn cổ vũ Phong Lư. Hấn nhìn từ đôi mắt long lanh của Thanh Hề đi xuống, từ xương quai xanh đến ngực đến rốn, lại đến chôn đào nguyên, đến các ngón chân bạch ngọc, tất cả đều đang ửng hồng nhàn nhạt, quyến rũ vô cùng.

Dù Thanh Hề cầu xin, thậm chí rơi nước mắt, Phong Lư cũng không cời trối, chỉ dỗ dành, để được thỏa nguyện, mặc sức chơi đùa.

Đến khi ngừng mây mưa, Phong Lư mới cời mảnh lụa trối tay Thanh Hề, nếu không phải đó là một mảnh lụa rất trơn rất mềm, thì nhất định cổ tay Thanh Hề đã ứa máu, nhưng dù thế vẫn bị thâm tím cổ tay, Phong Lư tỉ mỉ hôn vệt tụ máu, lại tự tay bôi thuốc cho Thanh Hề. Thuốc bôi là chu áo xin từ chỗ Đào mama

Thanh Hề thở dốc từng hồi, chính xác là “không còn chút sức lực, lại thêm phần quyến rũ, toàn thân như tỏa sáng”.

Phong Lư xưa nay ưa sạch sẽ, Cần Thư đã chuẩn bị nước để tắm, hấn bế Thanh Hề vào trong thùng nước, tắm xong lại mặc quần áo cho nàng, “Đối bụng không?”

Bị Phong Lư nhắc tới, Thanh Hề mới ăn qua loa bữa tối mới thấy đói bụng.

Phong Lư lại gọi Cần Thư chuẩn bị đồ ăn khuya, hấn dùng chăn bọc kín Thanh Hề, bế nàng ra phòng ngoài. Không lâu sau, Cần Thư bê vào phần măng Thanh Hề mang đến mà cô ấy mới hâm nóng, ngoài ra còn thêm bốn đĩa thức ăn nữa, lần lượt là cá thu nướng, đùi lợn xông khói, hạnh nhân rang muối, gỏi tôm với rau cần, và hai bộ bát đĩa.

Bốn đĩa thức ăn khác màu, đỏ trắng vàng xanh, như kích thích vị giác, Thanh Hề thấy thế cũng có cảm giác muốn ăn hơn.

Thêm một bình rượu hoa hồng đã hâm nóng, Phong Lư mớm cho Thanh Hề một ngụm, rượu ngọt mà thơm, măng hầm mềm lại nhiều nước, Phong Lư lại bón cho Thanh Hề một thìa, hai người từ từ ăn hết đồ ăn, cuối cùng Phong Lư còn ăn thêm một bát cháo vịt mới đủ no.

Trong suốt quá trình đó, Thanh Hề không phải động đến một ngón tay, chỉ cần ngồi trong lòng để Phong Lư “chăm sóc”, tiện đà “làm bận”.

Ăn no ngủ ngon, tinh dậy trời đã sáng bạch

Sáng sớm là lúc âm lui dương tụ, Phong Lư đem qua chỉ vận động một lần, thứ nhất là thương Thanh Hề, sợ lại làm nàng bị thương, thứ hai là muốn để dành sức sáng hôm sau vui vẻ. Đương nhiên hấn quần lấy Thanh Hề gần gũi một lần, đến khi xong thì trễ giờ thỉnh an.

Thanh Hề vội vàng nhảy xuống giường, vội vã thay quần áo để đi thỉnh an Thái phu nhân. Phong Lư rồi việc tất nhiên cũng đi thỉnh an. Trên đường đi, Thanh Hề cúi đầu lẩm bẩm oán hận: “Không chịu làm nhanh một chút.”

Nhưng Phong Lư tai thính hơn người, “Làm nhanh nàng lại kêu đau.” Thật ra hấn cũng rất kiềm chế, vì sợ Thanh Hề bị thương, hấn mới dịu dàng phối hợp, chứ không nàng sao có thể đi lại nhanh nhẹn thế được.

Thanh Hề đỏ mặt, không dám nói gì nữa, đến chỗ Thái phu nhân mới lẩm bẩm: “Mẹ, con dậy muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Người thầy tốt

Thanh Hề đỏ mặt, không dám nói gì nữa, đến chỗ Thái phu nhân mới làm nũng: “Mẹ, con dậy muộn.”

“Không sao, khi còn trẻ ta cũng hay dậy muộn.” Thái phu nhân lơ đãng, quay đầu sai Hà Ngôn Hà Ngữ dọn cơm, lại hỏi Phong Lư: “Hôm nay con có ăn ở đây luôn không?”

Phong Lư gật đầu nhận lời.

Trên bàn ăn, Thái phu nhân còn kể chuyện Phong Lư ngày bé cũng thích ngủ nướng, gọi thế nào cũng không chịu dậy, sau đó có một lần lão Quốc công bức lên, giữa mùa đông hắt một xô nước đá lên người hắn, từ đó mới sửa được thói ngủ nướng.

Thanh Hề nghe chuyện đó cười không ngồi thẳng được, người hầu trong phòng cũng phải che miệng cười lên lút, hình tượng chói sáng của Phong Lư đổ vỡ không ít, ngược lại lại cho thấy hắn cũng là một người bình thường. Phong Lư thấy mẫu thân vui vẻ, không có ý kiến gì.

Thanh Hề đảo mắt, hỏi nhỏ Thái phu nhân: “Ngày bé Đình Trục ca ca có đá dầm không ạ?”

Thái phu nhân cười gật gật đầu, hai mẹ con nhìn nhau cười rất gian trá.

Nụ cười đó khiến Phong Lư cảm thấy có chút không ổn, “Mẹ và Thanh Hề nói xấu gì con vậy?”

Thanh Hề vội nhìn Thái phu nhân lắc đầu.

Và vụ việc bị chìm xuống.

Ba người cùng ăn sáng rất hạnh phúc, Thái phu nhân vui vẻ, ăn thêm nửa bát cơm, khiến Thanh Hề rất vui.

Sau khi ăn xong Thanh Hề ở lại đánh mặt chườm cùng Thái phu nhân, hai người nữa là Viên mama và Hà Ngữ, Hà Ngôn nhìn bài tính nước thay Thái phu nhân.

Thanh Hề hôm nay hên kì lạ, đại sát tứ phương, đang lúc cao hứng, tiểu nha đầu Bảo Châu của Tứ Tĩnh Cư lại thay mặt Phong Lư đến thỉnh Thanh Hề.

“Quốc công gia có nói tìm ta vì việc gì không?” Thanh Hề luyến tiếc vận may.

“Cần Thư tỷ tỷ truyền lệnh cho nô tỳ, không nói lý do.” Bảo Châu trả lời.

Thanh Hề vốn định cố nót ván bài, Thái phu nhân đã lên tiếng, “Nó tìm con tất là có chuyện, thôi tha cho chỗ tiền này của ta, con đi đi, con không thấy Hà Ngữ thua đến tái cả mặt rồi à.”

Thanh Hề ngượng ngùng cười cười, “Mẹ đã nói thế, chỗ tiền con thắng hôm nay con sẽ đãi tiệc mọi người, mấy người chúng ta nhờ nhà bếp làm một bữa tiệc nhỏ, mở một vỏ rượu ngon, mời hai con hát...” Vừa nói vừa nhìn chỗ tiền vừa thắng được, mắt sáng như trộm.

Dáng vẻ thèm muốn của nàng khiến Thái phu nhân cười to, “Đúng là chuyện vui. Đi, nhờ phúc của phu nhân các người, được ăn tiệc một bữa.”

Đùa đủ rồi, Lâm Lang hầu hạ Thanh Hề mặc áo choàng chống rét, lại đội thêm mũ. Nghe nói đang có tuyết rơi, Thái phu nhân liền dặn hầu hạ cẩn thận, đừng để nàng trượt ngã, lại nói với Thanh Hề: “Bữa trưa con ăn ở Tứ Tĩnh Cư đi, con vốn sợ lạnh, trời lại đang có tuyết, đừng đi đi lại lại nhiều, buổi tối cũng nghỉ luôn bên đây đi.”

Có lẽ người nói vô tình người nghe có tâm, hoặc là cả hai đều có tâm, Thanh Hề đỏ mặt ngượng ngùng.

Đến Tứ Tĩnh Cư, Thanh Hề bước vào thư phòng, cảm thấy so với hôm qua như hai địa điểm khác hẳn, hôm nay sàn sưởi ấm áp, trong phòng lại đặt chậu than, tuy than sưởi là loại không mùi, nhưng trong phòng còn đốt hương, chính là hương hoa mai mà Thanh Hề thích nhất.

Loại hương này được điều chế từ cam tùng, linh lăng hương, đàn hương, hạt hồi, đinh hương, long não, là phương thuốc xuất phát từ cung đình, mặc dù có hương hoa mai, nhưng lại không lạnh lẽo như hương hoa mai, ngược lại còn cho người ngửi cảm giác ấm áp từ bên trong.

“Quốc công gia vạn phúc.” Thanh Hề mỉm cười chào Phong Lư, không gọi Đình Trục mà gọi Quốc công, chính là biểu hiện thái độ kháng nghị với hành động tối qua của hắn.

Phong Lư đứng dậy đặt một quyển sổ xuống trước mặt Thanh Hề, “Đây là sổ sách cửa hàng hồi môn của nàng trong năm vừa qua.”

Thanh Hề nở nụ cười, rót cuộc cũng thoải mái hơn một chút, “Sao rồi ạ, chắc năm nay không bị lỗ nữa chứ?”

“Nàng tự xem đi.” Phong Lư đẩy quyển sổ.

Thanh Hề cảm thấy sốt ruột, mở sổ ra xem, sổ liệu chi chít khiến nàng đau đầu, nhưng tổng kết lời được bao nhiêu thì vẫn nhìn ra

“Oa.” Năm cửa hàng, tổng cộng lời hai vạn lượng, trang trại còn đưa tới năm nghìn lượng nữa, thật là một năm phát tài.

Thanh Hề vui vẻ cười đến híp cả mắt, Phong Lư nhìn mà cũng phải cười theo

Thanh Hề chợt nói một câu, “Vậy là thiệp có thể mua bộ trang sức ‘bóng trắng hồ sen’, đồ trấn trạch chi bảo của Lung Linh Trai.” Bộ trang sức ‘bóng trắng hồ sen’ là do nhà thiết kế của Linh Lung Trai mất năm năm mới làm ra, chỉ có một bộ duy nhất, giá khiến người ta phải cắn lưỡi vì đắt.

Phong Lư nghe Thanh Hề vừa nói câu đầu tiên đã tiêu được mấy vạn lượng, thật sự bái phục cái khả năng tiêu tiền của nàng.

“Đình Trục ca ca, thiệp nên cảm tạ ngài như thế nào?” Thanh Hề đã quên bống truyện tối qua, nhìn Phong Lư cười nịnh nọt.

Phong Lư trầm mặc một lát, bất ngờ nở một nụ cười mê hồn, cả đôi mắt cũng cong lại, như ban mai đầy nắng, chiếu sáng nhân gian. “Nếu nàng có thể tự xem sổ sách, sau này ta không phải xem hộ nàng, thế là ta đã thỏa mãn rồi.”

Sau khi Thanh Hề hỏi xong liền cảm thấy hối hận, lại thấy Phong Lư cười trầm mặc, lại sợ hắn sẽ đưa ra yêu cầu quá đáng gì đó, nàng hy sinh thân mình, thỏa mãn hắn là được rồi, tuyệt đối không ngờ hắn đưa ra yêu cầu còn trên cả quá đáng, hậm hực bủi môi.

“Được rồi, lớn rồi còn bủi môi như trẻ con.” Phong Lư lên giọng, “Mau qua đây ta dạy nàng cách xem sổ sách, cửa hàng là hồi môn của nàng, không thể để ta quản lý mãi, sớm muộn gì ta cũng buông tay, nàng không học cũng được, sang năm bị lỗ ta mặc kệ.”

Trong phòng ấm áp như xuân, Phong Lư không mặc áo bông, chỉ mặc áo bào màu xanh đã hơi cũ, chỉ có hoa văn thêu tinh xảo ở cổ áo và cổ tay áo là thể hiện sự quý phái, rất có dáng vẻ của con nhà danh gia vọng tộc, lạnh lùng khí thế, khiến người khác khuyh đảo.

Thanh Hề yên lặng cởi áo khoác, lộ ra bộ xiêm y màu vàng nhạt, đang chuẩn bị cởi giày để ngồi đối diện Phong Lư, lại bị hắn kéo tay, thành ngồi lên lòng hắn. Nhưng ngồi thế vừa ấm áp lại có chỗ dựa lưng, Thanh Hề không hề phản đối.

Phong Lư mở sổ sách, kiên nhẫn cẩn thận dạy Thanh Hề thế nào là thu, thế nào là chi, còn cách đọc để xem sổ sách có bị ghi sai lệch gian dối không. Thanh Hề vốn không kiên nhẫn xem vụ thu chi, nhưng Phong Lư dạy quá cẩn thận, cuối cùng nàng cũng hiểu, không lâu sau đã bắt đầu xem được sổ.

“Nếu nàng muốn xem cho triệt để, còn phải có hiểu biết nhất định về các cửa hàng của mình. Ví dụ như cửa hàng bán gạo, nàng phải biết giá gạo hiện tại là bao nhiêu, còn phải biết gạo nhập từ nguồn nào. Tình hình thu hoạch của nguồn nhập mấy năm nay thế nào, chỗ khác thu hoạch thế nào, có như thế nàng mới biết được chừng nào có gian dối nàng không. Đừng thấy sổ sách mấy năm trước ghi được mùa mà bỏ đó, người có kinh nghiệm kế toán nhìn lướt qua cũng thấy có vấn đề.”

Thanh Hề không hiểu, đành mở to mắt nhìn Phong Lư năn nỉ.

Phong Lư lại lấy một quyển sổ khác ra, là sổ báo cáo thu chi của năm trước nữa, xem ra hắn đã chuẩn bị sẵn.

Phong Lư chỉ vào một mục chi tiền mua gạo rồi nói: “Nàng nhìn giá gạo ở đây, viết là hai lượng ba một tạ gạo, nhưng bình thường gạo chỉ có giá một lượng một tạ là cùng, năm ấy cửa hàng gạo nhập hàng từ Vũ Thành, nhưng Vũ Thành năm ấy được mùa to, sao có thể bán gạo đến giá hai lượng ba một tạ, chỉ có đứa ngốc như nàng mới không nhìn ra khuất tất.”

Thanh Hề nhìn sổ sách ngẩn người, Phong Lư sai Càn Thư dọn cơm trưa lên, quay đầu thấy Thanh Hề vẫn ngơ ngẩn, biết nàng vẫn đang bàng hoàng.

Cơm trưa là một món canh, bốn món mặn, bốn món rau. Lâm Lang đi vào hầu hạ Thanh Hề rửa tay, đứng bên cạnh định gấp thức ăn cho Thanh Hề, lại bị Phong Lư bảo lui xuống.

Thanh Hề là động vật ăn thịt điển hình, đưa chỉ chăm chăm gấp thịt dê, đang ăn lại thấy Phong Lư gấp cho nàng rau cải.

Thanh Hề làm như không trông thấy rau cải, tiếp tục tấn công đĩa thịt dê, sáng sớm đã vận động, vừa rồi còn xem sổ sách một lúc lâu, đói đến bụng dán vào lưng. Tiếc là đĩa còn chưa chạm đến thịt dê đã bị đĩa của Phong Lư gõ lên.

“Sao nàng không chịu ăn rau, thịt cũng phải ăn, rau cũng phải ăn. Bảo sao nàng yếu ớt, xem ra đều tại ta nuông chiều.”

Thanh Hề oán thầm, ngài chưa từng sống những tháng ngày dài không được ăn thịt, kiếp trước nàng phải sống khổ đến nỗi, nhìn con chuột cũng chạy nước miếng, kiếp này đương nhiên chỉ thích ăn thịt.

Thanh Hề cầm gậy cắn rau cải.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sở thích

Phong Lư ung dung nói: “Phải công nhận mùa đông ăn lẩu là ngon nhất, mà đã nói đến lẩu thì lẩu của Đức Bảo Cư ở phía Tây kinh thành là ngon nhất. Nước lẩu là công thức gia truyền nhà họ, vừa thơm vừa ngọt, nhưng nổi tiếng nhất vẫn là thịt dê, một con dê chỉ lấy được hai ba cân thịt dê dùng, nạc mỡ vừa đủ, lại thêm đao công lợi hại, thái thịt mỏng như tờ giấy, vừa nhúng vào nước lẩu liên chín, gia vị cũng rất độc đáo, có tiêu Tứ Xuyên, vừa ấm người lại kích thích vị giác.”

Món lẩu đó đương nhiên là Thanh Hề chưa được ăn, chỉ có đàn ông được tự do hành tẩu mới có thể thưởng thức những mỹ vị đó. Chỉ nghe thôi cũng thấy chảy nước miếng. Nàng chỉ không hiểu tại sao Phong Lư lại tự dưng nhắc đến chuyện này, Thanh Hề ngẩng đầu nhìn Phong Lư chăm chăm

“Nếu hôm nay nàng chịu ăn năm gấp rau cải, sau đó đi xem sổ sách, tìm ra được ba chỗ dối trá, thì ta sẽ đưa nàng đến Đức Bảo Cư ăn lẩu dê.”

Thanh Hề cảm thấy vui như muốn phát điên lên mất. Nhìn Phong Lư với vẻ không thể tin nổi, hẳn nói sẽ dẫn nàng ra khỏi phủ đi ăn nhà hàng, chuyện đó không có chút dấu hiệu nào là việc mà Tề Quốc công lạnh lùng nghiêm khắc có thể làm.

“Thật vậy không, Đình Trục ca ca?” Thanh Hề mừng đến phát khóc.

“Đừng vui vẻ quá sớm.” Phong Lư không thương tiếc hắt cho Thanh Hề một gáo nước lạnh

Nhưng câu đó sao đã kích được nhiệt tình của Thanh Hề, nàng quyết đoán buông tha đĩa thịt dê, ngược lại còn chăm chỉ ăn rau

“Mới ăn thế đã xong bữa?” Phong Lư xoa bụng Thanh Hề, bụng nàng vẫn mềm, hiển nhiên là chưa no.

“Thiếp để bụng tôi còn đi ăn.” Thanh Hề làm nũng, vội gọi Lâm Lang mang trà súc miệng, sợ Phong Lư lại ép ăn thêm.

Suốt một buổi chiều, Thanh Hề vô cùng chăm chỉ, không biết mệt nhọc, xem sổ sách tập trung như đọc Tây Sương Ký, khiến Phong Lư cũng phải kinh ngạc.

Thời điểm mặt trời ngả về hướng Tây, Thanh Hề ôm quyển sổ đến trước mặt Phong Lư, phấn khởi nói: “Đình Trục ca ca, thiếp tìm xong rồi.” Không phải là ba chỗ gian dối, ba mươi chỗ nàng cũng tìm ra, nhưng không thể biểu hiện xuất sắc quá, nếu không sau này sẽ không được gặp chuyện tốt thế này một lần nữa, thế nên Thanh Hề giấu tài.

Phong Lư nhướng mày, ý bảo nàng tiếp tục.

Thanh Hề thật sự tìm ra hai chỗ gian dối, còn phân tích rất chuẩn xác, đến chỗ gian dối thứ ba thì Phong Lư phải ngạc nhiên vì khả năng học hiểu của nàng, thậm chí hẳn đã quá coi thường nàng.

“Đình Trục ca ca, ngài nhìn chỗ này đi, cửa hàng tơ lụa bán vải dệt mà đề giá ba văn tiền một thước.”

“Ồ, sai chỗ nào?” Phong Lư biết rõ còn cố hỏi.

“Đương nhiên là sai, lỗi sai nghiêm trọng.” Thanh Hề từng bị gả cho nhà nghèo, từng bị com áo gạo tiền làm cho đau đầu, sao có thể không biết giá trị của vải dệt, nhưng sự thật đó không thể hé lộ nửa lời, kiếp này của nàng, trước giờ vẫn là làm chủ nhân nhà giàu, bỏ thí kẻ nghèo. Kiếp này Thanh Hề chỉ dùng vải dệt để lau người lau tay, dùng một lần là bỏ, nàng không phải người có thể biết giá trị của vải dệt

“Tuy rằng thiếp không biết giá chính xác của vải dệt, nhưng hôm trước nghe nói khi may quần áo cho Tấn Ca Nhi, đại a đầu của cháu lấy ba mảnh vải làm tất cho cháu, bị Tạ tỷ tỷ biết được, thế là bị nằng toi bởi, thiếu chút nữa là bị đuổi đi. Nếu giá chỉ là ba văn tiền một thước, thiếp nghĩ Tạ tỷ tỷ tuyệt đối không giận đến mức đấy.”

“Xem ra Thanh Hề nhà ta thật thông minh.” Hiếm có khi Phong Lư khen ngợi Thanh Hề.

“Quá khen quá khen.” Thanh Hề mở to mắt nhìn Phong Lư đầy trông chờ.

“Tốt, hỏi nàng một câu này nữa, nếu nàng trả lời được tại sao chương quầy bán rở vải dệt, tháng hai tới, khi Bảo Quốc Tự mở hội ta sẽ đưa nàng đi xem một lần.”

Giờ khắc này Thanh Hề cảm thấy Phong Lư lợi hại cực kỳ, nói câu nào là trúng chỗ hiểm của nàng câu ấy, hội ở Bảo Quốc Tự nàng ao ước được đi đã

lâu.

“Vậy còn tối nay?” Thanh Hề cắn môi.

“Đã bao giờ ta nói mà không giữ lời chưa?” Phong Lưu hỏi lại.

Thanh Hề mừng rỡ ôm lấy Phong Lưu hôn lên má hần, ngay sau đó được chứng kiến vẻ sững sờ rất hiếm hoi trên mặt Phong Lưu.

“Đi ra ngoài thì được, nhưng không được về muộn, mẹ nhất định sẽ chờ nàng.”

Thanh Hề đang cảm kích Thái phu nhân không biết đề đầu cho hết, “Không đâu, trước khi đi thiếp sẽ xin phép mẹ, xin ngủ bên này tối nay.”

Phong Lưu sờ mũi không nói gì, chỉ nhìn Thanh Hề rồi cười cười, vì nàng đang rất xấu hổ.

Cuối cùng Thanh Hề đóng giả làm già sai vật để theo Phong Lưu ra ngoài, dù sao nàng cũng đã mười bảy tuổi, không thể che dấu những đường cong nữ tính, thế nên chỉ còn cách đóng giả làm già vật. Nhưng cách này không hề tệ, triều đại này không cho quan viên đến kỹ viện, đặc biệt là kinh thành – địa phương dưới chân thiên tử, muốn vui về chỉ có thể tìm con hát. Vì thế khi con em quý tộc quan lại quý nhân ra ngoài, có ai không dẫn theo cô nương đóng giả sai vật. Hóa trang như vậy, Thanh Hề sẽ không phải lo chuyện bị người khác trêu ghẹo hay làm khó dễ.

Mặt tiền Đức Bảo Cư không lớn, có hai tầng, khách khứa ngồi kín, đèn đuốc huy hoàng, náo nhiệt phi phàm. Ngoài dịp tết, Thanh Hề ở Quốc công phủ cũng chưa từng thấy cảnh tượng náo nhiệt thế này.

Tiểu nhị vừa thấy chấp sự Quách An của Phong Lưu liền mời chào nhiệt tình, “A, Quách gia đến rồi, mời vào mời vào, hôm nay mới có thực phẩm tươi sống từ thảo nguyên, đang định báo cho ngài một tin, thì đã thấy ngài tới rồi, các vị mời vào.”

Không phải tiểu nhị ngu đần nên không nịnh hót Phong Lưu, mà là vị lão gia mặt lạnh này tuy đã tới mấy lần, nhưng không thích việc nịnh hót, tiểu nhị thấy khó đương nhiên biết rút kinh nghiệm. Mời chào Quách An cũng là được rồi, có mấy người được làm chấp sự cho Tề Quốc công chứ.

“Còn phòng riêng không?” Quách An hỏi.

“Có, ngài đã đến đây, dù không có cũng phải thành có.” Tiểu nhị khua môi múa mép.

Khi chờ dọn phòng, còn nghe thấy tiếng chuông quây đang xin lỗi vị khách nào đó vì hủy phòng của họ. Phòng riêng này hướng ra vườn hoa ở đằng sau Đức Bảo Cư, cảnh sắc không tệ chút nào. Quách An sai tiểu nhị đặt một bình phong vào giữa, chia làm hai gian nhỏ, đặt hai bàn.

Quách An còn dặn riêng với tiểu nhị, hôm nay không gặp bất cứ ai, người nào tìm cũng phải từ chối. Món lẩu ở Đức Bảo Cư nổi danh kinh thành, rất nhiều quan to quý nhân tới chỗ này hàng ngày, xác suất gặp người quen là rất lớn, rồi rồi có thể tiếp đón, không rồi rồi phải từ chối.

Tiểu nhị dạ vâng liên tục, không bao lâu đã bê lên hai nồi nước lẩu nóng bốc khói cùng rất nhiều đồ ăn bày kín bàn. Còn có một vỏ rượu Ngọc Đường Xuân mà các vị khách này ưa thích. Tuy rằng Phong Lưu không tới thường xuyên, nhưng sở thích của quý nhân như hần tiểu nhị không dám quên, đó chính là lý do để Đức Bảo Cư nổi tiếng toàn thành.

“Hâm nóng một bình Bách Hoa Mật mang lên đây.” Phong Lưu lên tiếng.

Tiểu nhị tuy bán khoán, nhưng vẫn vâng dạ. Ngọc Đường Xuân là liệt tửu, là thứ rượu đàn ông thích uống nhất vào mùa đông, Bách Hoa Mật vừa thanh lại vừa ngọt, là sở thích của phái nữ. Kỳ thật bán khoán không chỉ thế, tiểu nhị vô cùng thắc mắc, cũng chỉ có bốn người đi với nhau, sao lại phải chia thành hai bàn, quý ngài mặt lạnh kia ngồi một mình, đứng sau lưng là một gã hầu ẻo lả, tình huống thật quái dị, ăn lẩu phải đồng vui, cho dù mang nặng tư tưởng giai cấp cũng không cần phải ngồi một mình thế, tiểu nhị cảm thấy rất khó hiểu.

Nhưng chuyện đó không cần hần quan tâm, tiểu nhị cũng mặc kệ, nhanh chóng mang một bình rượu lên.

Rượu và thức ăn có đủ rồi, Thanh Hề mới ngồi xuống bên trái Phong Lưu, nhìn nồi nước lẩu bốc khói nghi ngút cùng đĩa thịt dê thái mỏng như tờ giấy, chỉ hận không thể ngăn nước miếng chảy ra.

Thanh Hề cũng không khách khí với Phong Lưu, nhúng một miếng thịt dê vào nồi lẩu, quả nhiên là mềm mà không ngấy, tươi mà không bị mùi, vị mềm mại như tan trong miệng, khiến người ta không muốn ngừng.

Cần quét xong, Thanh Hề nhăn mặt.

“Đau bụng sao?” Phong Lưu lo lắng hỏi.

Thanh Hề chớp mắt làm nũng nhìn Phong Lưu, “Không phải, là nghĩ đến chuyện sau này không được ăn lẩu dê của Đức Bảo Cư nữa lòng thiếp liền đau đứt ruột đứt gan.”

“Chết vì ăn.” Phong Lưu trừng mắt nhìn Thanh Hề, sao hần có thể không đoán ra cái tâm tư nhỏ nhen của nàng.

Kỳ thật hôm nay Phong Lưu dẫn Thanh Hề đi ăn lẩu dê đã có chút hối hận, không hiểu bản thân nhất thời hồ đồ thế nào lại nhận lời nàng. Việc hần dẫn Thanh Hề đi khiến Quách An và Thính Tuyên đều vô cùng kinh ngạc, rất không giống tác phong bình thường của Phong Lưu, bị bọn họ nhìn với ánh mắt

kỳ cục, Phong Lư cảm thấy rất khó chịu.

Giờ thấy Thanh Hề ăn được, đến cả rau dưa cũng vì có nước lẩu thơm ngon mà ăn nhiều hơn bình thường, lòng Phong Lư cũng cảm thấy an ủi hơn một chút, nào biết Thanh Hề lại tham lam thế.

Phong Lư nhìn bộ mặt nhăn nhó ra chiều đau khổ của Thanh Hề, thấy rất tức cười, không đành lòng mắng nạt, “Kính thành là chốn ăn chơi, còn rất nhiều nhà hàng khác có đồ ăn ngon hơn Đức Bảo Cư.” Kỳ thật Phong Lư còn muốn nói tiếp câu sau, chẳng lẽ ta phải dẫn nàng đi hết.

Nhưng chưa kịp nói Thanh Hề đã chặn lời hắn, “Thật sao?” Đôi mắt chờ mong long lanh như sao trời, “Sau này Đình Trục ca ca phải thường xuyên dẫn thiệp đi.”

Dứt lời, Thanh Hề nịnh nọt gấp một miếng thịt dê nhúng vào nồi lẩu, rồi lại gấp vào bát Phong Lư. Hết sức lấy lòng.

Phong Lư thầm nói trong lòng, vừa rồi nàng ăn say sưa sao không nhớ tới chuyện gấp cho ta một miếng, nhưng làm thế thì thật là so đo với trẻ con.

“Đình Trục ca ca?” Thanh Hề sổng đã hai kiếp, am hiểu nhất là khi nhờ cậy thì phải làm nũng, càng lúc nàng càng ngồi sát vào Phong Lư, cười với hắn thật ngọt ngào.

Phong Lư cảm thấy bộ ngực đầy đặn kề sát tay hắn, tâm lý dao động, không thể nói lời cự tuyệt.

Thanh Hề làm sao không biết tác phong con người Phong Lư là nghiêm khắc, biết không thể ép buộc quá đà, chỉ cần không cự tuyệt đã là tốt rồi. Vì để sau này có thể được hắn dẫn ra ngoài, nàng hết sức kiềm chế ý nghĩ yêu cầu Phong Lư đưa đi dạo đường phố buổi tối, biểu hiện hết sức ngoan ngoãn.

Khi hai người về đến Tứ Tĩnh Cư thì đã là canh hai, Phong Lư đến thư phòng, Thanh Hề bị Lâm Lang ép buộc nên phải uống một chén canh hỗ trợ tiêu hóa, cảm phiền sách ngồi đọc, nhưng tâm tư không ở trang sách, mà nằm trọn ở nồi nước lẩu của Đức Bảo Cư.

Sau đó Phong Lư về phòng, Thanh Hề ra sức hầu hạ Phong Lư, khiến Phong Lư nhìn đáng vẻ giáo hoạt trẻ con của nàng mà muốn bật cười, nhưng dù thế nào lòng cũng rất khoan khoái. Vận động một mình sao thích thú bằng hai bên cùng phối hợp, Phong Lư nhớ tới cảm giác khi chân Thanh Hề quần lên hông hắn, tâm tư lại co giật.

Thanh Hề ăn uống toàn đồ tốt, da thịt trắng nõn, trơn mượt như lụa, ngực nở eo thon, cả người mềm mại không xương, vừa chạm vào là ham muốn, chôn đào nguyên cũng giữ gìn rất tốt, chặt chẽ âm áp. Phong Lư tinh tế hôn lưng Thanh Hề, nằm lên nàng, ân ái từng hồi.

Chuyện ngày hôm sau không cần nói cũng biết, Thanh Hề lại đi thỉnh an muội.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tình tỷ muội

Viên mạp kể tai Thái phu nhân nói nhỏ, “Nghe nói tối hôm qua Quốc công gia dẫn phu nhân ra khỏi phủ.”

Thái phu nhân nghe mà giật mình kinh ngạc, “Đội lắt nữa Thanh Hề đến đây ta hỏi con bé.”

Ăn cơm xong Phong Lư trở về Tứ Tĩnh Cư, Thanh Hề không giấu được liên kể hết với Thái phu nhân. Đây cũng là nguyên nhân khiến Thái phu nhân thương yêu nàng, nàng không bao giờ giấu diếm bà chuyện gì.

“Mẹ, tối hôm qua Quốc công gia dẫn con đến Đức Bảo Cư ăn lẩu dê, trời ơi, thịt dê ở đó thật quá tươi ngon. Con định mua một phần về cho mẹ, nhưng Quốc công gia nói thịt dê đó phải ăn khi vừa xẻ thịt con dê, để qua một đêm sẽ chẳng còn mùi vị gì, thế nên con đành thôi, nếu có ngày nào đó mẹ đi cùng bọn con đến đó ăn thì tốt.” Thanh Hề nhớ tới nồi lẩu dê lại nuốt nước miếng.

“Đức Bảo Cư vẫn còn sao?” Thái phu nhân có chút kinh ngạc.

Thanh Hề nghe Thái phu nhân nói thế, cũng ngạc nhiên: “Mẹ cũng từng đến Đức Bảo Cư sao?”

Thái phu nhân cười cười, nhớ lại kỉ niệm ngọt ngào, “Khi ta mang bầu lão Đại, bị ốm nghén không ăn uống được gì, cha chồng con lo lắng quá bèn lên dẫn ta ra khỏi phủ đến các nhà hàng nổi danh nhất kinh thành, bằng không đã chẳng sinh ra được lão Đại khỏe mạnh như thế.”

“Cha chồng thật là yêu thương mẹ.” Thanh Hề hâm mộ nói.

Thái phu nhân nhớ tới quá khứ ngọt ngào, tất nhiên cao hứng, “Xem ra lão Đại rất giống cha.”

Nói đến ăn uống, hai mẹ con liền ríu rít như trẻ con, Thái phu nhân kể cho Thanh Hề nghe rất nhiều nhà hàng nổi tiếng ở kinh thành, nào là vịt bát bảo của Thiên Bảo Trai, vây cá phi thủy của Linh Lung Các, bánh bao nhân ngọc của Vua Bánh Bao, v.v ...

Đến giao thừa, Thái phu nhân còn đặt Giang Nam Xuân mang một bàn tiệc đến phủ, để các con cháu ăn cho biết.

Giao thừa, Đỗ Tình Lam trở lại từ Định Viễn Bá Phủ, thân là con cháu Quốc công phủ, về nhà chồng đón giao thừa là chuyện nghĩa vụ, tuy cô ấy không tình nguyện, nhưng mẫu thân cô ấy ra lệnh nên phải về.

Giao thừa đó quả thật không vui vẻ chút nào, Đỗ Tình Lam oán khí đầy bụng không có chỗ phát tiết nên mặt lúc nào cũng nặng hơn đeo đá, nói câu nào cũng khiến người khác mất hết hứng. Nhà họ sống gió bão giông, những người khác sao có tâm trạng vui vẻ.

Duy chỉ có bọn trẻ con vô tư là vui vẻ, Thái phu nhân ôm Uyển Thư Nhi chơi đùa, dỗ cô bé ăn, cô bé vẫn còn nhỏ, nói chưa nên câu, lại khiến Thái phu nhân nở nụ cười.

Thanh Hề nhìn Uyển Thư Nhi say mê, nếu nàng có con, không biết đứa bé sẽ trông như thế nào, liệu có khả năng còn khả ái hoạt bát hơn Uyển Thư Nhi, Thái phu nhân nhất định sẽ coi như báu vật trong nhà.

Dáng vẻ thất thần khi Thanh Hề nhìn Uyển Thư Nhi tất nhiên lọt vào mắt Phong Lưu, qua tháng chín Thanh Hề sẽ tròn mười tám tuổi.

Giao thừa năm đó, không chỉ có Quốc công phủ không vui, trong một gian khách điểm ở Tế Nam xa xôi, cũng có người đang đón giao thừa lạnh lẽo.

Ngoài cửa sổ tuyết rơi trắng trời, thờ ra khói, cháu gái họ xa của Thái phu nhân Tề Quốc công phủ, cô chị họ của Thanh Hề là Minh Ngọc Nhi đang nằm trên giường ho khan từng hồi, a hoàn Khả Nhân lo lắng đứng bên giường.

“Tiểu thư, cô có ổn không, sao cô không uống thuốc, nô tỳ đã bảo tiểu nhị mang thêm một chậu than vào đây mà hắt từ chối, giờ vẫn không chịu mang.” Khả Nhân oán hận tên tiểu nhị thấy người ít tiền là bỏ mặt.

Minh Ngọc Nhi lần này vào kinh là vì mùa xuân tham gia kỳ tuyển nữ quan. Năm đó tổ phụ cô ấy ủng hộ nhằm ứng cử viên cho vị trí thái tử, tân hoàng đăng cơ không bao lâu thì bị vạch tội bãi chức xét nhà, cả nhà họ Minh không ngóc lên được, phải về quê sống dựa mảnh đất cằn, cuộc sống cầm y ngọc thực trở thành dĩ vãng.

Lần này vào kinh khó khăn lắm mới gom góp đủ tiền lộ phí, Minh Ngọc Nhi đi cùng một người họ hàng cũng vào kinh có việc. Người họ hàng kia tuy là trưởng bối nhưng cũng chẳng phải ruột thịt, thế nên không thể quan tâm chăm sóc Minh Ngọc Nhi. Đến Tế Nam, gặp cơn bão tuyết, Minh Ngọc Nhi bị cảm lạnh, ốm liệt giường, đoàn người không thể dừng lại ở Tế Nam. Minh Ngọc Nhi đành ở lại một căn phòng nhỏ trong nhà trọ Duyệt Lai.

“Đang lúc tết nhất, tiểu nhị bận rộn không hầu hạ chu toàn, người mang áo khoác của ta ra đây cho ta khoác.” Minh Ngọc Nhi sai a hoàn, lại nhìn gương mặt tiểu tỳ của Khả Nhân, đau lòng nói: “Mấy ngày nay khiến người phải vất vả, đang lúc năm mới lại phải theo ta chịu khổ bơ vơ.”

“Tiểu thư nói gì vậy, Khả Nhân phải hầu hạ tiểu thư. Chờ chúng ta đến được Quốc công phủ là ổn thôi, nghe nói lão phu nhân rất hiền hậu, lại yêu thương tiểu thư.” Khả Nhân an ủi Minh Ngọc Nhi.

Minh Ngọc Nhi chỉ cười mà không nói gì, cô ấy biết tính bà di, hiền hậu vô cùng, nhưng người mà bà di yêu thương nhất là cô em họ Thanh Hề, vấn đề ở chỗ trước giờ cô em họ Thanh Hề nhìn cô ấy không vừa mắt, cảm thấy cô ấy chia sẻ tình yêu thương của bà di, vì thế bà di không còn cách nào khác là đưa cô ấy về Giang Nam, dù hàng năm có gửi quà đầy đủ, nhưng không mời đến kinh thành, Minh Ngọc Nhi sao có thể không biết nguyên nhân.

“Tiểu thư, tuyết càng lúc càng rơi nhiều, chỉ tại Khả Nhân vô dụng, khiến tiểu thư phải chịu khổ lúc tết nhất.” Khả Nhân đau lòng nhìn tiểu thư nhà mình.

Minh Ngọc Nhi đang an ủi Khả Nhân, lại nghe thấy tiếng người lao xao ngoài cửa.

“Đề nô tỳ ra xem.” Khả Nhân kéo chăn cho Minh Ngọc Nhi.

Không lâu sau Minh Ngọc Nhi nghe thấy tiếng chân giẫm lên tuyết, không chỉ có Khả Nhân.

“Tiểu thư, cô nhìn xem ai tới đây.” Giọng Khả Nhân tràn ngập vui sướng.

Minh Ngọc Nhi mở to mắt nhìn người bước vào, là một cô nương mười bảy mười tám tuổi, xinh đẹp quyến rũ, nhìn rất quen, nhưng không thể nhớ ra, “Cô là...”

“Nô tỳ Thôi Xán, xin thỉnh an biểu tiểu thư.”

“Thôi Xán!” Minh Ngọc Nhi nhớ ra ngay lập tức, “Người là Thôi Xán hầu hạ di.” Năm Minh Ngọc Nhi mười tuổi từng đến Quốc công phủ ở một thời gian, vẫn nhớ một số chuyện, Thôi Xán lúc ấy là người hầu của Thái phu nhân, nhưng khi đó mới chỉ là một tiểu nha đầu.

“Trí nhớ biểu tiểu thư thật tốt, hiện tại nô tỳ là người hầu của phu nhân Quốc công.” Thôi Xán trả lời.

Minh Ngọc Nhi vừa nghe Thôi Xán nói là người hầu của Thanh Hề liền ngăn người, nhưng hồi phục tinh thần rất nhanh, “Đang lúc tuyết rơi, lại là năm mới, sao người lại tới đây?” Minh Ngọc Nhi sai Khả Nhân lấy ghế mời Thôi Xán ngồi, chống vào vách tường cố gắng ngồi dậy, Thôi Xán nhanh chóng

tiến tới đỡ Minh Ngọc Nhi, kéo chân cho cô ấy, sau đó đành ngồi ở cuối giường Minh Ngọc Nhi.

“Thư của biểu tiểu thư đã đến mấy ngày trước, Thái phu nhân và phu nhân đều vô cùng cao hứng, luôn ngóng trông tiểu thư, phu nhân vốn nôn nóng, thấy đến tết tuyết rơi nhiều, sợ biểu tiểu thư đi đường không người chiếu cố, sai Bạch quân sự và nô tỳ đi đón tiểu thư. Nô tỳ và Bạch quân sự sợ đi qua tiểu thư mà không biết, thấy trạm dừng chân đều hỏi, hôm qua đến Tề Nam, hỏi từng nhà trọ một, đến giờ mới hỏi được chỗ ở của biểu tiểu thư.” Thôi Xán nhanh mồm nhanh miệng, chỉ mấy câu liền kể hết.

“Bạch quân sự đâu?” Minh Ngọc Nhi chỉ thấy có một mình Thôi Xán.

“Nô tỳ và Bạch quân sự tách ra hỏi thăm cho nhanh, xem ra nô tỳ may mắn, tìm thấy biểu tiểu thư trước, để nô tỳ sai tiểu nhị đến nhà trọ Long Thịnh xem Bạch quân sự về chưa, chưa thì nhắn lại cho hân một tin.” Thôi Xán nói xong liền đứng lên, “Biểu tiểu thư ở đây chật chội quá, vốn nên mời cô đến nhà trọ Long Thịnh, nhưng nô tỳ xem biểu tiểu thư đang mệt không thích hợp di chuyển, để nô tỳ nhân nhóm Bạch quân sự chuyển đến đây.”

Minh Ngọc Nhi thăm nghĩ Thôi Xán nhạy bén, làm việc cẩn thận, không hổ là người mà Thái phu nhân tặng cho Thanh Hề, “Thật làm phiền tỷ tỷ.”

“Nô tỳ không dám, biểu tiểu thư gọi nô tỳ Thôi Xán là được rồi.” Thôi Xán từ chối.

Khả Nhân tiễn Thôi Xán ra ngoài, quay vào nói với Minh Ngọc Nhi: “Xem ra tiểu thư cả nghĩ quá rồi, phu nhân Quốc công nghĩ rất chu đáo mà.”

Minh Ngọc Nhi cũng cho rằng bản thân cả nghĩ, dù sao Thanh Hề cũng đã trưởng thành, đã là phụ nữ có chồng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ừm, hôm nay không bán thịt nữa, Đình Trục ca ca trách tôi, nói Thanh Hề mệt cả người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Lòng hiếu thảo 1

Sau một hồi, Thôi Xán dẫn hai bà già và bốn tiểu nha đầu vào, theo sau là mấy sai vặt và hậu vệ, lại sai chường quày đổi phòng, dọn xếp cho cả đoàn. Không bao lâu Minh Ngọc Nhi được chuẩn bị cả chậu than, cả nước ấm, không phải chịu cảnh tủi cực nữa.

Bạch quân sự nhận được tin nhắn cũng đã đến, thỉnh an Minh Ngọc Nhi, nhưng ông ấy là đàn ông không tiện ngồi trong phòng tiểu thư, ngồi một lát liền đi thu xếp mọi chuyện.

Sở dĩ Thanh Hề phái Thôi Xán đi làm chuyện này, thứ nhất là cô ấy đã từng gặp Minh Ngọc Nhi, thứ hai cô ấy rất khôn khéo lanh lợi. Quả nhiên, phòng trọ xập xệ được cô ấy cho người thu dọn chỉ một lát liền sạch sẽ tinh tươm, Thôi Xán còn cùng hầu gái cắt hình dán để dán lên cửa sổ trang trí, ngoài ra còn dán cả lên lồng đèn, giấy đỏ khiến không gian cũng mang ít nhiều không khí Tết.

Bên ngoài có người mang thức ăn đến, hai bà già bận rộn chuẩn bị, mụ nhà bếp nấu sủi cảo, Bạch quân sự đến Khánh Phong Lâu của Tề Nam đặt hai bàn tiệc rượu, mỗi bàn tám lượng bạc, số tiền đó là khi lên đường, phu nhân Quốc công thưởng riêng để ăn tết.

Mỗi bàn tám lượng bạc thật sự là ghê gớm lắm, son hào hải vị có cả. Tám món rau, tám món nguội, mười sáu món ăn nóng, tám món điểm tâm, còn có tám loại trái cây, bày ra đầy một phòng, không thấy chút lạnh lẽo nào của bão tuyết bên ngoài nữa.

Minh Ngọc Nhi dù đang có bệnh, nhưng chắc vì không khí nhộn nhịp vực tinh thần lên, ăn được một chén tổ yến hấp đường phèn và hai miếng bánh sữa.

Dùng cơm tất niên xong, Bạch quân sự cùng hầu gái và sai vặt đốt pháo hoa trong sân, vừa vui vẻ vừa náo nhiệt, đang là ngày tết lại ở ngoài phủ, mọi người cũng buông thả hơn một chút, hầu gái và sai vặt trêu đùa đuổi nhau, khiến người khác cũng thấy lòng ấm áp dễ chịu.

Sau đó Thôi Xán và Khả Nhân hầu hạ Minh Ngọc Nhi đi ngủ.

Ngày hôm sau Thôi Xán thưa với Minh Ngọc Nhi: “Biểu tiểu thư chưa được khoẻ, nô tỳ đã hỏi Bạch quân sự rồi, không nên di chuyển, trước hết cứ ở lại Tề Nam mời đại phu chữa cho hết bệnh rồi lên đường, không việc gì phải gấp gáp cả. Nô tỳ nghĩ nên phái một hộ vệ về kinh báo tin cho Thái phu nhân và phu nhân trước.”

“Nhờ có người an bài thỏa đáng.” Minh Ngọc Nhi sao có thể không đồng ý.

Có thể là do tâm trạng khác trước, Minh Ngọc Nhi không cần lo lắng thái độ của Thanh Hề, bệnh tình thuyên giảm rất nhanh, chỉ mười ngày đã xuống giường được. Lúc này cũng là lúc thư của Thanh Hề đến nơi.

Minh Ngọc Nhi đọc thư, lòng thả lỏng hơn rất nhiều, sắc mặt vui mừng không thể che giấu.

“Tiểu thư, phu nhân Quốc công viết gì trong thư vậy?” Khả Nhân hiếu kỳ hỏi.

“Phu nhân Quốc công nói ta tập trung dưỡng bệnh cho tốt, phu nhân đã hỏi rõ ràng, tuyền nữ quan là đầu tháng tư, chúng ta không cần vội, cô ấy phải thêm người hầu đến đây, còn nói Quốc công gia có một thuộc hạ cũ ở Tế Nam, đã gửi thư nhờ người đó mời đại phu có tiếng tăm cho ta.”

Ngoài ra Thanh Hề còn phải đến cho Minh Ngọc Nhi một xe ngựa, sợ cô ấy lên kinh ngồi xe cũ lại mệt nhọc sinh bệnh.

Quả nhiên đến buổi chiều hôm đó, phu nhân của người thuộc hạ cũ của Quốc công gia tìm đến, thân phận không tầm thường, là phu nhân Tuần phủ Sơn Đông. Về phần Tuần phủ đại nhân, bởi vì người đến là biểu tiểu thư của Quốc công phủ, ông ấy là đàn ông đến không tiện, thế nên để cho vợ mình đi thay. Vị phu nhân đó đi cùng một đại phu, nói chuyện với Minh Ngọc Nhi một lúc bà ấy mới đi.

Khi Minh Ngọc Nhi đến kinh thành đã là tháng hai.

Tạm thời không nhắc đến chuyện đó nữa, giờ sẽ nói đến chuyện ở Quốc công phủ.

Đầu tháng ba là lúc khách khứa qua lại, thăm hỏi nhiều. Ngày hôm đó, có một người là quan đồng liêu với Tam gia Phong Nhạc khi nhậm chức ở xa đến kinh thành, Quốc công phủ nhà cao cửa rộng, không thể tự tiện tới cửa, nên chỉ để lại bái thiếp và ít quà quê.

Quà là một sọt cam quýt, đề rõ là gửi cho Tam phu nhân.

Người nhận quà liền chuyển đến phòng Đỗ Tinh Lam, Đỗ Tinh Lam rất kinh ngạc, người quen ở xa nào lại tặng cam quýt, bèn hỏi: “Người tặng quà nói gì?”

“Người đấy không nói gì, chỉ hỏi các vị chủ nhân trong phủ có khỏe không. Còn nói trước giờ phu nhân thích ăn cam quýt, thế nên gửi tặng phu nhân.”

Đỗ Tinh Lam tái mặt, cô ấy chưa từng thích cam quýt, người thích ăn thứ quả chua loét này không phải Hường thị thì còn ai vào đây, nhưng người gửi nói rõ ràng là tặng Tam phu nhân, dễ dàng suy ra rằng khi Phong Nhạc nhậm chức ở xa, đã nói rằng Hường thị là phu nhân, khiến người khác không hề hay biết đến chính thất là Đỗ Tinh Lam.

Thế này thì thật là không còn trời đất gì nữa, chuyện liên quan đến danh phận thế này tất nhiên là Đỗ Tinh Lam không thể bỏ qua.

“Mẹ, con chịu đựng hết nỗi rồi. Hắn dẫn con hồ ly tinh vào nhà cũng bỏ qua đi, lại nói với bạn đồng liêu đó là phu nhân của hắn, hắn đặt con ở đâu chứ, giờ bạn đồng liêu của hắn đến kinh thành, đều gọi Hường thị là phu nhân, vậy con là cái gì, là cái gì ở nhà này, mấy năm nay con vất vả sinh con đẻ cái, không có công lao cũng có khổ lao, sao hắn có thể coi con như chết rồi vậy?”

Đỗ Tinh Lam đã không còn chút đáng về phu nhân cao quý nào, tóc tai bù xù la hét inh ỏi, nói chuyện cũng tuyệt tình, chỉ nói nếu Phong Nhạc không đuổi Hường thị đi, cô ấy sẽ bỏ chồng, nói xong quay đầu về nhà ngoại.

Việc này khiến Thái phu nhân giận đến choáng váng, nằm liệt trên giường hai ngày.

Thanh Hề kể bao nhiêu chuyện cười cũng vô ích, khiến nàng nóng ruột đến mức hai đêm liền thức trắng. Thuốc của Thái phu nhân đều là nàng tự tay thử độ ấm, tự tay hầu hạ bà uống hết mới yên tâm. Thái phu nhân không uống, nàng dỗ dành đủ kiểu, chỉ hai ngày chính bản thân Thanh Hề cũng mệt rã người.

Đến lúc đó Thái phu nhân mới nghĩ cho bản thân một chút, chịu ăn cơm uống thuốc, Thanh Hề mới được thở phào. Thái phu nhân thấy thế liền đuổi nàng đi ngủ.

Đến lúc ăn cơm tối, Thái phu nhân nhìn trái nhìn phải không hề thấy bóng dáng Thanh Hề, sai người vào phòng gọi nàng dậy, người hầu lại nói trong phòng không có người, cho người đến Lan Huân Viện cũng không có. Thanh Hề mất tích khiến Thái phu nhân rất nóng ruột, lật tung cả trong nhà lẫn ngoài vườn đều không tìm thấy người, nếu cứ để thế thì thật đáng lo cho bệnh tình Thái phu nhân. Người già, tính trẻ con, chỉ nói không có Thanh Hề thì không sống được nữa. Lão Tam khiến bà thất vọng, giờ lại đến Thanh Hề mất tích.

Việc này kinh động đến cả bốn người con trai, Phong Nhạc đang phải sám hối trước bài vị tổ tông, ba người còn lại đều đến. Viên mama cũng sốt ruột, bà ấy hiểu rất rõ tầm quan trọng của Thanh Hề đối với Thái phu nhân.

Khi đó lão Quốc công mới quy tiên, Thái phu nhân chỉ muốn chết theo, cả bốn người con trai đều không khuyên được bà, nếu không phải đến ngày giỗ đầu của chị gái Thái phu nhân cũng là phu nhân An Định Hầu, Thái phu nhân phát hiện ra Thanh Hề, thì chỉ sợ Thái phu nhân đã chẳng sống đến ngày hôm nay.

Thanh Hề lúc ấy rất đáng thương, mồ côi mẹ, cha có người mới, trong nhà không có ai quan tâm chiều chuộng, Thanh Hề như một con búp bê bị bỏ rơi nằm một mình trên giường, vú em của nàng vì không ai quản lý nên cũng bỏ mặc, Thái phu nhân nhìn thấy mà đứt ruột đứt gan.

Thái phu nhân thấy thế liền ôm Thanh Hề về Quốc công phủ, nàng chỉ là một bé con ốm yếu nhiều bệnh, Thái phu nhân phải chăm lo cho nàng rất nhiều, nhưng cũng nhờ thế mà Thái phu nhân không có thời gian rảnh để nhớ chồng và nghĩ quần, cũng dần quên chuyện chết theo chồng.

Thanh Hề xinh xắn đáng yêu, Thái phu nhân nâng niu như trân bảo, trẻ con ngây thơ thật thà dễ khiến người khác thương yêu, mỗi dịp đầu năm Thanh Hề

phải về An Định Hầu phủ mấy ngày chính là quãng thời gian Thái phu nhân buồn bực nhất. Bà còn nói như thể bị người khác móc tim, ăn không ngon ngủ không yên, sau đó lại tự đi đón Thanh Hề về mới yên tâm.

Bảo bối trong lòng mất tích, Thái phu nhân lại đang lúc có bệnh, sao có thể không nóng ruột.

Không bao lâu, chợt nghe thấy có tiếng người hô lên, “Tìm thấy rồi, tìm thấy rồi, tìm thấy phu nhân Quốc công rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lòng hiếu thảo 2

Viên mama thăm niệm “A di đà Phật, Phật tổ phù hộ”, rồi nhanh chóng đến trước mặt Thái phu nhân nói: “Tìm thấy phu nhân Quốc công rồi, tìm thấy rồi.”

“Nhanh, nhanh bảo nó vào.” Thái phu nhân mở mắt.

Thanh Hề bị một đám người vây quanh đi vào, nàng thấy Phong Lư, Phong Dương, Phong Cẩm đều có mặt cả, biết là bản thân gặp rắc rối to rồi, nàng thật sự không ngờ Thái phu nhân lại chuyện bé xé ra to như thế, nàng lớn thế này rồi chẳng lẽ lại bốc hơi được sao.

“Mẹ.” Thanh Hề vừa đi vào liền quỳ xuống trước giường Thái phu nhân, “Mẹ, đều tại Thanh Hề không tốt, khiến mẹ phải lo lắng, con vẫn ở trong phủ mà.”

Thái phu nhân cũng không muốn trách tội Thanh Hề, bà nắm chặt tay nàng, “Con muốn ta chết sao?”

“Mẹ.” Thanh Hề òa khóc hừ, vì thương Thái phu nhân.

“Được rồi được rồi, đừng khóc nữa. Mẹ, mẹ nhìn Thanh Hề không phải vẫn rất ỏn ẻ?” Phong Lư lên tiếng ngăn hai mẹ con khóc như chết đi sống lại.

Thái phu nhân cũng biết bản thân mình bé xé ra to, nhưng bà chán nản đã mấy ngày nay, lão Tam càng lúc càng làm chuyện khiến người khác thất vọng, ngay cả sủng thiếp diệt thế cũng làm ra được, người bị bệnh thì yếu lòng, lại đúng lúc người bà thương yêu nhất là Thanh Hề mất tích, sao tránh được cảm giác muốn buông xuôi.

“A, mặt con bị làm sao đây?” Thái phu nhân nhìn mặt Thanh Hề hỏi.

Nghe Thái phu nhân nói, mọi người đồng loạt dồn ánh mắt vào mặt Thanh Hề, vết tím bầm hình ngón tay, như bị người khác véo vào mặt.

“Thế này là thế nào, kẻ nào làm?” Thái phu nhân như khôe lại trong nháy mắt, như thể tinh thần được vực dậy nhờ tình mẫu tử.

Thanh Hề ngượng ngùng che mặt, “Chuyện vặt thôi mà ạ.”

Chuyện quả thật vặt vãnh, chúng ta sẽ quay lại thời điểm Thái phu nhân bảo Thanh Hề đi ngủ.

Thái phu nhân đang bệnh như thế, thử hỏi Thanh Hề làm sao ngủ được, nàng trần trọc một lúc liền ngồi bật dậy, lòng cân nhắc chuyện tặng Thái phu nhân một vui mừng bất ngờ. Vì không muốn ai biết, Thanh Hề mở ngăn tủ của Lâm Lang lấy một bộ quần áo hầu gái, lén lút đi cửa sau đến nhà bếp.

Người đang trực trong nhà bếp là Tôn mama vừa bực mình với đứa con phá gia chi tử ở nhà, đứa con kia dùng tiền mồ hôi nước mắt của bà ấy đi trêu hoa ghẹo nguyệt, Tôn mama sao có thể đề nén, ôm nguyên một bụng bực tức, lại đúng lúc thấy trong nhà bếp có một gương mặt lạ hoắc, xinh đẹp như hồ ly tinh, liền trút hết lửa giận lên.

Thanh Hề mặc quần áo người hầu đến nhà bếp, không có ai nhận ra. Người hầu dưới bếp ít khi được tiếp xúc với chủ nhân, nhìn người qua xiêm y, tất nhiên là không nhận ra Thanh Hề.

“Người là người ở đâu?” Tôn mama quát nạt Thanh Hề.

“Tôi ở Lan Huân Viện, chủ nhân ăn không ngon miệng, tôi định làm ít điểm tâm cho chủ nhân.” Bởi vì Thanh Hề vẫn ăn cơm ở chỗ Thái phu nhân, thế nên Lan Huân Viện không có nhà bếp riêng.

Thanh Hề mới nói đến đó, đã thấy Tôn mama rống lên: “A, cô nương Lâm Lang, Thôi Xán ở Lan Huân Viện ta đều biết cả, không tới lượt con hầu như người nịnh bợ chủ nhân. Phủ ta có quy định, không phận sự không được nịnh bợ chủ nhân, ta thấy người giống bọn yêu tinh, có phải muốn nịnh bợ Quốc công gia, rồi muốn trèo lên giường của ngài?” Tôn mama giờ tay véo mặt Thanh Hề, còn nghiêng răng nghiêng lợi rít lên, “Người cứ mơ đi, không tự nhìn lại

bản thân mình, có xách giày cho phu nhân Quốc công cũng không xứng.”

Thanh Hề bị Tôn mama véo mặt, đau quá hét văng lên.

Quản sự nhà bếp Lưu mama nghe tiếng hét đi vào, vừa thấy Thanh Hề liền vỗ đùi nói “Hồngбет rồi”. “Tôn mama người mau buông tay, mau buông tay cho ta.” Lưu mama vội chạy tới gỡ tay Tôn mama.

Sau đó Lưu mama ôm lấy Thanh Hề khóc ròng: “Ôi, phu nhân của tôi, phu nhân của tôi ơi...”

Lúc đó mọi người mới nhận ra, người mặc quần áo hầu gái này chính là phu nhân Quốc công.

Tôn mama nhận ra bản thân gây họa, quý sụp xuống, vừa tự véo tai vừa tự tát, chẳng mấy chốc mặt mũi đỏ lừ.

Thanh Hề hết đau tinh thần cũng hồi phục lại, thấy bà ấy như thế thì mềm lòng, “Được rồi được rồi, đừng tay đi, sau này không được đối xử với người hầu như thế, Lưu mama người phải quản lý mụ ta thật tốt, sao lại để một người hung hãn như thế trong phủ.”

Dàn xếp xong, Thanh Hề bắt người ở nhà bếp không được tiết lộ sự có mặt của nàng, bắt chấp vết đau trên mặt, kéo Lưu mama đòi học cách làm sủi cảo.

Thái phu nhân rất thích ăn sủi cảo.

Nhưng làm sủi cảo thật vừa khó vừa phức tạp, đầu tiên phải nhồi bột, rồi cán mỏng. Thanh Hề tay yếu không nhồi được, phải người mạnh tay như Tôn mama mới làm được, cuối cùng để mụ ta làm coi như chuộc lỗi. Làm xong Thanh Hề nhồi thêm hai lần coi như bản thân đã cố gắng.

Nhân sủi cảo là Thanh Hề tự tay chọn, nhân chỉ có củ sen và củ mã đề, thanh ngọt lại nhẹ nhàng khoan khoái, nhất định Thái phu nhân sẽ thích.

Đến phần gói bánh, sau khi gói hồng hai ba chục cái, cuối cùng Thanh Hề cũng gói được những cái sủi cảo đạt yêu cầu, khi luộc sẽ không bị nứt vỡ.

Vì lẽ đó mà Thanh Hề mất tích một lúc lâu.

Về vết thương trên mặt, Thanh Hề không có tâm trạng để ý, hết đau là quên, giờ Thái phu nhân nhắc mới nhớ ra.

Thái phu nhân lại truy hỏi, bảo bối mà bà ngâm trong miệng còn sợ tan giờ bị thương, tất nhiên phải hỏi cho rõ ràng. Phong Lưu đứng gần đó không lên tiếng, nhưng cũng rất muốn biết chân tướng. Thanh Hề đành phải kể lại qua loa, niềm vui bất ngờ thành lo lắng bất ngờ.

Thái phu nhân không nói gì về Tôn mama, nhưng nghe Thanh Hề nói nàng làm sủi cảo cho bà liền vui mừng roi lệ, ôm Thanh Hề nói “Con của ta ơi, con của ta ơi”.

Một phen lo lắng hải hùng cuối cùng cũng êm xuôi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, lục tục rời đi. Khi người hầu dọn cơm, Thái phu nhân giữ Phong Lưu ở lại ăn cùng, có lẽ là do lo lắng hải hùng lâu khiến bụng đói, hoặc là do lòng hiếu thảo làm cảm động. Thái phu nhân ăn mười cái sủi cảo, còn bảo người cất lại mai ăn tiếp.

“Sao con không nói tiếng nào lại chạy đến nhà bếp làm sủi cảo, chỗ đầy dao bén lửa nóng, bị thương thì biết làm sao, từ nay về sau không được đến nhà bếp nữa.” Thái phu nhân trách mắng.

“Dạ, tại con thấy mẹ không ăn uống mấy ngày liền, mới nghĩ cách khiến mẹ vui vẻ bất ngờ, không ngờ lại thành lo lắng.” Thanh Hề cười khẽ ăn năn.

Thái phu nhân xoa xoa mặt Thanh Hề, “May không xước da, nếu không ta sẽ đánh chết mụ Tôn kia.”

Nhờ có việc đó, Thái phu nhân như quên đi sóng gió của vợ chồng Phong Nhạc, bệnh cũng tốt lên nhiều, đại khái là được Thanh Hề chăm sóc hết lòng, Thái phu nhân dần khỏe lại.

Đêm đó Thái phu nhân nhìn Thanh Hề ngủ trước mắt mình mới yên tâm được.

Hai ngày sau, Thái phu nhân thả Thanh Hề đi ra ngoài, kết quả nàng bị Phong Lưu bắt được, giáo huấn một trận nên thân.

Ngày mừng tám, Huệ Trường Công chúa mở tiệc, Thái phu nhân không thể từ chối, bèn dẫn Thanh Hề và hai cháu gái là Hân Thư Nhi, Mi Thư Nhi đi. Uyển Thư Nhi còn nhỏ, lại hay đau ốm giống mẹ, thế nên không đưa đi.

Khách đến dự tiệc không phải hoàng tộc thì cũng là danh gia vọng tộc, các thế gia có mấy trăm năm hưng thịnh, các thi thư cự tộc, đến như Tề Quốc công phủ cũng chưa thể tính là có nền tảng.

Thanh Hề đi theo Thái phu nhân tuy ngôn hành cẩn thận, không làm ra sai lầm nào, nhưng cũng không thể tính là tiến bộ. Mặc dù năm ngoái đã học phép tắc một lần, nhưng cũng chỉ có thể coi là đạt tiêu chuẩn, vẫn thiếu chút duyên dáng.

Không nói gì nhiều, chỉ theo cách cúi chào mà nói thì con gái Quận chúa và con dâu Trung Cẩn Hầu đều hơn hẳn Thanh Hề.

Hoa Nhị thiếu phu nhân cũng rất xinh đẹp, quần áo trang sức đều không mới, nhưng cốt cách thần thái tao nhã ung dung, đó chính là thứ Thanh Hề thua

kém, thể còn chưa hết, mỗi khi cô ấy ngoái đầu hay mỉm cười, ai nấy đều kinh ngạc vì lại có người quyền rũ đến thế, đừng nói đàn ông, Thanh Hề là phụ nữ cũng phải mê mẩn.

Nhưng cũng may Thái phu nhân không chê Thanh Hề, nếu đặt lên bàn cân so sánh, Thanh Hề tuy đẹp nhất, nhưng dáng vẻ phong thái đều thua xa con gái những nhà thư hương kia.

Ngược lại, Hân Thư Nhi mới chín tuổi lại khiến mọi người kinh ngạc. Vì tự ti về xuất thân thấp kém của bản thân, thế nên Nhị phu nhân đặc biệt coi trọng chuyện giáo dưỡng Hân Thư Nhi, mời không ít danh sư kinh thành đến chỉ dạy, khiến Hân Thư Nhi còn nhỏ đã nổi tiếng, dung mạo, phong thái đều vượt trội so với những bé gái cùng lứa. Ngay cả Huệ Trường Công chúa cũng phải khen ngợi Hân Thư Nhi, hai ba lần ám chỉ muốn làm mối Hân Thư Nhi cho cháu trai của Công chúa, nhưng Thái phu nhân không nhận lời.

Hôm nay phu nhân Định Viễn Bá không tới, chỉ có Đại thiếu phu nhân và Nhị thiếu phu nhân nhà họ tới, Thanh Hề vốn tưởng họ sẽ tìm Thái phu nhân và nàng vẫn tới, nhưng khi thấy Thái phu nhân họ lại tươi cười, luôn miệng nói Đỗ Tĩnh Lam không hiểu chuyện, Thái phu nhân đừng trách.

Thanh Hề thầm bắn khoăn, nhưng rất nhanh sau đó liền hiểu ra, con gái lấy chồng như bát nước hắt đi, Đỗ Tĩnh Lam lại cứ tưởng bản thân vẫn là mình châu trên tay cha mẹ, cô tiểu muội thân yêu của anh trai chị dâu. Nghĩ đến đó, Thanh Hề không khỏi nghĩ đến thái độ của người nhà khi mình bị đưa đến Từ Ân Tự rồi bị chồng bỏ, cảm thấy sự đồng tình dành cho Đỗ Tĩnh Lam như thêm mấy phần.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cứu vãn 1

Đến lúc hồi phủ, Thanh Hề quần quít muốn ngồi cùng xe với Thái phu nhân, lòng thầm suy nghĩ nên nói chuyện hộ Đỗ Tĩnh Lam như thế nào.

“Thế nào, nhớ Đỗ tỷ tỷ?” Thái phu nhân là người tinh tường, Thanh Hề lại không biết che giấu tâm tư, sao bà có thể không nhìn ra.

“Mẹ, chẳng lẽ cứ để mặc Đỗ tỷ tỷ và Tam ca như vậy?”

“Không để mặc thì như thế nào bây giờ, con bé không chịu đổi tính, dù ta có dùng vũ lực ép lão Tam phải quay về với nó, sớm muộn gì cũng lại có chuyện thôi, nó không đáng để ta làm tổn thương lão Tam. Nếu bản thân nó không chịu hiểu, con hãy coi như không có người này.”

“Nghe nói lúc trước mẹ không đồng ý hôn sự của Tam ca với Đỗ tỷ tỷ, là Hà di nương, mẹ để Tam ca trước khi chết còn quỳ xuống cầu xin mẹ quyết định thế, có đúng không ạ?” Thanh Hề bỗng nhiên đổi đề tài, cười hi hi ngồi sát vào Thái phu nhân.

Nói đến chuyện này, Thái phu nhân liền không thể không nhắc ý dự đoán của bản thân, nhưng Hà di nương kia tầm nhìn hạn hẹp, một mực nghĩ rằng cưới cho con trai mình một người vợ thiên kim quyền quý là tốt nhất.

“Nha đầu này, con lại định nịnh nọt gì?” Thái phu nhân cười đánh yêu Thanh Hề.

“Con nào có ý đó, nhưng nói thế nào cũng là Hà di nương phò thác trước lúc lâm chung, trong lòng mẹ có dự tính khác sao?” Hà di nương là hầu gái của Thái phu nhân, khi Thái phu nhân mang bầu được lão Quốc công ưu ái, sau đó Hà di nương hầu hạ chu toàn, nên quan hệ giữa hai người vẫn tốt đẹp ổn thỏa.

“Đạo này con thông minh ra rồi đấy.” Thái phu nhân cười nói.

“Người ngu nghĩ ngàn điều tất có một điều hay mà mẹ.” Thanh Hề không tiếc hạ thấp bản thân.

“Con đúng là mặt dày. Nếu con cảm thấy Đỗ tỷ tỷ của con vẫn còn khả năng tính ngộ thì tự đi mà khuyên bảo nó một hai câu, ta chịu đựng thế là đủ rồi.”

Thanh Hề thấy Thái phu nhân có vẻ mệt mỏi, không nhắc lại chuyện đó nữa, lại nói chuyện khác: “Mẹ, phu nhân của thế tử Trung Càn Hầu đúng là không tầm thường, tuy không quá xinh đẹp, nhưng lại thu hút tất cả ánh mắt, bình thường hay nghe mọi người kể về cô ấy, hôm nay gặp mới thấy quả nhiên không tầm thường.”

Thái phu nhân khẽ véo má Thanh Hề, “Con cũng biết hâm mộ cơ đấy, ngày bé đã mời cho con biết bao thầy giáo, bao nhiêu mama, toàn là bị con chọc tức nên bỏ đi, giờ lại hâm mộ người khác thanh cao quý phái.”

Thanh Hề xụ mặt, “Tại trước kia con chưa hiểu chuyện.”

“Con không cần hâm mộ cô ấy, đây là con chưa từng được nhìn thấy mẹ con, khi phụ thân con gặp mẫu thân con lần đầu, mắt còn không dời ra được.”

Thái phu nhân nhớ tới chuyện cũ, “Chỉ tiếc...”

Chỉ tiếc mẫu thân nàng hiếm hoi khó sinh.

Chuyện đau lòng thế tất nhiên phải kiếm một đề tài khác để nói, Thanh Hề vội nói: “Nếu giờ con học liệu còn kịp không?”

“Không phải năm ngoái mới mời cho con hai vị mama sao?”

“Nhưng hai mama kia dạy cứng nhắc khô khan, chả khác gì người gỗ, không biết Hoa nhi thiếu phu nhân học lễ nghi ở đâu?” Thanh Hề làm nũng với Thái phu nhân, “Hay cứ nói là mời về dạy cho Mi Thư Nhi được không ạ?”

Thái phu nhân nào có thể từ chối, “Biết rồi, lần này sẽ tìm cho con một người thầy tốt.”

Có những việc đã quyết định thì không thể chần chừ, Thanh Hề thăm dò được ý tứ của Thái phu nhân xong, hôm sau liền đến Định Viễn Bá phủ.

Phu nhân Định Viễn Bá đang bệnh không thể tiếp khách, thế nên người ra gặp Thanh Hề là Đại thiếu phu nhân và Nhị thiếu phu nhân nhà họ.

“Thật xin lỗi, mẫu thân lao tâm vì chuyện của Ngũ muội nên ngã bệnh.” Đại thiếu phu nhân Cung thị xin lỗi Thanh Hề.

Thanh Hề nghe thế tất nhiên là an ủi, “Không biết có giúp gì được chẳng, năm ngoái sơn trang trên núi có gửi được liệu đến phủ tôi, chất lượng rất tốt, tôi về phủ sẽ phải người mang sang đây.” Tuy Thanh Hề nói thế nhưng thái độ của Đại thiếu phu nhân vẫn khiến nàng không thoải mái, nhưng có vẻ là phu nhân Định Viễn Bá đã nhún nhường rồi.

“VẬY ĐA TẠ PHU NHÂN, KHÔNG BIẾT HÔM NAY PHU NHÂN TỚI...”

“Hai ngày nữa mẫu thân muốn đưa cả nhà đến sơn trang có suối nước nóng, Đỗ tỷ tỷ vẫn thích nơi đó, thế nên tôi đặc biệt đến mời.” Thanh Hề giả vờ giả vịt không chịu nói mục đích chính.

“À, tôi cũng nghe Ngũ muội muội nói sơn trang đó của quý phủ rất tuyệt.” Nhị thiếu phu nhân lên tiếng, quay đầu sai người hầu đi mời Đỗ Tĩnh Lam.

Đại thiếu phu nhân liếc mắt nhìn Nhị thiếu phu nhân, đại khái là có chút bất mãn, “Chỉ sợ Tĩnh Lam chưa chắc đã chịu đi. Kỳ thật cũng không dám giấu phu nhân Quốc công, lần này Tĩnh Lam trở về liền gào thét muốn bỏ chồng, mẫu thân vì giận quá mà ngã bệnh, não loạn đã lâu vậy mà không thấy Tam gia có phản ứng gì, có lẽ đã muốn xa cách với Tĩnh Lam nhà tôi.”

Nhị thiếu phu nhân nghe Đại thiếu phu nhân bịa đặt há hốc mồm, lại bị Đại thiếu phu nhân lên tiếng chặn trước: “Khi mới nghe xong mẫu thân vốn định đến quý phủ, chúng tôi khuyên mãi, đang đầu năm, làm rùm beng lên mất mặt cả hai nhà. Tuy là như thế, nhưng cũng không thể để em gái nhà tôi bị người khác ức hiếp, nhà tôi cũng chỉ sợ Tam gia không gánh được mấy tiếng ‘sùng thiếp diệt thế’.” Thanh Hề bái phục khả năng lấy hơi của Đại thiếu phu nhân, nói một hơi dài không cần ngừng.

Nếu thật muốn bỏ chồng bỏ vợ, việc gì phải uy hiếp người khác chuyện thanh danh này nọ, chỉ sợ Định Viễn Bá phủ cũng không đỡ nổi chuyện con gái bỏ chồng, nhưng vẫn muốn giữ thể diện. Thanh Hề cười, “Tôi không quyết định chuyện của Tam thúc được, hôm nay tới đây chỉ muốn mời Đỗ tỷ tỷ đến sơn trang giải sầu. Nhưng lòng tôi cũng hiểu hai vị thiếu phu nhân đều lo nghĩ cho Đỗ tỷ tỷ, kỳ thật mẫu thân cũng rất thương Đỗ tỷ tỷ, thế nên mới bảo tôi tới mời.”

Cung thị thấy Thanh Hề ôn hòa mềm mỏng, không tỏ thái độ cứng rắn nữa.

Chợt nghe thấy tiếng Đỗ Tĩnh Lam, “Ta không quay về.”

Ngay giây phút đó, không khí trong phòng như đông cứng lại, Cung thị và Nhị thiếu phu nhân Hoàng thị thảm oán Đỗ Tĩnh Lam không hiểu chuyện, phu nhân Quốc công đã đích thân tới đón, hai cô ấy cũng phải dùng hết lời lẽ để giữ thể diện, cho Đỗ Tĩnh Lam có bậc thang mà đặt chân, ai ngờ Đỗ Tĩnh Lam lại cứng đầu thế.

“Đỗ tỷ tỷ, nhớ chị muốn chết.” Cũng may Thanh Hề da mặt dày, cười đứng dậy đi tới ôm tay Đỗ Tĩnh Lam.

“Tôi thì không dám, phu nhân Quốc công.” Đỗ Tĩnh Lam dùng sức rút tay mình ra.

“Tĩnh Lam, đừng làm loạn.” Cung thị lên tiếng đe dọa.

“Em làm loạn?” Đỗ Tĩnh Lam trợn mắt lên, “Hai chị dâu ghét cô em chồng này ở trong phủ, ăn của các chị, dùng của các chị phải không. Đừng nói cha mẹ vẫn còn, cho dù, hừ, em cũng không phiền các chị lo lắng, dù có bỏ chồng em vẫn còn hồi môn, không phiền đến các chị.”

“Cô... cô nói gì?” Cung thị tức giận đến phát run.

Nhìn cảnh đó, Thanh Hề liền hiểu tình hình trong Định Viễn Bá phủ, lòng thầm nghĩ nếu Đỗ Tĩnh Lam không chịu đổi tính, đừng nói Quốc công phủ, chỉ sợ chính nhà mẹ đẻ cô ấy cũng không chịu chứa chấp.

Đỗ Tĩnh Lam nhìn thái độ Cung thị cũng biết bản thân quá lời rồi, đang ăn nhờ ở đậu, không thể ương bướng quá, lòng cũng hối hận.

“Đỗ tỷ tỷ, không phải chị thường nói hoa mai quý phủ nở rất đẹp sao, hôm nay là lần đầu tiên em tới, chị dẫn em đi xem được không?”

Đỗ Tình Lam đành phải gật gù đầu, đi ra ngoài.

Thanh Hề chào Cung thị và Hoàng thị, hai người kia vẫn đang lúng túng ngượng ngùng, Đỗ Tình Lam như thế khó trách Tam gia bất hòa.

Thanh Hề đi theo Đỗ Tình Lam, ở chỗ rẽ nhìn thấy hai người đàn ông trẻ tuổi đi tới từ bên trái, chắc là mấy vị công tử của Định Viễn Bá, bèn đi nhanh hơn.

Người tới đúng là con trai trưởng của Định Viễn Bá, chồng của Cung thị tên Đỗ Tử Kỳ. Hắn thoáng nhìn thấy Thanh Hề, chỉ cảm thấy da trắng môi đỏ, mặt hoa da phấn, là một gương mặt chưa từng gặp gỡ, đáng người thốt tha uyển chuyển, người đã đi hương thơm vẫn vương, Đỗ đại gia ngẩn ngơ mất một lúc mới sực tỉnh, tìm người hầu mới biết đó là phu nhân Tề Quốc công.

Lại nói đến chuyện Thanh Hề đi theo Đỗ Tình Lam, Đỗ Tình Lam nhìn mũi nàng đỏ hồng lên vì lạnh, cũng biết nàng vốn sợ lạnh, nếu để nàng cảm lạnh chỉ sợ Thái phu nhân không tha thứ cho cô ấy, liền dừng bước nói: “Ngoài này lạnh, không bằng vào phòng ta ngồi.”

Thanh Hề tất nhiên bằng lòng, nàng đến cũng chẳng phải vì ngắm mai.

Bước vào phòng Thanh Hề nhìn quanh theo bản năng, Đỗ Tình Lam thấy thế cười mai mỉa, “Phu nhân Quốc công không cần nhìn, phòng này đơn sơ không lọt vào mắt của người.”

Thanh Hề không hề nghĩ thế, nghe Đỗ Tình Lam nói mới biết cô ấy không hề hài lòng với căn phòng này. Căn phòng này không phải phòng Đỗ Tình Lam ở khi chưa đi lấy chồng, sau khi cô ấy đưa con về nhà người nhà mới dọn dẹp căn phòng này cho mẹ con cô ấy, đã chẳng rộng rãi gì, lại thêm hai đứa con, chật chội thêm chặt, nhưng nhà Định Viễn Bá nhiều người, cũng chẳng còn cách nào khác.

Người hầu dâng trà lên, Thanh Hề đang nhấp ngụm trà cân nhắc xem phải mở lời thế nào, Đỗ Tình Lam lại lên tiếng, “Trà này chỉ sợ không vừa miệng phu nhân Quốc công.”

Trước giờ Đỗ Tình Lam vẫn hay soi mói móc mỉa vậy, Thanh Hề cố ép bản thân bình tĩnh, “Đỗ tỷ tỷ, em...”

“Cô đừng nói gì hết, ta tuyệt đối không trở về.” Đỗ Tình Lam nói với thái độ đặc biệt kiên quyết, nhưng bề ngoài càng kiên quyết lại càng nói lên thật ra cô ấy đang rất lo lắng. “Cô cũng đừng khuyên ta, cô làm sao hiểu được nỗi khổ của ta. Cô được yêu chiều từ nhỏ, mẹ chồng lại là di ruột, thương yêu cô còn hơn con đẻ, Quốc công gia lại là người hiếu thảo, từng đầy năm, đừng nói là vợ lẽ nàng hầu, cả một con muỗi cái cũng không thấy bóng dáng, cô làm sao hiểu được nỗi khổ của ta.” Nói xong, hai mắt đỏ hoe.

Thanh Hề bị Đỗ Tình Lam mắng bằng những lời lẽ chẳng ra ngô chẳng ra khoai vừa buồn cười vừa tức giận, nhưng vẫn cố nhẫn nại, “Đỗ tỷ tỷ đã nói thế, vậy em cũng không có gì để khuyên. Chờ mọi người đi sơn trang về, tỷ tỷ có thể nhờ trưởng bối trong họ đến chủ trì, xem xét rốt cuộc là định đoạt thế nào. Thái phu nhân xưa nay hiền lành nhân hậu, nếu chị muốn nuôi Hiền Ca Nhi, Mi Thư Nhi, chắc Thái phu nhân sẽ không làm khó dễ, đến khi các cháu cưới gả Quốc công phủ sẽ góp phần. Nếu tỷ tỷ muốn tái giá, Thái phu nhân và Tam thúc chắc sẽ bằng lòng đón Hiền Ca Nhi và Mi Thư Nhi về nuôi.”

Thanh Hề chỉ mới nói thế, liền thấy Đỗ Tình Lam nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Về phần Tam thúc, đằng nào cũng phải có người nâng khăn sửa túi, nếu lần này kiểm tra đánh giá có kết quả tốt sẽ còn được thăng chức, không thể không có chính thất, theo tình hình trước mắt, chắc sẽ phù chính Hường thị.”

Đỗ Tình Lam đứng bật dậy hất tách trà của Thanh Hề xuống đất, nước mất trào ra, chỉ tay ra cửa mắng: “Cô cút, cút đi cho khuất mắt ta.” Thanh Hề nói câu nào như đâm vào tim Đỗ Tình Lam câu ấy. Cô ấy có thể không nghĩ cho bản thân, nhưng Hiền Ca Nhi còn phải cưới vợ, Mi Thư Nhi cũng phải gả chồng, nếu cha mẹ bỏ nhau, hai đứa bé sẽ bị chậm trễ chuyện hôn nhân. Huống chi lại còn nói đến chuyện mà Đỗ Tình Lam cảm thấy khó chấp nhận nhất là phù chính Hường thị, đúng là chết đi còn hơn.

Thanh Hề chậm rãi đứng dậy, ung dung giữ xiêm y, nhấc chân đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Cứu vãn 2

Đỗ Tình Lam mấp máy môi, nhưng chưa kịp nói gì, nha hoàn Thúy Bình đã cuống quýt, đi vội đến quỳ sụp xuống trước mặt Thanh Hề, “Phu nhân Quốc công đại nhân đại lượng, Tam phu nhân là vì quá thương tâm, căng thẳng mới nói lời hồ đồ đó, xin phu nhân thông cảm.” Thúy Bình dập đầu bôm bốp

Thanh Hề nhìn Đỗ Tình Lam, cảm thấy cô ấy còn chẳng bằng một nha hoàn, đã đến nước này còn không chịu đổi tính, ương ngạnh thế thử hỏi được cái

gi.

Đỗ Tình Lam đã hết sự uy phong vừa nãy, cúi mặt xuôi vai, dùng khăn tay lau nước mắt: “Thúy Bình, người không cần phải cầu xin người ta, Quốc công phủ chỉ biết bắt nạt phụ nữ yếu đuối như ta, chiều chuộng đồ hèn mạt kia.”

Thanh Hề bị Đỗ Tình Lam làm cho hết chịu đựng nổi, lạnh lùng trả lời: “Nói như vậy tức là nhà ta có lỗi với Tam đệ muội. Mấy năm nay Thái phu nhân đối với chị thế nào lòng chị tự biết, tuy Thái phu nhân thiên vị ta, nhưng cũng chưa từng bạc đãi chị, phạm là trong phủ có thứ gì, rồi thì nhà nào cũng có phần, ta đã khi nào tranh hết phần của chị. Khi chị sinh Hiên Ca Nhi thai vị bị lệch, nếu không phải Thái phu nhân kiên trì dày mặt theo quý nhân trong cung thỉnh mama cho chị, chị cho là chị còn có thể sinh Mi Thụ Nhi sao. Chị thường xuyên lời qua tiếng lại với Tam thúc, nếu không phải Thái phu nhân gây sức ép, hẳn đã sớm nạp thiếp từ khi còn ở trong kinh, sao còn để mặc chị làm loạn cả nhà? Chị mấy lần khiến Thái phu nhân giận đến ngã bệnh, hôm nay bệnh vẫn chưa khỏi đâu, chị không những không nghĩ xem phải hiếu kính mẹ chồng thế nào, ngược lại còn trách móc được cơ đấy.”

Thanh Hề dừng một chút rồi nói tiếp: “Lại nói đến chuyện Hường thị, lòng ai nấy đều rõ ràng, nếu lúc Tam thúc nhậm chức chị đi theo, thử hỏi Hường thị xuất hiện thế nào. Chị ngược đời lắm, không giữ được người đàn ông của mình, lại còn oán hận mẹ chồng. Đừng nói Tam thúc không phải do Thái phu nhân sinh ra, dù là Thái phu nhân sinh ra đi nữa, chẳng lẽ làm mẫu thân lại phải bắt con trai vào phòng con dâu mỗi ngày, chẳng lẽ muốn Thái phu nhân hàng ngày đứng canh trước cửa phòng chị, bắt ép Tam thúc phải vào phòng cùng chị thì mới gọi là không bắt nạt chị?”

Đừng nói Đỗ Tình Lam, Thúy Bình nghe thế cũng phải đỏ mặt.

Đỗ Tình Lam không ngừng khóc, khóc đến khàn cả giọng, nhưng lại không thể phản bác chút gì.

Thanh Hề nhìn Đỗ Tình Lam khóc có vẻ xong rồi, dịu dàng nói: “Thái phu nhân cũng không biết chuyện hôm nay em tới đây, em là vì thấy bà buồn chuyện Tam thúc mà ăn không ngon ngủ không yên, tự quyết định mà tới. Nếu Đỗ tỷ tỷ quả thật muốn bỏ chồng, cứ coi như hôm nay em chưa từng tới.”

Đỗ Tình Lam ghen ngào quay đầu lại, một lúc lâu mới lên tiếng: “Mẫu thân có khỏe không, thỉnh đại phu nào, uống thuốc gì?”

“Lúc này chị mới quan tâm thì có ích lợi gì?” Thanh Hề tức giận sẵng giọng.

Đỗ Tình Lam vẫn khóc không biết mệt, “Ta có biện pháp gì, chẳng lẽ vì chuyện nhậm chức mà Hường thị kia treo đầu cười cổ ta, phu nhân thật sự là ta còn sống sờ sờ đây, vậy mà hắt hủi cô ta là phu nhân, cô bảo ta nhìn đi thế nào. Tam ca của cô là con người không có lương tâm, căn bản không niệm tình ta sinh Hiên Ca Nhi và Mi Thụ Nhi, chỉ biết bênh vực tiện nhân kia.” Đỗ Tình Lam càng nói càng hận, không ngừng gầy vò khăn tay.

Thanh Hề kỳ thật cũng không thích Đỗ Tình Lam, nhưng cũng không thích Hường thị. Chẳng qua nàng là phu nhân Quốc công, trong lòng tự nhiên nghiêng về phía người cũng làm vợ cả là Đỗ Tình Lam, huống chi Thái phu nhân vô cùng buồn bực chuyện này, Thanh Hề mới tự quyết định đi dãn xếp. “Tỷ tỷ nói vậy hẳn là vì được yêu chiều từ nhỏ, phu nhân Định Viễn Bá không dạy chị những chuyện đen tối này, nhưng nhìn đáng về cúi đầu nghe lời của mấy vị di nương thì có thể thấy phu nhân Định Viễn Bá rất có bản lĩnh.” Ý tứ rất rõ ràng, Thanh Hề sẽ không tiếp tục đề tài này nữa.

“Hôm nay em đến chỉ muốn hỏi Đỗ tỷ tỷ có còn muốn về Quốc công phủ nữa không, hay là muốn bỏ chồng?” Thanh Hề hỏi với thái độ rất nghiêm túc.

“Ta, ta...” Đỗ Tình Lam có chút khó quyết định, tuy cô ấy nói như chém đinh chặt sắt, nhưng đáy lòng biết rõ Định Viễn Bá phủ không phải chốn dung thân lâu dài. Hai chị dâu đã bắt đầu oán hận em chồng là Đỗ Tình Lam ăn nhờ ở đậu, quan trọng nhất là bôi nhọ thanh danh gia tộc, sau này con gái họ Đỗ khó đi lấy chồng. Cha mẹ tuổi tác đã cao, một khi song thân đến lúc nhắm mắt xuôi tay, ba mẹ con chỉ sợ phải chịu khổ.

“Lần này ta trở về, chỉ sợ Tam ca của cô càng xem thường ta.” Đỗ Tình Lam cuối cùng cũng nói được một câu thật lòng.

“Vợ chồng với nhau so đo gì chuyện đấy. Đỗ tỷ tỷ không cần lo lắng, theo ý tứ Tam thúc, có lẽ lại muốn đi xa nhậm chức lần nữa. Em nghĩ có hai cách này. Nếu Đỗ tỷ tỷ thật sự không thể chung sống với Tam thúc, vậy để hẳn đưa Hường thị đi nhậm chức, chị cứ ở Quốc công phủ làm Tam phu nhân. Hường thị kia có gây sức ép thế nào cũng chỉ là lẽ mọn, không quấy rầy được đến chị.”

Lời này khiến Đỗ Tình Lam nhủ mảy, chỉ sợ đáy lòng không thể buông bỏ người đàn ông của mình. Thanh Hề xem xét kỹ rồi nói tiếp: “Nếu Đỗ tỷ tỷ vẫn còn muốn cải thiện quan hệ với Tam thúc, đang đúng lúc Hường thị có bầu, em và Thái phu nhân sẽ nói để Hường thị lại kinh thành dưỡng thai, chị và Tam thúc đi nhậm chức. Chờ Hường thị sinh con nghỉ ngơi khỏe lại... đến khi Tam thúc có thể đón đi cùng, thì cũng đã là chuyện một hai năm sau, trong thời gian đó chỉ cần chị chung sống hòa thuận với Tam thúc, Tam thúc tự nhiên sẽ nghiêng về phía chị, Hường thị không còn tạo nổi sóng gió gì, chị thấy thế nào?”

Hai mắt Đỗ Tình Lam sáng lên, biện pháp này rất tốt.

“Đỗ tỷ tỷ thấy có được không?”

Đỗ Tình Lam lau nước mắt, “Cô nói thế nào thì làm như thế là được rồi, nếu không phải tại Hiên Ca Nhi và Mi Thụ Nhi, đừng hòng ta quay về tìm hắt.”

Thanh Hề cũng không vạch trần Đỗ Tình Lam, “Vậy là tốt rồi, nhưng chị vẫn phải đến trước mặt Thái phu nhân nhận lỗi, chị thấy lúc nào được thì về, nhận lỗi với Thái phu nhân rồi chúng ta thương lượng tiếp.”

“Không cần xem xét, cải cách không bằng bạo lực, tôi theo cô về ngay hôm nay.” Đỗ Tình Lam nói xong mới nhận ra bản thân quá gấp gáp, chẳng khác gì tự mình tát mình, bởi vậy đỏ mặt bảo chữa: “Ta cũng rất lo lắng bệnh tình mẫu thân, muốn về để tận hiếu.”

Lần này đến lượt Thanh Hề buồn bực, nếu Đỗ Tình Lam về thế này thì thật lớn chuyện. Giống như thể phu nhân Quốc công đi đón cô ấy, thế nàng còn

mặt mũi nào. Mà nếu không may Đỗ Tình Lam lại trở lại thái độ hằm hè dữ dằn trước kia, chỉ sợ Tam gia Phong Nhạc và Hường thị sẽ hận Thanh Hề thấu xương, đáng lo hơn là sợ Thái phu nhân ghét nàng can thiệp vào chuyện của người khác.

Thanh Hề không nhận lời Đỗ Tình Lam, “Đỗ tỷ tỷ tính cũng được. Nhưng Đỗ tỷ tỷ phải suy nghĩ cho kỹ sẽ sống hòa thuận thế nào, nếu chỉ vì chuyện còn con mà làm loạn nhà loạn cửa bỏ về nhà ngoại rồi đòi bỏ chồng bỏ vợ, thì em không dám khuyên nữa.”

“Cô yên tâm, mấy ngày nay mẹ đã dạy ta không ít, ta sẽ không nông cạn như thế nữa, tất nhiên sẽ không làm khó cô.” Đỗ Tình Lam rất tự tin.

Lại nói Thái phu nhân thấy Đỗ Tình Lam theo Thanh Hề trở về thì vô cùng kinh ngạc, mặc dù bà đã biết chuyện Thanh Hề đến Định Viễn Bá phủ, nhưng không nghĩ được rằng Đỗ Tình Lam sẽ theo Thanh Hề về.

Đến khi chỉ còn hai mẹ con, Thái phu nhân mới tí mỉa hỏi Thanh Hề từ đầu đến cuối.

“Con còn dám nói. Không việc gì phải đi đón nó, sớm muộn gì nó cũng trở về, lần này ta để thế là muốn dạy dỗ nó một lần, nếu không cứ tính tình của nó thế nào cũng có chuyện nữa.” Thái phu nhân chỉ vào trán Thanh Hề

Thanh Hề cười làm nũng, “Con biết. Nhưng để thế người ngoài nhìn vào đánh giá Tam thúc không tốt, tháng hai tới nha môn sẽ khai án đánh giá công tác. Hơn nữa con lo lắng cho bệnh tình của mẹ, Đỗ tỷ tỷ lại là con người trọng sĩ diện, không biết đến ngày tháng năm nào mới chịu suy nghĩ cẩn thận, dù suy nghĩ cẩn thận cũng sợ vẫn khúc mắc, con làm chị em dâu vẫn nên giúp một chút.”

“Được rồi, con nói gì cũng đúng.” Thái phu nhân vuốt vuốt tóc Thanh Hề, “Chỉ sợ lão Tam không cảm kích lòng tốt của con.”

Nói đến đây Thanh Hề lại có chút lo lắng, nàng bèn nói phương án đã nói với Đỗ Tình Lam, Thái phu nhân tương đối tán thành biện pháp thứ hai, Hường thị mang bầu, không thích hợp bốn ba đường dài.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Suối nước nóng

Ngày mười hai, theo lệ Phong Lưu mời Thái phu nhân đi sơn trang có suối nước nóng, Nhị phu nhân ở lại phủ. Vì suối nước nóng không phù hợp với phụ nữ có thai, Tam gia Phong Nhạc bẩm với Thái phu nhân muốn ở lại Quốc công phủ chăm sóc Hường thị, Đỗ Tình Lam tự dẫn Hiên Ca Nhi và Mị Thụ Nhi đi, đỡ phải nhìn thấy đôi nam nữ gây khó chịu, Tứ phu nhân Thương Nhục Văn lại bị bệnh, vì mấy lễ đó lần này tương đối ít người đi.

Vì từ Tết đến giờ Thái phu nhân không được khỏe, thế nên Thanh Hề ngồi cùng xe với bà, để tiện chăm sóc. Ngoài ra còn vì đáy lòng Thanh Hề vẫn e dè chuyện xảy ra trên xe ngựa năm ngoái.

Tuy rằng xưa nay Phong Lưu nghiêm khắc lạnh lùng, nhưng trong chuyện vợ chồng có sở thích rất đa dạng với nhu cầu lớn, Thanh Hề cảm thấy rất sợ hãi Phong Lưu, chỉ sợ xa phu năm ngoái nghe được gì rồi nói lung tung.

Đến sơn trang, Thanh Hề suốt ngày ở bên cạnh Thái phu nhân, hiếm hoi lắm mới chịu dẫn Hiên Ca Nhi và Mị Thụ Nhi đi chơi một chút, Thái phu nhân vài lần bảo Thanh Hề đi thăm Phong Lưu nàng đều không chịu.

Khi Thanh Hề mất tích lần trước, Phong Lưu sau đó tìm nàng giáo huấn, thái độ vô cùng nghiêm khắc, mắng nàng là sao không chịu trưởng thành, chỉ biết khiến người khác phải phiền lòng, tuy rằng chưa từng nhắc tới tội lỗi cũ, nhưng Thanh Hề lại nghe như câu nào cũng ám chỉ ngầm tới việc đó, Thanh Hề nghe mà phát khóc, sau đó giận tránh mặt Phong Lưu.

Lòng Thanh Hề tự cho rằng cả đời này Phong Lưu cũng không tha thứ cho tội lỗi đó của nàng, chẳng qua là nể mặt Thái phu nhân mà nhẫn nại, nếu có một ngày Thái phu nhân nhắm mắt xuôi tay, chỉ sợ hấn sẽ càng ngày càng chán ghét nàng. Về chuyện vợ chồng với Phong Lưu, Thanh Hề cho rằng đơn giản vì hấn là đàn ông. Có những người đàn ông hàng ngày đến kỹ viện, chẳng lẽ vì họ yêu những người kỹ nữ thấp hèn, chẳng qua chỉ là nhu cầu sinh lý thôi.

Kỳ thật đối với Thanh Hề mà nói tội lỗi kia như một cái gai cắm chặt vào tim, có lẽ người khác có thể tha thứ, có thể quên, nhưng bản thân nàng lại không thể tha thứ cho chính mình, đáng tiếc nàng trùng sinh khi sự kiện kia đã phát sinh, nàng không thể sửa đổi. Sau đó mặc dù Phong Cẩm và Thương Nhục Văn bắt nàng uống thuốc vô sinh, nhưng nàng cũng chưa từng oán hận hai người bọn họ, chỉ cảm thấy làm thế là để chuộc lỗi. Bởi vì mấy suy nghĩ đó, thế nên Thanh Hề đặc biệt giận đối với Phong Lưu.

Vì lần này ít người đến sơn trang, Phong Lưu sợ Thái phu nhân buồn, tối nào cũng từ Canh Cẩn Cư đến chỗ Thái phu nhân ăn cơm tối. Về phần Đỗ Tình Lam, Thái phu nhân nói đều là người một nhà, lại ở chung nhiều năm, không cần phải né tránh nhau, thế nên Đỗ Tình Lam cũng đến chỗ Thái phu nhân ăn.

Khi ăn tối Phong Lưu đối xử với Thanh Hề rất thân thiện lạnh nhạt, ngoài lúc trên giường, Phong Lưu đối xử với Thanh Hề hoặc là nghiêm khắc giáo huấn, hoặc là thân thiện lạnh nhạt như với tất cả mọi người. Việc đó khiến Thanh Hề vô cùng khó chịu, sự tương phản của nhiệt tình và lạnh nhạt khiến nàng tổn thương sâu sắc.

Ăn cơm xong, theo lệ Thanh Hề đứng dậy tiễn Phong Lưu, chỉ yên lặng đi theo sau hắn, và cũng chỉ tiễn đến cửa mà thôi. Cần Thu thấy Phong Lưu đi đến cửa, nhanh nhẹn chào và đưa áo khoác, Phong Lưu nhận áo tự mặc, xưa nay hắn vốn không thích để người khác hầu hạ.

“Tuyệt vừa rồi, Quốc công gia đi chậm một chút.” Thanh Hề cúi đầu nói một câu xã giao, ngày nào nàng cũng nói câu này, chẳng qua chỉ thay đổi lý do ở đầu, ví dụ như đường trơn, trời tối linh tinh.

Hôm nay Phong Lưu nghe xong lời này lại xoay người hỏi: “Nàng vẫn còn đối ta?” Mỗi lần Thanh Hề nhờ vả hay làm nũng, đều gọi hắn là Đình Trục ca ca, chỉ có tức giận hoặc muốn né tránh mới gọi Quốc công gia với thái độ lạnh nhạt.

Thanh Hề quay mặt, vẻ như không nghe thấy gì, dẫn Cần Thu: “Người dẫn Thính Tuyên cảm đèn đi cẩn thận một chút, vừa rồi Quốc công gia có uống rượu.” Nói xong, Thanh Hề nhún mình rồi quay vào phòng.

Sau khi Đỗ Tình Lam dẫn hai đứa con đi, Thái phu nhân gọi Thanh Hề lại hỏi: “Con giận đối lão Đại chuyện gì?”

Từ trong ra ngoài căn nhà này đều là người của Thái phu nhân, câu Phong Lưu nói đã được người hầu bắt lại với bà. Thanh Hề không giấu diếm Thái phu nhân, hờn dỗi nói: “Việc con giận mẹ đến nhà bếp làm sủi cào, Quốc công gia mắng con một trận rất nghiêm khắc.”

“Nó làm thế là đúng.” Thái phu nhân dùng ngón tay ấn vào trán Thanh Hề, “Con ý là ta không nhẫn tâm mắng con, giờ có lão Đại mắng con, ta đỡ tổn công.”

“Mẹ.” Thanh Hề dài giọng làm nũng.

“Con thật là ương bướng, không mang theo một người nào, xem đi, mới đi ra ngoài một lát đã bị véo mặt, nếu xảy ra chuyện gì, con bảo ta làm sao sống được.”

Thanh Hề cũng biết bản thân có lỗi, “Sau này con không dám thế nữa.”

Thái phu nhân nghe thế mới có vẻ hài lòng, “Vậy con nhanh chóng đi tìm lão Đại, không được giận đối vì chuyện đó, nói gì thì cũng là con sai. Tuy con làm thế là vì hiếu thảo, nhưng trong lòng ta, chỉ cần con bình an vui vẻ là hiếu thảo với ta rồi.”

Thái phu nhân nói thế khiến Thanh Hề cảm động đỏ hoe hai mắt, ôm cổ Thái phu nhân nghẹn ngào: “Con cũng chỉ mong mẹ nhiều phúc nhiều thọ.”

Thái phu nhân gạt hộ Thanh Hề mấy sợi tóc rối, “Biết con ngoan rồi, được rồi, nhanh đi xin lỗi lão Đại.”

Thanh Hề đành phải đứng dậy, do dự một lúc lâu, đỏ mặt nói: “Con lấy lý do gì đi tìm Quốc công gia bây giờ?”

Thái phu nhân phải bật cười, “Lý do gì, đã là vợ chồng cần gì lý do.”

“Mẹ.” Thanh Hề dậm chân ngượng ngùng.

Thanh Hề và Phong Lưu tuy là vợ chồng, nhưng lại không sống chung, tình huống thế này có chút bối rối, xưa nay hai người không có việc gì sẽ không gặp riêng, trước kia, mỗi lần nàng đến Tứ Tĩnh Cư, đều là vì Phong Lưu muốn kiểm tra việc luyện chữ của nàng, thế nên bảo Thanh Hề vô duyên vô cớ đi tìm Phong Lưu nàng thấy rất ngượng ngùng, huống chi một khắc trước nàng còn đang giận Phong Lưu, một khắc sau đã vội vàng đi xin lỗi, làm thế còn mặt mũi nào. Thái phu nhân cũng biết mấy suy nghĩ trong đầu Thanh Hề, cười nói: “Được rồi được rồi, coi như con mang dưa chồ ta sang cho lão Đại.”

Thanh Hề nghe thế mới dẫn Lâm Lang đi Canh Càn Cư.

“Gia vẫn đang ngâm nước, mời phu nhân ngồi chờ một lát.” Cần Thu thấy Thanh Hề lập tức chào.

“Thái phu nhân bảo ta mang dưa hầu cho Quốc công gia.” Thanh Hề cảm thấy tốt xấu gì đó cũng là một cái cớ, giúp nàng khỏi mang tiếng không thể sống thiếu đàn ông, lúc nào cũng muốn gần gũi.

“Đạ, nô tỳ đi bảo Thính Tuyên bẩm với Quốc công gia là phu nhân đã tới.” Cần Thu nhận đĩa dưa.

Thanh Hề vội nói: “Ta cũng không có chuyện gì khác, còn phải trở về hầu hạ Thái phu nhân nghỉ ngơi, cũng chỉ là một đĩa dưa thôi, đợi lát nữa Quốc công gia ngâm mình xong báo lại với ngài là được rồi.”

Thanh Hề đang muốn đi ra ngoài, chợt thấy Thính Tuyên đi đến, hắn thấy Thanh Hề liền hành lễ rồi nói: “Gia thỉnh phu nhân đi vào gian sau phòng.”

Sau phòng là gian có suối nước nóng của Canh Càn Cư, bình thường Phong Lưu ngâm mình xong thường nghỉ ngơi ở đó.

Thanh Hề không tiện ra về, đành phải theo Thính Tuyên đi vào.

Trước giờ mỗi khi Phong Lưu ngâm suối nước nóng đều do hầu nam là Thính Tuyên túc trực, không bao giờ gọi hầu gái, thế nên Cần Thu chỉ chờ ở

ngoài cửa, hôm nay Thính Tuyền mấy lần ra ngoài cửa rồi lại đi vào, lúc đầu Cần Thư còn cảm thấy kỳ quái, đến khi thấy phu nhân Quốc công, Cần Thư liền hiểu là Thính Tuyền chờ để đón phu nhân Quốc công. Cần Thư chỉ thắc mắc sao Quốc công gia lại tài tình thế, đã nhiều ngày không thấy phu nhân Quốc công, quả nhiên là hôm nay liền thấy.

Nhưng Cần Thư không thắc mắc nhiều, Quốc công gia xưa nay ít để ý chuyện lật vật trong phủ, nhưng đặt biệt quan tâm tới phu nhân Quốc công. Cần Thư hầu hạ Phong Lưu đã lâu, ngẫu nhiên có nhắc tới chuyện trong phủ, quá nửa là Phong Lưu không để tâm chú ý, chỉ có khi nào nói đến phu nhân Quốc công mới tập trung lắng nghe, mỗi khi hỏi phủ, câu đầu tiên hần nói luôn là “Hôm nay trong phủ có xảy ra chuyện gì không?”, kỳ thật chính là muốn hỏi phu nhân Quốc công có xảy ra chuyện gì không.

Khi Thanh Hề đến gian sau, Phong Lưu mới đi từ suối nước nóng lên, khoác hồ áo choàng màu xanh đậm dệt chìm hình cây trúc. Nói thật Thanh Hề chưa từng nhìn thấy Phong Lưu trong dáng vẻ này, nẩy sợi tóc ướt trước trán khiến hần có vẻ trẻ nãi, thiếu đi phong thái lạnh lùng, lại thêm sự phóng khoáng của công tử con nhà giàu. Áo choàng chưa được kéo thẳng, lộ ra nửa bộ ngực màu đồng cổ, vừa nhìn đã thấy rắn chắc, khiến người đối diện phải đỏ mặt.

Phong Lưu thấy Thanh Hề vừa vào cửa liền cúi đầu, nàng mặc áo màu vàng nhạt, váy màu hồ thủy, hông treo tua màu xanh ngọc, phong cách hoạt bát, nhưng vẫn rất ngây thơ thuần khiết.

Thính Tuyền đã được Phong Lưu ra hiệu cho lui, trong phòng chỉ còn lại Phong Lưu và Thanh Hề, khí nóng từ suối nước nóng sau lưng Phong Lưu bốc lên phả thẳng đến Thanh Hề, khiến tim nàng đập thình thịch.

“Vết thương cũ lại tái phát, nàng đến xoa bóp cho ta, được không?” Khi nói âm cuối còn nhượng mảy, câu hỏi này không sai trái chỗ này, nhưng Thanh Hề lại có cảm giác khiêu khích, không biết có phải bản thân suy nghĩ nhiều hay không, Thanh Hề có chút hoài nghi chẳng lẽ là nàng bị ham muốn thúc giục?

Phong Lưu nằm xuống giường, Thanh Hề nhẹ nhàng tiến lên.

“Cởi áo choàng giúp ta, tay nàng yếu, nếu mặc áo không cảm nhận được gì.”

“Không bằng thiếp đi gọi Thính Tuyền vào?” Thanh Hề bất mãn, lòng hậm hực đã bắt người khác xoa bóp còn chê tay yếu.

Phong Lưu trầm mặc trong hai nhịp thở, nói: “Không cần, nàng gọi Cần Thư vào.”

Vì Phong Lưu đang quay lưng về phía Thanh Hề, Thanh Hề không hề kiêng kị đứng sau lưng hần làm động tác giả vờ bóp cổ, còn nhấn mặt lên lưng, không cam lòng tiến tới cởi áo choàng hộ Phong Lưu. Tuy rằng Cần Thư không giống Cần Hòa, nhưng suối nước nóng ấm áp ướt át, lại vừa lúc tắm xong, nếu có chuyện gì, Thanh Hề không thể chịu đựng nổi.

Tuy rằng lòng trần đầy khó chịu, nhưng khi nhìn thấy vết sẹo do trúng tên trên lưng Phong Lưu, Thanh Hề vẫn rất dịu dàng cẩn thận xoa bóp, tuy không sáng khoái như được Thính Tuyền xoa bóp, nhưng cũng là một sự hưởng thụ trong êm ái, một lúc sau Phong Lưu cảm thấy lực từ tay Thanh Hề càng lúc càng yếu, biết nàng kiệt sức, xoay người cầm tay nàng kéo lại, “Vẫn còn giận ta?” Phong Lưu xoa lên môi Thanh Hề, hơi nước đọng trên môi như hoa đào ngậm sương, lại như một quả anh đào đỏ tươi căng bóng.

“Thiếp không dám.” Thanh Hề cúi đầu.

Phong Lưu đứng lên, kéo Thanh Hề ngồi xuống ghé cằm thạch bên cạnh. Hai người ngồi cạnh nhau, Phong Lưu nhẹ nhàng xoa bóp tay cho Thanh Hề, làm thế là để tay nàng bớt đau nhức.

“Không dám? Ta thấy nàng chẳng có gì là không dám.” Phong Lưu dù nói có vẻ trách móc, nhưng động tác vẫn rất dịu dàng.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: z, hóa ra các bạn chỉ chờ có thịt thôi à?

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Rượu hoa sen

Người nói vô tâm người nghe có ý, Thanh Hề cảm giác rất rõ ràng Phong Lưu đang ám chỉ chuyện xấu nàng từng làm.

“Thiếp...” Thanh Hề cảm thấy không tìm ra lời nào để biện bạch, dồn sức muốn rút tay lại.

Phong Lưu tất nhiên phản đối, hần nói những lời từ đáy lòng bằng sự chân thành dịu dàng: “Thanh Hề, nàng cũng không còn nhỏ nữa, muốn làm việc gì phải nhớ cân nhắc kĩ rồi hãy làm. Ngày hôm đấy nàng không mang theo ai bên mình, ngộ nhờ có chuyện gì bất trắc thì biết làm sao? Phủ nhà ta thái bình,

nhưng trong đám người hầu kẻ hạ tốt xấu lẫn lộn, Tôn mama kia là vì không biết thân phận nàng mà bắt nạt nàng, nàng nói thử xem nếu gặp phải một người còn hung ác hơn thế, nàng phải làm sao bây giờ? Nếu nàng có chuyện gì, nàng bảo ta phải chịu đựng thế nào, Thái phu nhân phải chịu đựng thế nào.”

“Thiếp biết sai rồi.” Thanh Hề ngập ngừng nói, đúng là có mỗi một lỗi mà nhai đi nhai lại.

Phong Lư xoa xoa hai má Thanh Hề, “Còn đau không?”

“Hết đau rồi.” Phong Lư mắng thì mắng, nhưng ngày hôm sau vẫn sai Cầm Thư đưa đến một hộp Tuyết Dung Cao đặc chế trong cung đình, thứ cao đó chỉ có quý nhân trong cung mới được dùng, không biết Phong Lư lấy từ đâu, chỉ bởi hai ngày Thanh Hề đã không còn phải dùng phấn che vết bầm nữa..

“Còn dỗi không?” Giọng nói của Phong Lư càng thêm dịu dàng ấm áp, khiến Thanh Hề không thể không hiểu ý tứ của hắn.

Lúc này nói bất cứ lời nào cũng là phá phong cảnh, Thanh Hề ngẩng đầu khẽ nói: “Đình Trục ca ca cho thiếp cắn hai lần thiếp sẽ không giận nữa.” Giọng nữ cao ngọt ngào êm ái, lành lốt như sương rơi đầu hồi, khiến người nghe mất hồn, Phong Lư không thể không thừa nhận Thanh Hề càng lớn càng đẹp, càng lớn càng quyến rũ, khiến người khác phải ngửa ngáy rạo rức, đúng là vưu vật trời sinh.

Phong Lư kéo Thanh Hề vào lòng, “Vậy nàng cắn đi.”

Thanh Hề cũng không khách khí, vươn người, vùi đầu vào vai Phong Lư, hơi thở khẽ phả ra từ làn môi mềm, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt đến, khiến cổ họng Phong Lư dao động, mắt hiện lên một nụ cười quyến rũ mà chính bản thân nàng cũng không phát hiện ra, ngay sau đó nàng cúi đầu cắn vào cổ Phong Lư.

Phong Lư không kiềm chế được bế Thanh Hề bước vào suối nước nóng.

Sau đó đương nhiên là một phen vui vẻ trong nước, sóng gợn nhấp nhô, Thanh Hề bị Phong Lư đặt trên một ghế đá giữa suối, trêu chọc một phen cũng hết nửa canh giờ, đến lúc đấy Thanh Hề mới được nghỉ.

Thanh Hề bần rùn chân tay, nhìn Phong Lư vẫn tinh táo nhanh nhẹn, còn tiến tới như muốn đòi tư thế khác, vội cầu xin: “Đình Trục ca ca, lần này không mang Đào mama đến đâu.”

Người Phong Lư cứng đờ, xoa xoa môi Thanh Hề, “Ta ôm nàng ra hà đài nằm một lát.”

Hà đài ở bên trái suối nước nóng, là ngọc bích nguyên khối tạc thành hình lá và đài bông sen, đặt chìm trong nước với độ sâu một gang tay, nằm trên hà đài vừa không bị sức ép của nước làm khó thở, lại vẫn có thể hưởng thụ cảm giác từng đợt sóng vỗ về, vô cùng thoải mái.

Thanh Hề ngượng ngùng dùng áo lót khoác lên người, tuy rằng áo đã ướt, mặc với không mặc chẳng khác gì nhau, nhưng ít nhất trong lòng cũng dễ chịu hơn.

Phong Lư ngồi nghỉ cạnh ao, đứng dậy khoác áo gọi Cầm Thư mang rượu vào.

Thanh Hề ngửi mùi rượu liền tỉnh lại, đó là rượu hoa sen mang nàng thích nhất, mùi rượu ngọt ngào lan tỏa, Thanh Hề nhắm mắt dùng sức hít ngửi, gặp Phong Lư lười nhác dựa vào thành, rượu hoa sen rót trong chén sứ trắng mỏng đặt trên khay trúc lững lờ trên mặt nước, rất tiêu dao.

“Đừng nằm đó lâu, cẩn thận mất nước.” Phong Lư nheo mắt nhìn Thanh Hề, da thịt trắng nõn của nàng bị hơi nước nóng làm cho trong hơn, nằm trên đài hoa như một đóa sen mới nở, thơm ngát ngon miệng.

Phong Lư nâng Thanh Hề dậy, mớm cho nàng mấy ngụm rượu, thấy nàng hơi mờ mắt, uống như mèo, mặt dần đỏ lên, toàn thân ngát hương sen, cho dù Đào mama không có tới cũng không thể kiềm chế được nữa, có điều vẫn cố gắng không chế lực đạo.

Ngày tiếp theo Thanh Hề ngủ không dậy nổi, trẻ cả giờ thỉnh an, khi cùng Thái phu nhân ăn trưa, bị bà nhìn chăm chăm một hồi rồi cười, “Thanh Hề giờ lớn rồi.”

“Cụ nói thật đúng, phu nhân dậy thì xong còn xinh đẹp hơn cả Ánh Nhật Hà (12) phủ ta.” Ánh Nhật Hà là giống hoa có một không hai của Quốc công phủ, bình thường cũng chỉ thuần khiết thanh nhã như các giống hoa sen khác, nhưng dưới ánh nắng chiều, đóa hoa trắng lấp lánh một màu hồng mờ ảo, như phủ một tầng son, long lanh rọi sáng, đẹp một cách chói mắt.

Thanh Hề nghe thế ngượng đỏ mặt, tuy là vợ chồng, nhưng hai người lại không sống chung, nếu cứ chủ động tìm tới, sẽ khiến người khác đánh giá dễ dãi, thế nên trời vừa tối Thanh Hề liền cứng rắn mặc kệ ánh mắt trêu chọc của Thái phu nhân, lên giường đi ngủ.

Cho đến tận ngày hai mươi tháng giêng về kinh, Thanh Hề không hề đến Canh Cầm Cư một lần nào nữa. Khi ngồi trên xe ngựa, nàng bắt đầu tính toán. Theo tình hình này, nàng với Phong Lư sẽ ở chung sớm thôi, dù gì hắn cũng là một người đàn ông, không phải nàng lo hắn bị người đàn bà khác quyến rũ, mà là hắn nhu cầu cao, mỗi lần nàng đến Tứ Tĩnh Cư, cũng gần bằng thông báo với cả thiên hạ.

Vừa về đến phủ Phong Lư liền đến Tứ Tĩnh Cư ngay lập tức, không có chút ý tứ nào là muốn đến Lan Huân Viện, Thanh Hề thăm hừ một tiếng bực bội, nếu còn chủ động đến Tứ Tĩnh Cư nữa nàng sẽ bị đau bụng. Lần này phải hạ quyết tâm.

Ngày hôm sau, Minh Ngọc Nhi đến kinh thành, thật là đúng lúc. Tối hôm trước đã nhận được tin, sáng sớm Thanh Hề đã sai người chờ ở cửa ngách.

Minh Ngọc Nhi ngồi xe ngựa vào phủ từ cửa ngách, vừa vào liền gặp người quen, “Noãn Nhân?”

“Không ngờ biểu tiểu thư vẫn nhớ tôi.” Người hầu tên Noãn Nhân cười tiến tới đỡ tay Minh Ngọc Nhi. Vài năm trước Minh Ngọc Nhi từng đến Quốc công phủ, Noãn Nhân chính là người hầu hạ.

“Nhưng giờ phải sửa lại thành vợ Tường Lâm rồi.” Minh Ngọc Nhi cười nói, chuyện đó Thôi Xán đã kể với cô ấy.

“Biểu tiểu thư vẫn gọi tôi là Noãn Nhân đi. Phu nhân nói lần này biểu tiểu thư không mang theo người hầu trưởng thành nào, phân công tôi hầu hạ biểu tiểu thư.”

Minh Ngọc Nhi cười gật đầu.

Một nhóm bà già người hầu dìu Minh Ngọc Nhi đổi sang ngồi kiệu, đến cửa tròn mới xuống kiệu, có mama chờ sẵn, cười chào rồi một nhóm vây quanh như quần tinh cùng nguyệt dìu Minh Ngọc Nhi đến chỗ Thái phu nhân.

“Ngọc Thụ Nhi.” Thái phu nhân vừa thấy Minh Ngọc Nhi liền đứng lên, nhiều năm không gặp, lại nhớ đến sự ngoan ngoãn của Minh Ngọc Nhi khi còn nhỏ, bà cụ rất có thiện cảm.

Mắt Minh Ngọc Nhi đỏ hoe, dập đầu chào Thái phu nhân, rồi được Viên mama đỡ ngồi xuống bên cạnh bà.

Hỏi thăm xong, Thái phu nhân chỉ Thanh Hề ngồi bên cạnh hỏi: “Ngọc Thụ Nhi còn nhận ra ai không?”

Thanh Hề đã đứng dậy, ngọt ngào gọi: “Ngọc Nhi biểu tỷ”.

Minh Ngọc Nhi nghĩ đến sự chăm sóc của Thôi Xán cùng sự an bài chu đáo của Thanh Hề suốt đường lên kinh, cũng ghen ngào nói: “Thanh Hề muội muội.”

Tiếp theo Minh Ngọc Nhi lại hành lễ với ba vị phu nhân rồi mới ngồi. Sau đó đến lượt các cháu trai cháu gái hành lễ với Minh Ngọc Nhi.

Minh Ngọc Nhi cảm thấy vô cùng cảm động, nếu không phải tình sâu nghĩa nặng, sẽ không gọi các cháu đến hành lễ khi cô ấy vừa đến nhà.

“Dì thật đẹp.” Mi Thụ Nhi ngọt ngào ngắm nhìn Minh Ngọc Nhi.

Minh Ngọc Nhi cười, nhìn Mi Thụ Nhi nói: “Mi Thụ Nhi cũng rất xinh mà.”

“Không hề sai, ngày thường vẫn tưởng chỉ có phu nhân Quốc công nhà ta là bước từ trong tranh ra, thì ra biểu tiểu thư cũng đẹp như tranh, sao người đẹp nào cũng là người nhà với Thái phu nhân thế này.” Vạn mama lên tiếng, bà ấy là một mama có thể diện, lời này không chỉ tán tụng Minh Ngọc Nhi, còn tán tụng hai người có địa vị nhất trong phủ là Thái phu nhân và Thanh Hề.

Mọi người cùng cười nói phụ họa, Thái phu nhân hỏi Minh Ngọc Nhi về tình hình trong nhà, rất quan tâm hỏi cô ấy thế nào, rồi mới quay đầu nói với Nhị phu nhân: “Đã an bài chỗ ở cho Ngọc Thụ Nhi chưa?”

Nhị phu nhân đang chưa biết trả lời thế nào, đã thấy Thanh Hề dịu dàng nói: “Mẹ, để Ngọc Nhi tỷ tỷ ở cùng con đi, đã nhiều năm chị em không được gặp nhau.”

Thái phu nhân ngăn người, rồi cười nói ngay lập tức: “Cũng được, nhà con rộng rãi, nhưng không được bắt nạt Ngọc Nhi biểu tỷ.”

“Mẹ nói gì vậy, khó khăn mới có một tỷ tỷ đến bầu bạn cùng, con cầu còn không được, sao có thể bắt nạt chứ.” Thanh Hề làm nũng.

Thái phu nhân biết quan hệ giữa Thanh Hề và các chị em ruột lạnh nhạt từ xưa, nàng gần như không có anh chị em gì, nay Minh Ngọc Nhi đến đây, Thanh Hề lại đã trưởng thành hiểu chuyện, tất nhiên khác hồi bé rất nhiều.

“Ngọc Thụ Nhi đi đường mệt mỏi, nghe nói vẫn chưa khỏe hẳn, con phải chăm sóc chu đáo.”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nét chữ như người

Thanh Hề đi tới kéo tay Minh Ngọc Nhi nói: “Con đưa Ngọc Nhi biểu tỳ đến Lan Huân Viện trước, vừa rồi con đã cho người cầm thẻ bài đi mời Vương thái y tới để bắt mạch cho Ngọc Nhi biểu tỳ, giờ chắc đến rồi!”

“Thanh Hề nghĩ chu đáo lắm.” Thái phu nhân nghe thế rất yên tâm.

Thanh Hề dẫn Minh Ngọc Nhi ra khỏi phòng Thái phu nhân, “Ngọc Nhi biểu tỳ, em rất mong chị đến, từ khi nhận được thư của dưỡng nãi ngoại em đã ngóng trông.”

“Tôi cũng đang muốn cảm tạ em, nếu không phải em sai Thôi Xán tới đón tôi, không biết tôi có thể...” Minh Ngọc Nhi cảm kích sâu sắc.

“Chúng ta là tỳ muội sao lại nói thế, biểu tỳ cũng biết đấy, em xa cách với anh chị em ruột, từ nhỏ vẫn luôn hy vọng có một tỳ tỳ để gần gũi, lần trước khi biểu tỳ tới em chưa hiểu chuyện, biểu tỳ đừng trách em.”

“Không phải em vừa nói chúng ta là tỳ muội không cần nói những lời khách sáo đó sao?” Minh Ngọc Nhi cười kéo tay Thanh Hề.

Khả Nhân đi theo Minh Ngọc Nhi vào Lan Huân Viện, mặc dù đã bị khí thế quyền quý của Quốc công phủ làm cho choáng váng, nhưng sự hoa lệ của Lan Huân Viện vẫn khiến cô ấy phải kinh ngạc gấp bội. Ai nấy đều nói Thái phu nhân thương yêu phu nhân Quốc công, chắc là bảo bối cả phủ đều tập trung ở đây.

Tuy đã đầu xuân, trăm hoa đua nở, nhưng mẫu đơn, thược dược vẫn cần được nuôi dưỡng trong nhà ấm, vậy mà ở đây dùng hai loại hoa đó làm bốn bình hoa nhỏ, hết một ngày là đổi hoa mới, chỉ riêng chuyện hoa cỏ này đã tốn kém không ít.

Thanh Hề an bài cho Minh Ngọc Nhi ở phòng phía Tây, tất cả đồ dùng trang trí đều chiếu theo phòng của Thái phu nhân mà sắp xếp, Khả Nhân sờ rèm cửa làm bằng Hà Ảnh Sa (13) mà muốn cắn lười, thứ sa này tiểu thư nhà cô ấy muốn làm xiêm y cũng không có, vậy mà ở đây lại thành rèm cửa.

Minh Ngọc Nhi dù sao cũng từng chứng kiến rồi, nhìn đồ đạc trong phòng là biết Thanh Hề rất có lòng hậu đãi, cũng rất tôn trọng cô ấy, vô cùng cảm kích. Tổ phụ Minh Ngọc Nhi đặc tội tàn hoạn nên bị bãi quan, cũng liên lụy đến phụ thân cô ấy, cảnh nhà ngày một sa sút, đã hiểu rõ thói đời ảm lạnh, lần này đến cũng chỉ mang theo một hầu gái, nhưng trên dưới Quốc công phủ không có ai khinh thường, ai nấy đều tôn trọng gọi cô ấy là biểu tiểu thư, cho thấy đi và Thanh Hề rất có lòng.

“Biểu tỳ xem nếu cần sắm thêm thứ gì thì đừng khách sáo, cứ nói với Noãn Nhân là được, cô ấy rất được việc.” Thanh Hề kéo tay Minh Ngọc Nhi vào phòng. Noãn Nhân là vợ của Tường Lâm, con trai Viên mama, sao có thể không được việc.

Sau mấy ngày ở chung, Thanh Hề mới phát hiện vị biểu tỳ Ngọc Nhi này thực sự có chỗ hơn người, khó trách dưỡng có tham vọng đưa cô ấy tiến cung. Từ đối nhân xử thế, cho đến tài hoa đức hạnh, dung mạo phong thái của Minh Ngọc Nhi đều khiến Thanh Hề học hỏi được không ít. Lúc đầu vẫn là cùng thảo luận, về sau thành Thanh Hề chỉ hỏi và hỏi, Minh Ngọc Nhi cũng không giấu diếm gì, hai người ở chung rất hòa thuận.

“Ngọc Nhi biểu tỳ, mừng hai tháng hai có hội, chị có muốn đến Bảo Quốc Tự xem biểu diễn không?” Thanh Hề ngược đầu, vô cùng chờ mong nhìn Minh Ngọc Nhi.

Minh Ngọc Nhi chần chừ một lát, lòng cũng rất muốn, nhưng không dám đòi hỏi. Phàm là gánh hát nổi danh thiên hạ đều phải đến Bảo Quốc Tự biểu diễn trước đã, khán giả ở đó khen ngợi, nhiều người xem, mới coi như là có tiếng tăm, đi khắp thiên hạ đều có người nể mặt. Cho nên nơi đó là chỗ ra mắt của những võ diễn mới và những nghệ sĩ mới, hai lý do này quá đủ để lòng người háo hức.

Thanh Hề biết rõ vị biểu tỳ này làm gì cũng phải cân nhắc ba lần, liền nói thẳng: “Em rất muốn đi, chỉ sợ mẹ không cho phép, nếu biểu tỳ cũng đi, mẹ biết tỳ tỳ xưa nay ôn hòa chu đáo nhất định sẽ yên lòng, biểu tỳ.” Thanh Hề làm nũng lôi kéo vạt áo Minh Ngọc Nhi.

Minh Ngọc Nhi dù sao cũng là một cô nương chưa đến mười tám, lòng cũng bắt đầu dao động, “Chỉ hai người chúng ta đi sao?” Minh Ngọc Nhi có biết chuyện Thanh Hề khi bé, lúc đó Thanh Hề rất xinh xắn đáng yêu, có lần đi xem pháo hoa thiếu chút nữa là bị bắt cóc, khiến Thái phu nhân sợ gần chết, sau đó Thanh Hề không được ra khỏi nhà như thế nữa. Giờ nàng trưởng thành lại xinh đẹp nổi bật, Thái phu nhân tất nhiên càng lo lắng.

“Không, lần trước Đình Trục ca ca đã nhận lời sẽ dẫn em đi.” Thanh Hề có phần chột dạ, điều kiện của Phong Lưu, nàng đã tìm ra câu trả lời, nhưng vẫn sợ bản thân sai lầm, thế nên mới muốn mượn Minh Ngọc Nhi để ngụ nhờ sai thì vẫn có cơ khiến Phong Lưu mềm lòng.

“Vậy biết nói với đi thế nào?”

Thanh Hề thấy Minh Ngọc Nhi đã động lòng, vỗ ngực nói: “Đề em đi nói là được, đến lúc đó tỳ tỳ chỉ cần nhận lời đi cùng là được rồi.”

Cách này của Thanh Hề càng khiến Minh Ngọc Nhi cảm động, cô ấy chỉ là cháu gái sống nhờ nhà, sao dám mở miệng xin đến Bảo Quốc Tự xem hội.

Sau khi rời khỏi chỗ Minh Ngọc Nhi, Thanh Hề không đi tìm Thái phu nhân, ăn xong cơm tối lập tức đến Tứ Tĩnh Cư. Không biết phải diễn tả thế nào, nếu Thái phu nhân cho phép, tất sẽ an bài người hầu hộ tống nàng và Minh Ngọc Nhi chu đáo, nhưng Thanh Hề vẫn muốn Phong Lưu đưa đi hơn.

Thanh Hề ra khỏi cửa thì đi đến phòng phía Tây, vì Hân Thư Nhi mời Minh Ngọc Nhi dạy vẽ nên cô ấy không có trong phòng. Thanh Hề đảo mắt, gọi một người hầu tên Nhã Nhân, “Đi tìm tờ luyện chữ của biểu tiểu thư rồi lấy cho ta mấy tờ ra đây.”

Chữ Minh Ngọc Nhi rất đẹp, Thanh Hề chạy dài không kịp. Nếu là ngày thường, dùng chữ của Minh Ngọc Nhi đi lừa Phong Lưu tất nhiên là không ổn, nhưng lần trước Phong Lưu lại bảo Thanh Hề chép lại chữ của Vệ phu nhân, không chừng lần này lại lừa được hắn.

Vì cái trò mèo vặt vãnh đấy, Thanh Hề có chút thấp thỏm và hưng phấn.

Phong Lư thấy Thanh Hề vào cửa cũng không kinh ngạc, nhếch miệng cười khế, hai hầu gái mới đến tên Lương Thần Mỹ Cảnh nhanh chóng mang chậu than vào. Vì mẹ Cần Thư xin với Thái phu nhân cho cô ấy đi lấy chồng, nên Thái phu nhân phải cho Phong Lư hai hầu gái mới.

“Đình Trục ca ca, thiếp mới luyện chữ, đặc biệt mang đến cho ngài kiểm tra.” Thanh Hề dùng hai tay đưa bản luyện chữ của Minh Ngọc Nhi.

Phong Lư nhíu mày nhận, nhìn một lúc lâu, tìm Thanh Hề đập thình thịch, mãi mới nghe thấy hần mở miệng: “Người ta nói nét chữ như người, nhìn chữ là biết người này rất tao nhã xinh đẹp, là một cô gái đẹp người đẹp nét, hiếm khi thấy có người viết Vệ Thê mà tinh tế thế này, nét ngang như mây ngàn đậm, nét chấm như đá núi, nét phiết như sừng tê giác, nét sổ như cây leo khô cứng nghìn năm, nét phẩy như băng gầy sét đánh, nét móc cứng cáp mạnh mẽ.”

Lời Phong Lư nói rất rõ ràng, Thanh Hề càng nghe càng tái mặt, lòng đau ê ẩm, cảm giác tựa như năm đó nhìn thấy bài thơ Thương Nhục Văn làm trong căn phòng này, chỉ hận không thể xé nát bài thơ đó, tờ luyện chữ đó.

Phong Lư thường thức một hồi lâu, giống như thể luyện tiếc không muốn rời tay khỏi tờ luyện chữ kia, rốt cục cũng quay đầu nhìn Thanh Hề, “Nếu nàng có thể viết đẹp thế này, bảo ta đưa nàng đến Bảo Quốc Tự mỗi ngày cũng được.”

Thanh Hề tất nhiên là biết không lừa được Phong Lư rồi, nhưng không ngờ hần còn đoán được mục đích thực sự của nàng, “Đây là tờ luyện chữ của Ngọc Nhi biểu tỹ, biểu tỹ cũng muốn đến Bảo Quốc Tự xem hội.”

“Ồ, chữ của cô ấy đẹp thế này thật khiến ta kinh ngạc.” Phong Lư thần nhiên nói, vẫn chưa trả lời về sau của Thanh Hề.

Người ta vẫn nói nét chữ như người, sở dĩ Phong Lư nói chữ của Minh Ngọc Nhi khiến hần kinh ngạc, là vì Minh Ngọc Nhi là kiểu người khiêm tốn, nhưng chữ lại khiến người khác kinh ngạc, đương nhiên không phải nói sắc đẹp của Minh Ngọc Nhi không bằng chữ cô ấy viết, mà là cô ấy luôn khiêm tốn thu mình, không khiến người khác chú ý, vì là sợ giành nổi bật với Thanh Hề sẽ khiến nàng không vui, thế nên luôn cẩn trọng khiêm tốn, không lộng lẫy như chữ viết.

Cuối cùng Phong Lư còn bồi thêm, “Chữ của nàng khó coi vậy cũng khiến người khác kinh ngạc.”

Thanh Hề đỏ mặt, di di chân, “Đình Trục ca ca.”

“Cô ấy là chữ đẹp hơn người, nàng là người đẹp hơn chữ.”

Thanh Hề nghe lời này có chút ý ve vãn, mặt càng đỏ hơn, tai cổ cũng đỏ bừng. Nàng không dám tiếp tục đề tài kia, đành phải nói: “Đình Trục ca ca, mừng hai tháng hai...”

Phong Lư không trả lời, vẫy tay với Thanh Hề, ý bảo nàng đến gần, Thanh Hề chậm chạp đi đến, hần kéo nàng ngồi vào lòng, vén tóc cho nàng, nói: “Chuyện sổ sách nàng đã suy nghĩ ra chưa?”

“Thiếp đoán là...” Thanh Hề đang nói đột nhiên dừng, vì Phong Lư đã vòng tay qua eo nàng, nhưng còn không an phận, ngón cái còn giơ lên vuốt ve ngực nàng, nàng ở chung với Phong Lư đã lâu, sao có thể không biết ý tứ của hành động này.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Ngại ngại

Thanh Hề hít vào một hơi, “Thiếp đoán là tên chương quấy kia mở một cửa hàng riêng, bán rẻ vải trong cửa hàng của thiếp để hần nhập về cho cửa hàng của mình, còn gạt thiếp là tình hình buôn bán đình trệ, có đúng không?”

Phong Lư cắn cắn tai Thanh Hề, đã mấy ngày hai người chưa gần gũi, hần đang rất ham muốn, “Nàng đoán không sai, nhưng chỉ suy đoán thôi không ổn thỏa, ta đã tuyển hai kế toán từ Giang Tô An Huy, mỗi quý hai người đó sẽ lần lượt kiểm tra lại sổ sách kinh doanh một lượt, nàng để hai người báo cáo riêng rẽ, sẽ tránh được chuyện đáng tiếc.”

Thanh Hề gật gật đầu.

Nếu đã nói hết chuyện chính sự, tất nhiên nên làm chuyện thân mật, Phong Lư không kiềm chế được xiết chặt vòng tay ôm Thanh Hề.

Nào ngờ Thanh Hề bất ngờ xoay người, giãy ra, chạy biến đi, còn quay lại nháy mắt với hần cười nói: “Thiếp rõ rồi, Đình Trục ca ca cũng đừng quên

chuyện mừng hai tháng hai, Ngọc Nhi biểu tỷ cũng đi. Thiếp đi về trước, nhất định Ngọc Nhi biểu tỷ đang chờ thiếp.”

Phong Lư mà muốn đuổi theo thì đời nào Thanh Hà chạy thoát, nhưng hấn vốn kiêu ngạo, làm thế thì mất mặt nên không làm.

Minh Ngọc Nhi nghe được chuyện Phong Lư sẽ đích thân đưa các nàng đi Bảo Quốc Tự xem biểu diễn tất nhiên là cao hứng, có Tề Quốc công hộ tống, cho dù Bảo Quốc Tự vàng thau lẫn lộn cũng không sợ bị bọn lư manh vô lại quấy rối.

Mùng hai tháng hai, Phong Lư về phủ lúc sắp đến giữa trưa, Thanh Hà và Minh Ngọc Nhi vội vàng ăn cơm rồi giục xe ngựa xuất phát.

Trùng hợp làm sao hôm nay có một gánh hát Côn Khúc mới đến từ miền Nam biểu diễn màn (14), người đóng vai Đỗ Lệ Nương có dáng người rất uyển chuyển mềm mại, khả năng ngân dài rất tốt, một câu hát tài tình khiến người nghe như đến sông nước Giang Nam trong nháy mắt. Minh Ngọc Nhi nghe đến quên cả nhúc nhích.

Thanh Hà xưa nay không thích nghe hát, nàng đến Bảo Quốc Tự là vì muốn xem xiếc, nhưng thấy Minh Ngọc Nhi nghe hát đến thất thần, đành phải nhẫn nại đứng nhìn.

Phong Lư thấy Thanh Hà rõ ràng là đã hết kiên nhẫn nghe hát, nhưng vẫn không làm cụt hứng của Minh Ngọc Nhi, lòng có chút tán thưởng, cuối cùng nàng đã biết đổi nhân xử thế. Nghĩ đến chuyện khó khăn lắm nàng mới được ra khỏi phủ, vậy mà giờ không được xem thứ mình thích, Phong Lư liền gọi Thính Tuyên lại dặn dò, để Thính Tuyên và gia đình bảo vệ Minh Ngọc Nhi, hấn dẫn Thanh Hà ra chỗ gánh xiếc, Thanh Hà đã lên nhìn cô gái đi trên dây mấy lần.

Minh Ngọc Nhi và Thanh Hà tuy rằng thích xem, nhưng hai người đứng mãi mỏi chân. Kịch ở Bảo Quốc Tự diễn hay, xiếc cũng đặc sắc, điểm trừ duy nhất là không có chỗ ngồi, tất cả mọi người đều phải đứng xem.

Phong Lư dẫn hai người đến hàng ăn vặt bên đường, trước khi Thanh Hà kịp ngồi xuống, Phong Lư đã cởi áo choàng lau cho mặt ghế bóng loáng lên, xong xuôi mới cho Thanh Hà ngồi.

Chủ hàng ăn thấy áo choàng của Phong Lư làm từ loại vải thượng hạng, hấn có khí độ bất phàm, biết là quý nhân không thể sơ suất, nhanh nhẹn ân cần bày lên bàn sữa đậu nành, lòng bò luộc, gan xào, lạp sườn.

Vì ít khi được ăn mấy đồ này, vậy nên Thanh Hà ăn rất ngon miệng, quán quít lấy Phong Lư nói sau này muốn được đi nữa.

Trở về phủ, Thanh Hà đến chỗ Thái phu nhân đầu tiên, kể tỉ mỉ sống động chuyện hôm nay nghe hát xem xiếc, khi kể đến chuyện một đứa bé đi dọc theo sợi dây thừng để hái quả đào tiền trên cao thì ai nấy đều tập trung lắng nghe đến ngán người.

Sau đó lại nói đến chuyện ăn, Thanh Hà nói không thể ăn thêm gì nữa, nhờ Thái phu nhân xoa bụng hộ nàng.

Minh Ngọc Nhi ngồi một bên dùng trà, chỉ nhìn và mỉm cười, đáy lòng có chút ghen tỵ, thế gian này, có cuộc sống tự tại như Thanh Hà chẳng được mấy người.

Hoặc là chồng nghèo khó, hoặc là mẹ chồng ghê gớm, được chỗ này sẽ mất chỗ kia. Trong lúc nhất thời Minh Ngọc Nhi không khỏi thảm than thở, không biết tương lai có ấy vào cung tương lai có sáng sủa không, điều duy nhất có thể khẳng định là sẽ không có ai dùng áo choàng lau ghế rồi mới cho cô ấy ngồi.

Thượng tuần tháng hai, Thái phu nhân thỉnh một vị Thích cô cô là người đã xuất cung đến Quốc công phủ, đây là mời tới để dạy phép tắc cung đình cho Minh Ngọc Nhi.

Phép tắc cung đình không giống phép tắc của thế gia, trong cung chú trọng phải một lòng hầu hạ các chủ nhân, bậc bề trên, gia đình bình thường thì chú trọng nữ công gia chánh, quản lý gia đình. Minh Ngọc Nhi muốn tuyển nữ quan thì phải hiểu rõ các phép tắc của chốn cấm cung.

Thái phu nhân dùng không ít quan hệ mới thỉnh được vị Thích cô cô biết rất rõ phép tắc cung đình này, nhưng Thích cô cô cũng danh bất hư truyền, dạy dỗ rất có phương pháp. Ngay cả Thanh Hà chỉ nghe để tham khảo cũng học được không ít.

Có lẽ là do cảm động với sự hậu đãi chân tình của Thái phu nhân, Thích cô cô đặc biệt dạy Thanh Hà cách ngồi sao cho quý phái, ngoài sự ung dung hào phóng của khuê tú đại gia, còn phải chú ý đến dáng vẻ mọi lúc mọi nơi, duyên dáng trong từng động tác. Thanh Hà thâm nhủ, khó trách Thích cô cô tuy ngoại hình bình thường, nhưng vẫn khiến người ta không thể dời mắt, nếu nhan sắc hơn người, có là Quý phi cũng không phải chuyện lạ.

Nhắc tới Quý phi, Thanh Hà lại nhớ đến Đào mama. Mặc dù Phong Lư thương Thanh Hà vẫn luôn kiềm chế để không khiến nàng bị thương, nhưng Thanh Hà vẫn giữ Đào mama trong phủ, bà ấy thường xuyên sắc các bài thuốc bảo dưỡng thân thể cho Thanh Hà, khiến da thịt nàng mịn màng như cánh hoa hồng.

Không giống Thích cô cô, Đào mama sở trường về chuyện nam nữ nhiều hơn.

Buổi chiều, Thanh Hà cho Lâm Lang kín đáo mời Đào mama đến Lan Huân Viện từ cửa ngách.

Chờ Đào mama đến, Lâm Lang dâng trà, Thanh Hà liền cho người hầu lui ra hết, chỉ còn lại nàng và Minh Ngọc Nhi.

Minh Ngọc Nhi nhìn Đào mama có dáng vẻ quyền rũ có chút khó hiểu, nhưng không hỏi nhiều.

Thanh Hề lúi kẻo Đào mama thân thiết nói: “Mama, đây là biểu tỳ Ngọc Nhi của ta, đầu tháng tư tham gia tuyển nữ quan, thỉnh mama nói cho chị ấy nghe mấy chuyện trong cung.”

Đào mama gật gật đầu, hạ giọng bắt đầu nói từ chuyện vệ sinh phụ nữ, nói nếu không chú ý sẽ bị đau bụng, còn nói về phương thuốc giảm bớt sự đau đớn khi trải qua lần đầu tiên, rồi phương thuốc giúp gìn giữ vẻ trẻ trung thanh xuân, đều là những phương thuốc truyền miệng bí mật.

Thanh Hề dù là phụ nữ đã có chồng, cũng thường xuyên dùng những phương thuốc đó, nhưng nghe vẫn khó tránh chuyện đỏ mặt, Minh Ngọc Nhi càng ngồi không yên, cúi đầu quay mặt với Thanh Hề, còn đứng dậy muốn ra ngoài.

Thanh Hề vội vàng đuổi theo.

“Ngọc Nhi biểu tỳ, chị có giận em không?” Thanh Hề đuổi theo Minh Ngọc Nhi, Minh Ngọc Nhi vội né tránh Thanh Hề.

“Chị tốt của em, em cũng biết em làm thế là quá giới hạn. Nhưng nghĩ chị sẽ tiến cung, với nhan sắc của chị, khó tránh chuyện được ân sủng, thế nên em...”

“Cô thật là, đã có chồng mà còn dám nghe những chuyện hoang đường đấy.” Minh Ngọc Nhi vừa tức vừa thẹn đẩy Thanh Hề.

“Chị tốt của em, mong chị hiểu cho lòng em. Trong cung có cả ngàn vạn mỹ nữ, có thể thành công nổi bật lên cũng chỉ mấy người, em làm thế cũng vì nghĩ cho chị thôi, em cũng biết chị không có sự hiếu thắng tranh giành tình cảm, nhưng ai nấy đều biết cung cấm là chỗ người dẫm đạp lên người, huống chi tỷ tỳ lại là vì dựng mới vào cung.”

Thanh Hề nói thế quả nhiên tác động đến Minh Ngọc Nhi, phụ thân đưa cô ấy vào cung, đương nhiên không phải chỉ hy vọng cô ấy làm một nữ quan nhỏ nhoi, mà là hy vọng cô ấy có thể thăng tiến, rồi diu dắt người nhà. Nhưng cô ấy vẫn là hoàng hoa khuê nữ, da mặt mỏng, ngại nghe những chuyện này.

“Nếu tỷ tỳ cảm thấy có mặt em nên ngại nghe, thì sau này em sẽ nhờ Đào mama gặp riêng chị, được không?” Thanh Hề thấy Minh Ngọc Nhi có chút dao động.

“Cô nói bậy bạ gì đấy, ta không nghe cùng cô thì nghe một mình làm gì?” Minh Ngọc Nhi véo yêu má Thanh Hề một cái, cười nói: “Bảo sao Quốc công gia yêu chiều cô như vậy, mặt cô thế này đúng là búng ra sữa.”

Thanh Hề liên tục xin tha.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hoa và mật

Minh Ngọc Nhi hỏi lai lịch Đào mama, Thanh Hề trả lời chi tiết, Minh Ngọc Nhi gật gù, cô ấy cũng biết chuyện Thích Quý phi là sủng phi của tiền hoàng.

“Là di thỉnh vị mama này cho cô sao?” Minh Ngọc Nhi hỏi.

Thanh Hề ngượng ngùng ấp a ấp úng nửa ngày mới nói: “Là... là Đình Trục ca ca.”

Minh Ngọc Nhi nhướn mày.

Thanh Hề xấu hổ đỏ mặt, không chịu nói tiếp, “Sau này tỷ tỳ sẽ biết.”

Hai người cười đùa một phen, ngày hôm sau Thanh Hề lại thỉnh Đào mama, dù Minh Ngọc Nhi vẫn đỏ mặt, nhưng vẫn ngồi nghe. Đào mama cũng như thế chỉ nói với Thanh Hề, còn thường xuyên kể chuyện Quý phi và tiền hoàng, nhân tiện cho Thanh Hề lời khuyên về cách chọn xiêm y, cũng ngầm có ý chỉ trích, vì xiêm y mà Thanh Hề mặc vẫn chẳng khác gì các cô nương chưa chồng.

Phụ nữ khi đi ra ngoài tất nhiên là phải đoan trang thanh lịch, nhưng nữ tính nhất trên cơ thể phụ nữ là bộ ngực, mặc thế nào để vẫn có thể khoe một cách kín đáo mới là nghệ thuật. Đào mama còn kể Thích Quý phi đến năm ba mươi tuổi vẫn duy trì được sự quyến rũ của thiếu nữ, đương nhiên để làm được thế cần rất nhiều bí quyết gìn giữ gìn sắc đẹp, nhưng Đào mama không nhớ hết.

Cứ như thế, thời gian nửa tháng trôi qua trong nháy mắt.

Đầu tháng ba, cảnh xuân đẹp ngọt ngào như một thiếu nữ biết yêu lần đầu, thêm chút e thẹn ngượng ngùng.

Sáng sớm Thanh Hề liền cầm lồng cùng Minh Ngọc Nhi, Lâm Lang, Thôi Xán vào vườn hái hoa, Đào mama muốn dạy các nàng làm son, dặn kỹ là phải hái hoa còn ngậm sương, mà phải là những bông vừa chớm nở, có như thế màu son mới tươi và mịn.

Thanh Hề muốn hái được những đóa hoa đẹp nhất, dần dần thành tách nhóm, những cũng chỉ là trong phủ nhà, nên không có gì phải lo lắng.

Thanh Hề nghĩ hoa hồng ở Tứ Tĩnh Cư chắc đã đến lúc hái được, vì thế liền đi thẳng đến đó, đúng lúc Phong Lư đi ra ngoài, nhân tiện thì hai người đã một tháng không gặp nhau.

“Thanh Hề.” Phong Lư trông thấy Thanh Hề liền đi về phía nàng, “Sáng sớm nàng đến đây làm gì?”

Thanh Hề hươ hươ lồng hoa trong tay, “Thiếp đến hái mấy bông hoa làm son.”

Dưới nắng sớm, Thanh Hề mặc xiêm y hồng nhạt mới may năm trước, chất lụa mỏng mềm mại ôm lấy thân thể nàng, tôn lên vòng eo nhỏ nhắn như bình hoa. Cổ áo hơi thấp, lộ ra một chút của yếm màu ngà, theo động tác của Thanh Hề mà lúc ẩn lúc hiện, khiến người khác ngửa ngáy tâm can. Ngang eo là thắt lưng tơ tằm màu tím, hai bên trái phải treo túi hương cũng bằng dây tơ tằm, đưa mắt nhìn theo, không khỏi nhớ đến đôi chân trắng mịn thon dài dưới làn váy lụa mềm.

Không biết tại sao, Phong Lư cảm thấy Thanh Hề không giống trước kia, thiếu nữ ngây thơ của quá khứ đã dần trở thành một phụ nữ quyến rũ, thướt tha yêu kiều, theo một vẻ rất riêng biệt.

Chờ Thanh Hề đến gần chút, Phong Lư còn có thể ngửi thấy mùi hương ngọt ngào từ mái tóc nàng, xưa nay nàng thích hương hoa quả, khiến người khác chỉ hận không thể cắn một miếng, để chất nước ngọt ngào thơm ngát chảy tràn trong miệng.

“Đình Trục ca ca có việc phải đi sao?”

Phong Lư gật đầu, ánh mắt dán chặt lên làn môi mềm của Thanh Hề, cổ họng hần gật gật, “Sáng sớm vẫn còn khí lạnh, sao nàng không chịu khoác thêm áo?”

“Thiếp ngại vướng víu.” Thanh Hề thấy một đóa hoa rất đẹp, không kiềm chế được nhào người để hái, không ngờ vấy vương vào một cành hoa hồng, “roẹt” một tiếng, váy bị rách đến quá đầu gối.

Thanh Hề hoảng hốt hô một tiếng, vội cúi đầu túm lấy chỗ váy bị rách, vừa xấu hổ lại vừa lúng túng.

“Chân có bị thương không?” Phong Lư tiến tới giờ tay như muốn lật váy Thanh Hề.

Thanh Hề luống cuống lùi về phía bụi hoa hồng, trong bụi hoa hồng có một bàn và hai ghế đá, sau này vì hoa hồng mọc cao mà bị che khuất.

“Không bị thương.” Thanh Hề đẩy tay Phong Lư.

Mặc dù như thế, Phong Lư vẫn lật váy Thanh Hề lên, thấy chưa bị rách vào quần mới bỏ qua, lo lắng qua đi, bàn tay to lớn vẫn đặt trên đùi Thanh Hề, nhen lên ngọn lửa mờ ám.

Không biết bắt đầu như thế nào, hai người hôn nhau say đắm, Phong Lư ghì chặt eo Thanh Hề, khiến nàng phải dựa hẳn vào bàn đá sau lưng.

Sau một lúc lâu, hô hấp của hai người bị rối loạn, vì thế phải rời ra một chút, Phong Lư cẩn thận môi Thanh Hề nói: “Tối nay nàng có nên mang băng chữ mẫu đến cho ta kiểm tra không?”

Chẳng bao lâu sau, việc luyện chữ đầy nghiêm túc thành ám hiệu hẹn hò của hai người bọn họ.

Thanh Hề nhất thời xấu hổ, cười nịnh bợ: “Ngọc Nhi biểu tỳ sắp tiến cung, thiếp muốn ở cùng chị ấy thêm mấy ngày, mấy ngày nay không luyện chữ.”

Phong Lư không nói nhiều, nhay cấn, mút nhẹ môi Thanh Hề cho đến khi nàng rên lên.

Tay Phong Lư đặt trên đùi Thanh Hề, đôi môi lướt xuống, cách lớp xiêm y ngậm nụ hồng, Thanh Hề đứng không được, dần dần bị hấn đặt lên mặt bàn đá không thể nhúc nhích.

Thấy tay Phong Lư không an phận, bắt đầu lặn vào dưới váy, Thanh Hề bối rối lên tiếng, “Đình Trục ca ca.”

Có điều tay của người kia quá xảo quyệt, người vừa mong hấn dừng lại, lại sợ hấn dừng lại thật.

Thanh thiên bạch nhật, lại không ở trong phòng, càng khiến người khác run lên vì sợ.

Trong lúc hai người đang đắm chìm trong mê, Lâm Lang không thấy Thanh Hề đã tìm đến bên ngoài bụi hoa hồng, nghe thấy trong bụi hoa có động tĩnh, một lúc sau lại nghe có tiếng Thanh Hề như thờ dài “Đình Trục ca ca”, Lâm Lang đỏ mặt, lùi lại phía sau liền bảy tám bước.

Một lúc lâu sau động tĩnh sau bụi hoa hồng mới dừng, Lâm Lang mới dám thở phào, tránh đi một chỗ, coi như là canh chừng hộ chủ nhân.

Lại một lúc sau, Phong Lư sửa sang quần áo đi ra, thấy Lâm Lang, bèn sai cô ấy lấy cho Thanh Hề một bộ xiêm y khác. Nhưng rốt cuộc không để Lâm Lang hầu hạ, Phong Lư lại đi vào bụi hoa hồng, một lúc sau Lâm Lang mới thấy hai người đi ra, Thanh Hề đã thay xiêm y, tóc hơi rối, môi sưng đỏ như hoa hồng động sương, hai má ửng đỏ, không dám nhìn Lâm Lang, chỉ vội vã đi trước.

Đến Lan Huân Viện, Lâm Lang hầu hạ Thanh Hề chải đầu, cũng không dám hỏi nhiều, trong lòng chỉ giận hai người này không hiểu nghĩ gì, vợ chồng đảng hoàng không làm lại làm chuyện lén lút, việc gì mà phải gấp đến độ Tứ Tĩnh Cư cách đó mấy bước chân cũng không vào được, may không ai phát hiện.

Sau đó Thanh Hề không dám nhìn mặt Lâm Lang suốt mấy ngày liền, hai người né tránh nhau, khiến Thôi Xán không hiểu tại sao, còn tưởng chủ tớ có hiềm khích gì đó, Thôi Xán lại tìm lời hòa giải.

Đến khi Phong Lư được phái đi Sơn Đông, Thanh Hề mới bớt xấu hổ đi một chút.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nhiều thật quá, chẹp chẹp.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Gai trong mắt

Mấy ngày sau, Tam gia Phong Nhạc nhậm chức mới, được thăng làm Tri phủ phủ Vĩnh An tỉnh Tứ Xuyên, Thanh Hề giữ lời, khuyên Thái phu nhân giữ Hường thị đang có bầu ở lại, Tam phu nhân Đỗ Tĩnh Lam vội vàng chuẩn bị hành lý để cùng Tam gia đi nhậm chức, gấp như thể nhìn Hường thị thêm một giây một phút nào là đau con mắt giây phút đó. Tất nhiên là Hường thị khóc lóc làm bộ làm tịch một phen, nhưng Thái phu nhân cũng là có ý tốt, cô ta bụng mang dạ chửa, làm sao chịu đựng nổi cảnh ngựa xe vất vả.

Tiền nhà Tam gia đi, Thanh Hề chỉ còn việc hàng ngày chơi cờ về tranh cùng Minh Ngọc Nhi. Một ngày nọ, Thái phu nhân bắt gờ sai Hà Ngôn đi mời Thanh Hề và Minh Ngọc Nhi đến chỗ bà, khi Thanh Hề đến thấy một cô gái xa lạ đang ngồi bên phải bà, nói chuyện gì đó với bà rất thân thiết. Cô gái kia thấy Thanh Hề và Minh Ngọc Nhi đến liền đứng lên chậm rãi thi lễ, phong thái như như hoa ngọc lan chớm nở, nhã nhặn thanh lịch, khiến người ta không khỏi suýt xoa thật là một cô gái đẹp.

“Thanh Hề, mau đến đây gặp Nhượng Lan tỷ tỷ.”

Thanh Hề tiến tới hai bước, đánh giá cô gái có tên Nhượng Lan kia, ký ức kiếp trước không có ấn tượng về người này. Cô gái kia hành lễ chào Thanh Hề, nhỏ nhẹ cất tiếng: “Phu nhân mạnh khỏe.” Tiếng nói dịu dàng như nước, cô gái này, từ dung mạo, cho đến giọng nói đều rất tao nhã, khiến người khác rất có cảm tình.

“Đây là em họ của vợ lão Tứ, nhà gặp con khôn đồn, lần này lão đại đi Sơn Đông trùng hợp lại gặp, vì thế đưa con bé về đây, sau này con phải đối xử như chị em ruột.” Thái phu nhân nói thế khiến Thanh Hề kinh ngạc tròn tròn mắt.

Thanh Hề thật sự không ngờ rằng lại gặp Thương Nhượng Lan trong tình huống này, kiếp trước Phong Lư bỏ nàng rồi tục huyền với một cô gái họ Thương. Thanh Hề vẫn nhớ rõ, khi đó vì không chịu được sự bạo hành của người chồng sau, nàng bỏ trốn làm ăn xin quay về kinh thành, thấy vị Thương phu nhân này ở trước cổng Lan Ân Am xa xa, người này ung dung quý phái, phong thái cao sang, đi bên cạnh là một cô con gái rất khá ái dễ thương, khiến nàng vừa hâm mộ lại vừa tê tái.

(Editor giải thích một chút: kiếp trước sau khi bỏ Thanh Hề, Phong Lư cưới Thương Nhượng Lan, nhưng điều đó không hề có nghĩa là kiếp này Phong Lư có tình ý gì với Thương Nhượng Lan.)

Đối với sự vắn an của Thương Nhượng Lan, cùng với câu nói phải đối xử như chị em ruột của Thái phu nhân, Thanh Hề làm như thể không hề nghe không hề thấy, chỉ mỉm cười môi không nói gì.

Thương Nhượng Văn ngồi gần đó cười nhạt, “Đa tạ mẹ đã thu lưu muội muội của con, em ấy cũng là một con người mệnh khổ, nay đến nhà chúng ta, con có thể chiếu cố điều gì thì sẽ làm hết khả năng, bác gái con ở trên trời cũng có thể an tâm”

Thanh Hề bĩu môi, “Sao Lan cô nương không đến ở nhà họ Thương?” Nếu luận thân phận, Thương Nhượng Lan chính là tình địch của Thanh Hề, nàng không thể đối mặt với cô ta bằng một thái độ hòa nhã hơn được, nghĩ đến chuyện kiếp trước cô ta cùng Phong Lư sinh con đẻ cái, lại nghe đồn vợ chồng bọn họ rất hòa thuận, Thanh Hề liền giận mà không có chỗ phát tiết.

Thái phu nhân trừng mắt nhìn Thanh Hề, chính là trách nàng không được có thái độ thế.

Thương Nhượng Văn lại cười nhạt với Thanh Hề nói: “Lan muội muội có sở trường làm đồ ăn thay thuốc, ta thân thể yếu đuối, mẹ thông cảm với điều đấy, để Lan muội muội ở đây chăm sóc ta.”

Thanh Hề đã rất lâu không nói chuyện cùng Thương Nhượng Văn, từ kia sự kiện kia cô ta liền như người tàng hình, mỗi lần thấy Thanh Hề lại mặt nặng mày nhẹ, thái độ hôm nay đã luôn cười còn chủ động giải thích, đúng là một chuyện vô cùng kỳ quái, trực giác Thanh Hề rất không thích nụ cười đấy.

Thái phu nhân lại trừng mắt với Thanh Hề, kéo tay Thương Nhượng Lan nói: “Con bé này chỉ kém con một tháng thôi, nhưng từ nhỏ đã bị ta chiều thành hư, con đừng để bụng, cứ ở đây là được, nhà này chẳng lẽ lại không có được một đôi đũa một cái bát cho con, kỳ thật bụng dạ nó cũng rất tốt, con ở đây lâu sẽ biết.”

Thương Nhượng Lan bị Thanh Hề hỏi thế có chút tự ái, nhưng lại được Thái phu nhân xoa dịu, nên cũng bỏ qua, lại cười thân thiện, “Là tại Nhượng Lan sổ khổ.”

Nụ cười ấy so với khóc còn cay đắng hơn, quả nhiên tác động đến lòng thương người của Thái phu nhân, bà quay đầu nói với Nhị phu nhân: “Ta sẽ coi Nhượng Lan như con gái, chỉ tiêu hàng tháng theo tiêu chuẩn của tiểu thư trong phủ, tiền tiêu vật xiêm y không được sơ suất.”

Nhị phu nhân nhận lời.

Thương Nhượng Lan rơi mấy giọt lệ, tuy rằng chịu sự thương hại của người khác cũng không dễ chịu gì, nhưng trước tình cảm chân thành của Thái phu nhân, lòng tự tôn của cô ta cũng chùng bót, Thái phu nhân cũng là vì thấy cô ta là con người có tự trọng, không phải loại cầu xin lòng thương hại, nên mới dành cho cô ta nhiều tình cảm thế.

Đội Thương Nhượng Văn và Thương Nhượng Lan về phòng, Thái phu nhân mới kéo Thanh Hề đến bên người, “Đứa bé này, sao hôm nay lại nói chuyện bằng thái độ đó. Có Nhượng Lan đến chăm sóc, lựa lời khuyên giải vợ lão Tứ, chẳng phải tốt hơn sao, ta làm thế cũng chỉ là vì nghĩ cho con, chẳng lẽ con định chiến tranh lạnh với vợ lão Tứ cả đời?”

“Con không thích Lan cô nương.” Thanh Hề bĩu môi.

“Con không thích con bé, con bé cũng có quấy rầy gì được đến con đâu, chỉ là một cô gái ở nhờ, cùng lắm thì khi nào con bé đi lấy chồng, chúng ta tặng một phần hồi môn, nhưng kể ra con bé cũng là một người đáng thương.” Thái phu nhân có chút giận Thanh Hề không hiểu chuyện.

Thanh Hề nhân tiện hỏi lại lịch Thương Nhượng Lan. Thì ra cha cô ấy là chủ phòng ở Tế Nam, vì nhầm lẫn khi bốc thuốc hại đến một quý nhân ở địa phương, bị quan phủ bắt giữ, phán thành tử tội, nhưng chưa xử ngay, Thương Nhượng Lan mất mẹ từ lâu, chỉ còn hai cha con nương tựa lẫn nhau, giờ lại mất cha, lúc nào cũng sợ hãi lại không nơi nương tựa, rất thảm.

Đúng lúc Phong Lưu đến Sơn Đông làm nhiệm vụ, Thương Nhượng Văn nhờ hắn đưa cô em họ mồ côi Thương Nhượng Lan về kinh thành.

Thương Nhượng Lan vốn đã hứa hôn, nhưng vừa nghe nói cha cô ấy vướng vòng lao lý nhà trai liền vội vàng từ hôn, việc hôn nhân không thành. Vì thế, Thái phu nhân lại càng thương tiếc Thương Nhượng Lan.

Thanh Hề buồn bực cùng Minh Ngọc Nhi rời khỏi phòng Thái phu nhân, tâm trạng khó chịu đến mức không chịu nói tiếng nào suốt đường đi về, Minh Ngọc Nhi đành phải khuyên nhủ: “Thật đáng tiếc cho dung mạo xinh đẹp của Lan cô nương, lại sinh nhầm nhà, vận mệnh không tốt.” Đây là dùng sự thể thảm của Thương Nhượng Lan để khuyên Thanh Hề bao dung hơn.

Thanh Hề thờ dãi, “Chị không hiểu đâu.”

Minh Ngọc Nhi nghe xong cũng chẳng hiểu gì, nhưng chỉ cười cười cho là Thanh Hề tính trẻ con, ghen ghét với tài mạo xuất chúng của Thương Nhượng Lan.

Thanh Hề vừa về đến phòng mình, đã thấy hai hầu gái bê hai rương vào phòng phía Tây, nàng hỏi “Đây là cái gì?”

Nhã Nhân trả lời: “Đây là quà Quốc công gia mang về từ Sơn Đông, tặng biểu tiểu thư.”

Thanh Hề gật gù đầu, quay về phòng phía Đông, nhưng không thấy rương hòm gì, bèn hỏi Lâm Lang, “Đồ Quốc Công gia tặng ta đâu sao không thấy?”

Lâm Lang ngần ngừ, “Từ sáng tới giờ nô tỳ chưa thấy ai mang gì đến.”

Thanh Hề tức muốn ngừng thở, liền đi ra ngoài, Lâm Lang vội chạy theo kêu: “Phu nhân lại đi đâu vậy?”

Thanh Hề không quay đầu lại, tức giận chạy đến Tứ Tĩnh Cư, sắc mặt dọa người đến mức Lương Thần Mỹ Cảnh không dám ngăn cản, vội vàng đưa nàng tới thư phòng.

Phong Lưu đang đứng trước giá sách, nghe tiếng bước chân, quay đầu lại đã thấy Thanh Hề đầy vẻ tủi thân, mếu máo như muốn khóc tới nơi.

“Sao thế này, ai chọc giận nàng?”

Phong Lưu thân nhiên khiến Thanh Hề nổi trận lôi đình, như thể chỉ một mình nàng nghĩ đến chuyện đấy, Thanh Hề thở phì phì hậm hực, nhưng cắn răng quyết không mở miệng.

Phong Lưu thấy nàng tức giận, mới ngừng trêu, “Được rồi, quà của nàng để hết trong phòng trong, nàng tự vào mà xem.”

Thanh Hè nghe thế thu về giận dữ lại, có chút xấu hổ, “Thiếp không...” Nhưng rõ ràng là nghĩ một đằng nói một nẻo, ai cũng thấy nàng vô cùng dễ ý.

Trong phòng ngủ của Phong Lư đặt hai rương gỗ lim, Thanh Hè mở ra, thấy bên trong có A Giao, Tuyết Cáp Đằng (15), cũng không hiếm lắm, thùng còn lại có một con điều hình cánh bướm, màu sắc tươi sáng rực rỡ, kích thước to gấp mấy những con điều bình thường khác, thật sự là rất độc đáo.

“Con điều to thế này cần bao nhiêu người mới thả được?” Thanh Hè kinh ngạc.

“Khi nào ta rảnh rồi, sẽ đưa nàng ra biển thả điều, gió ở đó rất lớn.” Đây là lần đầu tiên Phong Lư chủ động bỏ công để làm Thanh Hè vui.

Thanh Hè đã hết giận, ngượng ngùng hỏi: “Vị Lan cô nương kia là Đình Trục ca ca đưa về sao?”

Phong Lư nghe xong ngẩn người, nhúm mày suy nghĩ một lúc mới nói: “À, ý nàng là em họ của Tứ đệ muội?”

“Đúng vậy, dung mạo Lan cô nương và Tứ đệ muội tương tự nhau, nhưng so với Tứ đệ muội còn đẹp hơn một chút đúng không?” Thanh Hè giải bày.

Phong Lư nhúm mày nói: “Ta không chú ý, ta là đàn ông đã có vợ nhìn chăm chăm con gái nhà người ta làm gì, là vì Tứ đệ muội lên tiếng nhờ, tiện đường mới đưa cô ấy về kinh thôi.”

“Vậy nếu Đình Trục ca ca chưa có vợ, tức là ngài sẽ nhìn cô ấy chăm chăm?” Thanh Hè hỏi tiếp.

“Đừng nói bậy, chỉ hỏi linh tinh.” Trái tim đàn ông vô tâm sao hiểu được khúc mắc trong lòng Thanh Hè lúc này, nàng thật sự muốn hỏi bóng gió một câu, nếu không có nàng, liệu Phong Lư có chọn Thương Nhược Lan làm vợ không.

Phong Lư xoay người ôm Thanh Hè, “Lần trước Vương thái y bắt mạch cho nàng không phải đã nói nàng bị thiếu máu sao, chỗ A Giao này tặng nàng hết, bảo Lâm Lang đem ngâm rượu, sáng tối mỗi ngày uống một chén.”

Thanh Hè gật gù đầu.

Một lúc sau, Phong Lư thì thầm hỏi nhỏ: “Lần trước ở bụi hoa hồng là ta lỡ mắng, sau đó có bị đau không?”

Không đề cập tới việc đó còn đỡ, nhắc tới liền khiến Thanh Hè xấu hổ chỉ hận không thể một đao chém chết Phong Lư, “Sao lại không đau, không biết là mắc chứng gì nữa.”

Sau lần đó Thanh Hè bị đau suốt mấy ngày, không hiểu tại sao ngày đấy Phong Lư lại bạo lực thế.

Phong Lư cúi mặt cười khê, thì thầm gì đó vào tai Thanh Hè, khiến nàng xấu hổ hừ một tiếng, dần dần hóa thành rên rỉ, Phong Lư để nàng dựa vào giá treo áo, cuối cùng vẫn là gần gũi một phen.

Sau đó Phong Lư thu dọn cho Thanh Hè, ôm nàng vào lòng nói, “Chờ qua sinh nhật nàng, ta sẽ chuyển về Lan Huân Viện.”

Thanh Hè kinh ngạc ngẩn đầu, không biết tại sao Phong Lư lại đột ngột nói thế.

“Trước kia ta đã nói với mẹ, chờ nàng đủ lớn mới sinh con, năm nay nàng sinh nhật mười tám tuổi, đã đủ trưởng thành để làm mẹ.” Phong Lư hít người cổ Thanh Hè.

Trong nháy mắt toàn thân Thanh Hè cứng đờ, lẩm bẩm nói: “Đình Trục ca ca, ngộ nhớ... ngộ nhớ, ý thiếp là ngộ nhớ thiếp không sinh được thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Cảnh sắc tươi đẹp

Nói xong Thanh Hè không dám nhìn Phong Lư.

“Đừng nói những lời vô nghĩa đấy.” Phong Lư vuốt tóc nàng.

“Nhưng nếu ngộ nhớ?” Thanh Hè quay đầu nhìn hấn cổ hỏi.

Phong Lư thờ dãi một tiếng, giống như muốn nói Thanh Hè muốn thế nào cũng được, “Ta nghe Vương thái y nói việc hiếm muộn cũng phụ thuộc vào đàn ông, nếu chúng ta thật sự hiếm muộn, không nói lên rằng nguyên nhân nằm ở nàng.”

Phong Lưu đã an ủi đến như thế, Thanh Hà chỉ có thể vui đầu vào lòng Phong Lưu, vui mãi lại thành châm lửa, mất một hồi lâu mới dần xếp xong. Thanh Hà mệt đến mức không mở được mắt, cũng chẳng còn chút sức lực nào hồi hân thêm nữa.

Mấy ngày sau đó Thanh Hà không gặp Thương Nhược Lan, Minh Ngọc Nhi sắp đến ngày thi tuyển, Thanh Hà bận rộn chuẩn bị cho cô ấy, chọn xiêm y, trang điểm, nước bạc hà súc miệng cho đến túi thơm có hương hoàn mùi hoa hồng, cuối cùng Thanh Hà còn đưa một túi tiền nhỏ nhét đầy bạc cho Minh Ngọc Nhi mới thôi. Mẹ ruột đưa con gái đi thi tuyển cũng chỉ chuẩn bị được đến thế là cùng.

Không ngoài dự đoán của mọi người, Minh Ngọc Nhi quả nhiên trúng tuyển, khi cô ấy trở về, mọi người vừa vui lại vừa buồn, nhất là Thanh Hà. Minh Ngọc Nhi khéo léo, tính tình cũng tốt, dung mạo tài hoa đều xuất sắc, nhưng vẫn khiến Thanh Hà cảm thấy lo lắng. Nàng chạy khắp nơi lo lót nhờ vả, khiến Thái phu nhân còn trêu hai người đúng là chị em sinh đôi.

Thanh Hà không có chị em thân thiết, nàng gần gũi với Minh Ngọc Nhi, tuy mục đích ban đầu là vì biết trước tương lai Minh Ngọc Nhi thăng tiến rất nhanh, thế nên mới chủ động làm thân, nhưng ở chung lâu ngày thật sự thích sự dịu dàng hào phóng của cô ấy, Minh Ngọc Nhi vừa đi, Thanh Hà liền òa khóc, đến khi trong cung cho người tới đón, mắt Thanh Hà đã sưng như quả đào, không dám ra gặp mọi người.

“Ngọc Nhi biểu tỳ, lần này chị đi, không biết bao lâu nữa mới được gặp lại, trong cung chẳng thiếu thứ gì, em cũng không có gì để tặng chị, có chỗ bạc lẻ này để chị mang theo, em đã bảo Lâm Lang khâu vào áo lót chị ba ngàn lượng bằng ngân phiếu, trong đó có một ngàn lượng là ngân phiếu mệnh giá nhỏ, chị nhớ cất kỹ, vào cung rồi muốn làm gì có bạc cũng tiện hơn. Nếu có chuyện gì, nhất định phải nhờ người báo với em một câu.” Thanh Hà vừa lau nước mắt vừa nói.

“Sao cô lại đưa nhiều bạc thế, di đã cho tôi rồi.” Mắt Minh Ngọc Nhi đỏ hoe không chịu nhận, cô ấy sao đành lòng xa Thanh Hà, xa Quốc công phủ.

“Em làm sao có nhiều tiền thế này, Đình Trục ca ca cho em đấy.” Mới nói đến đây, bên ngoài lại thúc giục, Minh Ngọc Nhi đành nhận, lên xe vào cung.

Minh Ngọc Nhi vừa đi, Thanh Hà liền ủ rũ, lúc nào cũng ỉu oải, cơm cũng biếng ăn.

“Nhớ Ngọc Nhi biểu tỳ của con sao?” Thái phu nhân thấy Thanh Hà ỉu oải, lên tiếng hỏi.

Thanh Hà gật gật đầu, gầy gầy một hạt cơm, nhưng vẫn không nói chuyện.

“Không được phí phạm đồ ăn thế, không phải Đình Trục ca ca của con đã dạy ‘mỗi hạt gạo là một hạt ngọc’ sao?”

Thanh Hà thờ dãi một tiếng, “Phải chăng con đang tương tư?” Ngày thường dù là luyện chữ, vẽ tranh, thêu hay tính toán sổ sách cũng có người bầu bạn, giờ ly biệt đột ngột, tất nhiên khó chịu.

Thái phu nhân buồn cười: “Con bé này nói linh tinh gì đấy. Nếu con thật sự thấy thiếu người bầu bạn, thì có thể tìm Nhược Lan trò chuyện, cho dù so ra thì kém Ngọc Nhi biểu tỳ của con một chút, nhưng cũng không thua kém quá nhiều, ta thấy lời nói cử chỉ của con bé không hề thô tục, hai đứa thân với nhau một chút cũng tốt.” Thái phu nhân rất muốn hóa giải hiềm khích giữa Thanh Hà và Thương Nhược Văn, dù sao Phong Lưu và Phong Cẩm cũng là một mẹ sinh ra, vợ của hai người không chịu nhìn mặt nhau thì về lâu dài không phải chuyện tốt.

Vừa nghe đến tên Thương Nhược Lan Thanh Hà đã ngán ngẫm, nàng chỉ không ngờ, mới có mấy ngày ngắn ngủi, Thương Nhược Lan đã được Thái phu nhân coi trọng đến vậy, việc này khiến Thanh Hà rất không thoải mái, hờn dỗi nói: “Mẹ thương cô ta, không thương con nữa rồi.”

“Lớn rồi còn tỵ nạnh, ta thấy Nhược Lan thật đáng thương, thân thế thâm lại thêm...”

Thanh Hà nghe thấy thế vội chuyển đề tài.

Tháng tư, ánh mặt trời chói lọi, bắt đầu nóng chảy mồ hôi, cổ ngữ nói “trời nóng không gì thích bằng ngủ”, Thanh Hà càng lười biếng.

Ngày hôm đó mới chải đầu xong, Lâm Lang đồ ngon đồ ngọt mãi mới ép Thanh Hà ăn được nửa bát cháo, chợt nghe tiếng tiểu nha đầu gọi ngoài cửa, “Lâm Lang tỳ tỳ có ở đây không?”

Lâm Lang vén rèm, thấy một đứa hầu lạ hoắc, “Ngươi là người hầu nhà ai, ai sai ngươi tới?”

Tiểu nha đầu kiễng chân nói thầm vào tai Lâm Lang, Lâm Lang xoay người vào nhà lấy tiền ra thưởng, tiểu nha đầu hoan hỉ ra về, Lâm Lang nói với Thanh Hà: “Quốc công gia chờ phu nhân ở cổng nhỏ vườn hoa phía Bắc.”

Thanh Hà có chút kinh ngạc, “Có nói là việc gì không?”

“Không nói, chỉ dặn phu nhân chuẩn bị mấy bộ quần áo.”

Thanh Hà không đoán được là Phong Lưu có việc gì, nhưng Phong Lưu nói gì thì nàng làm thế, “Vậy ngươi mau chuẩn bị, ngươi đi theo ta, bảo Thời Xán ở lại trông nhà là được.”

Thanh Hà và Lâm Lang đi ra cửa nhỏ, thấy một xe ngựa màu xanh có màn che đang chờ, Thính Tuyên đứng cạnh xe, vừa thấy Thanh Hà liền thỉnh an, Lâm Lang đỡ Thanh Hà lên xe ngựa.

Thanh Hè vén rèm vào xe, thấy Phong Lư đang ngồi trong xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần. Vừa quá ngõ, ngay cả chim chóc cũng tìm chỗ râm mát ngủ gà ngủ gật, ngõ nhỏ không một bóng người, xe ngựa lặng yên lăn bánh.

“Đình Trục ca ca, chúng ta đi đâu vậy?”

Phong Lư mở mắt, kéo Thanh Hè vào lòng, “Lần trước không phải đã nói có thời gian rảnh sẽ đưa nàng đi thả diều sao, hôm nay ta báo cáo nhiệm vụ vừa rồi, được nghỉ mấy ngày, chúng ta đi biệt trang bên hồ mấy ngày.”

“Còn mẹ...”

“Ta báo với mẹ rồi.” Thật ra là Thái phu nhân lo lắng chuyện Thanh Hè biếng ăn, nói với Phong Lư, Phong Lư động lòng mới đưa Thanh Hè đi giải sầu. Hơn nữa, câu đùa “tương tư” của Thanh Hè khiến Phong Lư phật lòng, nào có người vợ nào lại nhớ thương chị họ như thế, ngay cả hân cũng chưa được hưởng sự đối xử đấy.

Bên Ly Minh hồ ở ngoại ô hướng Đông Bắc kinh thành có một biệt trang của Quốc công phủ, xung quanh đều là đồng ruộng, phần lớn rau dưa trái cây của Quốc công phủ là do biệt trang này đưa đến, nhưng Thanh Hè bây giờ mới tới lần đầu tiên.

Ngồi trên gác hai Cảnh Minh Các, có thể ngắm trọn vẹn cả hồ thu, bãi cỏ xanh mướt mát, rừng cây rậm rạp, ngăn cách Ly Minh Hồ với kinh thành phồn hoa ồn ào, khiến người ta có cảm giác tĩnh mịch yên ả. Phía Tây của hồ là một thảm cỏ xanh, hướng Bắc là một biển hoa, quả nhiên là cảnh đẹp.

Thanh Hè chỉ ngồi ở Cảnh Minh Các một chút đã không thể kiềm chế la hét đòi thả diều, Phong Lư thấy đã là lúc chiều tà, nắng không còn gắt, mới gật đầu, sai người dắt ngựa, mang diều đến hướng Tây của hồ.

Thanh Hè ngồi dưới một gốc cây hòe, xem Phong Lư ghép từng bộ phận một, thân, cánh, đuôi, rất nhanh sau đó một con bướm sắc sỡ hiện ra, nhìn đáng yêu Phong Lư thì không lạ lắm gì việc này.

“Đình Trục ca ca từng chơi loại diều này rồi sao?” Thanh Hè không có ký ức về việc chơi đùa của Phong Lư.

Có lẽ là đang trong kỳ nghỉ, vẻ mặt lạnh lùng của Phong Lư trở nên dịu dàng một cách hiếm hoi, “Không chỉ có ta, nàng cũng từng chơi diều, có lần Nhị thúc đến nhà tặng chúng ta mỗi người một con diều, khi đó nàng còn nhỏ, mới được một tuổi, chỉ vừa biết đi, người khác phải giúp nàng thả diều, nhưng nàng không cho, nàng lại chưa biết chạy, con diều không bay được, vì thế khóc mãi không nín.” Phong Lư nhớ tới đáng yêu Thanh Hè khi đó, người nhỏ chân ngắn chạy lùn cùn trên bãi cỏ bắt giặc nờ nự cười.

Thanh Hè cũng không kiềm chế được bật cười, “Giờ thiếp chạy được rồi.”

Sự thật chứng minh Thanh Hè chỉ mạnh miệng, đến nâng con diều nàng còn vật vờ mãi, con diều đó phải nặng ít nhất mười cân, to đến nỗi đặt một đứa trẻ con ngồi lên cũng được, Thanh Hè vừa chạy vừa lôi kéo con diều, những vẫn chẳng thể làm con diều bay lên, khiến Phong Lư cười to sáng khoái.

Thanh Hè vừa thẹn vừa lúng túng, “Ngài còn cười được, không đừng mua con diều lớn vậy làm gì?”

Phong Lư gọi người hầu dắt ngựa đến, “Đừng nói nàng, dù là ta cũng không làm được, chúng ta ngồi trên lưng ngựa, để Thính Tuyên cầm diều đằng sau, có thể mới khiến nó bay lên được.”

Phong Lư đặt cuộn dây vào tay Thanh Hè, bế Thanh Hè lên lưng ngựa, xong mới xoay người lên, thúc ngựa phi đi, con diều chậm rãi bay lên, khiến Thanh Hè reo hò, đến khi biết con diều không rơi xuống, Phong Lư mới dừng ngựa, bế Thanh Hè xuống.

Thanh Hè ít kinh nghiệm chơi diều, Phong Lư phải đứng sau lưng nàng, tận tay chỉ dẫn phải thả thế nào, phải làm thế nào diều mới bay cao bay xa, mà không bị đứt dây.

Phong Lư thấy Thanh Hè đã dần biết cách thả diều mới buông tay để nàng tự chơi, hân đi đến bên hồ ngồi xuống một tảng đá.

Thanh Hè chơi diều say sưa, mặt trời dần lặn xuống, gió càng lúc càng thổi mạnh, lúc này không phải Thanh Hè thả diều, mà là diều thả nàng, con diều quá lớn, nàng phải chạy theo mới giữ được dây diều khỏi đứt, gió thổi xiêm y nàng bay phất phới, như để diễn tả cho câu thơ “*Ngã dục thừa phong qui khứ*” (16), Phong Lư ngồi từ xa nhìn nàng vừa cười vừa như múa, tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc truyền theo gió, khiến tim người khác xốn xang.

“Đình Trục ca ca, thiếp cảm thấy như sắp bay.” Tiếng Thanh Hè truyền theo gió.

Phong Lư đưa mắt nhìn, thấy chân Thanh Hè như đã bắt đầu không chạm đất, gầy trắng thêu dây nho tím nhạt, gấu váy thêu hoa tím phấp phới vô cùng sống động, khiến nàng như tiên nữ giáng trần, hồn nhiên thu hút.

Một lúc lâu sau, Thanh Hè thừa lúc gió ngớt kéo con diều về, thở hổn hển đưa dây diều cho Phong Lư, “Đình Trục ca ca giúp thiếp cắt con diều lại đi, ngày mai thiếp cũng muốn thả, đừng để nó bay mất.”

Phong Lư nhìn Thanh Hè hai má đỏ ửng, ánh mắt long lanh ướt át hơn cả Ly Minh hồ, bộ ngực phập phồng vì thở, như muốn bật ra khỏi sự trói buộc, yết hầu hân giật giật, vội đưa mắt đi chỗ khác, đứng lên cắt diều hộ Thanh Hè.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Bạo hành gia đình

Chờ con điều ổn định rơi xuống đất, Thanh Hề mới tựa đầu vào vai Phong Lư nghỉ ngơi, trăng đã lên, gió đêm từ hồ nước thổi đến mát lạnh, bạch hạc về nhà, đôi quạ về tổ, cách đó không xa có khói bếp lượn lờ, cảnh tượng đó khiến cả hai cùng không nở về, Phong Lư kéo áo choàng ra phía trước, đặt Thanh Hề ngồi lên áo, vòng tay ôm nàng sợ nàng lạnh.

Thanh Hề điều chỉnh đầu một chút, tựa vào Phong Lư ngắm hồ nước, tháng ngày bình an này không biết sẽ duy trì được đến lúc nào, Thanh Hề vòng tay ôm qua lưng Phong Lư, muốn người đàn ông này cùng nàng chơi đùa cả đời, nàng dần dần không dám tưởng tượng đến chuyện một người phụ nữ khác sẽ xuất hiện trong cuộc sống của hai người, sẽ sinh con đẻ cái cho hắn.

Thanh Hề lần đầu tiên hối hận vì quyết định qua loa trước kia, tại sao lại uống bát thuốc đó, lúc ban đầu bị cái gì xúi giục mà lại làm khó dễ Thương Nhược Văn khi cô ta sinh con.

Thanh Hề ngược nhìn nghiêng mặt Phong Lư, sống mũi cao thẳng, như một cách thể hiện của bản lĩnh, nếu hắn có con, nhất định đứa bé sẽ rất tuấn tú, cương nghị, Thanh Hề ước ao biết bao bản thân có thể sinh con cho hắn. Nghĩ đến đó, nàng lại thấy sống mũi cay cay.

Khi Thanh Hề nhìn hắn, Phong Lư cũng đang cúi đầu nhìn nhân nhĩ trong lòng, nàng ngược nhìn hắn bằng đôi mắt long lanh như hồ thu, ngập tràn tình ý, vừa tôn kính lại vừa say đắm, khiến người khác không thể kiềm chế ý muốn ngậm lấy làn môi nàng.

Thanh Hề cũng hưởng ứng nụ hôn khiến Phong Lư có chút mất chừng mực, người hầu kẻ hạ xung quanh đều tề nhị quay lưng, Thanh Hề bị buộc phải ngửa đầu, chống tay xuống đất, bị cò và đá sỏi làm đau, nàng không thể không xấu hổ thẹn thùng vùi đầu vào người đàn ông đang ôm mình, “Đinh Trục ca ca.”

Phong Lư nhắm nháp làn môi anh đào, như không thể ngừng, mắt mờ mịt như phủ một màn sương, không còn sự tỉnh anh thường ngày, Thanh Hề không thể không đẩy bờ vai của hắn, thấp giọng nói: “Đinh Trục ca ca, chu kỳ của thiếp chưa hết.”

Phong Lư nghe thế ngồi thẳng lại một cách miễn cưỡng, kéo lại cổ áo cho Thanh Hề, bế nàng lên ngựa về sơn trang, bị Thanh Hề tạt gáo nước lạnh, suốt một buổi tối ánh mắt Phong Lư dành cho nàng tỏ rõ sự bất mãn.

Cuối cùng Thanh Hề không đành lòng, nói thầm với Phong Lư: “Ngày mai sẽ hết.” Người nào đó nghe thế mới hài lòng, xoay người lại ôm nàng ngủ.

Sáng hôm sau khi Thanh Hề tỉnh lại, Phong Lư đã luyện quyền buổi sáng rồi về tắm qua xong xuôi.

Thanh Hề thích ngủ nướng, dụi mắt ử ử oải oải, “Đinh Trục ca ca, hôm nay chúng ta làm gì?”

Phong Lư mặc áo choàng màu xanh ngọc thêu hình hoa cúc bằng chỉ bạc, cổ tay ôm sát, đi giày da dê, không giống quần áo lúc bình thường.

“Hôm nay ta đưa nàng lên núi săn thú.”

Thanh Hề phản chân nhanh chóng xuống giường, gọi Lâm Lang tìm quần áo, giày mang theo có một đôi bằng da hươu, nhưng quần áo thì không có bộ nào thích hợp, bình thường nàng vẫn thích mặc xiêm y kiểu tay rộng, vì vậy Lâm Lang không mang theo bộ nào có tay áo ôm sát.

Thanh Hề vừa thuyết phục Phong Lư chờ nàng, vừa thúc giục Lâm Lang lấy kim chỉ khâu cổ tay áo lại, rút cuộc tay áo nhìn như đèn lồng, nhưng nhìn cũng rất hay.

Thanh Hề ngại búi tóc ngồi trên lưng ngựa sẽ bị xổ, chỉ tết tóc hai bên, cài mấy bông hoa nhài và mấy cây trâm hoa rất nhỏ, khiến nàng như một cô nương mười bốn mười lăm tuổi chưa xuất giá.

Tuy rằng Thanh Hề ăn mặc có chút vẻ hào hùng, nhưng cái sự lên núi săn thú của nàng chỉ là dã ngoại thôi. Vì là đi dã ngoại, Phong Lư không mang đại bàng chó săn, chỉ mang cung và ba bó tên, Lâm Lang chuẩn bị cho Thanh Hề một túi đồ ăn, trước khi đi, Phong Lư còn mang theo một áo choàng rồi mới đưa Thanh Hề đi.

Đến nơi, Phong Lư để mọi người tự tản ra xung quanh, hắn và Thanh Hề cùng ngồi một ngựa lên núi. Trên đường Phong Lư bắn một con con gà lôi núi, vì Thanh Hề nói con gà lôi đó có lông đẹp muốn lấy lông nó làm cầu đề chơi.

Nếu nói hai người đi săn thú, không bằng nói du sơn ngoại thủy có vẻ chính xác hơn.

Đến buổi trưa, Phong Lư dừng ngựa bên bờ suối, trải tấm thảm Lâm Lang đã chuẩn bị lên cỏ, bày đồ ăn, ôm Thanh Hề vào lòng, đút nàng ăn từng miếng một.

Thanh Hề cười ngựa lâu một mồi, gối đầu lên đùi Phong Lư, không nhúc nhích chút nào.

Ăn xong, Phong Lư bóc một quả cam, kè sát miếng Thanh Hề, nắn cắn một miếng nhỏ, hấn lại cắn một miếng nữa, cuối cùng đưa phần còn lại cho nàng, nhìn nàng chậm rãi ăn miếng cam, nước cam ứa ra làn môi mềm, hấn liền vươn đầu lưỡi liếm hết.

Thanh Hề nhắm mắt nghỉ ngơi, kiếp trước Phong Lư đưa nàng đến Từ Ân Tự rồi bỏ mặc không quan tâm, sau đó đi qua đồi, Phong Lư hận nàng thấu xương, đưa hủ thư, nàng bị người nhà gả bán cho người khác, hấn cũng thờ ơ.

Đến kiếp này, hấn lại đối xử với nàng thế này, trân trọng dịu dàng, liệu có phải đáy lòng hấn có chút tình cảm với nàng không?

Có đôi khi Thanh Hề thật sự muốn hỏi một câu, tại sao lúc trước Phong Lư lại nhẫn tâm như vậy, rốt cuộc hấn có biết Từ Ân Tự kia là như thế nào?

Nhưng khi phụ nữ đang rất tâm trạng, đàn ông thường chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Thanh Hề nghe Phong Lư thì thầm, gắt giọng: “Thiếp chưa hết.”

Phong Lư không tin, tay lần xuống bụng nàng, “Để ta kiểm tra.”

Thanh Hề vô cùng xấu hổ, giữ chặt lưng quần, nhưng làm sao ngăn được Phong Lư.

Chẳng mấy chốc đến cả chim chóc cũng xấu hổ không dám đậu ở gần đây.

Thanh Hề cảm thấy Phong Lư khi ở bên ngoài trở nên dũng mãnh đặc biệt, nhớ ngày ấy trong bụi hoa hồng, khiến nàng đau đến mấy ngày sau, hôm nay cũng bần rần hết chân tay.

Đến khi Thanh Hề ngủ thiếp đi, Phong Lư mới bế nàng lên ngựa, khoác áo choàng bọc lấy Thanh Hề, giục ngựa xuống núi. Đường núi gập ghềnh, khó tránh việc đụng chạm da thịt, một hồi kia làm sao đủ thỏa mãn, nhưng hấn phải kiềm chế vì sợ cỏ và đá sỏi làm Thanh Hề bị thương.

Bóng đêm buông xuống, khi người hầu tới đỡ Phong Lư xuống ngựa, nhìn thấy một đôi chân mềm oặt buông xuống, mới phát hiện ra Thanh Hề được Phong Lư dùng áo choàng bọc kín, mới vừa rồi mọi người còn bán khoả, không biết tại sao lại không thấy phu nhân Quốc công.

Phong Lư bế Thanh Hề về phòng, nàng hôn dỗi, không chịu ăn cơm tối cùng hấn.

“Phu nhân, đang yên đang lành, sao lại làm mình làm mẩy với Quốc công gia?” Lâm Lang khuyên nhủ, khi chứng kiến Thanh Hề giận dữ đuổi Phong Lư ra khỏi phòng, Lâm Lang suýt chút nữa thì bắn tim ra khỏi lồng ngực.

Thanh Hề oán hận nói: “Không được nhắc đến hấn.”

“Phu nhân nghe nô tỳ đi, nếu không phải Quốc công gia tốt bụng không chấp nhặt, nếu ở nhà khác mà ngài giận dữ như thế, chỉ sợ...”

“Đã nói không được nhắc đến hấn, còn nữa, nếu là nhà khác, làm gì có ai như hấn...” Thanh Hề tức giận đến mức không nói ra lời, “Đi chuẩn bị nước ấm cho ta, ta không ăn cơm.”

Thanh Hề như thế khiến Lâm Lang không dám khuyên nữa, đành đi chuẩn bị nước ấm. Thanh Hề cũng không cho Lâm Lang hầu hạ, đến khi Thanh Hề mặc quần áo tập tễnh đi ra, Lâm Lang mới phát hiện có chỗ bất thường, “Phu nhân bị thương sao?”

Thanh Hề thề thốt phủ nhận: “Không, ta mệt rồi muốn đi ngủ.” Nói xong liền lên giường nằm quay lưng về phía Lâm Lang.

Lâm Lang thở dài một tiếng, thổi tắt đèn, chỉ để một ngọn đèn nhỏ ở góc phòng, đóng cửa đi ra ngoài.

Một hồi lâu sau, Thanh Hề nghe có tiếng bước chân đến gần, không thèm quay đầu lại, “Ngài đi đi, thiếp không muốn trông thấy ngài.”

Phong Lư vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ cời giày lên giường, ôm Thanh Hề từ phía sau, đặt tay lên bụng nàng, “Có phải làm nàng bị thương không, ta cưỡi ngựa vào làng mua thuốc.”

Thanh Hề càng giận hơn, xoay người trừng mắt với Phong Lư, “Ngài còn không biết xấu hổ đi mua thuốc, thiếp quả thực không còn mặt mũi nào nữa.” Nói đến đó, Thanh Hề tìm cách đạp Phong Lư xuống giường.

Nhưng bàn chân nhỏ nhắn bị Phong Lư giữ được, “Được rồi, là ta sai, để ta bôi thuốc cho nàng được không, ta thấy đùi nàng bị xước da.”

“Đều tại ngài, đã nói đừng làm, ngài còn cố...”

Phong Lư nhìn Thanh Hề kiêu căng ngang bướng, bỗng nhiên lại cảm thấy có sự hấp dẫn riêng, hai má đỏ bừng vì tức giận, mắt như ngập nước, khiến người khác chỉ muốn cắn. Phong Lư thở dài một tiếng, ăn nói nhỏ nhẹ: “Đều là lỗi của ta, đường núi gập ghềnh, ta lại không chịu kiềm chế làm nàng bị thương, lần sau ta hứa sẽ nhẹ nhàng hơn.”

“Cái gì... còn có lần sau?” Thanh Hề tròn mắt.

Phong Lư cười nhìn Thanh Hề, không chịu nói tiếp, bôi thuốc cho nàng. Thanh Hề thấy hấn không chịu lùi, đành phải xoay người đưa lưng về phía hấn, mắt không thấy tâm không phiền, một lúc lâu sau vang lên một tiếng “bốp”, thì ra là Thanh Hề đập tay Phong Lư, “Không được sờ loạn, bụng thiếp còn

rất đau, ngài thật quá...”

Phong Luru hôn lên môi Thanh Hề, “Có đói bụng không, ta đi múc cho nàng bát cháo, không nên bỏ bữa, trưa nay nàng mới ăn qua loa.”

Hiếm có lúc Phong Luru nhỏ nhẹ lấy lòng, Thanh Hề cũng không làm mình làm mẩy nữa, chịu đựng sự quấy rối của hắn ăn một bát com đầy.

“Đình Trục ca ca ngài thật quá nhẫn tâm, đau thế này thiếp làm sao xuống giường.” Nghĩ đến chuyện ngày mai phải về phủ, lại phải gặp Thương Nhục Lan, Thanh Hề quyết định đổi phương pháp trừng phạt.

Phong Luru cười khó xử.

“Mà ngài cần gì phải quan tâm đến chuyện đó, về phủ rồi ngài lại về Tứ Tĩnh Cư, mất hút lâu ngày, cần gì quan tâm đến sự sống chết của thiếp, hôm nay cứ mặc sức hành hạ thiếp đi.” Thanh Hề than thở, khiến Phong Luru thấy rất có lỗi, chỉ có thể cười.

“Ta bị oan.”

“Cũng được, vậy tối mai ngài phải đến Lan Huân Viện thăm thiếp, nhưng chỉ được tới một mình, không được để cho ai phát hiện.” Thanh Hề nũng nịu nói.

Yêu cầu này thật là làm khó “ông lớn đạo mạo” như Phong Luru.

“Ngài không đồng ý cũng được, thiếp không muốn nhìn thấy ngài nữa.” Thanh Hề quay lưng, trùm chăn.

Phong Luru dùng rất nhiều sức mới kéo được chăn ra, “Vẫn đang mùa hè, nàng làm thế nóng đấy.”

“Vậy ngài đồng ý?” Thanh Hề nhìn Phong Luru mắt sáng như sao.

Đáp án này không còn gì để nói.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: e hèm, mọi người có thấy văn chương của tác giả rất tinh tế không, rốt cuộc Đình Trục ca ca đã làm gì mà chim chóc không dám nhìn, Thanh Hề phải tức giận đến thế? Xấu hổ quá *che mặt*.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Tiếp cận

Ngày hôm sau về phủ, hai người đến chỗ Thái phu nhân vấn an, vì có khách, Phong Luru đi thư phòng, Thanh Hề ở lại dùng com tối cùng Thái phu nhân.

Thái phu nhân cẩn thận đánh giá Thanh Hề một phen, “Sao tinh thần con lại có vẻ mệt mỏi như thế?”

Thanh Hề bĩu môi, tinh thần mạnh giỏi được mới là chuyện lạ, nhưng vẫn cố tươi tỉnh, “Con đã cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, hôm kia Đình Trục ca ca còn đưa con đi thả diều.”

Thái phu nhân nghe vậy cười rộ lên, “Giờ con lại chịu chơi diều à, lúc trước con quá nhỏ không thả diều được, vì thế mà khóc lóc ăn vạ không cho lão Đại và lão Tứ thả diều, mỗi lần lão Tứ muốn thả diều lại phải lên lút giấu con, nếu để con nhìn thấy nhất định sẽ ăn vạ.”

Thanh Hề ngạc nhiên, không ngờ khi nàng mới một tuổi đã đánh đá thế.

“Đình Trục ca ca cũng kể chuyện đó cho con.” Thanh Hề làm nũng ôm cánh tay Thái phu nhân, kể chuyện ở biệt trang bên hồ, còn miêu tả hương vị ngọt ngào tươi mới rau dưa trái cây mới hái. Cuối cùng như chợt nhớ ra điều gì, ngồi thẳng lên nói: “Con có mang một ít về, đều là con tự tay hái, định tặng Viên mama một phần, sao con không thấy Viên mama đâu?”

Viên mama có nhà riêng, đó là nhờ con bà ấy chịu khó làm việc, lại được Phong Luru tiến cử, nhưng bà ấy vẫn không muốn ngồi yên, mỗi ngày đều đến Quốc công phủ nói chuyện cùng Thái phu nhân.

“À, hôm qua trời mưa, chứng đau chân của bà ấy tái phát, Lan nha đầu đang đốt ngài cho bà ấy.”

Vừa nói đến đó, liền thấy Viên mama đi đến từ phòng phía Tây, “Lúc nãy có thấy Quốc công gia trở về, vốn nên đến thỉnh an, nhưng đang đốt ngài, ta đành lấy cớ tuổi già vậy.”

“Chân Mama khô chưa?” Thanh Hề thân thiết hỏi. Viên mama bị đau chân đã lâu, khi vừa bước vào tuổi trung niên, mỗi khi trời mưa chân đều đau nhức, có khi còn đau đến không đi được.

“Nhờ thuốc của Lan cô nương, cũng may cô ấy không chê phiền hà, không thì hôm nay ta đã không đi lại được.” Lờn Viên mama cho thấy bà ấy rất hài lòng với Lan cô nương.

Một lát sau Thương Nhượng Lan cất dọn đồ đạc xong cũng bước vào, vấn an Thái phu nhân và Thanh Hề.

“Con bé này, ta đã nói rồi, đừng khách sáo thế, sau này phải coi như là nhà, không được khách sáo thế nữa.” Thái phu nhân tốt bụng kéo tay Thương Nhượng Lan.

“Đúng thế đấy, nhà khác đều thích con trai, nhưng Thái phu nhân nhà ta lại thích con gái hơn, không tin cháu cứ nhìn phu nhân Quốc công nhà ta là biết.” Viên mama cũng tham gia.

Thanh Hề chỉ thờ ơ lạnh nhạt, nhưng lòng rất chấn động. Viên mama đi theo Thái phu nhân đã mấy chục năm, mắt nhìn người rất sắc bén, không dễ tiếp cận, không ngờ bà ấy lại coi trọng Thương Nhượng Lan như thế.

Mọi người đang nói chuyện, lại thấy Nhị phu nhân và Thương Nhượng Văn dắt tay nhau đi đến, Uyển Thư Nhi cũng được vú em bế đến, vừa đến liền nhào lên lòng Thái phu nhân, khiến Thanh Hề bị gạt ra ngoài.

“Ô, mấy ngày không gặp, trộm vía Uyển Thư Nhi nhà ta lại cao hơn một chút rồi.” Thái phu nhân đùa với Uyển Thư Nhi, lại thấy Uyển Thư Nhi chỉ vào Thương Nhượng Lan nói: “Di, ăn ngon.”

Thái phu nhân cười nói: “Sao lại nói là ‘di ăn ngon’?”

Thương Nhượng Văn cười tiến đến, “Ý con bé là đồ của di Lan làm ăn ngon, có đúng không, Uyển Nhi?”

Thấy Thương Nhượng Văn tiến đến, Thái phu nhân cũng nhìn cô ta một cái, thấy mặt cô ta đã hồng hào hơn, môi cũng không còn nhợt nhạt, “Con đã khỏe chưa?”

“Đã tốt hơn nhiều ạ, cũng may có biểu muội, nhà em ấy vốn là mở hiệu thuốc, từ nhỏ em ấy đã theo chú học được không ít y lý, được em ấy chăm sóc một thời gian, khẩu vị của con được cải thiện rất nhiều, sức khỏe cũng tốt hơn.”

Thương Nhượng Văn nói như thế, Thái phu nhân tất nhiên rất vui mừng. Nhưng Thương Nhượng Lan đứng một bên lại có chút ngượng ngùng cười nói: “Biểu tỷ nói quá, em cũng chỉ biết lơ mơ, xét đến cùng vẫn là nhờ đại phu của quý phủ. Em theo cha trông hiệu thuốc mấy năm, tuy gặp nhiều nhà giàu, nhưng cũng chưa từng thấy nhà nào có mẹ chồng không tiếc tiền mua lộc nhưng cho con dâu tắm bổ, chỉ có Thái phu nhân nhà ta tắm lòng Bồ Tát.”

“Hy vọng sau này em cũng tìm được một bà mẹ chồng có tấm lòng Bồ Tát.” Thương Nhượng Văn và Thương Nhượng Lan kẻ tung người hứng, lại thêm Uyển Thư Nhi ngày thơ đáng yêu, nhất thời khiến căn phòng trở nên vui vẻ rộn rã, nhưng Thanh Hề lại như người thừa.

Thái phu nhân kéo tay Thương Nhượng Lan nói: “Cô bé tốt, ta biết tâm tư của con, chuyện hôn nhân ta sẽ lo nghĩ cho con.”

Thương Nhượng Văn nhanh nhẹn nói: “Con thấy mặt biểu muội tạ ơn mẹ.”

Thái phu nhân và Thương Nhượng Văn đều nở nụ cười, riêng Thương Nhượng Lan xấu hổ đỏ mặt.

Nhị phu nhân thấy thế, kéo Thương Nhượng Lan lại thì thầm một hồi, không nghe được rõ, nhưng Thanh Hề dễ dàng đoán được, nhất định là Nhị phu nhân khó ở đâu đó, nhờ Thương Nhượng Lan chữa hộ.

Sau khi ăn xong, Thanh Hề tự trở về Lan Huân Viện, hỏi Thôi Xán mấy ngày qua có chuyện gì không, sau đó rửa mặt lên giường ngủ sớm.

Trước lúc bình minh, Lan Huân Viện lặng ngắt như tờ chìm trong mộng đẹp, chỉ riêng Thanh Hề để ý cửa sổ, đến khi có một bóng đen hắt lên cửa sổ, gõ nhẹ, Thanh Hề đứng dậy mở cửa sổ, Phong Lưu nhanh nhẹn nhảy vào, nhưng mặt đầy vẻ mệt mỏi, còn đưa nắm tay che mồm ho khan.

Thanh Hề nhanh chóng đưa tay lên môi nuốt một tiếng, ý bảo Phong Lưu nhỏ giọng chút, “Thôi Xán vẫn ở phòng ngoài.”

Phong Lưu nghe xong càng bất đắc dĩ nhìn Thanh Hề, nhưng ánh mắt dần thay đổi, khóe miệng còn nhếch lên. Vì là ngày hè, Thanh Hề chỉ mặc áo lót mỏng manh màu trắng ngà thêu hoa phù dung màu hồng, vòng qua cổ bằng một sợi dây chuyền mảnh màu vàng kim, dưới là quần mỏng màu hồng nhạt, nhẹ nhàng mát mẻ lại quyến rũ, vẫn không thiếu sự yếu điệu.

Thanh Hề không để ý đến tâm tư Phong Lưu đang biến hóa, đặt một bình thuốc vào tay Phong Lưu, găt giọng: “Đây là thuốc của Đào mama chế ra, nếu có lần sau tiếp cũng không còn mặt mũi nào đến hỏi xin thuốc nữa đâu.” Nói xong liền xoay người lên giường, đưa lưng về phía Phong Lưu.

Phong Lưu hổ thẹn cười khổ, vừa rồi hấn hiếu lắm, còn tưởng là Thanh Hề muốn thử trải nghiệm cảm giác hẹn hò lén lút trong sách cấm.

Phong Lưu ôm Thanh Hề từ phía sau, tự tay bôi thuốc cho nàng, thấy nàng vui đầu vào vai mình, đến cả ngón chân cũng đỏ lên vì ngượng, càng nhìn càng đáng yêu, khiến người ta muốn đặt trong lòng bàn tay để thưởng thức.

Thanh Hề đá đá chân, “Đình Trục ca ca.”

Phong Lư cúi đầu thấy nàng đang rất xấu hổ, đầu mày cuối mắt như đưa tình, cánh tay hần trượt xuống thăm dò ngực nàng.

“Đình Trục ca ca, vẫn còn đau mà.” Thanh Hề tóm lấy cánh tay Phong Lư.

Đến khi Phong Lư nhìn thấy vết bầm mới thu lại ý định, hối hận về sự lỗ mãng của bản thân, không quấy rối nữa.

Thanh Hề xấu hổ để Phong Lư bôi thuốc, sau đó nhanh chóng chui vào chăn, quay đầu nói với Phong Lư: “Đình Trục ca ca xoa lưng cho thiếp đi, thiếp bị đau không ngủ được.”

Vừa làm nũng lại vừa đòi hỏi, không quan tâm đến việc Phong Lư đang thờ hồn hển, cũng không quan tâm tới chuyện hần có đang mệt không, nàng chỉ biết bản thân đang bị đau.

Đáy lòng Phong Lư không hề phải đấu tranh, hần không sợ nàng làm nũng đòi hỏi, chỉ sợ nàng tức giận không chịu gặp hần. Nếu không phải sợ nàng giận, Phong Lư sao chịu làm kẻ nửa đêm trộm hương.

Phong Lư đưa tay nhẹ nhàng đặt tay lên lưng Thanh Hề, vuốt ve từng chút một, ngày bé Thanh Hề dễ ốm đau, luôn đòi Thái phu nhân xoa lưng mới ngủ được, giờ đổi thành Phong Lư.

Ngón tay lướt trên da thịt nõn nà như bạch ngọc dần trở nên lưu luyến, Phong Lư hít vào một hơi, cúi người cắn nhẹ lên tai Thanh Hề, thấy nàng thì thâm gì đó không rõ, nhưng vẫn ngủ tiếp, hô hấp rất ổn định.

Cuối cùng, Phong Lư rời rầm một lúc lâu, sao hần lại lưu lạc đến mức phải treo cửa sổ vào phòng phu nhân của mình, rồi chỉ cởi quần áo đắp chăn nằm ngủ không làm gì.

Ngày hôm sau, Thôi Xán đến gọi, thấy Phong Lư hiện ngang xuống giường, Thanh Hề thì vẫn ngủ say, khiến Thôi Xán có chút trở tay không kịp, nhưng lại không dám nói gì, cũng may Phong Lư không cần hầu hạ, đã tự mặc quần áo.

“Đình Trục ca ca, sao ngài lại ở đây?” Thanh Hề bị đánh thức, kinh ngạc nhìn Phong Lư.

Phong Lư không trả lời, đưa lược vào tay nàng, “Chải đầu cho ta.”

Thanh Hề tìm áo khoác qua loa, chải đầu cho Phong Lư, đầu tiên là chải ngược tóc lên, rồi dùng ngọc quan giữ búi tóc, sau đó còn chọn một cây trâm ngọc trong hộp trang sức của mình cài cho hần.

Đây không phải chuyện gì phức tạp, nhưng hiển nhiên Phong Lư vô cùng vừa lòng, nhìn Thanh Hề, lần đầu tiên cảm thấy tuy tính nàng vẫn trẻ con, nhưng đã bắt đầu có thể làm vợ.

Phong Lư đứng lên, ôm Thanh Hề, hôn phớt lên trán nàng, “Ta ra ngoài có việc, tối nay thế tử Khang Vương phủ hẹn ta bàn chuyện.”

Thanh Hề không bận khoản chuyện Phong Lư vẫn ở trong phòng nàng đến sáng, lòng cảm thấy rất tự nhiên, Phong Lư còn báo cáo hành tung với nàng.

Tiền Phong Lư đi, Thanh Hề đi đến chỗ Thái phu nhân, gặp Thương Nhục Văn và Thương Nhục Lan đều đang ở đó, Uyển Thư Nhi vẫn còn ngái ngủ, nhưng đã biết làm nũng với Thái phu nhân.

Thanh Hề chợt thấy chói mắt một cách không thể giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Giác mơ

Khi Thanh Hề đi vào đúng lúc nghe thấy Thương Nhục Văn nói, “Con luôn hy vọng bản thân chóng khỏe, để có thể sinh cho Tứ gia một con trai, có thể mới không phụ sự thương yêu mẹ dành cho con. ...”

“Hai đứa còn trẻ, không cần nóng vội, con cũng là do ngày thường cả nghĩ nhiều, mới thành bệnh mãi không khỏi, uống thuốc suốt ngày.”

“Mấy ngày nay con đã không cần uống thuốc nữa, cũng nhờ Lan biểu muội làm đồ bổ cho, ăn còn có tác dụng hơn là uống thuốc.”

“Nói mới nhớ, hôm kia Lan cô nương đưa ta một phương thuốc, ta đưa về bảo vợ Thuận Nhi làm theo, sau đó con bé nói rất có tác dụng, đêm không bị tỉnh giấc nữa.” Vợ Thuận Nhi là con dâu cả của Viên mama, một năm trước sinh con sau đó bị kinh phong, uống bao nhiêu thuốc cũng không đỡ, không ngờ làm theo phương thuốc của Thương Nhục Lan lại có tác dụng.

Thanh Hề bấu môi, sắp thành Lan thần tiên mất rồi.

Thái phu nhân thấy Thanh Hề đến mà không nói gì, biết nàng vẫn không ưa Thương Nhục Lan, chỉ vẫy tay với nàng, kéo ngồi xuống, sờ sờ hai má của nàng, “Xem ra hôm qua ngủ ngon.”

“Vâng.” Thanh Hề nghe thế mới mỉm cười, “Vừa rồi mẹ và Tứ đệ muội nói chuyện gì mà cao hứng vậy?” Thương Nhục Văn lại tự mình chọc vào nỗi đau sao, vậy thì Thanh Hề chẳng có lý do gì để không góp một tay.

Mặt Thái phu nhân đổi sắc một chút, “Nói về chuyện hôn nhân của Lan nha đầu, mấy ngày nữa là sinh thân của lão thái thái nhà Vũ Huân Hầu, ta định đưa cả Lan nha đầu đi cùng.”

“Như vậy cũng tốt, nhưng lão thái thái nhà Vũ Huân Hầu hay soi mói lắm.” Thanh Hề nhăn mũi.

Thái phu nhân tức giận véo chóp mũi Thanh Hề...

Nhất thời, Thái phu nhân để Nhị phu nhân và Thương Nhục Văn về phòng dùng cơm, giữ Thanh Hề và Thương Nhục Lan lại, nói thế nào Thương Nhục Lan cũng không chịu ngồi, đến khi Thái phu nhân như muốn giận lên, cô ta mới ngồi, quả là biết lễ nghĩa.

“Đã nói đều là người nhà, nếu sau này Lan nha đầu còn khách sáo thế thì đừng tới chỗ ta nữa.” Thái phu nhân vờ như tức giận nói.

Mắt Thương Nhục Lan đỏ hoe, “Lan nhi biết Thái phu nhân thương cháu, nhưng nghĩ đến chuyện cha cháu còn chịu cảnh tù đầy...”

“Con đừng khóc, chuyện của cha con ta đã nói với lão Đại, nó nhận lời giúp đỡ, con đừng nghĩ nhiều, trước giờ Thánh thượng vẫn tiếc mạng người.”

Thanh Hề thấy Thương Nhục Lan khóc thật thương tâm, nhưng không nói gì, chỉ đưa khăn tay cho cô ta.

Sau giữa trưa, Thanh Hề ở lại ngủ trưa, Thái phu nhân mới kéo nàng nói: “Hôm nay con làm thế mới đúng, Lan nha đầu chỉ là một bé gái mồ côi ở tại nhà chúng ta, đối xử tệ với con bé sẽ khiến người khác dè pha, huống chi con bé là biểu muội của Nhục Văn, nếu con hòa thuận được với con bé, quan hệ giữa con và Nhục Văn cũng...”

Thanh Hề cắn môi, “Con biết chuyện trước kia là con có lỗi với Thương Nhục Văn, nhưng con...”

Thái phu nhân vừa nghĩ đến lại thấy khổ sở, xoa đầu Thanh Hề nói: “Được rồi, đứa bé này, chỉ khiến ta phải lo lắng.” Nhất thời, Thái phu nhân nghĩ nếu bà tạ thế, chắc hai anh em sẽ ở riêng thôi.

Cuối cùng, Thái phu nhân lại nói: “Lão Đại đã nói với ta, chờ qua sinh nhật con sẽ dọn về Lan Huân Viện.”

Thanh Hề cười thẹn thùng, “Chuyện của Đình Trục ca ca con không xen vào.”

“Ta chỉ muốn dặn con, đến lúc nó dọn về, đừng những nhẽo trẻ con như khi ở trước mặt ta, đàn ông họ không tinh tế, có gì thì để mặc con thôi.”

“Vâng, nhưng nếu Đình Trục ca ca bắt nạt con thì mẹ phải bênh vực con.” Thanh Hề lại nhờ vả, nói chuyện phiếm cùng Thái phu nhân một lúc, rồi mới ngủ.

Trời càng lúc càng nóng, Thái phu nhân chỉ sợ nàng nóng, sai Hà Ngôn đứng quạt, cũng đuổi muỗi cho Thanh Hề. Thái phu nhân trần trọc mãi không ngủ được, nhìn hàng mi cong dày của Thanh Hề như hai cây quạt nhỏ, lòng lại nảy sinh sự thương xót. Không thể phủ nhận, Thương Nhục Văn dẫn Uyển Thư Nhi đến vẫn an nhiên ngày liên tục thật sự đã khiến Thái phu nhân dao động.

Thái phu nhân vốn suy nghĩ nếu Thanh Hề có thể có con với Phong Lưu, mặc kệ là giống ai, nhất định sẽ rất khả ái, nhất định sẽ là đứa bé dễ thương nhất.

Thái phu nhân xoa xoa gương mặt Thanh Hề, trong lòng có chút lo lắng.

Cùng lúc đó, có hai người nữa cũng đang lo lắng.

Tối hôm đó, Phong Lưu uống rượu trở về, có chút lâng lâng, được Thính Tuyên dìu về Tứ Tĩnh Cư, Lương Thần Mỹ Cảnh nhanh nhẹn tiến đến hầu hạ.

“Chuẩn bị nước ấm cho ta.” Phong Lưu cũng không chịu được mùi rượu từ bản thân.

Vì Lương Thần Mỹ Cảnh cũng không phải nàng hầu (ngủ), thế nên Phong Lưu không để cho hai người đó hầu hạ chuyện tắm rửa. Ra khỏi phòng tắm, Lương Thần Mỹ Cảnh nhanh chóng trải giường, đứng đó chờ.

Phong Lưu phẩy tay cho hai người lui, sau đó lên giường ngủ ngay.

Lương Thần thối tất đèn, đưa mắt nhìn Mỹ Cảnh, hai người không nói lời nào nhưng không ai có ý định sẽ đi.

Vì Càn Họa chọc giận Phong Lư bị đuổi đi, Càn Thư đến tuổi mà không thu làm nàng hầu, nên cô ấy xin Thái phu nhân cho đi lấy chồng, sau đó Thái phu nhân lựa chọn tí mỉ được Lương Thần và Mỹ Cảnh đưa đến hầu hạ Phong Lư.

Lương Thần, Mỹ Cảnh tuy là đặt tên theo khung cảnh ở Tứ Tĩnh Cư, nhưng cũng có thể tính là có nhan sắc, không nói đến chuyện tên do Thái phu nhân ban sẽ không sửa, hai cô này thường ngày cũng rất yêu điệu, một người thướt tha, một người quyền rũ, có nhan sắc thì khó tránh tham vọng, huống chi trước khi đưa đến Tứ Tĩnh Cư, Viên mama đã nói bóng gió, chỉ cần hai người có thể sinh con nối dõi cho Quốc công gia, sẽ được đưa lên làm di nương ngay lập tức.

Lương Thần Mỹ Cảnh tuy không tin có thể gặp được may mắn như thế, nhưng không tin rồi cũng thành tin. Phu nhân Quốc công thành thân đã ba năm vẫn chưa có động tĩnh gì, Thái phu nhân có sốt ruột cũng chẳng phải điều gì lạ lùng, thế nên lời của Viên mama rất đáng tin. Lại thêm Quốc công gia và phu nhân ở riêng, Lương Thần Mỹ Cảnh càng thêm tin tưởng rằng vợ chồng bọn họ bất hòa, bản thân sẽ có cơ hội đổi đời. Nào ngờ hai người hầu hạ Phong Lư nửa năm, Phong Lư cũng chưa từng liếc mắt nhìn đến một cái.

Hai người lại nghe sai vật của Phong Lư nói là qua mùa thu, Phong Lư sẽ dọn về Lan Huân Viện, lúc đó muốn mưu đồ gì cũng khó khăn hơn, vì thế cả hai đều sốt ruột.

Hôm nay đúng lúc Phong Lư đang say, cơ hội hiếm có đời nào hai người bỏ qua, hai người đưa mắt nhìn nhau thay cho cái gật đầu khẳng định, rồi cả hai cùng hạ quyết tâm, cởi quần áo, trèo lên giường Phong Lư.

Về phần Phong Lư đang ngủ say, trong mơ Thanh Hề nhìn hấn gọi mấy tiếng “Đĩnh Trục ca ca” thật ngọt ngào. Phong Lư tiến lên hỏi, “Bụng nàng còn đau không?”

“Đã hết đau rồi, sao mấy hôm nay ca ca không tới thăm thiếp?” Thanh Hề nói xong cầm tay Phong Lư, áp tay hấn lên bộ ngực đầy đặn, cảm giác tròn trịa mềm mại, khiến Phong Lư không kiềm chế được xoa nhẹ.

Đến khi Phong Lư ngẩng đầu lên, đã thấy Thanh Hề còi hết xiêm y từ lúc nào, đôi chân thon dài trắng nõn đang quấn quít hông hấn.

“Sao hôm nay nàng lại bạo dạn như thế?” Phong Lư cười nói.

Thanh Hề kéo Phong Lư vào bụi hoa hồng, “Hào ca ca, ngài không thích sao?” Thanh Hề bấu môi dỗi hờn, e thẹn liếc mắt khiến máu trong người Phong Lư dồn hết về một chỗ.

Sao có thể không thích, Phong Lư đẩy ngã Thanh Hề, một màn mưa hoa buông xuống, Thanh Hề như nằm lên một tấm đệm thật dày bằng cánh hoa, những cánh hoa hồng nhạt khiến tấm thân ngà ngọc nõn nà càng nổi bật, càng khiến Phong Lư không thể khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chất vấn

Phong Lư khẽ cắn lên cổ Thanh Hề, mút nhẹ, “Tại sao nàng lại đổi nước hoa?”

Nói xong lời này, Phong Lư chợt giật mình kinh ngạc, bất ngờ Thanh Hề biến thành hai con rắn quấn lấy người hấn, Phong Lư bừng tỉnh, mở mắt ra đã thấy Lương Thần nằm trước ngực mình, sau lưng còn một thân hình khác.

Sáng sớm tỉnh mơ, Thanh Hề còn chưa kịp đi thỉnh an Thái phu nhân, đã bị tiểu đồng của Tứ Tĩnh Cư mời đi có việc.

Trên đường đi Thanh hề vô cùng thắc mắc, “Người có biết Quốc công gia gọi ta đến lúc sáng sớm thế này là có chuyện gì không?”

Tiểu đồng chỉ là một cậu bé tám chín tuổi, cái gì cũng không biết, Thanh Hề chỉ có thể bần khoản đi theo. Khi nàng vào Tứ Tĩnh Cư, không thấy Lương Thần Mỹ Cảnh ra nghênh đón, vén rèm lên, chỉ thấy Phong Lư ngồi dựa vào cửa sổ phía Nam với mái tóc vẫn còn ẩm ướt, vẻ mặt mệt mỏi, như là say rượu chưa tỉnh.

“Đĩnh Trục ca ca, ngài mới về sao?” Thanh Hề hỏi như vậy là vì thấy Phong Lư giống như vừa tắm xong, cho là hấn vừa về, thế nên mới tìm nàng lúc sáng sớm thế này.

Phong Lư thấy Thanh Hề, mới ngừng day huyệt Thái Dương, “Nàng qua đây.”

Thanh Hề thấy hấn thần sắc mệt mỏi, lông mày nhàu chặt, cẩn thận đi đến trước mặt hấn, Phong Lư liền vươn tay kéo nàng ngồi vào lòng.

Phong Lưu ôm lấy Thanh Hề hít ngửi, có lẽ là thỏa mãn, nhắm mắt không nói gì.

Thanh Hề chỉ nghĩ là hắt ra ngoài gặp chuyện khó giải quyết, nàng cũng chẳng giúp được gì, thấy hắt mỗi một nên đau lòng, ngồi dậy ra sau lưng day huyết Thái Dương hộ hắt, có lẽ là được thoải mái, lòng may Phong Lưu giãn ra một chút.

Một lúc lâu sau, Phong Lưu mới kéo tay Thanh Hề, ôm nàng vào lòng, thấy nàng xinh đẹp như tranh, da trắng hồng như cánh hoa đào, nhất thời nghĩ đến cảnh tượng trong mộng, không biết nếu nàng thật sự ngã lên một tấm đệm bằng cánh hoa thì sẽ đẹp đến thế nào.

Nghĩ đến đó lại thấy không vui, Phong Lưu lại cau mày, “Không thể giữ hai hầu gái ở Tứ Tĩnh Cư nữa, nàng tìm cơ hội rồi chuyển hai người họ đi đi.”

Thanh Hề cả kinh, Lương Thần Mỹ Cảnh là Thái phu nhân phái đến, mục đích đằng sau Thanh Hề cũng biết, khi chọn người còn là Thanh Hề chọn cùng.

“Hai người đó có vấn đề gì sao, hầu hạ ngài không chu toàn?” Thanh Hề hỏi dè dặt.

Phong Lưu thấy Thanh Hề vẫn có vẻ ngây thơ, trong lòng thầm thở dài một tiếng, cũng may nha đầu này không gả đến nhà người khác, nếu không hẳn không thể tượng tượng nàng sẽ sống qua ngày như thế nào, “Sau này ta dọn về Lan Huân Viện không cần a hoàn hầu hạ, có nàng chăm sóc là được rồi, ta không cần người khác.” Không biết vì sao, Phong Lưu không muốn nói thẳng chuyện tối qua với Thanh Hề, thế nên nói mấy lời mập mờ cho qua chuyện.

Kỳ thật Thanh Hề đã hiểu ngay rồi, con người Phong Lưu trước giờ vốn nhân hậu, nếu không phải chuyện trọng đại sẽ không đuổi người hầu đi, nhưng điều nàng không rõ là thái độ Phong Lưu dành cho Lương Thần Mỹ Cảnh chính xác là như thế nào, là mèo không thèm mỡ, hay là muốn ăn vụng mà không thành? Thanh Hề có chút khó xác định, dù sao đêm qua Phong Lưu cũng uống rượu.

Vì thế Thanh Hề nhìn Phong Lưu, “Tối qua hai người đó sơ suất không hầu hạ Đình Trục ca ca chu đáo?”

Phong Lưu thấy Thanh Hề mở to mắt nhìn hắt, ánh mắt xen lẫn cả dò xét, nghi hoặc, liền biết là nha đầu này hiểu rồi, đang bực mình mà không có chỗ giải tỏa, bèn đập nhẹ lên mũi Thanh Hề, “Nha đầu này nghĩ linh tinh cái gì?”

Thanh Hề hô lên một tiếng, đau khổ xoa mũi, “Đại nhân bớt giận, đại nhân bớt giận.”

Phong Lưu bị nàng làm cho buồn cười, nhưng rất nhanh sau đó liền nghiêm mặt: “Phép tắc trong phủ không thể tùy tiện, ở đâu ra loại hầu gái hờ cái là trèo lên giường chủ nhân, nàng làm chủ mẫu nên quản chuyện đó, hôm nay có thể dùng danh nghĩa của ta đuổi đi, nhưng sau này sẽ phải do nàng làm, thế nên mới cho tiêu đồng gọi nàng tới.”

Thanh Hề nhìn Phong Lưu không biết nên cao hứng hay là nên khổ sở, nàng biết Đình Trục ca ca của nàng là con người chính trực, không màng chuyện ong bướm, nhưng nếu hắt cứ như vậy mãi, thì đến lúc nào mới có con, nhất thời Thanh Hề lại nghĩ tới Thương Nhục Lan, nếu để cô ta làm vợ Phong Lưu, Thanh Hề tình nguyện là Lương Thần Mỹ Cảnh còn hơn.

“Thiếp thấy hai người họ cũng không tồi, xuất thân trong sạch, Đình Trục ca ca cũng không có nàng hầu, sau này về Lan Huân Viện cũng không có a hoàn đắc lực nào hầu hạ, có lẽ hôm nay...” Thanh Hề dè dặt nói.

Phong Lưu thấy Thanh Hề hơi chần chừ, nhất thời nướng mày, có chút nghi vấn, đây không phải là thái độ mà Thanh Hề nên có, một lúc sau, Phong Lưu mới nói: “Có phải nàng lại phạm lỗi lầm gì?”

Hỏi thế là sao chứ, Thanh Hề vội kêu oan, “Sao Đình Trục ca ca lại hỏi thế?”

Không thể trách Phong Lưu đa nghi, mà là do cả Thái phu nhân và Thanh Hề đều có những hành động hết sức kỳ quái. Không thể phủ nhận Lương Thần Mỹ Cảnh có nhan sắc, hơn nữa còn là đẹp quá mức cần thiết với một hầu gái, phái hầu gái xinh đẹp thể thân cận con trai mình không phải hành vi Thái phu nhân vẫn làm, huống chi thế tử của hắt còn là Thanh Hề, Thái phu nhân càng không thể làm việc có tính chèn ép Thanh Hề như thế. Nếu nói là Thái phu nhân lo lắng đến chuyện con nối dõi thì cũng tạm coi là hợp lý, nhưng thái độ Thanh Hề thì rất khả nghi.

“Có phải nàng lại hồ đồ gây ra tội lỗi gì rồi?” Ngữ khí Phong Lưu dường như đã khẳng định, hơn nữa còn là khẳng định Thanh Hề đã phạm phải một lỗi lầm rất nghiêm trọng, lúc trước hắt chỉ cất mấy bài thơ Thương Nhục Văn làm trong ngăn kéo đã khiến Thanh Hề làm khó dễ Thương Nhục Văn khi cô ta sinh con, hại đứa bé kia bị ngạt, giờ Lương Thần Mỹ Cảnh làm chuyện thế này nàng lại bao dung. Không liên quan đến chuyện yêu hay không yêu, mà là Thanh Hề không chấp nhận được việc người khác xâm phạm vào sở hữu của nàng, Phong Lưu nhìn nàng lớn lên, sao có thể không rõ tính này của Thanh Hề.

Thanh Hề cảm thấy rất oan ức, lòng trào dâng sự chua xót, nàng đã biết Phong Lưu chưa từng tin tưởng nàng, cho tới bây giờ vẫn chỉ coi nàng như một đứa trẻ con.

Phong Lưu thấy Thanh Hề không nói lời nào, liền lạnh mặt, đánh giọng, bóp cằm Thanh Hề, ép nàng nhìn hắt, “Nếu nàng đã làm sai chuyện gì thì kể từ đầu đến cuối cho ta nghe, ta còn có thể tha thứ cho nàng, nếu nàng dám lừa dối ta, đừng trách ta đưa nàng đến chùa sám hối.”

Thanh Hề nghe Phong Lưu nói những lời lạnh lùng đó, càng khó chịu đựng, gục xuống ghế khóc, “Đình Trục ca ca muốn đưa thiếp đến Từ Ân Tự sao, ngài cũng biết chỗ đó là thế nào, sao ngài lại nhẫn tâm như thế?”

Từ Ân Tự? Phong Lưu nghe có chút xa lạ, mất một lúc mới nhớ đến chuyện liên quan đến Thương Nhục Văn lần trước, hắt từng đề cập là muốn đưa

Thanh Hề đến đó, Phong Lư cũng biết đại khái chỗ đó ra sao, những phụ nữ quý tộc phạm lỗi làm đều bị đưa đến đó sám hối, nhưng chi tiết hơn thì hẳn không rõ ràng lắm. Hẳn đầu rảnh đi tìm hiểu về chỗ đó, huống chi mười lăm tuổi Phong Lư đã tòng quân đến nơi biên quan, cả ngày chỉ nghĩ cho quốc gia đại sự, Từ Ân Tự chỉ là chuyện nhỏ nhỏ hẳn từng nghe thoáng do người khác nhắc qua.

Phong Lư thấy Thanh Hề khóc đến đau lòng, đã nghẹn ngào đến mức không thở được, thật sự cũng không đành lòng, nhưng lại không biết an ủi như thế nào, sợ chỉ khiến Thanh Hề thêm kiêu ngạo, khiến nàng sai mà không sửa, bởi vậy chỉ lấy khăn tay của Thanh Hề lau nước mắt cho nàng.

Thanh Hề hung hăng giật khăn từ tay Phong Lư, “Có nói Quốc công gia cũng không tin thiệp, thiệp không gây ra tội lỗi gì với ngài hết, đến cả bạc thiệp cũng không tiêu bù.” Thanh Hề rất âm ỉ.

Phong Lư nghe Thanh Hề gọi hẳn là Quốc công gia, cảm thấy xung đột một cách không thể giải thích, “Được, tức là nàng thật lòng muốn ta thu Lương Thần Mỹ Cảnh làm nàng hầu (ngũ)?”

Thanh Hề vò vò khăn tay, nàng sao có thể muốn thế, thật lòng nàng chỉ hận không thể giáng cho hai con hầu kia mấy cái bạt tai, Thanh Hề ôm đầu khóc: “Nhưng thiệp không còn biện pháp nào khác.”

Phong Lư xoa xoa lưng Thanh Hề, lại vuốt tóc nàng, “Có phải nàng cũng vì chuyện con nói dối?”

Thanh Hề cả kinh ngẩng đầu, nhìn Phong Lư cho là hẳn đã biết điều gì rồi.

Phong Lư vừa thấy ánh mắt Thanh Hề liền biết bản thân đoán đúng rồi, vì thế thở dài: “Hà tất nàng phải lo lắng chuyện đấy, chúng ta không sống chung, nàng có con mới là kỳ quái, dự định của ta là chờ nàng trưởng thành mới có con, là để tốt cho sức khỏe của nàng, không ngờ lại khiến nàng lo lắng.”

“Nhưng nếu thiệp ... ngộ nhỡ, thiệp không thể có con?” Thanh Hề như chết đuối vớ được cọc, bầu vú lầy Phong Lư để hỏi.

Đây là lần thứ hai Phong Lư nghe Thanh Hề hỏi câu này, cho thấy nàng thật sự lo lắng, hẳn mỉm cười xoa đầu nàng, “Cho dù nàng không có con, thì có con của Nhị đệ, Tam đệ và Tứ đệ, nhận đứa nào làm con chẳng được, không phải đều là người họ Phong sao?”

Thanh Hề không ngờ Phong Lư lại nói thế, như thấy một tia sáng le lói cuối đường hầm, cảm động hôn chặt lên mặt Phong Lư, Phong Lư chỉ cười cho là nàng lại nhõng nhẽo trẻ con. Phong Lư có nghe những người lớn tuổi nói, chuyện con cái càng áp lực càng khó có, càng khao khát lại càng không có động tĩnh, thế nên Phong Lư không muốn Thanh Hề chịu áp lực.

Cuối cùng Thanh Hề khó xử nói: “Nhưng Lương Thần Mỹ Cảnh là do mẹ phái đến, thiệp...” Thanh Hề thật sự không muốn khiến Thái phu nhân nghĩ rằng nàng không bao dung được Lương Thần Mỹ Cảnh, bởi vì không có hai người đó thì sẽ có hai người khác, sẽ có những Lương Thần Mỹ Cảnh thứ hai thứ ba.

Về chuyện con nói dối, Phong Lư cũng không biết chính xác Thái phu nhân tính toán thế nào, dù sao hẳn cũng là người thừa kế tước vị Tề Quốc công, Phong Lư tất nhiên hiểu sự khó xử của Thanh Hề, sợ vì thế mà quan hệ giữa Thái phu nhân và Thanh Hề rạn nứt, Phong Lư nói: “Vẫn vẫn giữ hai người đó ở đây, nhưng nàng tìm Nhị đệ muội chọn lấy hai tiểu nha đầu, tuổi không cần quá lớn, sau này không cho Lương Thần Mỹ Cảnh vào phòng hầu hạ là được.”

Đây quả nhiên là một biện pháp rất thỏa đáng, Thanh Hề gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đồ kỵ

Ngày đại thọ sáu mươi của lão thái thái nhà Võ Huân Hầu, Thái phu nhân dẫn Thanh Hề, Thương Nhục Văn, Thương Nhục Lan cùng đến Hầu phủ. Vì lão thái thái là người cao tuổi, thế nên Thái phu nhân cũng không khoe khoang thân phận, tự đến phòng lão thái thái chào hỏi.

Khúc lão thái thái mặc áo khoác tím thêu Tùng Hạc Duyên Niên, che trán bằng đai nâu thêu hoa cúc bằng chỉ kim tuyến, chính giữa gắn một viên bạch ngọc, có lẽ là do tiệc tùng vui vẻ, tinh thần lão thái thái có vẻ tươi tỉnh khác thường, thấy Thanh Hề còn kéo tay nàng, xoa xoa rồi nói: “Theo ta thấy, trong số tiểu bối thì phu nhân Tề Quốc công là xinh đẹp nhất, diện mạo này đúng là người có phúc.”

Lời này nếu là người khác nói thì sẽ đắc tội với rất nhiều tiểu bối, nhưng cháu gái Khúc lão thái thái đang là Quý phi, lời này do bà ấy nói mọi người lại càng tăng bốc. Nhất thời Thanh Hề nghiêm nhiên thành tiêu điểm của buổi tiệc, vô cùng nổi bật.

Đại thiếu phu nhân nhà Hoàng Ngự sử kéo Thương Nhục Văn nói chuyện, Thương Nhục Lan mỉm cười đứng né qua một bên, không vì bị bỏ rơi mà cáu kỉnh không vui, mắt chỉ nhìn đôi khuyên tai ngọc trai to bằng quả nhãn của Thanh Hề.

Sau khi chào hỏi xong, Khúc lão thái thái thích yên tĩnh, chỉ giữ những người có tuổi như mình ở lại nói chuyện, phu nhân và đại thiếu phu nhân nhà Võ Huân Hầu dẫn những người trẻ tuổi như Thanh Hề đến phòng khách vui đùa.

Thương Nhượng Lan chỉ lặng yên đứng một bên, tựa đóá u lan lặng lẽ, cô gái điềm đạm dịu dàng như thế tất nhiên không bị đám đông ghét bỏ, lại là được Thái phu nhân nhà Tề Quốc công dẫn đến, xiêm y cũng là đồ thượng đẳng, thế nên những phu nhân có con cháu trong nhà chưa đính hôn nhiệt tình kéo cô ấy hỏi thăm.

Thiếu phu nhân nhà Võ Huân Hầu có một em trai, năm nay đã mười bảy nhưng vẫn chưa đính hôn, kín đáo kể tai Thanh Hề hỏi nhỏ: “Thương cô nương có lai lịch thế nào?”

“Cô ta là em họ Tứ đệ muội nhà tôi.”

Nghe nói là bà con của Thương Nhượng Văn, thái độ của thiếu phu nhân liền trở nên lạnh nhạt, nhà họ Thương không có của cải gì, đương nhiên không lọt được vào mắt chị dâu Quý phi.

Nhưng người có yêu cầu cao như thiếu phu nhân không nhiều, đa phần chỉ quan trọng hai yếu tố là dung mạo và phẩm hạnh, lúc trước Thái phu nhân cưới Thương Nhượng Văn cho Phong Cẩm cũng là vì coi trọng dung mạo của cô ta. Thế nên nhất thời Thương Nhượng Lan được hỏi han dồn dập, có vài vị phu nhân còn ngờ ý muốn mời Thương Nhượng Lan tới nhà.

Thái phu nhân biết thế tất nhiên cao hứng, lấy tiền riêng của mình, bảo Nhị phu nhân đặt cho Thương Nhượng Lan mấy bộ xiêm y mới còn đi làm khách.

Nói đến chuyện may quần áo, Thái phu nhân lại nhìn Thanh Hề, “Năm nay con làm ít quần áo mùa hè quá, nhân tiện làm thêm mấy bộ đi.”

“Xiêm y hè năm ngoái có bộ con còn chưa lôi ra mặc.” Thanh Hề lắc đầu.

“Làm gì có ai ngại nhiều quần áo, khi ta ở tuổi của con, chỉ hận không thể mỗi mùa may mười bộ xiêm y mới, huống chi mỗi năm xu hướng một khác.” Thái phu nhân quay đầu nói với Hà Ngôn: “Đi mở thùng vải cho Thanh Hề và Lan nha đầu chọn.”

Vải vóc của Thái phu nhân cất giữ tất nhiên là đồ tốt, hà ảnh sa, bích ba sa (17), thu hương la (18) v.v..., khiến mọi người hoa cả mắt.

Thanh Hề để Thương Nhượng Lan chọn trước, Thương Nhượng Lan mấy phen nhún nhường, vì Thái phu nhân và Thanh Hề khuyên bảo cuối cùng cũng đành chọn, rốt cuộc bản khoản không biết nên chọn bích ba sa hay thu hương la, hai cây vải này cô ta đều thích, giá trị cũng không quá quý giá, phù hợp với thân phận cô ta.

Thanh Hề thấy Thương Nhượng Lan cứ nhìn đi nhìn lại hai cây vải, liền nói: “Bích ba sa nhẹ nhàng, thu hương la thanh nhã, đều hợp với Lan cô nương.”

Thái phu nhân cười nói: “Cứ lấy cả hai cây vải này, dặn bọn họ may cho Lan cô nương trước.”

Thương Nhượng Lan vội cảm tạ.

Thái phu nhân dặn xong kéo Thanh Hề lại để chọn vải, trước tiên cầm một mảnh vải màu đỏ như ráng chiều in hoa so lên người Thanh Hề, “Màu này rất tôn da con.”

Tiếp theo lại cầm một mảnh vải màu xanh da trời đính kim sa và một mảnh dệt chìm chỉ bạc, “May cả hai cây này, mảnh dệt chìm chỉ bạc may ở trong, mảnh màu xanh này chất nhẹ mát, rất hợp mặc mùa hè.”

May sắm cho con gái là thú vui của người làm mẹ, Thái phu nhân cũng không ngoại lệ, sau đó còn chọn cho Thanh Hề một loạt nữa, tơ mỏng màu trắng đục, phù dung sa, tơ nhuộm hoa văn chim uyên ương, thiên tịnh sa, vải lụa in hoa, còn cùng Thanh Hề bàn bạc xem may theo kiểu gì, cả một buổi sáng chỉ để chọn vải và may sắm.

Thương Nhượng Lan trở về kể với Thương Nhượng Văn, Thương Nhượng Văn nghe xong liền bĩu môi, không nói lời nào, nhưng thật ra trong lòng Thương Nhượng Lan đang thầm thở dài: nếu bản thân có được bà mẹ chồng tốt như thế, thật đúng là chết cũng không tiếc.

Đến khi may xong xiêm y, những lời mời cứ chần chừ không thấy đâu, ngẫu nhiên có dịp tiệc tùng xã giao, Thái phu nhân đều dẫn Thương Nhượng Lan theo, nhưng thái độ của các phu nhân kia đã thay đổi rất nhiều.

Thanh Hề vẫn được hoan nghênh như trước, nàng vốn hoạt bát, lại ăn nói ngọt ngào, trong số các phu nhân và thiếu phu nhân cùng lứa có rất nhiều người thân thiết. Nhưng Thương Nhượng Lan không người hỏi thăm, ngẫu nhiên có người nhìn đến thì cũng là ánh mắt thương hại, cho rằng cô ta đang nghĩ đến người cha sẽ bị xét xử vào mùa thu.

Sự tương phản mãnh liệt của hoan nghênh và thương hại khiến Thương Nhượng Lan dù có được tu dưỡng cũng phải chạnh lòng, cô ta nghĩ nếu cô ta là phu nhân Quốc công, trên có mẹ chồng thương yêu, dưới có Quốc công tôn trọng, nhất định sẽ còn được nhiều người yêu quý hơn Thanh Hề. Điểm này Thương Nhượng Lan vô cùng tự tin, cô ta bị thờ ơ lạnh nhạt suốt mấy buổi tiệc, chỉ cảm thấy vị phu nhân Quốc công nhận hết ngàn vạn sủng ái này chẳng có điểm nào tốt, lòng dạ độc ác hãm hại con nối dõi của người khác không nói, chỉ nói ngày thường, phu nhân Quốc công ngoài đùa giỡn chơi bời không nhẽ cái gì cũng không biết, nữ công gia chánh thì tồi tệ, quản lý chi tiêu trong phủ không xong, vậy mà lại được bao người yêu quý, thật khiến lòng người không phục.

Ngày đó dự tiệc trở về, Thái phu nhân khuyên giải an ủi Thương Nhượng Lan nhiều gấp đôi ngày thường, chỉ nói chờ qua mùa thu, vụ án của cha cô ta

được đưa ra xét xử là sẽ sáng tỏ.

Tết Đoan Ngọ, thiên hạ thái bình, Thánh thượng tổ chức thi thuyền rồng ở Kim Nhạn Hồ, gồm có mười hai đội đến từ dân gian, ba đội từ các thế gia vọng tộc, một đội là thị vệ trong cung.

Tin tức về thi thuyền rồng Đoan Ngọ khiến ai nấy đều xôn xao, người nào không biết chi tiết các đội tham gia thi đấu đều không dám đến nơi đông người. Đến ngày đó, hoàng thân quốc thích đều nhờ hoàng ân, dựng lều trại cho nhà mình ở bên bờ Kim Nhạn Hồ, để nữ quyền xem đua thuyền.

Trên núi trên cây gần đó người dân chen chúc ngóng xem cảnh nhộn nhịp, quán hàng rong nhiều không đếm xuể, mượn cơ hội kiếm thêm chút tiền.

Tề Quốc công Phong Lưu và Nhị gia Phong Dương, Tứ gia Phong Cẩm cưỡi ngựa bảo vệ xe của Thái phu nhân, Thanh Hề, chỉ thứ hai và chỉ thứ tư đến khu vực được bảo vệ ở bờ hồ, nữ quyền lần lượt xuống xe, lại có xe của nhà khác đến, tất nhiên là chào hỏi hàn huyên, rồi cùng nhau đến chỗ ngồi để xem.

Một trận đấu đã kết thúc, thuyền tồ vẽ sặc sỡ, càng thêm nổi bật dưới ánh mặt trời, xung quanh là tiếng người ồn ào, vô cùng náo nhiệt.

Thanh Hề dìu Thái phu nhân đi trước, Thương Nhượng Văn, Thương Nhượng Lan đi sau, nhất thời lại có mấy xe nữa đi tới, là nữ quyền phủ Trưởng công chúa, người hầu nhà họ khí thế hùng hãn, cậy mạnh dẹp đường cho chủ nhân, Thương Nhượng Lan vốn bị xa lánh đi ngoài rìa bị đẩy một cái, cô ta đi sát mép hồ, lại không có lan can, đã suýt rơi xuống hồ, may có Phong Lưu nhanh tay kịp thời kéo lại.

Thương Nhượng Lan đỏ mặt lùi lại, luôn mồm nói cảm tạ, Phong Lưu khom người, đi về phía trước. Tình huống mạo hiểm đó đương nhiên đã thu hút không ít sự chú ý, Thanh Hề cũng nhắc tầm tởm mong che mặt quay đầu nhìn lại, đúng lúc bất gặp Thương Nhượng Lan đang ngo ngẩn nhìn theo Phong Lưu.

Phong Lưu đến gần Thanh Hề, buông tầm tởm che mặt nàng xuống, “Diu mẹ cẩn thận một chút, đừng tởm gần hồ.”

Lều của Tề Quốc công phủ cách ngự đài của Hoàng đế không xa, đã có nô bộc chuẩn bị bánh trái sẵn sàng, Thái phu nhân ngồi ở ghế chính giữa, Thanh Hề ngồi bên phải bà, trận đấu tiếp theo còn chưa bắt đầu, nữ quyền các nhà chào hỏi nhau, rất nhộn nhịp.

Thanh Hề đã xem đua thuyền không ít lần, quanh đi quẩn lại cũng chỉ thế, nàng bị Cổ ngũ thiếu phu nhân lôi kéo, có chút mệt mỏi.

Đến khi Lâm Lang tới thỉnh nàng, nói là Quốc công gia có chuyện muốn tìm, nàng mới thoát được Cổ ngũ thiếu phu nhân.

“Một lát nữa sẽ bắt đầu trận đấu mới, nhân lúc nắng chưa gắt, ta dẫn nàng ra ngoài một lát, đỡ phải khó chịu.” Phong Lưu đưa nón rộng vành có vải tởm che mặt cho Thanh Hề.

“Sao ngài lại biết thiếp khó chịu?” Thanh Hề tự đánh giá thấy biểu hiện của bản thân rất đúng mực.

“Mỗi khi nàng buồn chán, chân nàng sẽ đưa ngang đưa dọc, không chịu để yên.”

Thanh Hề đỏ mặt, “A, hôm nay trời có vẻ nóng, thiếp còn phải thăm hỏi mấy người nữa.”

“Đi thôi, ta đã báo với mẹ rồi.” Phong Lưu cầm tay Thanh Hề, hai người đi ra ngoài theo lối sau.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Ăn năn

Đến khi trận đấu mới sắp bắt đầu, mới thấy hai người quay về lều, Thái phu nhân hỏi: “Hai đứa đi đâu đấy?”

Phong Lưu xách một giỏ trúc, bên trong toàn là đồ chơi nho nhỏ xinh xinh, thấy Thái phu nhân hỏi, liền đưa giỏ cho Thanh Hề.

Trán Thanh Hề lấm tấm mấy giọt mồ hôi, Thái phu nhân kéo nàng lại để lau mồ hôi, Thanh Hề đặt giỏ xuống ký trà, “Đình Trục ca ca dẫn con ra chỗ hàng rong đi một vòng, con mua được rất nhiều thứ độc đáo.” Thanh Hề lấy ra một lát trúc mỏng cuộn lại thành hình hoa hồng, “Mẹ, mẹ xem cái này đi, so với hoa hồng làm bằng lụa của chúng ta không phải hơn sao, vừa rẻ lại vừa đẹp.”

Trong giỏ toàn đồ vật bằng tre trúc, châu châu, nhện đều có đủ, có cả ống đựng bút bằng trúc, chong chóng, v.v. ...

“Tặng Tấn Ca Nhi, Hiền Ca Nhi mấy thứ này, nhất định các cháu sẽ rất vui.” Thanh Hề cao hứng phấn chấn ngắm nghía từng món một.

“Ta đang hỏi hai đứa đi đâu? Thời tiết oi bức, lại hỗn loạn thế này, con không sợ bị xô đẩy sao.” Thái phu nhân trách móc xong, quay đầu lại nói với Phong Lư: “Cả con nữa, sao lại chiều hư Thanh Hề như thế, nếu xảy ra chuyện gì thì biết làm sao, cũng không chịu dẫn theo hộ vệ.”

Phong Lư chỉ cười, yên lặng nghe Thái phu nhân trách mắng.

“Đình Trục ca ca đâu có chiều hư con.” Thanh Hề lay lay cánh tay Thái phu nhân, không muốn Phong Lư bị mắng giữa bàn dân thiên hạ như vậy, còn thì thầm với Thái phu nhân, “Vừa rồi con thấy khát, gặp ven đường có một hàng bánh nếp lạnh, con nài nỉ hồi lâu mà Đình Trục ca ca vẫn không đồng ý, nói ăn đồ đó sẽ bị đau bụng.”

“Nó làm thế là đúng.” Thái phu nhân véo nhẹ lên má Thanh Hề, sai người dâng trà đá lên, Hà Ngôn Hà Ngữ chuẩn bị rất đầy đủ, còn dùng thùng gỗ hai tầng để chứa băng, làm cho Thanh Hề một bát đá bào.

Đến khi thi đua thuyền xong, mặt trời lên đến đỉnh đầu, tất cả mọi người cùng về phủ.

Tối muộn, Thanh Hề ngồi dưới giàn hoa tử đằng (19) hóng mát, tay phe phẩy quạt tròn bằng ngà voi vẽ hình mỹ nhân dưới trăng trên vải kim tuyến, lòng vẫn nhớ thương bát bánh nếp lạnh chưa được ăn lúc sáng.

“Vẫn chưa ngủ sao?”

Nghe câu đó, Thanh Hề quay lại thấy Phong Lư đứng dưới mái hiên, có vẻ như vừa đi vào từ cửa ngạch. Dưới ánh trăng, hắn mặc áo choàng màu ngà thêu trúc xanh, càng tôn thêm phong thái như ngọc.

Thanh Hề vội đứng dậy, kéo lại vạt áo, “Trễ như vậy sao Đình Trục ca ca lại đến?”

Vì để hóng mát, cửa Lan Huân Viện đã khóa lại để người ngoài không quấy rầy, thế nên Thanh Hề ăn mặc cũng thoải mái hơn, tắm rửa xong tóc chỉ bôi hờ, mặc yếm màu ngà thêu bướm vờn hoa và quần mỏng màu bạch lục, khoác thêm một áo khoác bằng tơ mỏng cũng màu bạch lục, vì vừa rồi ngồi ở xích đu, quần áo có chút xộc xệch, gặp Phong Lư đến, tất nhiên ngại ngùng.

Tay Phong Lư đưa lên, Thanh Hề mới để ý là hắn cầm theo một hộp đồ ăn, đến khi hắn đến gần, đặt hộp lên bàn đá, Lâm Lang tiến tới mở hộp, bê ra một bát bánh nếp lạnh màu trắng ngà, mặt trên còn rưới nước đường đỏ, vừa nhìn đã thấy ngọt ngào vô cùng tận, khiến người ta ăn xong cũng phải mút ngón tay mới thỏa mãn.

Lâm Lang lấy hai thìa bạc đến để múc ra đĩa, Phong Lư lại lấy ra một bình rượu hoa sen.

Có đi có lại, Thanh Hề dịu dàng nói: “Lâm Lang đi lấy hai món nhắm ra đây.”

“Không cần, ta không ăn đêm, uống rượu ngắm trăng là được.” Phong Lư nhìn Thanh Hề chằm chằm, chậm rãi nói.

Nhìn mặt trăng không lấy gì làm sáng sủa, Lâm Lang trầm nghĩ, chỉ sợ không phải uống rượu ngắm trăng mà là uống rượu ngắm người, nhưng lời này không thể nói, Lâm Lang lặng lẽ lui ra ngoài, xua hết người hầu đi nghỉ, còn dặn kỹ không được bén mảng vào sân.

“Thiếp đang nghĩ tới bánh nếp lạnh này, không ngờ Đình Trục ca ca lại mang đến.”

Phong Lư nằm ở xích đu Thanh Hề vừa ngồi khi nãy, nhắm mắt dưỡng thần, “Nếu không mua cho nàng, nàng sẽ còn nghĩ đến nó rất lâu. Giờ khuya rồi, nàng ăn một cái thôi.”

Thanh Hề vâng dạ, xắn một thìa ăn, quả nhiên rất ngọt ngào, tự dưng lại ứa nước mắt, cũng may nàng quay lưng về phía Phong Lư.

Giữa lúc bình an vẫn thấy thấp thỏm lo âu, nay Thanh Hề có thể nói muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng lòng nàng rất rõ ràng, phúc phận lúc này, không có nghĩa là phúc phận mãi mãi. Đôi lúc nghĩ đến chuyện khi Thái phu nhân nhắm mắt xuôi tay, nàng cũng đã lớn tuổi sắc suy, may mắn thì Phong Lư còn có thể nhớ chút tình cảm từ nhỏ, nhưng nàng không con cái, làm sao có ngày tháng tốt đẹp. Hoặc là nàng nuôi con của thị thiếp, nhưng chung quy vẫn không phải ruột thịt. Phụ nữ không có con chi như cỏ dại ven đường...

“Không hợp khẩu vị sao?” Không biết từ khi nào, Phong Lư đã đứng dậy ngồi sau lưng Thanh Hề, thấy thìa trong tay nàng vẫn bất động.

“Rất ngon, ngọt mà không ngấy, lại nhẹ nhàng mát mẻ, nhưng nghĩ đến chuyện là do Đình Trục ca ca đích thân mua cho thiếp, tiếc không nỡ ăn.”

Phong Lư hôn phớt lên mặt Thanh Hề, bế nàng vào lòng ngồi lên xích đu, “Chờ ta về, sẽ lại mua nữa cho nàng.”

“Ngài đi xa sao?” Thanh Hề kinh ngạc ngẩng đầu.

“Phải đi Giang Nam một chuyến, mấy ngày nữa sẽ đi, nhưng lần này không đi lâu, ta sẽ tranh thủ về trước sinh nhật nàng.” Phong Lư xoa ngực Thanh Hề.

Thanh Hề bị hắn xoa đến nhũn cả người, trước kia không biết, giờ mới hay Phong Lư cũng là người háo sắc, buổi sáng khi dẫn nàng ra chợ hắn còn lên véo vào eo nàng mấy lần.

“Nàng muốn ta mang về thứ gì từ Giang Nam?” Phong Lư dùng cằm cọ lên vai Thanh Hề.

Thanh Hè bị hấn làm cho bối rối, làm sao suy nghĩ được gì, chỉ lắc đầu.

“Ngày mai nàng đến Tứ Tịnh Cư chuẩn bị hành lý cho ta được không?”

Thanh Hè mơ mơ màng màng gật đầu, Phong Lư ngâm một ngụm rượu hoa sen, móm cho Thanh Hè, răng môi quắn quít, nóng như sôi.

“Đừng ở trong sân.” Thanh Hè giấy dựa.

Phong Lư nghe thế mới hơi tách người ra, khăn khăn nói: “Sang năm, khi hoa đào nở, ta sẽ đưa nàng đến Tây Sơn mấy ngày.”

Thanh Hè nghe câu nói không đầu không đuôi đó mở to mắt, Phong Lư chỉ cười cười, nụ cười ấy trong sáng như ánh mặt trời, rất hiếm thấy.

Phong Lư bế Thanh Hè vào phòng, tấm màn bằng ánh nguyệt sa bị kéo xuống, che một cảnh xuân.

Chiều hôm sau, Thanh Hè cố chịu đau nhức đi Tứ Tịnh Cư, đêm qua bị Phong Lư không thương tiếc giằng co đến quá nửa đêm, lòng nàng hơi giận, nhưng vì Phong Lư sắp đi xa, nên nàng nhẫn nhịn.

Vào phòng, Thanh Hè cùng hai tiểu nha đầu mới tới chuẩn bị hành lý cho Phong Lư, thứ đầu tiên nàng chuẩn bị cho Phong Lư là quần áo lót, đây là lần đầu tiên nàng làm chuyện này, lòng kích động đến nỗi không thể miêu tả, chỉ sợ làm không tốt, suy nghĩ không chu đáo sẽ khiến Phong Lư đi đường không thoải mái. Ngay cả tất để thay Thanh Hè cũng đếm đi đếm lại mấy lần, nghĩ đến chuyện Phong Lư ưa sạch sẽ, tất thay hàng ngày, nàng trù tính xem mang bao nhiêu mới đủ dùng.

Chuẩn bị xong, chờ Phong Lư trở về, nàng tiến đến hỏi: “Đình Trục ca ca có muốn mang theo mấy tấm bản đồ không?”

“Trên bản có tấm bản đồ ta đang xem, nàng cất vào hành lý đi.” Phong Lư đi thay quần áo, giờ mới được xem xem Thanh Hè chuẩn bị gì cho hắn.

“Thiếp định chuẩn bị mấy thứ đồ ăn khó hỏng, dễ bảo quản, nếu đồ ăn địa phương không hợp khẩu vị, ngài có thể sai người hầu mượn bếp làm nóng đồ ăn tạm một hai bữa.”

Phong Lư ôm lấy Thanh Hè từ phía sau, cười nói: “Nàng nghĩ chu đáo lắm.” Hắn thấy Thanh Hè càng ngày càng ra dáng một phụ nữ đã có chồng, cảm thấy rất ấm lòng.

“Giang Nam nhiều cảnh đẹp, nhưng nhiệm vụ lần này cấp bách, lần sau nếu có cơ hội, hoặc ta sẽ xin nghỉ mấy ngày, đưa nàng đi du ngoạn.”

Thanh Hè ngạc nhiên xoay người, “Thật sao?” Nghĩ đến chuyện có thể cùng Phong Lư ngồi chung một con thuyền nhỏ du ngoạn ở Giang Nam tươi đẹp, thật là một việc khiến người ta mong đợi.

“Sang năm, sang năm ta nhất định sẽ tìm cơ hội đưa nàng đi du ngoạn.” Phong Lư cẩn nhẹ lên tai Thanh Hè, “Hồng còn đau không?”

Thanh Hè nhạy cảm xoay người, tránh được vật cứng rắn khiến người khác ngượng ngùng, “Tất nhiên còn đau.”

“Ngao nào, ta đi rồi nàng lại có thể nghỉ ngơi tắm rửa.” Phong Lư giữ eo Thanh Hè, xoay nàng lại.

“Thiếp chưa ăn cơm tối.” Thanh Hè hơi giận gắt một câu.

“Đề lát nữa ăn đêm luôn.” Phong Lư tất nhiên không buông tha cho Thanh Hè.

Sau khi Phong Lư đi Giang Nam, Đào mama cũng chào từ biệt Thanh Hè, thứ nhất là bà ấy cảm thấy ở đây không giúp gì được cho Thanh Hè nữa, thứ hai là muốn về quê, Thanh Hè không giữ được, chỉ có thể chuẩn bị cho bà ấy một số tiền lộ phí thật hậu hĩnh, lại sai gia đình trong phủ hộ tống Đào mama lên thuyền mới yên tâm.

Trong lúc nhất thời nỗi buồn ly biệt ám ảnh Thanh Hè, ngày hè nóng bức càng thêm buồn bã. Cũng may Nhị phu nhân Tạ thị có tin vui.

“Vợ lão Nhị lại có bầu?” Thái phu nhân có chút kinh ngạc, từ lúc Nhị phu nhân sinh Tấn Ca Nhi đã bảy tám năm không có động tĩnh gì, giờ bỗng nhiên có bầu, sao có thể khiến người khác không bất ngờ.

Nhị phu nhân có chút ngại ngần cười cười, tuổi này lại mang bầu khiến cô ấy cũng có chút ngoài ý muốn, “Con vẫn nghĩ bản thân hết tuổi mang bầu rồi, có lẽ là do lần trước Lan muội muội bắt mạch cho con, sau đó kê mấy phương thuốc, không ngờ...”

Lan cô nương biến thành Lan muội muội, tất nhiên là đã lên một tầm cao mới.

Thái phu nhân ngạc nhiên kéo tay Thương Nhục Lan nói: “Không ngờ con lại có bản lĩnh này.”

Thương Nhục Lan ngượng ngùng cười cười, “Cháu đi theo phụ thân mấy năm cũng học được một chút kiến thức, nhưng chỉ là tay mơ thôi, lần trước cháu thấy Nhị phu nhân có triệu chứng thiếu nguyên khí, thế nên mới mứa riu qua mắt thợ, hơn nữa mệnh của Nhị phu nhân là phải có thêm một đứa con nữa, bản lĩnh của cháu chỉ là chuyện không đáng nhắc tới.”

“Sao lại không đáng nhắc tới, chứng chảy máu cam của lão Tứ không phải cũng là con chửa khỏi sao.” Thái phu nhân thấy Thương Nhục Lan khiêm tốn tất nhiên càng ưa.

“Mẹ, hôm nay con dâu muốn bàn chuyện này với mẹ, lần này vất vả mãi lại mang bầu, Nhị gia cũng nói đây là chuyện quan trọng, con vốn yếu đuối, nghén ngẩm mệt nhọc, nếu còn quản lý chuyện nhà sẽ không được chu toàn, thế nên muốn nhờ chị dâu và đệ muội giúp một tay.” Nhị phu nhân đưa tay xoa bụng, có vẻ hạnh phúc như câu con cái là của trời cho.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Sự khởi đầu của tai ương

Thái phu nhân nhìn Thanh Hề, lại nhìn Thương Nhục Văn, “Nhục Văn đã khỏe hẳn chưa?”

Sắc mặt Thương Nhục Văn giờ đã hồng hào, còn hơi tròn trịa một chút, càng có vẻ tinh nhanh, so với trước kia như thể hai người khác hẳn, “Con đã khỏe hơn nhiều, Lan biểu muội ngày ngày lôi kéo con ra vườn tản bộ, không được lười biếng, sức khỏe sao có thể không khỏi sắc.”

Thái phu nhân trầm tư một lát nói: “Vợ vợ lão Nhị cứ nghỉ ngơi đi, chuyện trong phủ để Nhục Văn quản lý.” Ngược lại lại nói: “Nhưng con cũng không nên lao lực, chuyện hoa viên để Thanh Hề quản lý đi.”

So với việc lo chuyện ăn mặc ở, khách khứa thăm hỏi, cả một Quốc công phủ từ trên xuống dưới, việc quản lý hoa viên của Thanh Hề là nhiệm vụ nhẹ nhàng nhất, không có trách nhiệm, ngoài ra còn có cơ hội kiếm thêm chút tiền tiêu vật.

Thanh Hề cũng không từ chối, khó khăn lắm Thái phu nhân mới cho nàng cơ hội này, tất nhiên nàng không thể bỏ qua.

Thương Nhục Văn nói: “Cảm ơn mẹ đã thông cảm, nhưng con còn con mọn, Uyển Thư Nhi nghịch ngợm bướng bỉnh, chỉ sợ không đủ sức lo cho chu toàn, không biết có thể nhờ Lan biểu muội giúp con một tay không?”

“Sao lại không thể, hai đứa thương lượng với nhau là được, nếu có kẻ hầu nào không phục, bảo nó tự trói rồi đến gặp ta.” Thái phu nhân cho Thương Nhục Văn và Thương Nhục Lan một chỗ dựa.

“Mẹ thật chu đáo.” Thương Nhục Văn cười nói.

Thái phu nhân thờ dài, kéo tay Thương Nhục Văn: “Con cũng đừng nên lao lực, nhanh chóng sinh thêm một đứa con.”

Vừa nghe thế mặt Thương Nhục Văn liền đỏ hoe, cúi đầu không nói lời nào.

Nhị phu nhân liền an ủi Thương Nhục Văn, nói cô ta còn trẻ, tình cảm vợ chồng với Tứ gia Phong Cẩm cũng tốt, có thêm con chi là chuyện thời gian.

Chỉ có Thanh Hề đau khổ mà không thể nói gì, có nước mắt cũng đành nuốt ngược vào trong, rốt cuộc Thương Nhục Văn còn quay đầu nhìn Thanh Hề chằm chằm, khiến những người không biết chân tướng đều âm thầm khó hiểu.

Chuyện Thương Nhục Văn sinh ra một đứa bé đã chết ngạt tất nhiên là Nhị phu nhân có biết, nghĩ đến chuyện khi đó là Thanh Hề quản lý gia đình, tuy rằng sau đó không phát sinh chuyện gì, nhưng nhìn về mặt lúc này của Thương Nhục Văn, có vẻ như có uẩn khúc nào đó mà Nhị phu nhân chưa được biết.

Chờ mọi người đi hết, Thái phu nhân chỉ giữ Thanh Hề lại, ôm nàng vào ngực, không nói gì, Thanh Hề khóc đến ướt hết vai áo Thái phu nhân, đến khi Thanh Hề bình tĩnh trở lại, vội sai Hà Ngôn Hà Ngữ hầu hạ Thái phu nhân thay xiêm y.

Thấy Thanh Hề như thế, Thái phu nhân sao không đau lòng, nhưng cũng chỉ có thể thờ dài bất đắc dĩ, lại nói: “Tháng nào cũng mời Thái y bắt mạch cho con, thái y vẫn nói bát thuốc đó không phải những vị thuốc mạnh, nếu con chịu điều dưỡng, không chừng lại có thể...”

Thanh Hề biết Thái phu nhân nói thế để an ủi nàng, nàng và Phong Lưu nào phải không làm chuyện vợ chồng, không phải là vẫn không thấy động tĩnh gì sao, hơn nữa nàng lại ghét uống thuốc, thường xuyên bữa trước uống, bữa sau nản lòng lại đổ đi.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa, Lương Thần Mỹ Cảnh ở chỗ lão Đại là xảy ra chuyện gì?”

“Đêm đó Đình Trục ca ca uống rượu, nói là người đầy vô liêm sỉ, sau đó Đình Trục ca ca muốn đuổi hai người đi, con sợ mẹ tức giận...” Thanh Hề thật thà kể hết.

“Z, đúng là nghiệp chướng, không có ai lọt được mắt nó.” Thái phu nhân vội la lên, “Nếu lão Đại dọn về Lan Huân Viện, con lại không có động tĩnh gì,

vậy phải làm sao?”

“Chỉ mong Đình Trục ca ca đi Giang Nam, có thể tìm thấy một người hợp ý.” Tuy rằng không biết Phong Lưu làm quan như thế nào, nhưng hẳn có thân phận cao quý, lại được Hoàng thượng coi trọng, quan chức Giang Nam sao có thể không nịnh bợ, biện pháp nịnh bợ quanh đi quẩn lại cũng chỉ có hai cái, một là tiền một là gái, thiếu nữ Giang Nam thì khỏi cần nói, thướt tha yêu kiều đã nổi danh thiên hạ.

Thanh Hề từng được nghe phu nhân những nhà khác kể, trong phủ Tổng đốc và nha môn hai tỉnh Tô Hàng nuôi dưỡng rất nhiều cô gái có xuất thân trong sạch, tài mạo song toàn, tất cả đều để biếu tặng quan trên.

Thái phu nhân cũng rất bất đắc dĩ, con cháu nhà người khác háo sắc dâm dật phải lo lắng đã đành, đây lão Đại nhà bà không gần nữ sắc bà lại càng phải lo lắng hơn.

Từ sau khi Thương Nhục Văn quản lý việc trong phủ, rất nhiều việc đều do Thương Nhục Lan ra mặt, vì cô ta dịu dàng hào phóng, xử lý linh hoạt, không tùy tiện quyết định, nhưng đưa ra quyết định nào cũng khiến mọi người tâm phục khẩu phục, người hầu trong phủ bắt đầu âm thầm ca ngợi Lan cô nương giỏi giang, ngay cả đến nhóm mama khó tính cũng phải lên tiếng khen Lan cô nương.

Chỉ có một điều khiến Thương Nhục Lan không hài lòng, đó là hôn sự của cô ta.

Thái phu nhân từng thử dò ý hỏi thăm mấy phu nhân có con cháu đến tuổi hứa hôn, ai nấy đều ra vẻ đã có dự định, uyển chuyển cự tuyệt Thái phu nhân.

Buổi sáng ngày hôm đó, Thương Nhục Lan hai mắt đỏ hoe quỳ gối trước mặt Thái phu nhân, “Xin Thái phu nhân đừng vì Nhục Lan mà phải chịu thiệt thòi nữa, Thái phu nhân phải chịu thiệt thòi khiến Nhục Lan không dễ chịu chút nào, Nhục Lan đã nghĩ kỹ rồi, chờ phụ thân được xét xử xong, cháu sẽ cạo đầu làm ni cô, ngày ngày niệm kinh cầu phúc cho Thái phu nhân.” Dứt lời Thương Nhục Lan dập đầu ba cái thật mạnh.

“Đứa bé này, làm cái gì vậy, mau đứng lên?” Thái phu nhân vội sai Viên mama nâng Thương Nhục Lan đứng dậy.

“Nhục Lan vô tài vô phúc không xứng với thế gia công tử kinh thành, Nhục Lan cũng không có tham vọng gì, chỉ hy vọng vụ án của phụ thân được làm sáng tỏ, Thái phu nhân có thể sống lâu trăm tuổi.” Thương Nhục Lan chỉ khóc không chịu đứng dậy.

Thái phu nhân ngẩng đầu nhìn Thương Nhục Văn, Thương Nhục Văn tiến đến nói nhỏ mấy câu, thì ra là hôm qua Thương Nhục Văn đưa Thương Nhục Lan cùng đến Tướng quân phủ làm khách, thiên kim nhà Lý Tướng quân nói nhiều câu khó nghe, khiến Thương Nhục Lan xấu hổ phần nộ chỉ muốn chui xuống đất.

“Z, đứa bé này, những người kỳ thị con là do nhà họ không có phúc, nếu biết rõ nhân phẩm con người con, chỉ sợ tranh cướp còn không kịp.”

Thương Nhục Lan nín khóc mỉm cười, đây là ưu điểm của Thương Nhục Lan, không mặc cảm rồi cả nghĩ, chính điều đó khiến Thái phu nhân có cảm tình với cô ta.

Thái phu nhân nhìn cô ta nở nụ cười, “Chuyện làm ni cô không được nhắc đến nữa.”

Thương Nhục Lan cúi đầu không nói gì.

Thương Nhục Văn ngồi bên cạnh nói: “Con cũng từng nói với em ấy rồi, không được nói chuyện đó nữa. Con cũng từng hỏi, Nhục Lan nói chỉ muốn gả cho một người chồng có nhân phẩm tốt, có chí tiến thủ, nhà nghèo một chút cũng không sao, quan trọng nhất là phải có một bà mẹ chồng nhân hậu như mẹ.”

Nhị phu nhân cũng có mặt ở đó, tiếp lời: “Nói rất đúng, tuy nói thuyên theo lái gái theo chồng, nhưng đàn bà như chúng ta cả ngày ở trong nhà, tiếp xúc với mẹ chồng còn nhiều hơn với chồng, thế nên có thể hòa thuận với mẹ chồng hay không là chuyện rất quan trọng.”

Thái phu nhân cười nói: “Con dự định chọn chồng cho Hân Thư Nhi theo tiêu chí đó sao?”

Nhị phu nhân trả lời: “Cũng không hẳn ạ, nhưng Lan muội muội nói rất có lý, nhà nghèo một chút cũng không sao, chỉ cần mẹ chồng tốt.”

Thương Nhục Lan xấu hổ đỏ mặt, có chút bị thương nói: “Một cô gái từng bị từ hôn như em, phụ thân lại đang vướng vòng lao lý, chỉ sợ cả những người nghèo như gia thế trong sạch cũng thấy chướng mắt.”

“Sao lại chướng mắt, nhân phẩm dung mạo như con phải đi làm dâu nhà nghèo chịu khổ ta còn đang tiếc nuôi không nổi.” Thái phu nhân nói.

Thái phu nhân nghĩ kỹ hơn cũng thấy không sai, Thương Nhục Lan xinh đẹp như hoa, nếu đi làm dâu nhà nghèo, nhà chồng có thể bảo vệ chu toàn hay không còn chưa chắc chắn, nhưng với điều kiện của Thương Nhục Lan mà muốn tìm một công tử thế gia để gả thì thật là gian nan.

“Lan muội muội cũng đừng cả nghĩ, em cứ ở lại phủ này cả đời, cũng không có ai gièm pha.” Nhị phu nhân nói.

Thương Nhục Lan ngẩng đầu, khiến người ta kinh ngạc nhận ra Thanh Hề có mặt ở đó mà không nói gì.

Thanh Hề đành phải tỏ thái độ, lúc đầu nghe còn chưa sao, nhưng càng nghe, Thanh Hề càng cảm giác đang nhắm đến nàng. Việc nàng không thể có con, Thương Nhục Văn rõ ràng hơn bất kỳ ai, nay Thương Nhục Lan cao không tới thấp không xong, không phải chính là ứng cử viên tốt nhất để cưới cho Phong Lưu sao, nàng cũng phục cô ta không đỏ mặt tự nhận thấp hèn.

Thanh Hè dịu dàng nói: “Lan cô nương không cần cả nghĩ, trong kinh thành không thiếu con gái nhà giàu không tìm được người thích hợp ở vậy cả đời, cô cứ ở lại phủ này, nếu người hầu dám gièm pha nửa lời, cô nói lại với Thái phu nhân hoặc ta là được.”

“Đa tạ phu nhân Quốc công.” Thương Nhực Lan cảm kích nói.

Từ đó, Thương Nhực Lan phụng dưỡng Thái phu nhân càng tận tâm hơn, sáng sớm đã tới hầu hạ, so với các con dâu càng ân cần hơn, cô ta cũng có bản lĩnh, ngày nào cũng làm món ăn bổ dưỡng cho Thái phu nhân, khiến chứng mất ngủ của Thái phu nhân đỡ đến năm phần, Thái phu nhân càng thêm coi trọng cô ta, Viên mama lớn tuổi bận rộn, từ đó nếu gặp chuyện gì không thể giải quyết, người hầu lớn nhỏ trong phủ đều tìm Thương Nhực Lan xin quyết định.

Rồi Hường di nương của Tam gia sinh con, ngôi thai lệch nên khó sinh, thiếu chút nữa là mất mạng, cũng nhờ Thương Nhực Lan chăm sóc, mới qua cơn nguy hiểm mà mẹ tròn con vuông. Thái phu nhân sai người báo tin vui cho Tam gia, để hân hạnh đặt tên con. Sau khi sinh con, Hường thị bị băng huyết, Thương Nhực Lan chẳng quản mệt nhọc chăm sóc Hường thị liên tiếp ba ngày ba đêm, mới đưa được Hường thị từ Quỷ môn quan trở về, rốt cuộc lại khiến Thương Nhực Lan ngã bệnh.

Cô ta ngã bệnh khiến cả phủ rối loạn, bao việc bị đình trệ, người hầu thì lúng túng, chờ Thương Nhực Lan phân công mới làm được. Người đến thăm cô ta nổi dài không dứt, từ sáng sớm cho đến lúc khóa cổng, không ngừng một phút nào, chưa từng thấy ai quan hệ rộng như vậy, nhắc tới Thương Nhực Lan ai nấy đều gió ngón cái tán thưởng.

So với sự bận rộn của Thương Nhực Lan, Thanh Hè liền nhàn hạ hơn rất nhiều, nàng chỉ quản lý hoa viên. Trước kia, Thanh Hè u u mê mê, chưa từng suy nghĩ xem quản lý việc trong phủ như thế nào, nhưng nay tình cảm của nàng với Phong Lư càng lúc càng sâu sắc, dần dần có ý thức của một nữ chủ nhân, chứ không phải là cô tiểu thư không để tâm mọi chuyện nữa.

Việc quản lý hoa viên của Thanh Hè chỉ là việc nhẹ, vì thế liền vào vườn hàng ngày, để hiểu rõ mọi việc rồi tự mình cân nhắc. Nàng chia những bà già ở trong vườn làm bốn nhóm, vậy nước quét nhà, canh cổng, trồng hoa và chăm nom vườn hoa, các quản sự mama cũng được giao công việc rõ ràng, để không đùn đẩy trách nhiệm cho nhau.

Thanh Hè lại cho quây vườn hoa lộn xộn ở góc Tây Nam lại, quây bằng rào tre, trồng lục đằng bám vào rào tre, đặt tên là Điền Viên Cư, làm một ngôi nhà cỏ, cất giữ đồ dùng làm nông. Cuộc mảnh vườn lên để trồng hoa màu, coi như tự cung cấp rau dưa trái cây.

Thái phu nhân thấy thế khen nàng làm rất tốt, thỉnh thoảng Thái phu nhân còn ra vườn tưới nước, coi như vận động nhẹ nhàng, còn nói chờ hoa quả chín sẽ dẫn các con dâu ra hái, trái cây tự mình hái ăn mới thấy ngon ngọt.

Thanh Hè lại quần quít lấy Thái phu nhân, muốn làm mấy buổi tiệc ngoài vườn, nhân tiện khoe tay nghề của hoa tượng Quốc công phủ, hoa đẹp không thể lãng phí, đem tặng người khác cũng rất có thể diện, có đôi khi một chậu hoa quý còn khiến người ta thấy cảm động hơn là mấy ngàn lạng bạc.

Có công việc, không còn những tháng ngày chơi rồi, thời gian như trôi đi, đảo mắt đã đến thượng tuần tám tháng, đến ngày Phong Lư về phủ.

Phong Lư về phủ liền đến chỗ Thái phu nhân đầu tiên, trong phòng có Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, Thương Nhực Lan, chỉ không có bóng dáng Thanh Hè, dù hân hạnh gửi thư báo ngày về được mấy hôm.

“Thanh Hè đến Mậu Quốc công phủ, hôm nay bọn họ gả con gái đi lấy chồng, con bé cũng nói sẽ về sớm.” Thái phu nhân lại hỏi chuyện đi đường Phong Lư, Phong Lư kiên nhẫn trả lời, còn nói có mang về ít đặc sản, đã sai Thính Tuyền đi tặng các nhà.

Đang nói, chợt nghe bên ngoài có ngọc bội kêu leng keng, nghe tiếng bước chân, Phong Lư liền nhíu mày.

Người bước vào không phải ai khác ngoài Thanh Hè.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lòng nhì nữ

Tính ra hai người đã không gặp suốt ba tháng, Phong Lư đánh giá Thanh Hè đang đi vào, trong thoáng chốc có chút cảm giác xa lạ.

Vì hôm nay đi làm khách, Thanh Hè mặc xiêm y cầu kỳ hơn bình thường, xiêm y màu vàng nhạt in hình trăm con bướm vờn hoa dẹt lẫn chỉ kim tuyến, váy màu ngọc bích sáng lấp lánh, thắt lưng treo hai dây tua kết hoa bằng chỉ kim tuyến, lồng hai viên dương chi bạch ngọc. Ván tóc kiểu tiên nữ (20), cài trăm ngũ phượng quải châu gắn hồng ngọc, được người hầu diu đi vào, tựa như tiên nữ, nhất thời khiến người khác choáng váng.

Nhìn nàng da dẻ trắng nõn, lúm đồng tiền như hoa, môi đỏ mọng như trái anh đào, vòng eo thon nhỏ, bộ ngực đầy đặn tròn đầy, hàng lông mày phong

tình quyến rũ, đôi mắt long lanh ướt át, đúng là đẹp hơn Tây Thi, lộng lẫy hơn Vương Tường.

Thái phu nhân thấy Phong Lư nhìn Thanh Hà, giống có chút ngây ngời, chỉ cảm thấy buồn cười, “Con về rất đúng lúc, lão Đại cũng vừa về, con hầu hạ nó thay quần áo đi.”

Thanh Hà vâng lời, Phong Lư đứng dậy đi ra ngoài, nàng đi theo, đến chỗ rẽ, Phong Lư không đi về phía Tứ Tĩnh Cư, mà kéo Thanh Hà đi về phía Lan Huân Viện.

“Đình Trục ca ca không đi Tứ Tĩnh Cư sao?”

“Lan Huân Viện không có quần áo của ta sao?” Phong Lư không đáp hồi lại.

“Tất nhiên là có.” Thanh Hà cầu nhàu, đến khi hai người vào phòng, Phong Lư tất nhiên muốn tắm rửa trước, thấy Thính Tuyên đã cho người bê thùng quả vào Lan Huân Viện, bèn quay lại dặn: “Ta tắm xong nàng mới được mở thùng.”

Thanh Hà ngạc nhiên không giải thích nổi ý tứ của Phong Lư, quả thực nàng rất muốn mở thùng ra ngay lập tức, nhưng Phong Lư đã nói vậy, nàng đành nhịn lại. Lâm Lang, Thôi Xán bê nước đến cho Thanh Hà rửa mặt.

Lâm Lang cầm khăn trắng đỡ ở dưới cằm Thanh Hà, nhỏ vào chậu nước hai giọt nước hoa hồng và năm giọt nước bạc hà, Thanh Hà tát nước lên mặt, Thôi Xán múc một thìa bột đậu xanh nghiền nhuyễn vào tay, phải làm thế mới tẩy được hết son phấn. Rửa mặt xong, Thanh Hà tháo trâm cài tóc, sờ lên da đầu đã hơi đau, “Búi một kiểu tóc đơn giản là được rồi.”

Đến khi Thanh Hà thay xiêm y xong, Phong Lư cũng đã tắm xong. Hắn thấy Thanh Hà đã tẩy hết son phấn, cài một cây trâm hình quạt bằng bạch ngọc, mặt trên khắc mười hai bông hoa mẫu đơn dát vàng, ngoài ra không còn gì khác. Xiêm y cũng thay bằng một bộ bằng lụa mỏng màu thiên thanh, gấu váy khê bay, gợi nhớ hình ảnh tiên nữ của hôm chơi điều bên hồ.

Lại khiến người ta nhớ tới câu thơ “*Nùng trang đậm mặt tổng tương nghi*” (21).

Phong Lư vòng tay qua eo Thanh Hà, kéo nàng rồi cúi xuống gáy hít hà, “Sao nàng lại gầy thế này, có phải lại ăn kiêng, sao mẹ lại để nàng thành thế này.” Nghe ra thì hình như Phong Lư có chút bất mãn với mẹ mình.

“Xem xem Đình Trục ca ca mang gì về đã.” Thanh Hà có chút nóng lòng, Phong Lư nhìn biểu hiện kích động của nàng thấy rất buồn cười, nếu không vì muốn nhìn vẻ mặt này, việc gì hắn phải giao hẹn chờ hắn tắm xong.

Lần trước Thanh Hà rất thích hộp của Tây Dương, phần son của cửa hiệu nổi tiếng, xà phòng thơm nên tất nhiên các thứ đó đều có đủ. Ngoài ra còn có mấy cây quạt, quạt có nan bằng ngà voi vải kim tuyến, quạt tròn bằng ngà voi có bút tích của đại sư thư pháp, quạt tròn bằng tơ mỏng màu xanh dệt lẫn chỉ kim tuyến, kỳ lạ nhất là một cây quạt nan của Tây Dương, nan quạt bằng gỗ đàn hương, mặt quạt là vải ren hoa văn hoa cỏ, vô cùng độc đáo.

Đồ chơi linh tinh cũng có rất nhiều, Thanh Hà đặc biệt thích hộp nhạc với giai điệu thánh thót.

Một thùng khác chứa đầy Tuyết Quang Sa.

“Tại sao tất cả đều là Tuyết Quang Sa?” Tuyết Quang Sa là loại vải mới được tạo ra từ phía Nam, mỏng như cánh ve, sáng bóng như băng, mặc lên người rất nhẹ nhàng thoải mái, Thanh Hà rất thích loại vải này, nhưng lần trước Phong Lư không mang về nhiều.

“Hà vừa rồi, ta thấy nàng mặc bộ xiêm y bằng Tuyết Quang Sa hai lần, đoán là nàng thích, những thứ vải khác nàng cũng không thiếu, thế nên ta cho người mua một thùng toàn Tuyết Quang Sa mang về.”

Thanh Hà hoàn toàn không dự đoán được bộ xiêm y nàng chỉ mặc mấy lần, Phong Lư cũng có thể nhìn ra manh mối, lòng cảm thấy rất ngọt ngào, cảm tưởng như uống thuốc không cần ăn mật hoa quả, quay đầu hôn chụt lên mặt Phong Lư.

Phong Lư ngẩn người, người hầu đã thức thời lui ra từ lúc nào, còn không quên cài cửa. Phong Lư cười nói: “Không sợ người hầu của nàng nhìn thấy sao.”

Thanh Hà bị Phong Lư ấn ngã xuống ghế dài, nũng nịu nói: “Thiếp nói bọn họ cũng không dám nhìn.”

Giọng nói nũng nịu ngọt ngào, như đổ thêm dầu vào lửa. Phong Lư cởi áo Thanh Hà, vùi mặt vào ngực nàng, thấp giọng nói: “Ta nhớ nàng muốn chết.”

Thanh Hà bị hắn khiêu khích dữ dội, chỉ tùy hắn muốn làm thế nào cũng được, quả nhiên là tiểu biệt thắng tân hôn, Thanh Hà cảm thấy Phong Lư còn mãnh liệt hơn ngày trước khi lên đường, khiến nàng phải gọi không biết bao nhiêu tiếng “Hảo ca ca” mới được buông tha.

Làm xong, Phong Lư ôm lấy nàng, “Người nàng như thế này rất vừa vặn, như vừa rồi có thấy nàng kêu đau đâu.”

Toàn thân Thanh Hà đỏ bừng vì xấu hổ, không lên tiếng trả lời, coi như không nghe thấy thì lòng không phiền.

“Hai ngày nữa ta sẽ chuyển về đây.” Phong Lư xoa xoa ngực Thanh Hà.

“Chờ thêm hai ngày nữa đi, phòng của Ngọc Nhi biểu tỷ vẫn chưa thu dọn, thiếp muốn sắp xếp lại thành phòng phụ cho ngài.”

Thanh Hề bị bàn tay Phong Lư làm cho rên lên, sau đó mới nói dứt quãng: “Còn phòng phía Đông sẽ thu dọn lại để ngài cất tranh chữ.”

“Tại sao không dọn dẹp từ lúc ta đi Giang Nam?” Phong Lư cắn nhẹ lên vành tai Thanh Hề.

“Làm thế thiếp thành sốt sáng nóng ruột.” Thanh Hề khẽ oán.

“Vậy nàng không nóng lòng sao, hử?” Phong Lư ức hiếp Thanh Hề, lại bắt đầu một phen quay cuồng.

Đến khi Thái phu nhân cho người gọi sang ăn cơm tối, Thanh Hề mới có thể đứng dậy.

Tiết Trung Thu đến rất nhanh, trong phủ giăng đèn kết hoa, tối hôm đó Thái phu nhân dẫn Thanh Hề và các con dâu vào vườn bái nguyệt, bày tiệc ngắm hoa quế ở Tê Phương Các.

Phong Lư cùng Phong Dương, Phong Cẩm và mấy người đàn ông nữa ngồi một bàn, Thái phu nhân và Thanh Hề, Nhị phu nhân, Thương Nhượng Văn, Thương Nhượng Lan ngồi một bàn, vì là lễ hội Trung Thu, Thái phu nhân cho Hà Ngôn Hà Ngữ, Lâm Lang Thôi Xán và đại a hoàn các nhà cùng ngồi một bàn, Tê Phương Các liên náo nhiệt vô cùng.

“Đã có rượu sao có thể không chơi lệnh, chúng ta chơi từ lệnh đi mới thú vị?” Thương Nhượng Văn cười nói, dạo này nhìn cô ta có vẻ tươi vui hơn nhiều.

“Cũng hay, theo con nên chơi kiểu gì?” Thái phu nhân cũng rất cao hứng.

“Hôm nay đừng chơi những từ lệnh tầm thường cũ kỹ, mấy ngày trước, con đã cùng Lan biểu muội nhân lúc rảnh rỗi suy nghĩ mấy từ lệnh mới cho Trung Thu, hôm nay chúng ta chơi từ lệnh kiểu rút thăm.”

“Từ phu nhân, đừng chơi từ lệnh nào phức tạp quá, a hoàn như chúng tôi không làm được đâu.” Vì là tâm phúc của Thái phu nhân, Hà Ngôn nói chuyện với Thương Nhượng Văn cũng mạnh dạn hơn.

“Nhã tục cùng thường thức, không làm được cũng tự phạt ba chén thôi. Ai làm lệnh quan?” Thương Nhượng Văn hỏi.

Hà Ngữ không am hiểu từ lệnh thơ phú, liền xung phong nhận làm lệnh quan. Một người hầu mang từ lệnh Thương Nhượng Lan mới làm lên, là một ống tre khắc núi non, bên trong có hai mươi ba mươi thẻ.

Hà Ngữ cảm xúc xác, gieo được ba con lục, ai cũng nói là điềm tốt, đếm từ Thái phu nhân thì đến Nhị phu nhân, Nhị phu nhân liền tự tay rút một thẻ từ trong ống.

Hà Ngữ đọc: “Ai được thẻ này là hoa quế trên cung trăng, hoa quế rụng giữa tháng, hương thơm lan tỏa, tất cả đàn ông đang có mặt uống một ly rượu để chúc.”

Nhị phu nhân cười nói, “Quả nhiên thú vị, ta còn đang lo là yêu cầu khó khăn gì, không ngờ lại là phạt người khác uống rượu.”

Lần này đến Nhị phu nhân gieo xúc sắc, gieo đến Thương Nhượng Lan, cô ta rút ra một thẻ, Hà Ngữ đọc: “Thẻ này rất hay, ai rút được thẻ này là thiên thần của cung trăng, phải làm một bài thơ vịnh trăng, giới hạn bảy bước thành thơ, không làm được bị phạt ba chén rượu.”

“Thẻ này cũng hơi khó.” Nhị gia Phong Dương lên tiếng.

Thương Nhượng Lan chậm rãi đứng dậy, “Tôi sẽ cố gắng.” Nói xong rời khỏi bàn tiệc, bước thong thả đúng bảy bước không thừa không thiếu, liền ngâm “Hạo phách đương không bảo kính trắng, vân gian tiên lại tịch vô thanh; bình phân thu sắc nhất luân mãn, trường bạn vân cù thiên lý minh.”

“Hay, trong thời gian ngắn như thế mà có thể làm được một bài thơ hay, quả là tài nữ, hôm nay lại là Trung Thu, trường bạn vân cù thiên lý minh, trường bạn vân cù thiên lý minh...” Nhị gia Phong Dương đọc đi đọc lại hai lần, như rất tâm đắc, “Quả là tài năng.”

Thương Nhượng Lan ngượng ngùng cười cười, “Khiến Nhị gia chê cười.”

“Đại ca cảm thấy thế nào?” Phong Cẩm quay đầu hỏi Phong Lư.

“Tức cảnh thành thơ, bảy bước xong bài, ngay cả đàn ông cũng không có nhiều người có khả năng đó.” Phong Lư thản nhiên nói.

Vì thế mọi người đều uống một chén chúc mừng Thương Nhượng Lan.

Đến canh ba, bữa tiệc mới giải tán để ai về nhà nấy.

Phong Lư cùng Thanh Hề đi về, đến chỗ rẽ, một bên là đi đến Tứ Tĩnh Cư, một bên là đi về Lan Huân Viện, Phong Lư ngừng bước, quay đầu chờ Thanh Hề, “Hôm nay trăng rất đẹp, có đến Tứ Tĩnh Cư ngắm trăng với ta không?”

Thanh Hề bảo Lâm Lang Thôi Xán đứng lại, một mình đi đến bên người Phong Lư, lạnh lùng nói: “Thiếp không có năng lực nhìn trăng bảy bước thành thơ, vô tài vô đức, không hộ tống Quốc công gia đi ngắm trăng được.”

Phong Lư sao không biết Thanh Hề đang ghen, liền tóm lấy tay nàng, “Nàng không làm được thơ chẳng lẽ lại cấm người khác làm?”

Thanh Hề càng nghe càng tức, giãy giụa mãi vẫn không thoát được Phong Lư, bị hấn nửa lời nửa kéo đến Tứ Tĩnh Cư.

“Hừ.” Thù mới hận cũ dồn lên nhau, Thanh Hề lại nghĩ tới bài thơ tai họa của Thương Nhược Vãn, sao lại toàn là tài nữ không biết.

Vào trong phòng, Thanh Hề không thèm nhìn đến Phong Lư, “Ngài đi tìm người nào biết làm thơ mà bầu bạn, lời thiếp đến đây làm gì?”

“Ta tìm người biết làm thơ làm gì, nếu vì thơ từ, ta xuống suối vàng tìm Lý Dịch An (22) chẳng hơn à?” Nếu là trước kia, tất nhiên Phong Lư sẽ giáo huấn tính ty nạnh của Thanh Hề một phen, nhưng giờ chỉ cảm thấy rất thú vị.

“Việc gì phải bỏ gần tìm xa, không phải ngài vẫn cất giữ bài thơ người ta làm sao, không có cô chị thì có cô em đây, ngài vẫn chưa vừa ý sao?” Thanh Hề móc mĩa.

Phong Lư thấy Thanh Hề nói bắt đầu quá đáng, véo nhẹ chóp mũi nàng, nghiêm mặt nói: “Nàng nói lung tung cô chị cô em gì, đó là lời nàng nên nói sao?”

Thanh Hề vừa dứt lời thì cũng biết bản thân sai rồi, sao có thể ám chỉ Phong Lư với em dâu như thế, nhưng giận không kiềm chế được, “Vậy ngài giữ bài thơ cô ta làm để làm gì?”

Phong Lư kéo Thanh Hề ôm vào lòng, “Không phải ta đã nói một lần rồi sao. Ta giữ bài thơ Tứ đệ muội làm vì coi như người một nhà, sau này không chừng có thể tập hợp lại thành một tuyển tập thơ của nhà ta, in ra đúng là một chuyện rất tao nhã.”

Thanh Hề bán tín bán nghi, nhưng cũng biết cố nói nữa chẳng hay ho gì, lùi bước khi còn kịp mới là đạo lý, “Vậy không lẽ hôm nay lại có thơ để bỏ sung?”

Phong Lư xoa xoa má Thanh Hề, “Thơ của Lan cô nương vịnh trăng mà không thấy được trăng, thiếu một phần cảnh giới.”

Không biết tại sao, Thanh Hề nghe Phong Lư nói thế tâm trạng liền tốt lên rất nhiều, “Thế cũng tính là có tài rồi.”

“Mỗi người có sở trường sở đoản riêng, không việc gì phải ghen tỵ cả.”

“Vậy sở trường của thiếp là gì?” Thanh Hề hỏi.

Thật là hỏi khó Phong Lư.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Mưu đồ

“Không phải các cụ vẫn nói ‘nữ tử vô tài mới là có đức sao?’” Phong Lư cười nói.

“Đình Trục ca ca, ngài mà cũng nói câu đấy.” Thanh Hề không vừa lòng, nhảy dựng lên đâm vào ngực Phong Lư.

Lâm Lang, Thôi Xán đứng ngoài nghe thấy bên trong có tiếng cười mới thở phào nhẹ nhõm.

Qua Trung Thu, Thanh Hề bắt đầu cho người dọn dẹp phòng cho Phong Lư, bất ngờ nghe được từ chỗ Thái phu nhân một tin tức chấn động, Minh Ngọc Nhi đắc tội Huệ Phi, bị giam vào Vĩnh Hạng.

“Mẹ, Vĩnh Hạng là chỗ thế nào?” Thanh Hề có chút lo lắng.

“Là chỗ để giam cầm cung nữ và phi tần có tội.”

“Không biết sao Ngọc Nhi biểu tỳ lại đắc tội Huệ Phi nương nương, chị ấy tốt tính hiền lành sao có thể đắc tội quý nhân chứ?” Thanh Hề nói câu đó không phải hỏi Thái phu nhân mà là hỏi chính mình, thâm cung nội chiến thì cần gì phải đắc tội thật, nhưng có thể nhìn rõ một điều, nhất định là Minh Ngọc Nhi khiến Huệ Phi cảm thấy bị uy hiếp, thế nên Huệ Phi ra tay trước.

“Chúng ta có thể làm gì giúp Ngọc Nhi biểu tỳ không, không thể khoanh tay để chị ấy bị giam ở Vĩnh Hạng cả đời?”

Thái phu nhân im lặng không nói gì, Huệ phi đang được sủng ái, dưới gối có hai hoàng tử, ai biết Hoàng đế tương lai có phải con của cô ấy hay không, huống chi ngoại thân không thể kết giao với nội thị, muốn giúp Minh Ngọc Nhi nói dễ hơn làm.

“Ta sẽ nhờ người nghe ngóng,” Thái phu nhân thờ dài.

Cuối cùng cũng dò la ra, quả nhiên Minh Ngọc Nhi phạm vào một tội “không căn cứ”, lý do là cô ấy làm hỏng một bộ triều phục của Huệ Phi nương nương.

“Đình Trục ca ca có cách gì có thể giúp Ngọc Nhi biểu tỵ không?” Vì chuyện này, Thanh Hề đặc biệt đến Tử Tịnh Cư một chuyến.

“Có thể thu xếp gì ta cũng làm rồi, cô ấy sẽ không phải chịu khổ, nhưng có ra được hay không phụ thuộc vào vận mệnh của cô ấy.” Vì là họ hàng, Phong Lư tất nhiên lưu tâm.

“Có thể gửi cho Ngọc Nhi biểu tỵ mấy thứ được không, đó là chỗ giam người có tội, không biết có chăn chiếu không, trời này thì càng ngày càng lạnh.”

Phong Lư suy nghĩ một chút, “Nội thị Hoàng công công cũng coi như có chút giao tình với ta, nhưng không thể làm chuyện quá quy định, năng chuẩn bị rồi ta nhờ ông ấy mang vào thôi.” Phong Lư tuy rằng khó xử, nhưng biết tình cảm Thanh Hề dành cho Minh Ngọc Nhi, cũng muốn dùng hết khả năng để giúp.

Thanh Hề thờ phào nhẹ nhõm, “Đề thiếp đi chuẩn bị.”

Phong Lư nhìn Thanh Hề chuẩn bị đồ xong cũng thờ phào nhẹ nhõm, Thanh Hề càng ngày càng suy nghĩ ôn hòa khiến hắn thấy rất vui. Đồ Thanh Hề chuẩn bị là hai chăn bông đã cũ, thái giám có thể diện trong cung tất nhiên chẳng thêm ngó ngang tới, ngoài ra còn hai hộp thuốc dán mùi rất khó chịu, không nhìn ra nhãn mác gì.

“Trong chăn có nhét thêm thứ gì không, gửi vào cung chỉ sợ bị người khác lục xét.” Phong Lư nhắc nhở.

Thanh Hề vốn định nhét mấy tờ ngân phiếu vào trong ruột chăn, nhưng cũng đã nghĩ đến chuyện sẽ bị lục xét, thế nên mới thôi, “Thiếp không nhét thứ gì, hoàn toàn không có gì, thiếp chỉ muốn Ngọc Nhi biểu tỵ biết là bên ngoài có chúng ta vẫn nhớ đến chị ấy, chị ấy đừng cam chịu mà buông xuôi.”

Phong Lư xoa đầu Thanh Hề, “Cô ấy nhất định sẽ hiểu.”

Khi được chuyển tới tay Minh Ngọc Nhi, chăn bông đã bị lộn hết cả ruột chăn ra ngoài, nhưng vẫn dùng để chống lạnh được, Minh Ngọc Nhi cũng biết người cô ấy đặc tội là Huệ phi, Thanh Hề có thể gửi mấy thứ này vào cũng không dễ dàng gì.

“Phu nhân Tề Quốc công gửi hai hộp thuốc dán này làm gì?” Cùng Minh Ngọc Nhi chịu họa nạn còn có một tiểu cung nữ.

Minh Ngọc Nhi cười, “Đây là thuốc ta cùng cô ấy làm từ mùa xuân theo một bài thuốc cổ truyền, trị da khô nứt rất tốt, đừng thấy mùi nó khó chịu thể mà bỏ đi, bôi lên da rất dễ chịu.”

“Tại sao phu nhân lại gửi thứ này?” Tiểu cung nữ vẫn thắc mắc.

Minh Ngọc Nhi rất hiểu, với tình cảnh này của cô ấy, Thanh Hề còn gửi mỹ phẩm cho cô ấy, chính là khuyên cô ấy đừng nản lòng thoái trí.

Khi Thanh Hề còn đang rầu rĩ vì chuyện của Minh Ngọc Nhi, Thương Nhượng Lan lại nhận được tin tốt, mùa thu hàng năm là thời gian xét xử, Hoàng đế thường ân xá một số, phụ thân Thương Nhượng Lan được miễn tội chết, đổi thành lưu đầy hai ngàn dặm, đến biên giới phía Nam lao dịch.

Thương Nhượng Lan vừa nhận được tin liền tìm Thái phu nhân để từ biệt, vừa vào cửa liền dập đầu ba cái, “Thái phu nhân đối với Nhượng Lan ân trọng như núi, Nhượng Lan chỉ có thể dùng kiếp sau làm trâu làm ngựa để báo đáp, phụ thân tuổi đã cao, giờ lại phải lưu đầy xuống biên giới phía Nam, Nhượng Lan muốn đi theo cha để còn chăm sóc người.”

“Sao có thể được, biên giới phía Nam là nơi hoang vu, con đi đến đấy, nếu gặp kẻ xấu, không chỉ tổn thương bản thân, chỉ sợ không bảo vệ được cha con.” Thái phu nhân tất nhiên không đồng ý.

“Phận làm con, sao có thể đoán chuyện đó.” Thương Nhượng Lan rơi lệ.

“Con đã khuyên không biết bao nhiêu lần em ấy cũng không nghe, nhất định đòi đi, em ấy chăm sóc Hưong di nương đã lâu, sức khỏe đã lao lực nhiều, giờ đi theo dưỡng, đừng nói chăm sóc dưỡng, chỉ sợ chăm sóc bản thân còn không xong.” Thương Nhượng Văn cũng sốt ruột.

“Nói rất đúng, Lan nha đầu con nghe ta, phụ thân con chắc cũng không hy vọng con phải đi theo để chịu khổ, nếu con thương cha, ta có thể mua mấy người hầu cho đi theo chăm sóc cha con, chẳng phải còn tốt hơn một mình con sao? Hơn nữa con đã đến thì, đi theo cha con như thế chẳng lẽ muốn lỡ dở chuyện chung thân?”

“Chuyện gì cơ, Lan muội muội phải đi?” Nhị phu nhân bước vào phòng Thái phu nhân nghe thấy thế, vội hỏi.

“Đúng vậy đấy, chị dâu thay em khuyên em ấy đi, em ấy cứ cố chấp đòi đi theo dưỡng đến biên giới phía Nam.” Thương Nhượng Văn cũng rơi nước mắt như Thương Nhượng Lan.

“Không được, em yếu đuối như thế sao có thể đi đến nơi rừng thiêng nước độc?” Nhị phu nhân nhìn Thương Nhượng Lan đầy thân thiết.

“Nhượng Lan biết Thái phu nhân và chị dâu tốt với em, nhưng lòng em đã quyết...”

Nhị phu nhân và Thương Nhượng Văn đều quay sang nhìn Thái phu nhân với vẻ chờ mong. Thái phu nhân cũng khó xử, “Cho dù con muốn đi cũng phải chờ khỏe lại hãy đi, cứ làm theo lời ta đi, trước mắt mua cho phụ thân con mấy người hầu, phải thêm hai gia đình trong phủ đi theo, để thu xếp ổn định ở đó, có chỗ ăn ở rồi, ta sẽ cho người tiễn con đi, có được không?”

“Đúng vậy, không từ mà biệt, ta cũng không nỡ xa em, Hường di nương vẫn nhờ em chăm sóc, nếu em đi để cô ấy mắc chứng gì, sau này Tam thúc trở về chẳng phải sẽ trách chúng ta sao?” Nhị phu nhân lôi Hường di nương ra làm cái có để giữ Thương Nhượng Lan.

Sau ngày đó, Thương Nhượng Lan hầu hạ chăm sóc Thái phu nhân càng thêm chu đáo, người khác đến phòng Thái phu nhân bất cứ lúc nào đều thấy cô ta, cả giấy Thái phu nhân đi cô ta cũng tự tay làm, so với các con dâu còn hiếu kính hơn.

Trưa hôm đó, các con dâu về phòng ăn trưa, chỉ có Thương Nhượng Lan ở lại hầu hạ Thái phu nhân, tự tay múc cho Thái phu nhân một bát “Hải sâm đương quy bổ khí canh”, “Hải sâm bổ thận nhuận tràng, ích khí dưỡng huyết, đàn ông cần bổ thận, phụ nữ chúng ta cũng cần, nếu thận khí không đủ, mặt sẽ dễ bị nám.” Thương Nhượng Lan vừa múc vừa giải thích.

“Đàn ông ăn canh này cũng tốt, Quốc công gia bận rộn việc công, Nhị gia và Tứ gia cũng đều bận rộn, thế nên cháu đã làm nhiều hơn, một lát nữa sẽ sai tiểu nha đầu bê đi.”

“Con đúng là cẩn thận chu đáo.” Thái phu nhân khen ngợi.

“Ngài nói không sai, không biết tương lai ai có phúc cưới được Lan cô nương.” Viên mama cũng lên tiếng khen.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Âm mưu

Thái phu nhân thấy Thương Nhượng Lan nghĩ chu đáo như thế, lại càng thêm thiện cảm, nhất thời nhớ tới sự ngây thơ của Thanh Hề, tuy rằng khiến người khác thương yêu, nhưng rốt cuộc vẫn là thiếu tâm tư quan tâm tới người khác, Phong Lưu nặng gánh hai vai, thật sự cần một người quan tâm nâng khăn sửa túi. Chung quy là bà có phần bạc đãi lão Đại, Thái phu nhân âm thầm thờ dài.

Thêm nửa tháng, Thương Nhượng Văn một mình đến trước mặt Thái phu nhân tố khổ. “Mẹ, mẹ khuyên Lan biểu muội đi, em ấy vừa khỏe được một chút đã đòi đi.”

“Đây là lòng hiếu thảo của con bé, chúng ta không ngăn được, con bé là một cô nương tốt, thật đáng tiếc.” Thái phu nhân cũng không còn cách nào khác.

“Tôi thấy Lan cô nương rất tốt, cô ấy đến phủ ta, từ trên xuống dưới không ai không yêu, hễ là người trong phủ, không cứ chị họ hay chị dâu, cô ấy đều dốc lòng chăm sóc, bà già này cũng là nhờ phúc của cô ấy mới đi lại được thế này, z, sao nỡ lòng nào nhìn cô ấy đi chịu khổ.” Viên mama nghe nói Thương Nhượng Lan muốn đi, cũng rất lo lắng.

“Không có cách nào có thể giữ được em ấy sao?” Thương Nhượng Văn nhìn Thái phu nhân đầy trông chờ.

“Gái lớn gả chồng, nếu có thể tìm cho Lan cô nương một hôn sự thỏa đáng, chẳng phải ai cũng vui vẻ sao.” Viên mama thở dài.

“Viên mama nói rất đúng, lần trước con đi thăm dưỡng, dưỡng cũng dặn con nhớ khuyên nhủ Lan biểu muội, đừng để em ấy theo dưỡng đến phía Nam, nhớ tìm cho em ấy một hôn sự thỏa đáng. Chỉ có điều dưỡng không muốn gả em ấy cho gia đình nghèo hèn, nói là vì không muốn em ấy bị quý nhân coi thường chèn ép như dưỡng.” Thương Nhượng Văn nói xong hai mắt liền đỏ hoe.

Nức nở một hồi, Thương Nhượng Văn lại nói tiếp: “Dưỡng cũng biết mẹ là người có tấm lòng Bồ Tát, thế nên nhờ con cầu xin mẹ giữ Lan biểu muội lại phủ ta, chị em con có thể chiều cố nhau, di mất sớm, nay dưỡng lại vướng vòng lao lý, em ấy chẳng còn người thân nào, nếu gả cho nhà khác chỉ sợ nhà họ khinh thường hành hạ.”

Giữ lại, giữ lại như thế nào, bốn vị Gia trong phủ đều đã thành thân, chẳng lẽ giữ Thương Nhượng Lan làm thiếp?

Thái phu nhân bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, lại giống như là đã từng cân nhắc rồi, bà hỏi: “Hai người nói ta giao Nhượng Lan cho lão Đại có được không? Phụ thân Nhượng Lan đã nói thế, chỉ sợ ông ấy nói chúng ta bắt nạt cô gái mồ côi.”

Viên mama ngăn người, “Nhưng Thanh Hề...”

Kỳ thật ba người đang ở trong phòng đều biết rõ chuyện rồi, cũng biết lý do gì khiến Thái phu nhân nói thế, “Thanh Hề cũng là đứa trẻ hiểu chuyện, tuy con bé có chút tùy tiện nhõng nhẽo, nhưng thời gian gần đây ta thấy con bé đã sửa đổi nhiều, con đừng sợ Nhượng Lan phải chịu khổ, hiện tại chỉ còn thăm dò xem ý tứ Nhượng Lan thế nào.”

“Sao có thể nói chuyện đó với một cô nương chưa chồng như cô ấy.” Viên mama nói.

“Con biết tính Nhượng Lan, em ấy không có thói tranh giành, con từng nghe em ấy nói, nhà người ta kỳ thị em ấy, cũng chưa chắc là em ấy để ý con cháu nhà họ, điều em ấy muốn làm nhất là được ở phủ ta chăm sóc cho mẹ, để báo ân cho trọn.” Lời đó của Thương Nhượng Văn hiển nhiên là nói hộ Thương Nhượng Lan.

“Lan cô nương xưa nay hoà đáng, có thể ở lại phủ ta thì thật tốt.”

Chuyện Thái phu nhân vẫn luôn canh cánh trong lòng cuối cùng cũng coi như dàn xếp xong, Phong Lưu không để bọn hầu gái vào mắt, nay giao Nhượng Lan cho hắn, đúng là một lựa chọn không tồi, có người chăm sóc cho Phong Lưu, Thái phu nhân coi như bồi thường cho hắn.

Sau đó Thái phu nhân bóng gió hỏi Thương Nhượng Lan, cô ta xấu hổ đỏ mặt, nhưng không hề phản đối, “Nhượng Lan không yêu cầu điều gì, chỉ hy vọng có thể ở bên cạnh Thái phu nhân hầu hạ người cả đời.”

Việc này được quyết định như thế.

Ngày hôm đó, Thái phu nhân giữ lại một mình Thanh Hề để nói chuyện đó với nàng.

“Con thấy Nhượng Lan được không?”

Thanh Hề cảm thấy trái tim nhức nhối như bị cả một quả núi đè lên, từ khi Thái phu nhân nói muốn nạp cho Phong Lưu một người thiếp, nàng đã biết không tránh được chuyện này, nhưng ba chữ Thương Nhượng Lan khiến Thanh Hề như bị nuốt phải ruồi, không thể nào thở được.

“Nhất định phải là Lan cô nương sao, cô ấy xuất thân trong sạch, lại là biểu muội của Tứ đệ muội, cũng coi như có quan hệ thông gia với nhà ta, người ngoài thấy thế sẽ đánh giá nhà ta và nhà họ Thương ra sao?” Thanh Hề không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Z, ta cũng rất khó xử, nhưng phụ thân Nhượng Lan cũng có ý này, huống chi tính tình lão Đại thế nào con cũng biết rồi đấy, người bình thường sao có thể lọt vào mắt nó, lựa chọn đã mấy năm nó có đồng ý người nào đâu, tuổi nó cũng...” Thái phu nhân chỉ nói đến đấy, Thanh Hề cũng tự hiểu. Thế gia đệ tử đồng lứa với Phong Lưu đã làm cha từ mười năm trước.

“Mẹ nói được là được.” Thanh Hề có chút rầu rĩ.

Thái phu nhân sao không hiểu tâm sự của Thanh Hề, “Con cũng đừng cả nghĩ, Nhượng Lan sinh con sẽ lấy danh nghĩa của con, mặc dù có quan hệ thân thích, nhưng nếu đã làm di nương thì sẽ không còn là người của chi thứ Tư nữa, con cũng đã lớn, chuyện trong phủ con cũng nên trông nom, từ nay về sau con nên theo ta học cách quản lý chuyện trong phủ.” Thái phu nhân nói thế là tỏ thái độ, một khi Thương Nhượng Lan thành di nương của Phong Lưu, sẽ thấy không thể giúp Thương Nhượng Văn quản lý chuyện trong phủ nữa, quyền lợi đang ở trong tay Thương Nhượng Văn sẽ về tay Thanh Hề.

“Vâng, lần này con sẽ chịu khó học tập.” Thanh Hề ôm tay Thái phu nhân, vui mặt vào vai bà không nói gì.

“Việc này... mẹ nói với Đình Trục ca ca đi.” Thanh Hề ngẩng đầu nói.

Thái phu nhân xoa đầu Thanh Hề, “Ừ.”

Phong Lưu hồi phủ, việc đầu tiên là tới chỗ Thái phu nhân vấn an, khi đi ra khỏi phòng, lòng rất hoang mang.

Chuyện như thế gạt Thanh Hề còn được, sao gạt nổi Phong Lưu.

Phong Lưu nghĩ lại lời Thái phu nhân nói, “Ta biết năm đó bảo con cưới Thanh Hề là bắt con phải chịu thiệt thòi.”

Thái phu nhân vốn định gả Thanh Hề cho Phong Cẩm, khi Phong Lưu từ biên quan trở về, Thái phu nhân dự định là lo hôn sự cho Phong Lưu xong, sẽ lo tiếp hôn sự của Phong Cẩm và Thanh Hề.

Người mà Thái phu nhân chọn cho Phong Lưu chính là Thương Nhượng Văn, nhưng vì muốn đứa con phải gánh vác cả nhà cưới được một người vợ ưng ý, Thái phu nhân lên án bài cho Phong Lưu gặp Thương Nhượng Văn.

Phong Lưu vẫn nhớ lần đầu tiên hắn gặp Thương Nhượng Văn, là hội đèn lồng tết Thượng Nguyên (23). Nhìn từ xa, thấy Thương Nhượng Văn có ngoại hình đoan chính, xem ra là một cô gái nhu mì hiền thực, Phong Lưu lại nhìn đến bài thơ vịnh tết Thượng Nguyên của Thương Nhượng Văn viết, câu chữ không tầm thường, một cô nương tài mạo song toàn, lại là người mẫu thân chọn lựa, Phong Lưu tất nhiên đồng ý.

Nhưng Thanh Hề càng lớn càng điêu ngoa khó chiều, Phong Cẩm lại chẳng phải người chịu nhường nhịn, chết sống không đồng ý cưới Thanh Hề, thời gian đó Thái phu nhân lo âu đến ăn không ngon ngủ không yên, thứ nhất là không đành lòng ép uống Phong Cẩm, thứ hai lại không muốn Thanh Hề gả đến nhà người khác phải chịu khổ, càng nghĩ, Thái phu nhân không còn cách nào khác, đành thương lượng cùng Phong Lưu, muốn hắn cưới Thanh Hề.

Con của bà đương nhiên bà hiểu rõ nhất, bà biết hẳn sẽ không làm trái ý bà.

Sau khi làm thế Thái phu nhân vẫn luôn cảm thấy bản thân bắt Phong Lư phải chịu thiệt thòi, sau đó Phong Lư dọn ra khỏi Lan Huân Viện, Thái phu nhân cũng không nói gì, coi như một cách bồi thường.

Nay Thái phu nhân bảo Phong Lư nạp Thương Nhục Lan còn có một tầng ý tứ khác, Thương Nhục Văn và Thương Nhục Lan là biểu tỵ muội, dung mạo, tính nết đều có năm phần tương tự.

“Luận tướng mạo, Nhục Lan không hề kém Tứ đệ muội của con, không khiến con phải thiệt thòi.” Thái phu nhân đã nói thế.

Phong Lư có chút nóng mặt, không biết mẫu thân nghĩ thế nào lại cho rằng hẳn tơ tưởng em dâu, nhưng chuyện kiểu đây càng xóa càng đen, Phong Lư cũng không tiện nói gì.

Nhưng nay Phong Lư càng nghĩ càng cảm thấy có chỗ không hợp lý.

Hắn vẫn nhớ rõ bản thân đã trả lời Thái phu nhân thế nào, “Lan cô nương tướng mạo hơn người, việc gì phải chịu ảm ức làm làm thiếp cho người, huống hồ con cũng chưa có dự định nạp thiếp. Từ nhỏ con đã thấy mẫu thân phải buồn bực vì chuyện vợ lẽ nàng hầu, mẫu thân của Thanh Hề cũng là vì ... Con chưa từng có dự định nạp thiếp.”

Thái phu nhân nghe xong vừa có chút cảm động, lại có chút sốt ruột, “Bên cạnh con cần một người quan tâm chăm sóc, tuy Thanh Hề là đứa bé tốt, nhưng vẫn tùy tiện nhõng nhẽo, sau này có Nhục Lan chăm sóc con, ta cũng được yên tâm.”

Phong Lư cười cười, “Nàng đã tốt hơn trước nhiều rồi, ngày thường còn chải đầu cho con, khi con đi làm nhiệm vụ cũng là nàng chuẩn bị hành lý, suy tính rất chu đáo, nếu mẹ vẫn lo lắng, thường ngày dặn nàng thêm mấy câu là được.”

“Nhưng mà...” Thái phu nhân vẫn muốn khuyên.

“Có phải Thanh Hề lại làm chuyện gì khiến mẹ giận?” Phong Lư bắt ngờ chen ngang.

Nhìn thái độ của Thái phu nhân, Phong Lư cảm thấy có chút ý tứ chột dạ, “Làm sao có thể, từ sau chuyện lần trước, con bé chưa từng phạm lỗi, nhưng con không còn nhỏ, cùng lứa với con giờ đã có đứa con tám chín tuổi, con bảo ta sao có thể không sốt ruột?”

“Con cái là lộc trời cho, mẹ đừng nghĩ nhiều.” Phong Lư đương nhiên cũng biết Thái phu nhân rất quan tâm vấn đề con nối dõi của hắn, chịu đựng hai năm qua tất nhiên là vì thương Thanh Hề, lúc này tất là đã sốt ruột khó kiềm chế nổi.

“Ta sao có thể không sốt...” Thái phu nhân lo lắng nhíu nhíu mày, “Ta đã cho người xem qua, đáng người như Nhục Lan rất dễ đẻ...”

Theo Phong Lư thấy, đáng người như Thanh Hề mới là dễ đẻ dễ nuôi, da thịt mượt mà, thất đầy lưng ong, ngực nở eo thon...

Dễ đẻ dễ nuôi? Phong Lư dừng bước, cảm thấy Thái phu nhân như không tin tưởng là Thanh Hề có thể sinh con, thế nên mới không ngừng đưa người đến gần cho hắn, trước Thương Nhục Lan, bà từng mấy lần nói hắn đến Giang Nam nên tìm một hai cô nương vừa mắt xuất thân tốt, chuyện Cần Hòa, rồi cả Lương Thần Mỹ Cảnh...

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chỉ tại đa tình

Đó không phải là hành vi mà Thái phu nhân vốn thương yêu Thanh Hề có thể làm, huống chi mẫu thân Thanh Hề mất sớm cũng là vì bị vợ lẽ nàng hầu hại chết, về tình hay về lý Thái phu nhân đều không nên thúc giục hắn nạp thiếp khi vẫn còn quá sớm thế này.

“Thanh Hề nói thế nào?” Phong Lư hỏi Thái phu nhân, với tính tình của Thanh Hề khẳng định nàng sẽ không đồng ý, con người nàng thế nào hắn hiểu rất rõ, đồ chơi chơi chán rồi, nàng có thể mang đi đốt ra tro cũng không chịu đưa người khác chơi cùng, sao có thể chịu cảnh chung chồng, hắn và Thái phu nhân chỉ đối với Thương Nhục Văn tốt hơn bình thường một chút, nàng đã phản nộ đến mất hết lý trí mà hại người suýt mất mạng.

“Ta đã hỏi Thanh Hề, nó cũng đồng ý.”

Phong Lư nhớ rõ Thái phu nhân đã trả lời như thế. Phong Lư càng nghĩ càng thấy không thể, lần lượt đưa tới bên cạnh hắn bao hầu gái xinh đẹp, Thanh Hề còn hỏi đi hỏi lại, nếu nàng không thể có con thì sao.

Lòng Phong Lư trĩu xuống, đại khái là hắn có thể kết luận rằng Thanh Hề không thể có thai.

Phong Lư không thể không suy nghĩ về vấn đề nạp thiếp một lần nữa, chuyện con nối dõi của hần tất nhiên là chuyện đại sự, tuy rằng hần ở trên chiến trường nhìn cảnh sinh tử đã quen, đáy lòng không đặt nặng nữa, nhưng về tổ tiên lễ pháp, hần cần có một đứa con trai nối dõi.

Phong Lư lẳng lặng ngồi trong vườn, xác định lại ý nghĩ bản thân, vẫn quyết định đi gặp Thanh Hề, dù thế nào, hần vẫn muốn nghe lời nói thật của Thanh Hề.

Ánh trăng lẳng lặng soi xuống Lan Huân Viện, một bóng đen hắt xuống sân trước, tựa như bóng ma trong lòng Phong Lư. Trong sân im lặng như tờ, chỉ có mấy bóng dáng yếu điệu hắt lên cửa sổ, mới khiến người ta cảm thấy Lan Huân Viện vẫn có hơi người.

Phong Lư đi đến trước cửa, tiểu nha đầu nhanh chóng vén rèm, vắn an, trong phòng phía Tây Lâm Lang đang lẳng lẽ gấp quần áo cho Thanh Hề, thấy Phong Lư tiến vào, vội đứng dậy, “Quốc công gia.”

“Phu nhân đâu?” Phong Lư thấp giọng hỏi.

Lâm Lang chỉ cửa phòng tắm, “Đề nô tỳ đi báo với phu nhân.”

“Không cần.” Phong Lư ngăn Lâm Lang, tự đi vòng qua bình phong, đi đến cửa phòng tắm.

Đứng ở cửa đã nghe thấy tiếng nước dội ào ào, Phong Lư vén rèm lên, thấy Thôi Xán đang không ngừng mức nước rồi dội xuống, đó chính là tiếng động mà Phong Lư được nghe, Thanh Hề đang quay lưng về phía hần, vùi mặt vào nước, bờ vai run rẩy, mơ hồ tiết lộ tiếng khóc của nàng.

Nguyên nhân gì khiến Thanh Hề khóc cũng không dám để người khác nghe thấy, phải dùng tiếng nước để át đi? Phong Lư coi như đã xác định được.

Phong Lư vốn định buông rèm rồi đi, nhưng nhìn đến bờ vai gầy yếu kia lại không chịu được nổi. Thôi Xán thấy Phong Lư tiến vào, nhất thời quên dội nước, tiếng khóc của Thanh Hề lập tức vang lên một cách rõ ràng.

Thanh Hề sưng đỏ hai mắt ngẩng đầu nhìn Thôi Xán, “Thôi Xán?”

Thôi Xán đưa mắt nhìn ra hướng cửa, Thanh Hề nhìn theo thấy Phong Lư, nàng bối rối kích động cười gượng gạo, vờ như tức giận vẫn không giấu được ghen ngạo, “Đình Trục ca ca, sao ngài lại tới, thiếp vẫn đang tắm.”

Phong Lư bảo Thôi Xán lui ra, đi đến trước mặt Thanh Hề, xoa xoa mắt nàng, “Sao mắt nàng lại đỏ thế này, nàng khóc sao?”

Thanh Hề vội lau nước trên mặt, “Không phải, là nước thôi.”

“Ta đang tưởng là có ai bắt nạt nàng, đang chờ nàng cáo trạng.” Phong Lư thản nhiên nở nụ cười.

Thanh Hề co ro, né tránh ánh mắt Phong Lư, “Sao có thể.”

Phong Lư rút từ trên giá một khăn to, ý bảo Thanh Hề nhanh ra khỏi thùng nước.

Thanh Hề dùng tay ôm vai, “Đình Trục ca ca ngài ra ngoài trước đi, bảo Thôi Xán vào hầu hạ thiếp là được.”

“Ta đã ôm nàng đi tắm rất nhiều nàng, có gì mà nàng phải xấu hổ.”

Thanh Hề bất đắc dĩ vừa giận vừa xấu hổ trừng mắt với Phong Lư, hần không nhúc nhích, nàng không thể làm gì khác đành đứng lên, để Phong Lư dùng khăn phủ lên người, bế đi ra ngoài.

Phòng ngoài Lâm Lang và Thôi Xán đã tránh đi. Phong Lư đặt Thanh Hề lên ghế dài, cầm quần áo đưa cho nàng, Thanh Hề đang định cầm quần áo để mặc, tay Phong Lư lại đưa ra, buộc yếm cho nàng.

Thanh Hề như một con búp bê bị hần chơi trò mặc quần áo, xấu hổ đỏ mặt, mặc quần áo xong, Phong Lư lại dùng khăn lau tóc cho Thanh Hề. Động tác vẫn dịu dàng như trước, nhưng Thanh Hề cảm thấy so với dĩ vãng còn như thương tiếc nhiều hơn.

Thanh Hề đưa lưng về phía Phong Lư, để Phong Lư đứng sau lưng lau tóc cho nàng, hai người im lặng thật lâu, cuối cùng vẫn là Thanh Hề không kiềm chế được lên tiếng trước, “Mẹ... đã nói với ngài chưa?”

“Ừm.”

Thanh Hề đợi mãi vẫn không thấy hần nói tiếp, đành phải quay đầu, tức giận hỏi, “Ừm là có ý gì?” “Ông chú” cũng nên biểu lộ chút cảm xúc chứ, là cao hứng vui mừng, hay là không sao cả, hay là không đồng ý?

Phong Lư dừng một chút, “Mẹ nói nàng đồng ý.”

Con giận của Thanh Hề lập tức tan thành mây khói, nàng như một đóa hoa héo khô chỉ trong một giây, ừ ừ trong một nháy mắt.

“Nếu đồng ý thì nàng trốn trong phòng tắm khóc vì lý do gì, không phải nàng nên giúp mẹ chuẩn bị cho Lan cô nương sao, định để cô ấy ở đâu, đã cho

người dọn dẹp sửa sang chưa, có định may thêm mấy bộ xiêm y mới không, hôm đấy định đãi mấy mâm?”

Thanh Hề bị Phong Lư làm cho giận muốn ngừng thờ, mặt cũng đỏ bừng, “Thiếp không khóc, thiếp đã nói đấy là nước rồi. Cô ấy vào cửa tất là thiếp sẽ lo liệu, không cần ngài lo lắng, ngài an tâm chờ làm...” Thanh Hề thật sự không nói được hai chữ “tân lang”.

Lời còn chưa nói xong, Thanh Hề đã thấy một bàn tay đưa đến trước mặt nàng, đón được một giọt lệ vừa trào khỏi khóe mi.

Thanh Hề cắn ngón tay.

“Biến thành con cún rồi à?” Phong Lư vỗ lên mông Thanh Hề.

“Ai bảo ngài chọc giận người ta?” Người ta... người ta... là đang làm nũng.

“Nếu không muốn, tại sao lại đồng ý cho cô ấy vào cửa?” Phong Lư ôm lấy Thanh Hề từ phía sau.

Thanh Hề cảm nhận cánh tay kiên cố mạnh mẽ của Phong Lư, mang theo ý tứ không được né tránh, Thanh Hề cũng biết giấy không thể gói được lửa, so với chuyện bị Phong Lư phát hiện rồi giận dữ, chi bằng nàng tự thú nhận với hắn cho xong.

“Mẹ lo lắng chuyện con nói dối của ngài.” Thanh Hề cúi đầu, xoa cánh tay Phong Lư đang ôm nàng, ầm ập lại mạnh mẽ, muốn cảm nhận sự ầm ập này thật lâu.

“Không phải ta đã nói sao, nàng còn trẻ, ta cũng không phải bất lực, nhất định chúng ta sẽ có con.” Phong Lư thu tay về, tiếp tục lau tóc cho Thanh Hề.

Thanh Hề bỗng chốc cảm thấy Phong Lư xa cách, cắn môi hạ quyết tâm, nàng quỳ xuống, xoay người đối mặt Phong Lư, nhưng cũng không dám nhìn hắn, “Đình Trục ca ca, thiếp... có thể cả đời này không thể có con.”

Một hồi sau, Phong Lư mới thở dài một tiếng kéo Thanh Hề ôm vào lòng, nghe nàng khóc nghẹn ngào.

Chờ Thanh Hề khóc đủ, Phong Lư mới vỗ nhẹ lên lưng nàng, “Ai nói với nàng là nàng không thể có con?”

“Vương thái y, tháng nào ông ấy cũng đến bắt mạch.” Thanh Hề đã chuẩn bị lời nói dối này từ lâu.

“Không thể cả tin như thế, chúng ta thỉnh Thái y khác.”

Thanh Hề có chút sốt ruột, “Vi chuyện đó, mẹ đã thỉnh rất nhiều đại phu, tất cả đều nói không còn cách nào khác.”

“Thế rốt cuộc các đại phu nói thế nào?”

“Nói là huyết mạch tắc nghẽn bẩm sinh.”

Phong Lư xoa xoa mặt Thanh Hề, “Không sao hết, chúng ta từ từ điều dưỡng, thiên hạ có rất nhiều thầy thuốc phụ khoa giỏi, nhất định chúng ta sẽ gặp người chữa được, ta sẽ cho người hỏi thăm.”

Thanh Hề có chút nhụt chí.

“Nghe nói Quan Âm Miếu rất linh thiêng chuyện cầu tự, ngày mai ta đưa nàng đi dâng hương, thành tâm nhất định linh nghiệm, được không?”

Thanh Hề vui mặt vào lòng Phong Lư, “Thiếp không đi.”

Phong Lư biết nàng lại bướng, vừa là cá tính, lại vừa là tật xấu, khó trách nàng hay bị trầm cảm.

Phong Lư chỉ ôm nàng, dùng cằm dụi trên đỉnh đầu nàng, an ủi trong im lặng.

Cuối cùng, Thanh Hề mới thấp giọng hỏi, “Vậy để Lan cô nương ở Tây Khóa Viện được không?”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Bảo hộ

Khi Thanh Hề đang thương lượng với Phong Lư, Thái phu nhân vẫn đang trần trọc không ngủ.

Những lời Phong Lư nói với bà, vẫn như đang vang lên rõ ràng.

“Con không thể đồng ý. Ngay như người bình thường, dù không có con cũng phải đến bốn mươi tuổi mới nạp thiếp.” Phong Lư tỏ thái độ rất kiên quyết.

Dù Thái phu nhân có khuyên bảo như thế nào, hẳn đều không đồng ý.

“Thương cô nương cũng là cô gái đáng hoàng, lại sống nhờ ở phủ ta, nếu giờ để cô ấy làm thiếp, người khác sẽ đánh giá nhà ta dùng cường quyền cưỡng ép dân nữ. Mà đâu phải chỉ có chuyện đó, mẹ cũng biết tính tình Thanh Hề thế nào, chỉ nói đơn giản, Thương cô nương mới đến phủ ta không lâu, từ trên xuống dưới đều khen cô ấy không ngót lời, nếu cưới người như thế vào nhà, chỉ sợ Thanh Hề không phải đối thủ, tuyệt đối không phù hợp để cưới về làm thiếp.” Khả năng đánh giá của Phong Lư rõ ràng là rất sắc bén.

Thái phu nhân có chút kinh ngạc, bà biết Phong Lư yêu thương Thanh Hề, nhưng không hề ngờ rằng Phong Lư lại nghĩ cho Thanh Hề đến mức đấy, về chuyện Thanh Hề vô sinh, Thái phu nhân không nói được, trầm trọc suốt đêm.

Sáng sớm hôm sau, khi Thanh Hề đến chỗ Thái phu nhân thỉnh an, quả thực không dám nhìn vào mắt Thái phu nhân, chỉ cảm thấy rất áy náy tội lỗi.

Khi Phong Lư rời khỏi Lan Huân Viện lúc sáng, hẳn đã ôm chặt nàng nói, nếu Thanh Hề thật sự không sinh con, hẳn sẽ xin một đứa con của Phong Cẩm hoặc Nhị đệ Tam đệ mang về làm con thừa tự, đối xử như con ruột, không cần phải làm chuyện chia lìa gia đình người khác, nuôi cháu ruột làm con thừa tự vốn là chuyện rất bình thường.

Hắn nói con ai cũng là huyết mạch nhà họ Phong, không có gì khác biệt.

Thanh Hề không hề dự đoán được rằng Phong Lư sẽ nói như vậy, nàng nghe xong mà khó chịu vô cùng, hối hận bản thân trước kia mà xui quý khiến thế nào lại hại Thương Nhục Vãn, giờ thành hại người hại mình.

Đối với Thanh Hề, Thái phu nhân thật sự là có chút giận cá chém thớt, Phong Lư không đồng ý cho Thương Nhục Lan vào cửa, cũng không chịu để mất tới ai khác, Thái phu nhân giận Thanh Hề biết rõ tình hình mà không khuyên Phong Lư, thành ra đánh giá nàng không chú ý tới đại cục.

Thanh Hề cũng rất khổ tâm mà không giải thích được, nhưng trực giác nàng mách bảo, nói cho Thái phu nhân rằng Phong Lư đã biết nàng không thể có con nhưng vẫn kiên quyết không chịu nạp thiếp nhất định không phải chuyện tốt.

Bữa điểm tâm ngày hôm đó, là bữa điểm tâm lạnh lùng nhất mà Thanh Hề từng ăn ở Quốc công phủ, Thái phu nhân không nói câu nào, Thanh Hề cũng cúi đầu không nói, ngẫu nhiên nàng ngẩng đầu nhìn Thái phu nhân xin giúp đỡ, Thái phu nhân cũng làm như không thấy.

Thêm mấy ngày trôi đi, ngày nào Phong Lư cũng về phủ rất muộn, cũng không đến Lan Huân Viện, chỉ ngủ lại Tứ Tĩnh Cư, chuyện chuyển về Lan Huân Viện không hề đề cập lại, như thể chưa từng có dự định gì.

Thanh Hề ngày ngày ân cần hầu hạ Thái phu nhân, nhưng Thái phu nhân chưa từng nguôi giận, đối với Thanh Hề cũng không quan tâm, Thanh Hề tất nhiên biết Thái phu nhân là lần này rất giận, lại càng cẩn thận hơn, chỉ sợ đi sai bước nhầm.

Một tháng sau, quan hệ giữa Thanh Hề và Thái phu vẫn chẳng khá hơn chút nào, bữa điểm tâm mỗi sáng chẳng khác nào ăn sáp, ngày hôm đó Thanh Hề không ăn nổi thứ gì, chỉ ăn tạm một chén cháo nhỏ rồi buông bát.

Thái phu nhân cau mày, “Nếu ở chỗ ta không nuốt được thứ gì thì mai đừng đến nữa.”

Thanh Hề quay đầu nhìn Thái phu nhân, tủi thân nói: “Mẹ thật sự ghét bỏ Thanh Hề đến mức đấy, ngay cả đầu bếp cũng thay đổi?”

“Con nói cái gì?”

Thanh Hề chỉ đĩa bánh trên bàn, “Mẹ biết con thích ăn bánh nhân cam, nhưng đã bao nhiêu ngày chỉ có bánh nhân hạt dẻ.”

Thái phu nhân không tin, gấp một miếng, đúng thật là nhân hạt dẻ mà Thanh Hề vốn không thích, món bánh này xưa nay là dọn lên vì Thanh Hề thích ăn, Thái phu nhân bình thường không ăn bao giờ.

Thái phu nhân từng trải nhiều, chỉ chớp lát liền hiểu, đại khái là có kẻ thù dò tâm tư bà.

“Đến nhà bếp gọi Mạnh mama qua đây.”

Mạnh mama to cao vội vã tới, mồ hôi vẫn còn rỏ tong tong, “Không biết lão phu nhân có gì sai bảo?”

“Món bánh này ở chỗ ta bình thường không phải đều là nhân cam sao, sao lúc này lại đổi thành nhân hạt dẻ?” Đĩa bánh nhân cam đã là quy củ nhiều năm không đổi.

Mạnh mama thấy tim như nặng trĩu, vốn tưởng rằng nhiều ngày thế thì qua chuyện rồi, không ngờ hôm nay lại bị phát hiện, “Hồi lão phu nhân, hôm kia vừa mới hết nhân cam chế biến sẵn, cam tươi thì chưa chế biến kịp, lão nô nghĩ lão phu nhân thích ăn hạt dẻ, vì vậy mới tự quyết định đổi thành nhân hạt dẻ.”

“Ai cho người tự tiện như thế, người ở trong phủ này đã lâu, nếu thấy nhân cam sắp hết, tại sao không chế biến bỏ sung luôn, càng sống càng hồ đồ, lui xuống, nhanh chóng chuẩn bị nhân cam đi, Hà Ngôn, người nhớ báo lại với vợ lão Tứ, bảo nó phạt Mạnh mama trừ lương ba tháng.”

Xử lý Mạnh mama xong, Thái phu nhân mới ngồi xuống nói chuyện với Thanh Hề.

“Con đã khuyên Đình Trục ca ca, nhưng ngài ấy...” Thanh Hề thấp giọng mờ miêng.

Thái phu nhân cũng đã suy nghĩ cẩn thận suốt mấy ngày, Phong Lư đã quyết định, khó ai lay chuyển được, năm đó hán mười bốn tuổi liền quyết định tòng quân, dù là Thái phu nhân khóc sưng hai mắt, đánh gãy chân hán cũng không thể ngăn cản hán.

“Lão Đại... nó có biết chuyện con không thể có con không?” Thái phu nhân nhìn thẳng vào Thanh Hề một cách gay gắt.

Thanh Hề ngạc nhiên ngẩng đầu, cuối cùng gật đầu.

Thái phu nhân cuối cùng cũng tha thứ cho Thanh Hề, biết nàng cũng đã làm hết khả năng, ngay cả chuyện không thể có con cũng thú nhận với Phong Lư, chỉ không nói lý do tại sao lại không thể. Chẳng trách gần đây Phong Lư thường xuyên về trễ, hôm nào về sớm cũng nhốt mình trong Tứ Tĩnh Cư.

Thái phu nhân vỗ vỗ lên tay Thanh Hề, “Như vậy cũng tốt, con cũng đừng lo lắng, lão Đại nhất định sẽ nghĩ thông suốt mọi chuyện, con không cần oán giận nó vì bị lạnh nhạt.”

“Con không hề oán Đình Trục ca ca.” Thanh Hề vội lắc đầu, đối với Phong Lư tựa như thần long thấy đầu mà không thấy đuôi thời gian gần đây, Thanh Hề và Thái phu nhân đều hiểu lắm.

Chuyện của Thương Nhục Lan đâm vào ngõ cụt, may là vẫn chưa rêu rao ra ngoài, thế nên không ảnh hưởng nhiều lắm, nhưng Thương Nhục Lan như ngại ngần tránh mặt ít tới chỗ Thái phu nhân, Thái phu nhân cũng biết chuyện này không còn khả năng, chỉ có thể bảo người hầu hầu hạ thật tốt, không được để cô ta cảm thấy tủi thân, sau này tính thế nào, còn phụ thuộc vào bản thân Thương Nhục Lan.

Chẳng mấy chốc lại đến cuối năm, nha môn phong ấn, những người cao sang quyền quý trong kinh thành bắt đầu tụ tập bằng hữu, gánh hát kỹ viện nhộn nhịp kẻ vào người ra, thị phi cũng nhiều đột biến.

Lúc đầu Thái phu nhân vẫn chưa tin, nhưng một đồn mười, mười đồn trăm, bất giác cảm thấy tin dần dần. Hiện tại, kếp hát nổi tiếng kinh thành là Liễu Hồng Ngọc, ngoại hình môi hồng răng trắng, giọng hát tuyệt vời, mỗi khi biểu diễn không thể nhìn ra là nam giới, khiến bao nhiêu vương tôn công tử bỏ công theo đuổi. Nhưng người bình thường đều không dám chạm vào, vì ai cũng nói, chống lưng cho hán là... Tề Quốc công Phong Lư.

Thái phu nhân đánh giá lại Phong Lư, mười bốn tuổi tòng quân, xung quanh chỉ toàn đực rựa, nghe nói môi trường quân đội là nơi hay có hiện tượng đồng tính nhất, đều là thanh niên trai tráng, lại không có chỗ giải tỏa, có xảy ra chuyện như vậy cũng không có gì khó hiểu.

Thái phu nhân lại nghĩ tiếp, Phong Lư thành thân cùng Thanh Hề chưa được một tháng đã chuyển đến Tứ Tĩnh Cư, môn khách của hán lại toàn kẻ tuấn tú tài năng.

Mấy năm nay, số lần Phong Lư cùng phòng với Thanh Hề có thể đếm trên đầu ngón tay, Lương Thần Mỹ Cảnh đều xinh đẹp hơn người, đã coi hết quần áo treo lên giường hán, vậy mà hán đã xuống được, nếu không phải Thái phu nhân vẫn đem chuyện con nói dối ra ép buộc, có lẽ cả Thanh Hề hán cũng chẳng thiết chạm vào.

Thái phu nhân càng cân nhắc càng cảm thấy lời đồn là sự thật, vì vậy lại càng lo âu.

Chờ một hôm Phong Lư về sớm, Thái phu nhân giữ hán lại nói chuyện.

“Con không phải người háo sắc, có nhà nào nhiều vợ lẽ nàng hầu mà được yên ấm hòa thuận, có Thanh Hề là được rồi, hơn nữa con từng bị thương nặng, Thái y đã nói không thể sa đà từ sắc nhiều, hại thân.”

Câu nào cũng thoái thác rất hợp tình hợp lý, Thái phu nhân đỏ mắt, “Nếu đã vì lời dặn của Thái y, vậy Liễu Hồng Ngọc kia là như thế nào?”

Phong Lư không hoảng hốt bối rối chút gì, ngược lại còn cười cười, “Chỉ là lời đồn nhảm, mẹ tin làm gì, chẳng lẽ mẹ lại không biết con là người thế nào?”

Phong Lư càng lấp liếm, Thái phu nhân lại càng hoài nghi, chờ Phong Lư rời đi, Thanh Hề đến ăn tối, mẹ chồng nàng dâu chỉ biết nhìn nhau ngao ngán.

Thái phu nhân kéo tay Thanh Hề, thờ dài chán nản, chỉ cảm thấy Thanh Hề mệnh khổ, mặc dù Phong Lư yêu thương nàng, nhưng tình yêu của một người anh trai khác hẳn tình yêu của người chồng. Vào lúc này, Thái phu nhân lại cảm thấy rất thương Thanh Hề.

Đối với lời đồn, Thanh Hề bán tín bán nghi, đáy lòng nàng tất nhiên biết Phong Lư không bị đồng tính, nhưng lời đồn lại rất bài bản chi tiết, kinh thành cũng không thiếu những vị lão gia trong nhà cơ thiếp một đàn mà vẫn thích nam thanh niên trẻ đẹp, vì vậy Thanh Hề có chút hoang mang không xác định.

Ngày hôm đó nàng đến Tứ Tĩnh Cư tra sách, ngẫu nhiên gặp Phong Lư ở đó, đang dẫn dò hay sai bảo Thính Tuyên chuyện gì đó, Thanh Hề quan sát hai người một lúc lâu, ánh mắt đảo từ Phong Lư sang Thính Tuyên rồi lại đảo từ Thính Tuyên sang Phong Lư. Thính Tuyên quả nhiên là người cũng như tên, ngoại hình thanh tú tuấn lãng, thanh mát như son tuyền.

Thính Tuyên nhanh chóng lui xuống, Phong Lư vỗ lên mông Thanh Hề, “Tiểu nha đầu, lại nghĩ linh tinh gì?”

“Sao Đình Trục ca ca biết thiếp đang nghĩ linh tinh?” Thanh Hề xoa mông, cãi lại.

Phong Lư vỗ nhẹ lên trán, hấn lao tâm khổ tứ không tiếc hy sinh thanh danh bản thân tung tin đồn kia, còn không phải là vì nha đầu ngốc này, thế mà nàng lại dám hoài nghi.

“Nàng bớt tưởng tượng một chút đi, mấy ngày nay thái độ của mẹ đối với nàng có tốt không?” Phong Lư kéo Thanh Hề ngồi lên lòng.

Thanh Hề gật gật đầu, “Thiếp...” Thanh Hề mơ hồ cảm nhận được ý tứ của Phong Lư, cảm kích không biết nói gì

Nhưng Phong Lư không có tâm tình nói chuyện phiếm, vì giả vờ cho thật, hấn đã ngủ chạy rất lâu, thân hình mềm mại của Thanh Hề ngồi gọn trong lòng, phảng phất hương hoa quả ngọt ngào, khiến người ta hận không thể cắn nuốt ngấu nghiến vào bụng.

Thanh Hề bị Phong Lư đặt xuống ghế dài, lớp ngoài xiêm y nhìn qua có vẻ vẫn chỉnh tề, nhưng bên trong đã vườn không nhà trống từ lúc nào, Phong Lư cúi đầu nhìn nàng, gò má đỏ bừng e thẹn, mắt khép hờ mơ màng, ngay cả ngón chân đang cong lại cũng đỏ lên, như mời mọc Phong Lư, càng khiến người ta muốn dầy vò chà đạp.

Xong việc, Thanh Hề vội vàng đứng dậy, nàng đến chỉ vì muốn trả sách, nào ngờ dây dưa từ trưa đến tối.

Phong Lư cầm áo lót của Thanh Hề, tự tay mặc cho nàng, khẽ cắn lên đầu vai nàng: “Sau này cứ năm ngày ta lại ở Tứ Tĩnh Cư từ sáng, nàng có thể mang sách đến trả, giờ đi về chọn lấy hai bộ sách mang theo. Còn nữa, cửa ngách ở chỗ nàng dặn người hầu buổi tối chỉ cài thôi, đừng khóa.” Phong Lư dặn dò tỉ mỉ.

Thanh Hề càng nghe càng xấu hổ, làm thế không phải mời “trộm” vào nhà sao, “Thiếp không làm” Thanh Hề giận gắt Phong Lư một câu.

Phong Lư chỉnh xiêm y cho Thanh Hề, hôn sâu thật dài, “Chờ Tứ đệ có con là ổn, nàng cố chịu đựng.”

Nghe nhắc đến Phong Cẩm, Thanh Hề khó tránh cứng cả người, cả giận nói: “Thiếp chẳng có gì phải chịu đựng.”

Hiếm có lúc Phong Lư thẹn quá hóa giận, thúc dục Thanh Hề về nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Sóng gió

Mùa đông năm đó đặc biệt lạnh, hoa mai trong Quốc công phủ nở kiêu sa, cùng mùi hương lạnh như chiết xuất từ băng tuyết, khiến người ta tỉnh táo lạ thường. Sáng sớm sắc trời vẫn tối, trăng còn chưa lặn, đã thấy Phong Lư vào rừng mai một mình.

“Quốc công gia?!” Thương Nhục Lan có chút không xác định gọi một tiếng.

Phong Lư dừng bước, không ngờ sáng sớm thế này lại gặp người khác trong rừng mai, giờ này đến cả người quét vườn cũng chưa dậy, “Thương cô nương, sao sớm thế này đã đến đây?”

“Đêm qua tuyết rơi, tôi đến hứng tuyết đọng trên hoa mai để pha trà.” Thương Nhục Lan uyển chuyển hành lễ với Phong Lư, thỏ thẻ lý do tới rừng mai lúc sáng sớm tinh mơ.

“Thương cô nương thật có nhã hứng.” Phong Lư tán thưởng một câu, gật gật đầu, cáo từ xoay người.

Thương Nhục Lan suy tư nhìn hướng mà Phong Lư xuất hiện, đó chính là cửa sau dẫn tới Lan Huân Viện.

Vì ngày ấy gặp phải Thương Nhục Lan, Phong Lư kiềm chế mấy ngày, không tới Lan Huân Viện.

Thanh Hề vốn như kiến bò trên chảo, bất an không yên, thấy Phong Lư nhiều ngày không đến, khó tránh suy nghĩ.

Sáng sớm hôm đó, Phong Lư dậy chuẩn bị luyện quyền, vừa đẩy cửa sổ ra, đã thấy trước cửa có một mỹ nhân tựa ngọc đang đứng.

“Đình Trục ca ca.” Thanh Hề vỗ tay, gọi Phong Lư rồi nở nụ cười ngọt ngào.

“Sao nàng lại tới đây?” Phong Lư nhớ tới qua tuyết lại rơi, sáng nay mới ngừng, cúi đầu nhìn quả nhiên thấy đôi ủng da thú của Thanh Hề lún trong tuyết.

Thanh Hề đưa một bình sứ men xanh trắng cho Phong Lư, sau đó chống hai tay lên bậc cửa, lúng túng định trèo qua, Phong Lư nhẹ nhàng nhắc nàng lên, gọn gàng đưa nàng qua cửa sổ, nhanh chóng đóng cửa, ngăn cách gió rét ngoài trời.

“Đến từ lúc nào?” Phong Lư nhìn tay Thanh Hề đã đỏ lên vì lạnh, “Cẩn thận kéo nẻ da, đau nhức không chịu nổi đâu.” Phong Lư cởi áo khoác da cáo viền vải lụa đỏ thêu hoa mẫu đơn bằng chỉ kim tuyến của Thanh Hề ra, nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, cởi giày, xoa tay, ủ ấm cho nàng khỏi lạnh.

Thanh Hề chỉ vào bình sứ đưa cho Phong Lư khi nãy: “Thiếp đến hứng tuyết đọng trên hoa mai, mẹ nói dùng tuyết tan pha trà rất ngon.”

Phong Lư trầm nhủ, bảo sao mấy ngày trước thấy Thương Nhược Lan đến hứng tuyết.

“Đúng là dùng tuyết tan pha trà rất ngon, nhưng nàng bảo người hầu đi hứng là được, trời còn chưa sáng nàng không ngủ đến đây hứng gió làm gì?” Phong Lư hung hăng véo lên tay Thanh Hề.

“Không phải là người ta muốn đến thăm ngài sao.” Thanh Hề rút tay lại vòng qua cổ Phong Lư, yêu kiều nũng nịu.

Làm nũng thế làm sao Phong Lư giận được, hần kéo tay Thanh Hề xuống, hôn lên mu bàn tay, “Nếu nàng nhớ ta, sai người hầu của nàng nhắn với đứa hầu nhỏ của Tứ Tĩnh Cư tên Minh Thạch là được, sau này không cho phép chạy loạn lúc sáng sớm tỉnh mơ này nữa, đi không cẩn thận lại ngã gãy chân thì sao.”

“Dạ.” Thanh Hề trả lời ngọt như đường, hô hấp vẫn chưa ổn định thẳng lưng lại, há mồm thở như sắp chết ngạt.

Phong Lư nhìn ngực Thanh Hề hôm nay căng tròn bất ngờ, mắt đỏ lên, hần còn chưa kịp động thủ, đã thấy Thanh Hề tự cởi áo mình, vừa cởi vừa nói: “Khó thở quá.”

Phong Lư nhìn động tác của nàng mà buồn cười, gỡ tay nàng ra, “Cẩn thận làm hỏng nút.”

Thanh Hề bĩu môi, hần làm đứt không biết bao nhiêu nút áo của nàng, giờ lại gỡ giọng “chỉ cho quan phóng hỏa, không cho dân đốt đèn”. Sau khi cởi áo ngoài của Thanh Hề ra, Phong Lư có chút chần chờ nhìn áo lót của Thanh Hề.

Thứ áo kia ôm rất chặt, sau lưng là dây rợ lỏng ngoằn, đẩy bộ ngực cao hần lên, “Nàng mặc cái gì đây?”

“Đình Trục ca ca nhanh cởi giúp thiếp, nhưng đừng làm hỏng, đây là trang phục của phụ nữ Tây Dương ngài mang về từ Giang Nam đấy thôi, thiếp vừa mặc thử, khó thở muốn chết.”

“Không dung nàng mặc thứ này làm gì?” Phong Lư cười to.

“Ngài còn cười được.” Thanh Hề thẹn quá hóa giận.

Tay Phong Lư làm sao khéo léo như tay Lâm Lang, Thôi Xán, gỡ mãi không được, Phong Lư cắt roet ra luôn, khiến Thanh Hề tức muốn đầm ngực.

Xiêm áo lỏng lẻo, khó tránh một phen triển miên.

Phong Lư nghiêng người tay chống đầu, mỉm cười thỏa mãn nhìn Thanh Hề ngủ say, không kiềm chế được vươn tay xoa lên tấm lưng nõn nà của nàng, nhân thần dần lạnh băng.

Thanh Hề từ nhỏ đã có tật ngủ nướng, sau khi thành thân, vì để ngủ thêm một chút, mùa đông hàng năm nàng đều dọn đến ngủ ở chỗ Thái phu nhân, nếu không phải nhìn thấy tận mắt, Phong Lư khó lòng tưởng tượng Thanh Hề có thể dậy từ sáng sớm tỉnh mơ để hứng tuyết đọng trên hoa mai.

Nếu không phải cái cô Thương Nhược Lan kia, Phong Lư cam đoan Thanh Hề không việc gì phải làm thế. Phong Lư nhớ lại lúc Thanh Hề run rẩy chống tay lên bậc cửa, nhân thân càng thêm băng lạnh.

Tuy rằng sự tồn tại của Thương Nhược Lan tạm thời chưa ảnh hưởng gì, nhưng nếu cô ta gây trở ngại đến Thanh Hề, Phong Lư quyết không giữ con người đấy trong phủ nữa. Phong Lư vỗ vỗ lên hai má Thanh Hề, nhìn hai hàng mi nàng động đậy, “Dậy đi?”

Thanh Hề lười biếng nhúc nhích một chút, vùi mặt vào ngực Phong Lư, không chịu đứng dậy, mắt vẫn nhắm tịt nói: “Cho thiếp ngủ thêm nửa khắc, nửa khắc thôi.”

Phong Lư thấy không gọi được, đành phải đứng dậy sai tiểu đồng đuổi hết người bên máng trong rừng mai đi, để Thanh Hề không bị bắt gặp.

Đến gần trưa Thanh Hề mới hoang mang rối loạn rời giường, vội vàng nhặt xiêm y mặc lên người, tóc tai vẫn đại lên cho xong, lại vụng trộm trèo ra từ cửa sổ, vòng qua rừng mai đi về, cũng may không gặp phải ai, Thanh Hề cảm thấy may mắn vỗ ngực thở phào.

Mấy ngày sau, Thái phu nhân bỗng nhiên nhiệt tình đặc biệt với chuyện hôn nhân của Thương Nhược Lan, gọi cô ta đến nói là có mấy nhà muốn bàn chuyện cưới xin, đều là danh môn thế gia, cũng không phản đối gì thân thế của Thương Nhược Lan, chỉ có điều là không phải ở kinh thành.

Thương Nhược Lan chỉ nói tất cả xin nhờ Thái phu nhân quyết định, Thái phu nhân cũng không muốn cô ta khổ nữa đời sau, cân nhắc đắn đo rất lâu,

cũng không thấy Thương Nhục Lan đề cập lại chuyện muốn đến phía Nam theo cha.

Đầu xuân, Phong Lưu đi đến phía Bắc động viên tinh thần quân lính, hần vừa đi, Quốc công phủ liền truyền ra một tin vui. Thương Nhục Văn lại mang thai, đã được hai tháng.

Tin đó tất nhiên khiến cả nhà vui mừng, Thanh Hề cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu sinh con trai, nhiều khả năng sẽ là thế tử của Quốc công phủ, Thanh Hề bị Phong Cẩm và Thương Nhục Văn ép uống thuốc vô sinh, tất nhiên lòng vẫn khúc mắc, nhưng đứa bé này có thể khiến Thái phu nhân cao hứng, có thể giảm bớt áp lực của Phong Lưu, khúc mắc trong lòng nàng chẳng nghĩa lý gì.

Vừa nghe tin Thương Nhục Văn có thai, Thanh Hề liền gọi Lâm Lang, Thôi Xán đến dặn kỹ, người hầu kẻ hạ của Lan Huân Viện tuyệt đối không được la cà bên mảng đến gần Cẩm Tú Viện nửa bước, cũng không được đưa bất cứ thứ gì đến đây.

Ngay cả bản thân nàng cũng ngại, không chỉ đồ ăn, thuốc bổ, đến cả quả chúc mừng như khóa trường mệnh, quần áo trẻ em cũng chưa từng đưa tới.

Thương Nhục Lan lại bắt đầu bận rộn đến tối mịt, bởi vì Thương Nhục Văn vốn chẳng khỏe mạnh gì, nghén ngấm nôn ọe không ngừng, khiến Thương Nhục Lan phải chăm sóc đặc biệt. Thương Nhục Văn còn không chịu được mùi phấn son, vì lý do đó, Thái phu nhân đặc biệt hạ lệnh, trong lúc Thương Nhục Văn mang thai, không ai trong phủ được phép trang điểm, chế phấn làm son cũng cấm tiệt.

Ngay Thanh Hề cũng để mặt mộc, để tránh người khác dèm pha này nọ.

Nhưng giữ gìn như vậy mà cái thai vẫn chẳng giữ được, Thương Nhục Văn sảy thai khi mới được ba tháng, nhất thời cả phủ chìm trong bi thảm.

“Ta không tin, hôm qua Chu Thái y còn nói đứa bé này rất khỏe mạnh, chỉ cần ta chịu khó uống thuốc, nhất định sẽ sinh ra một đứa bé hoạt bát khỏe mạnh, tại sao chỉ uống một bát thuốc dưỡng thai mà lại không giữ được nữa.” Thương Nhục Văn tỉnh lại liền gào khóc âm ỉ, chết sống không tin rằng đã sảy thai.

“Nhục Văn, nàng đừng kích động, giữ gìn bản thân, nàng kích động như vậy, Thái y nói có thể bị băng huyết.” Phong Cẩm dùng tay giữ vai Thương Nhục Văn, để cô ta thôi vật vờ.

“Ta không tin, mẹ, Tứ gia, nhất định phải tra xét, nhất định là có người hại con, có người hại con.” Thương Nhục Văn ném cho Thanh Hề một ánh mắt sắc lạnh như dao.

Khi Thái phu nhân cùng Nhị phu nhân và Thanh Hề đến Cẩm Tú Viện thăm Thương Nhục Văn, lại đúng lúc cô ta tỉnh dậy đang gào khóc.

“Nếu thật là có người dám hại cháu của ta, ta tất nhiên sẽ không buông tha.” Thái phu nhân nghiêm mặt, “Mang phương thuốc dưỡng thai của Tứ phu nhân lại đây, thỉnh đại phu đến xem xem có bất thường gì không, bã thuốc đã sắc cũng mang lại đây, thỉnh Thái y trong cung và đại phu kinh thành cùng tra xét. Ngoài ra đem tất cả đồ dùng ra kiểm tra lại một lượt, xem có bất ổn chỗ nào không.” Cách xử lý của Thái phu nhân đúng là vừa thỏa đáng vừa công bằng, Thương Nhục Văn không gào khóc nữa, chỉ dùng ánh mắt sắc như dao chém lên Thanh Hề.

Thanh Hề cũng bị ánh mắt của Thương Nhục Văn làm cho giận, tuy nàng có tiền án, nhưng sao Thương Nhục Văn có thể khẳng định luôn nàng chính là hung thủ.

Nay Thương Nhục Văn sảy thai, Nhị phu nhân lại đang mang bầu, Thanh Hề thì bị tình nghi, trong phủ không ai làm chủ, vậy nên chuyện tra xét này Thái phu nhân đành đích thân xử lý.

“Mẹ, Lan biểu muội biết y lý, mẹ cứ để em ấy giúp một tay, mẹ đừng lao lực quá.” Phong Cẩm thấy Thương Nhục Văn mặt mũi tái nhợt, hơi thở mong manh tất nhiên đau lòng, thấy mẫu thân choáng váng tái mặt cũng đau lòng, mất một đứa con, hần rất thương tâm, đau thương hóa tức giận, chỉ muốn trút lên đầu thủ phạm, ánh mắt hần dành cho Thanh Hề đã không còn có thể dùng ba từ “lạnh như băng” để miêu tả.

Ra khỏi Cẩm Tú Viện, Thanh Hề dịu Thái phu nhân nói: “Mẹ, không phải con làm.” Thái độ của vợ chồng Phong Cẩm quá mức rõ ràng, Thanh Hề không thể để mặc.

Thái phu nhân thở dài một tiếng, vỗ vỗ lên mu bàn tay Thanh Hề, “Con về Lan Huân Viện trước đi, từ lúc này đừng đi lại lung tung.”

Dặn thế là để tránh rắc rối cho Thanh Hề.

Lòng Thanh Hề cũng như đang bị đá đè, không tin được bản thân lại bị nghi oan.

Bình tĩnh cân nhắc, Thanh Hề lại không thể không thừa nhận, nàng chính là kẻ đáng nghi nhất, bởi vì nàng từng hại Thương Nhục Văn một lần. Cân nhắc tiếp, Thương Nhục Văn sảy thai, ai sẽ là kẻ có lợi nhất?

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Chân tướng 1

Chi trưởng vẫn chưa có con, nếu không có gì bất ngờ, con của chi thứ tư sẽ là người thừa kế tước vị Quốc công, khi đứa trẻ này ra đời, người chịu áp lực lớn nhất tất nhiên là chi trưởng, là Thanh Hề.

Thử hỏi tiếp, ai có thể là người hại Thương Nhượng Văn, Nhị phu nhân chăng? Cô ấy cũng đang có bầu, chi thứ tư có bầu chẳng ảnh hưởng gì tới cô ấy, trừ phi cô ấy mang tham vọng, để chi trưởng và chi thứ tư đều không có con trai, cuối cùng quyền thừa kế sẽ đến chi thứ hai và chi thứ ba. Nhưng chi thứ ba có Hiên Ca Nhi, còn có Thụy Ca Nhi của Hướng di nương, trừ phi chi thứ hai thủ tiêu hết được mấy đứa trẻ đây, nếu không cũng chẳng nên trở trống gì. Thế nên khả năng Nhị phu nhân hại Thương Nhượng Văn không lớn.

Về chi thứ ba, vợ chồng nhà Phong Nhạc ở xa, Hướng di nương chẳng có lý do gì để hại Thương Nhượng Văn.

Phân tích một hồi, quả nhiên Thanh Hề là tình nghi lớn nhất.

Vì chủ nhân thật sự muốn điều tra rõ chân tướng, những người được giao việc làm rất tốc độ. Rất nhanh sau đó, người phụ trách mang đơn thuốc đi tra xét trở về.

“Hồi Thái phu nhân, thuốc hạ tìm đến mấy dược đường nổi tiếng nhất kinh thành để hỏi, còn yêu cầu được gặp trực tiếp người chuyên về phụ khoa, tất cả đều nói phương thuốc này rất ôn hòa, tuyệt đối không có vấn đề gì.”

Thái phu nhân gật gật đầu.

Kiểm tra đồ dùng trong Cẩm Tú Viện một lượt cũng không có gì bất thường.

Bã thuốc đã sắc tất nhiên trở thành manh mối duy nhất, quả nhiên là tra ra vấn đề ở đây, trong bã thuốc có xuất hiện vị thuốc tên Phụ Tử (24).

“Là ai sắc thuốc cho Tử phu nhân ngày hôm đó?” Viên mama thay mặt Thái phu nhân thẩm vấn người hầu kẻ hạ của Cẩm Tú Viện

“Hồi mama, là nô tỳ.” Một hầu gái mặc áo trong màu hồng, khoác ngoài màu xanh tiến lên trả lời.

“Đây là Lâm Nguyệt hầu hạ bên cạnh Tử phu nhân, là nha hoàn hồi môn Tử phu nhân đưa đến từ nhà mẹ đẻ.” Viên mama giải thích với Thái phu nhân. Như vậy tạm thời có thể nhận định rằng chuyện không liên quan tới Lâm Nguyệt.

“Thuốc này là tự tay người sắc, trong lúc sắc người có dời mắt ra phút nào không?” Viên mama tiếp tục hỏi.

Hai mắt Lâm Nguyệt đỏ hoe, “Không hề, nô tỳ vẫn trông chừng cẩn thận.”

“Người cố nhớ đi, có chuyện gì bất thường không, nếu không sao Phụ Tử chạy vào thuốc của chủ tử nhà người được, nếu không nghĩ ra người chính là tình nghi.” Viên mama tàn nhẫn kết luận.

Rốt cuộc Lâm Nguyệt ấp a ấp úng nói: “Tôi hôm qua là nô tỳ trực đêm, Tử phu nhân ngủ không ngon, giữa đêm có tỉnh mấy lần, khi nô tỳ sắc thuốc hình như có gà gât một lúc, nhưng nô tỳ dám cam đoan, nô tỳ chỉ ngủ gật trong một thời gian rất ngắn, nô tỳ vừa mơ màng, chợt nghe trong sân có tiếng người nói chuyện.”

“Là ai nói chuyện?”

“Là Băng Cầm nói chuyện với ai đó, khi nô tỳ mờ mắt ra đã không thấy người đấy.”

“Hồi Thái phu nhân, lúc đấy nô tỳ nói chuyện với tiểu nha đầu trong viện của Hướng di nương tên Thúy Trúc.”

“Tiểu nha đầu của Hướng di nương sao lại chạy đến Cẩm Tú Viện, lời Thúy Trúc đến đây.” Thái phu nhân nói.

“Nô tỳ cũng cảm thấy kỳ quái, lúc đấy Lâm Nguyệt đang sắc thuốc, nô tỳ hầu hạ Tử phu nhân trong phòng, Tử phu nhân nói muốn rửa tay bằng nước ấm, nô tỳ cầm bình đi lấy nước, đã thấy Thúy Trúc cũng đứng dưới mái hiên, nô tỳ hỏi cô là người hầu nhà ai, cô ấy nói là người của Hướng di nương, tới tìm tiểu nha đầu trong viện tên Xuân Lai để chơi cùng.” Băng Cầm thuật lại mọi chuyện một cách rất rành mạch.

Thúy Trúc bị trời gô lại tiến vào phòng khách, vừa vào liền gào khóc, “Không phải nô tỳ, không phải nô tỳ, nô tỳ không hề làm gì, cầu Thái phu nhân minh xét, tại sao nô tỳ phải hại Tử phu nhân chứ, ngày hôm đấy nô tỳ không hề đến Cẩm Tú Viện, hừ...”

Băng Cầm và Lâm Nguyệt đều nói có người đến Cẩm Tú Viện, cả hai lại đều là tâm phúc của Thương Nhượng Văn, tất nhiên sẽ không nói dối, thế nên ai nấy đều nhận định là Thúy Trúc nói dối. Nhưng dù Viên mama đánh mắng thế nào, Thúy Trúc cũng khẳng khái là không làm gì, một mực kêu oan, Viên mama không còn cách nào đành trời lại nhốt vào phòng chứa củi.

Sau đó Viên mama dẫn theo người đến phòng Thúy Trúc điều tra, nhưng cũng không tra được gì.

Chuyện lớn như thế, tất nhiên kinh động tới Hường di nương, cô ta nhu nhu nhược nhược tìm tới, nói muốn gặp Thái phu nhân, vừa vào cửa đã bắt đầu gât lẹ, “Nghe người ta nói là tiểu nha đầu Thúy Trúc trong nhà con hai Tứ phu nhân, thỉnh Thái phu nhân minh xét, người hầu trong nhà con đều là của quý phủ mua về, a hoàn vẫn đi theo con đến tuổi con đã cho ra ngoài, ngày thường muốn sai khiến gì còn phải dứt lốt ít tiền, sao có thể sai bảo bọn họ đi hại người, thỉnh Thái phu nhân minh xét.”

“Chưa có ai nói là người sai khiến hết.” Thái phu nhân tuy không thiện cảm với Hường thị, nhưng cũng không vì Thúy Trúc mà định tội cho Hường di nương, “Nhưng Thúy Trúc một mực khẳng định là ngày hôm đó không tới Cẩm Tú Viện, người có biết giờ Ngọ ba khắc ngày hôm ấy Thúy Trúc đang làm gì không?”

“Khi đó con đang ngủ trưa cùng Thụy Ca Nhi và Lữ Ca Nhi, cũng không biết Thúy Trúc làm gì, thỉnh Viên mama tới chỗ tôi gọi hết người hầu ra tra hỏi một lượt sẽ biết.” Hường di nương rất thẳng thắn.

Sau đó sự tình trở nên kỳ quái, tất cả người hầu của Hường di nương đều khai là mọi người cùng nhau thuê yếm cho Lữ Ca Nhi, còn đưa ra cả cái yếm đang thuê đó, thật sự không giống dối trá. Người hầu canh cửa cũng khai không thấy Thúy Trúc ra khỏi viện.

Việc này đâm vào ngõ cụt.

Tuy rằng không tìm thấy chứng cứ chứng minh Thúy Trúc làm, nhưng Thúy Trúc vẫn là hiềm nghi lớn nhất, vì vậy Thúy Trúc vẫn bị giam lỏng trong phòng chứa củi.

Hai ngày sau, một người hầu canh cửa bỗng tìm tới Viên mama nói, “Mama thấy có lạ không, tôi nghe nói Thúy Trúc kia bị giam trong phòng chứa củi, nhưng tôi hôm qua tôi lại gặp nó trong vườn.”

“Bà hoa mắt rồi.” Viên mama không tin người canh cửa này.

“Lão nhân gia ngái vào vườn nhìn là biết, tôi cũng chỉ là nghe nói Tứ phu nhân xảy ra chuyện, nên thế mới chú ý.” Bà già họ Lý cười nịnh nọt.

Thương Nhược Lan đi tới từ phía sau, hiểu kỳ nói: “Vào vườn nhìn cái gì?”

Bà già họ Lý chạy vội tới, kể lại một lần, Thương Nhược Lan nhún mày nói: “Nay Thúy Trúc một mực kêu oan, cũng không ra được điều gì, chúng ta cũng nên vào vườn nhìn một lần xem sao.”

Thương Nhược Lan đã nói như thế, Viên mama cũng gật đầu, theo bà già họ Lý vào vườn.

Lật tung cả vườn lên một lượt, cũng không tìm thấy người mà bà già họ Lý nói, ai nấy đều dè bủu chế giễu. Bà già họ Lý bị dè bủu, lòng rất ngọt ngào, nhưng lại khẳng khái bản thân không nhìn lầm, thế nên sau khi Viên mama đi về, bà ta lại tìm từng người để hỏi chuyện.

Đúng là có hỏi có khác, ngày hôm sau bà ấy lại tới tìm Viên mama, “Mama, lão nô thực sự không nói dối, lão nô đi hỏi thăm từng người, nghe nói hôm qua trong vườn mất tích một tiểu nha đầu, đến giờ vẫn chưa tìm thấy.”

Đúng lúc ấy, người quản lý vườn là Vương Đức Gia tới tìm Viên mama báo tin tìm thấy trong giếng khô ở phía Tây Bắc một thi thể.

Viên mama cả kinh, dẫn theo người đi xem, không phải Thúy Trúc thì là ai? Mọi người lại tới phòng chứa củi, Thúy Trúc ở đó vẫn sống sờ sờ.

“Người có nhận ra nha đầu này không?” Viên mama chỉ cho Thúy Trúc xem thi thể vừa tìm thấy.

Thúy Trúc vừa nhìn mặt liền biến sắc, gào khóc lao tới, “Thúy Liễu, Thúy Liễu, em tỉnh lại đi, tỉnh lại đi...”

Thì ra Thúy Liễu là em gái song sinh của Thúy Trúc, hai người một trước một sau vào phủ, lại chỉ là tiểu nha đầu, không ai chú ý, hoặc là có người sắp đặt, hai chị em một đến hầu hạ Hường di nương, một được giao việc ở một góc vườn heo lánh, không ai chú ý tới chuyện hai người là chị em sinh đôi, người chuyên bán hầu gái cho phủ cũng chưa từng đề cập tới.

“Người cũng biết chúng ta tìm được muội muội của người ở đâu rồi, biết điều thì khai hết ra mau, người cho là người sai khiến người sẽ bảo vệ người sao?” Thương Nhược Lan mạnh mẽ hỏi.

Thúy Trúc giãy dụa hồi lâu, rốt cục mở miệng nói: “Muội muội của nô tỳ...”

Thì ra Thúy Liễu là tiểu nha đầu trốn vào vườn khóc vì mẫu thân ngã bệnh rồi được Thanh Hề bắt gặp, lúc ấy Thanh Hề cho Thúy Liễu tiền còn cho phép nghỉ về nhà chăm sóc mẹ, Thanh Hề là ân nhân của Thúy Liễu.

Thúy Trúc vừa kể thế, mọi người liền như tỉnh ngộ, Thúy Liễu kia vì muốn báo ân, mạo danh Thúy Trúc đến Cẩm Tú Viện, sau đó bị giết người diệt khẩu.

Đoàn người đến phòng Thúy Liễu điều tra, tuy rằng không tìm được chứng cứ gì, nhưng tìm ra được một cái tóc bằng ngọc dát vàng hình bát tiên quá hải, vật trang sức quý giá như vậy tuyệt đối không phải thứ Thúy Liễu có thể sở hữu.

Thái phu nhân vừa cầm cái tóc bằng ngọc kia liền phần nộ hôn mê bất tỉnh, cái tóc kia không phải của Thanh Hề còn là của ai?

Mọi người thấy Thái phu nhân té xỉu lúng túng không biết làm sao, cũng may Thương Nhục Lan biết y thuật, nhanh chóng ấn vào huyệt Nhân Trung của Thái phu nhân, Nhị phu nhân lại sai người đi thỉnh Thái y.

Khi Thái phu nhân lẳng lẳng nằm ở trên giường, Thanh Hè lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh.

Ánh mắt Nhị phu nhân khẽ chạm đến Thanh Hè liền tránh đi, như khinh miệt con người lòng dạ độc ác.

Ánh mắt Phong Cẩm ném cho Thanh Hè sắc lạnh như lưỡi liềm, như chỉ hận không thể lãng trì bằng ánh mắt.

Hướng di nương lại có chút đắc ý, pha chút ghen ghét nhìn Thanh Hè, như thưởng thức con hoạn nạn của Thanh Hè.

Viên mama nhìn Thanh Hè như thể ngao ngán không còn khả năng cứu chữa, còn thì thăm với Thương Nhục Lan.

Người bình thân nhất là Thương Nhục Lan, điều này khiến Thanh Hè kinh ngạc. Thương Nhục Vãn là chị họ của cô ta, thường ngày cũng thấy tỷ muội tình thâm, đáng lẽ cô ta phải rất kích động mới đúng, vậy mà ánh mắt cô ta nhìn Thanh Hè không có chút phẫn hận nào, thật sự khiến người ta phải suy nghĩ.

Nhưng ai nấy đều đang bối rối hay dè dặt pha dè dặt nên không ai nhận ra sự bất thường trong thái độ của Thương Nhục Lan.

Thanh Hè cảm thấy thật thê lương, nay nàng bị nghi oan mà không có một ai đứng ra bào chữa cho nàng, tất cả đều nhận định nàng chính là hung thủ, không biết là do kẻ hãm hại nàng quá lợi hại, hay là do nàng sống quá thất bại.

Khi Thái phu nhân tỉnh lại, Thanh Hè thấy thế liền muốn lao tới, nào ngờ bị Phong Cẩm sai người ngăn cản, hấn và Thương Nhục Lan một trái một phải đứng chắn trước Thái phu nhân, Thanh Hè thì giống như bị toàn bộ mọi người trong phòng ruồng bỏ.

“Mẹ, không phải con, chẳng lẽ chỉ dựa vào lời khai đơn phương của Thúy Trúc mà mẹ nhận định con là hung thủ sao, Thúy Liễu kia con chỉ gặp đúng một lần, hảo tâm bố thí, sau đó chưa từng gặp lại, mẹ không tin có thể cho người đi tra xét. Con vốn không coi trọng trang sức của bản thân, cài tóc kia con không dùng đến đã từ lâu, thất lạc từ khi nào con cũng không biết. Cái chết của Thúy Liễu lại càng kỳ quái, thật sự nên điều tra xem có phải có người hạ độc thủ không?”

“Còn dám ngụy biện không phải người, lúc trước Nhục Vãn đến ngày đến tháng là tại người không chịu mời bà đỡ mới khiến đứa bé chết ngạt, nếu không phải mẹ thương yêu người, đồ ác phụ như người phải bị đuổi đi từ lâu rồi, Thúy Liễu chết không phải là do ác phụ nhà người phải người diệt khẩu sao, bằng không người nói thử xem trong phủ này có ai có khả năng hại Nhục Vãn?” Phong Cẩm quát vào mặt Thanh Hè, khiến nàng lùi lại nửa bước.

“Tứ gia, phu nhân Quốc công, hai người đừng âm ỷ, Thái phu nhân vừa tỉnh, rất cần được yên tĩnh.” Thương Nhục Lan ra vẻ lo lắng nhìn Thái phu nhân.

Thanh Hè đang muốn lên tiếng, đã bị Thương Nhục Lan chặn lời, Phong Cẩm nghe thế mới hậm hực im lặng.

Đúng lúc đó, Thương Nhục Vãn lao đảo vác tấm thân bệnh tật đi tới, vừa tiến đến liền úp mặt xuống giường Thái phu nhân khóc nức nở, “Mẹ, van xin mẹ làm chủ cho đứa con đáng thương của con, hết lần này đến lần khác, chẳng lẽ phải giết con theo cách đây mới thỏa lòng sao?”

“Nhục Vãn, sao nàng lại tới đây, sức khỏe của nàng...” Phong Cẩm nhanh chóng tiến đến nâng Thương Nhục Vãn dậy.

Thương Nhục Vãn gạt tay Phong Cẩm, “Không, thiếp không đứng dậy, nếu mẹ không phán xử công bằng, con đâu sẽ quỳ mãi, cứ để thiếp đi theo đứa bé đáng thương kia, đỡ khiến người khác chướng mắt.”

“Nhục Vãn, nàng nói gì vậy, người đáng chết không phải nàng, là cô ta.” Phong Cẩm chỉ thẳng vào mặt Thanh Hè.

Những lời vu oan và xúc phạm đầy khiến Thanh Hè giận run người.

Thương Nhục Vãn khóc nức nở như đứt ruột đứt gan, Nhị phu nhân, Hướng di nương và Thương Nhục Lan đều nhanh chóng tiến đến khuyên giải an ủi, thật là những chị em bạn dâu hòa thuận thân thiết, Thanh Hè nhìn lại cảm thấy chán ghét. Chán ghét Thương Nhục Vãn ngu xuẩn, hung thủ chân chính hại chết đứa con của mình là ai mà cũng không nhìn ra.

Thái phu nhân vô lực phẩy tay, “Các người đều lui xuống hết đi, mời phu nhân Quốc công trở về Lan Huân Viện, không có lệnh của ta không cho ra ngoài nữa bước.”

“Mẹ...” Thanh Hè có chút kích động.

Thái phu nhân nhắm mắt không nhìn Thanh Hè nữa, phẩy tay để người hầu đưa nàng ra.

“Mời phu nhân trở về.” Mấy người hầu lực lưỡng tiến đến, nếu Thanh Hè chống cự, họ sẽ khống chế rồi lôi nàng đi. Thanh Hè cắn môi, coi như tự giữ tôn nghiêm cho bản thân, chỉ có thể theo đám người hầu về Lan Huân Viện.

Trên đường đi Thanh Hè lặng lẽ nói thầm vào tai tiểu nha đầu bên cạnh một câu, nha đầu kia quả nhiên thông minh, nhân lúc hỗn loạn chạy biến, những người hầu kia không thể nào tìm thấy tầm hơi.

Chương 63: Chân tướng 2

Thanh Hề vừa vào Lan Huân Viện, mấy người hầu kia liền biến thành thần giữ cửa, ngay một con ruồi cũng không chui lọt. Thái phu nhân không hề dạn thế, nhưng mấy người hầu đã vội giam lỏng Thanh Hề, thật đúng là quá nóng vội, Thanh Hề cảm thán.

Tối hôm ấy, tất cả người hầu của Lan Huân Viện đều bị lôi đi thẩm vấn, Lâm Lang Thôi Xán bị lôi đi không thấy trở lại. Trong lúc nhất thời Lan Huân Viện như vùng cấm địa, chỉ còn lại một mình Thanh Hề bơ vơ.

Trừ lúc đưa cơm, còn lại tuyệt đối không thấy bóng dáng người hay ma nào, dù Thanh Hề có gọi đến rát cổ bông họng cũng không ai để ý tới. Lúc mới đầu Thanh Hề không dám ăn, kiên trì được ba ngày chỉ uống nước, sau đó nghĩ chết đói cũng là chết, chết vì độc cũng là chết, nằng đánh liều mà ăn, kỳ vọng duy nhất chỉ là mong Phong Lư có thể trở về càng sớm càng tốt.

Tuy rằng nằng không thể khẳng định, Phong Lư sẽ tin tưởng nằng, nhưng nằng biết ít nhất hẳn sẽ cho nằng một cơ hội thẩm vấn minh bạch, không phải như lúc này, chỉ dựa vào mấy bằng chứng không xác đáng mà kết luận nằng chính là hung thủ.

Thanh Hề bị giam ở Lan Huân Viện đã nhiều ngày, bên ngoài lộ ra rất nhiều tin tức kinh người, có thể nhìn ra manh mối từ việc đưa thức ăn cho nằng, mấy ngày trước còn là cơm và thức ăn, nhưng đã mấy ngày nay chỉ có một chén cơm thiêu

Nay từ trên xuống dưới trong Quốc công phủ đều biết, năm đó Tứ phu nhân sinh ra một đứa bé đã chết ngạt là do phu nhân Quốc công làm hại, lần này phu nhân Quốc công lại tiếp tục hại Tứ phu nhân sảy thai. Thụý Liễu là bị phu nhân Quốc công sai thị tì Lại Vân Xương bóp cổ rồi giấu xác xuống giếng khô. Tại sao phu nhân Quốc công lại hận Tứ phu nhân như thế, lý do là khi phu nhân Quốc công cầu xin sự tha thứ của Tứ gia và Tứ phu nhân, bị ra điều kiện là uống thuốc vô sinh, cả đời này phu nhân Quốc công không thể có con.

Sau khi nghe xong, kẻ thì tiếc hận, kẻ lại vui sướng khi người gặp họa, cho dù lần sảy thai này của Tứ phu nhân không phải do phu nhân Quốc công ra tay, thì phu nhân Quốc công không còn khả năng sinh con sẽ không còn địa vị nữa, không ra đi thì cũng bị Quốc công gia ruồng bỏ.

Tiếng tăm Thanh Hề có thể nói là đã nát bét không còn gì cứu vãn, kinh thành bắt đầu đồn đại về chuyện Thanh Hề “cây độc không trái, gái độc không con”.

Mà Thanh Hề lúc này chỉ có thể vô lực nằm trên giường, suy luận xem hung thủ đích thực là ai.

Nằng thật là khờ, kỳ thật chỉ cần suy đoán một chút là ra, nếu nằng gặp chuyện, ai là kẻ được lợi nhiều nhất. Thương Nhược Văn chắc chưa tàn nhẫn đến mức làm được khổ nhục kế như thế. Nhị phu nhân cũng chẳng được ích lợi gì, Hường di nương vốn không có ý nghĩa, kẻ được lợi duy nhất chỉ có người suýt trở thành di nương của Phong Lư, là Thương Nhược Lan.

Kỳ thật Thanh Hề có thể mừng rỡ ra kết cục của bản thân, cuối cùng vẫn chẳng khác kiếp trước là bao, nằng bị đưa đến Tử Ân Tự, Thương Nhược Lan gả vào Quốc công phủ thành công, cho dù nhất thời chưa được làm phu nhân Quốc công, nhưng quyền lực của chi trưởng nhất định rơi vào tay cô ta, một con bé mồ côi cha căng chú kiết mà có thể lung lạc nhân tâm từ trên xuống dưới của Quốc công phủ, thế gian này được mấy người có khả năng đó. Sau đó cô ta có bầu, xúi bẩy Phong Lư ruồng bỏ nằng hoàn toàn không phải chuyện gì khó khăn.

Thanh Hề chỉ hận bản thân bình thường lười nhác, cứ y lại sự thương yêu của Thái phu nhân và Phong Lư, cho rằng không nắm quyền quản lý cả phủ cũng chẳng ảnh hưởng gì. Hôm nay mới phát hiện, trong phủ không có ai nghe lời nằng, ngay đến Lâm Lang Thôi Xán nằng cũng không bảo vệ được. Bọn kẻ hầu người hạ cần gì biết ai mới là chủ nhân cao nhất, bọn họ chỉ quan tâm ai mới là người đang quản lý bọn họ, có thể quyết định công việc và lợi ích của bọn họ.

Hai chị em Thương Nhược Văn và Thương Nhược Lan nắm quyền quản lý đã mấy tháng, xem ra người ta đã đào bẫy từ rất lâu để chờ nằng sập.

Có đôi khi Thanh Hề mệt mỏi nghĩ không biết liệu nằng có thể chờ đến lúc Phong Lư trở về hay không, nhưng người ta cũng không cho nằng chết. Bởi vì nếu Thanh Hề chết, vị trí phu nhân Quốc công sẽ bị bỏ trống, phải chọn ứng cử viên, trường hợp đây tuyệt đối không đến lượt con gái tù nhân như Thương Nhược Lan.

Thêm nửa tháng trôi qua, Thanh Hề xốc lại tinh thần, chờ lúc người canh cửa lười biếng, giữa đêm gian nan trèo ra ngoài, đi đến phòng Thái phu nhân, dù không biết có vào được không, nhưng Thanh Hề luôn cảm thấy chuyện này rất bất thường, phải tận mắt nhìn thấy Thái phu nhân một lần nằng mới yên tâm.

Bởi vì Thái phu nhân thương yêu Thanh Hề đã nhiều năm, không có khả năng chỉ vì một chuyện này mà vứt bỏ nằng, bỏ mặc nằng ở Lan Huân Viện tự sinh tự diệt. Nếu chỉ dựa vào tình cảm bao năm tất nhiên Thanh Hề không chắc chắn, nhưng có một sự kiện khiến Thanh Hề có thể kết luận, Thái phu nhân tuyệt đối xử với nằng như thế.

Kiếp trước Thanh Hề ương bướng, ngỗ nghịch, lại thường xuyên cãi lời Thái phu nhân, chỉ vì nàng vô tình biết được nguyên nhân thực sự khiến mẫu thân nàng tạ thế. Thanh Hề là trẻ sinh non, mẹ nàng mất vì khó sinh. Nhưng tại sao lại khó sinh, là vì một vị di nương của lão Quốc công.

La di nương kia âm mưu hại Thái phu nhân, nhằm lẫn thế nào thành hại mẫu thân Thanh Hề khi đó đến làm khách. Vì thế, Thái phu nhân luôn mang cảm giác áy náy với Thanh Hề, thế nên mới yêu thương nàng đặc biệt, là để bù đắp việc khiến nàng mất mẹ ngay từ khi mới chào đời, nếu không Thái phu nhân đã chẳng phải lạnh nhạt với Minh Ngọc Nhi vì Thanh Hề không thích.

Kiếp trước Thanh Hề không hiểu biết, thế nên chỉ thích phá hoại cho bồ, nhưng trải qua một kiếp, tất nhiên nàng đã thông suốt, tội của La di nương sao có thể đổ lên đầu Thái phu nhân.

Người hầu canh cửa ngủ gà ngủ gật, Thanh Hề tháo giày, rón rén đi vào phòng.

Hà Ngôn đang trực đêm trước cửa phòng ngủ Thái phu nhân, thấy Thanh Hề đi vào liền giật mình, “Phu nhân!”

“Ta đến thăm mẹ, ta rất lo cho người, mấy ngày nay mẹ có khỏe không?”

Hà Ngôn nghe vậy hai mắt liền đỏ hoe, “Làm sao mà khỏe được, mấy ngày nay Thái phu nhân luôn ngơ ngẩn ngẩn, có đôi khi mơ mơ màng màng, như mất trí nhớ, ban đêm thường gọi tên phu nhân.”

“Có tìm thầy hỏi thuốc chưa?” Thanh Hề lòng như lửa đốt, tuy rằng không phải nàng làm, nhưng vì nàng mà Thái phu nhân mới ngã bệnh.

“Rồi, nhưng không tiến triển.”

“Ai phụ trách thuốc thang của mẹ?”

“Là Lan cô nương.”

Thanh Hề nhớ tới lý do mà phụ thân Thương Nhục Lan phải vào tù, lòng căng thẳng, tuy rằng không có chứng cứ, nhưng cần tắc vô áy náy, “Hà Ngôn tỷ tỷ, sau này người chịu khó lo chuyện thuốc thang của mẹ đi, nói thế nào Lan cô nương cũng là người ngoài.”

Mấy ngày nay Thái phu nhân bệnh đến liệt giường, cả chuyện vệ sinh cũng là Thương Nhục Lan làm, ngay cả con gái cũng chưa chắc hiểu thảo đến thế, thế nên Hà Ngôn nghe Thanh Hề nói xong thì có chút bất mãn.

Thanh Hề roi lệ nhìn những sợi tóc rõ ràng là mới bạc đi của Thái phu nhân, cả khi ngủ cũng nhíu mày, mà bà có vẻ càng lúc càng gầy, xương gò má bắt đầu nhô ra.

“Phu nhân nên về đi, Thái phu nhân đã có lời căn dặn, xin phu nhân đừng làm Thái phu nhân phải tức giận nữa.” Hà Ngôn khuyên nhủ.

Thanh Hề có chút tuyệt vọng nhìn Hà Ngôn, ngay cả Hà Ngôn cũng không tin tưởng nàng, xem ra bên người Thái phu nhân không có ai tin nàng, miệng lưỡi thế gian, Thanh Hề không xác định được ý tứ Thái phu nhân là thế nào.

Thanh Hề còn chưa ra khỏi phòng, đã nghe ngoài phòng có tiếng ồn ào, thì ra là người canh cửa ở Lan Huân Viện phát hiện Thanh Hề mất tích nên đi tìm.

Thanh Hề vừa ra khỏi cửa đã thấy đến Thương Nhục Lan dẫn theo một đám người hầu kẻ hạ đến, nhìn cô ta lúc này còn giống phu nhân Quốc công hơn cả nàng.

“Ban đêm gió lạnh, thỉnh phu nhân về nghỉ ngơi.” Thương Nhục Lan dịu dàng khuyên nhủ.

Thanh Hề nhìn chằm chằm vào Thương Nhục Lan, cười lạnh: “Đứa con của Thương Nhục Văn hẳn là do người hãm hại.”

Thương Nhục Lan không nói tiếng nào, chỉ đưa mắt nhìn bà già bên cạnh, hai bà già lực lưỡng đi tới lôi Thanh Hề đi, Thanh Hề vốn ăn uống khổ cực không có sức chống cự.

Ngày hôm sau, không biết Phong Cẩm và Thương Nhục Văn khuyên Thái phu nhân thế nào, có thể khiến Thái phu nhân không chờ Phong Lưu hỏi phủ, ra quyết định đưa Thanh Hề đến Từ Ân Tự.

Ngày thứ ba kể từ khi Thanh Hề bị đưa đến Từ Ân Tự, Phong Lưu về tới Quốc công phủ, vì tin tức gửi cho hắn không đầy đủ, Phong Lưu trong lòng lo lắng, phi ngựa đến chết rồi lại thay ngựa, ngày đêm bốn ba mới về sớm thế.

Khi Phong Lưu bước vào cửa, quần áo màu trắng ngà đã bị gió bụi nhuộm nâu, không màng tắm rửa, hắn đi thẳng tới chỗ Thái phu nhân.

Lúc này Thái phu nhân đang nằm trên giường, huyết Thái dương dán thuốc, sắc mặt khô vàng, Thương Nhục Lan đang ở bên cạnh hầu hạ, Thái phu nhân tuột tay khỏi chân cô ta liền chinh lại, thấy Phong Lưu bước vào vội đứng dậy.

“Mẹ.” Phong Lưu khẽ gọi một tiếng.

Thái phu nhân cau mày, nỉ non nói “Thanh Hề”, nhưng cũng không tỉnh, vẫn ngủ tiếp.

“Quốc công gia, khó khăn lắm Thái phu nhân mới ngủ được.” Thương Nhượng Lan dịu dàng dỗ dành, “Quốc công gia bồn ba vất vả, nên rửa mặt chải đầu đi, chắc lúc đó Thái phu nhân cũng tỉnh, mỗi ngày Thái phu nhân cũng không ngủ được nhiều.”

Phong Lư lo lắng, nhưng nhìn sắc mặt Thái phu nhân, cũng biết bà bệnh rất nghiêm trọng, không muốn quấy nhiễu bà, xoay người ra khỏi phòng, đến gian phía Tây.

Hà Ngõn Hà Ngừ thấy Phong Lư không đi, tất nhiên biết chủ tử có lời muốn hỏi, bèn đi theo.

“Rốt cuộc bệnh tình của Thái phu nhân là thế nào, sao có thể nghiêm trọng đến thế, thỉnh Thái y nào, mang phương thuốc đến đây cho ta xem.”

Hà Ngừ nhanh chóng đi lấy, Hà Ngõn ở lại bầm: “Đã thỉnh Chu Thái y, Thái y nói Thái phu nhân là bị tức giận công tâm, kích thích bệnh cũ tái phát, khiến sức khỏe không chống đỡ được, phải điều dưỡng thật tốt, còn nói thân thể Thái phu nhân lúc này không tiêu được những vị thuốc đại bổ, Chu Thái y viết phương thuốc, hàng ngày là Lan cô nương nấu đồ ăn chữa bệnh điều dưỡng cho Thái phu nhân, mấy ngày nay đã là khởi sắc nhiều rồi, Quốc công gia không nhìn thấy Thái phu nhân mấy ngày trước, nếu không phải tại phu nhân Quốc công, Thái phu nhân đã không. . .” Nói đến đó Hà Ngõn liền nghẹn ngào, cô ta rất trung thành với Thái phu nhân, thấy Thái phu nhân bệnh đến nông nổi này tất nhiên đau lòng, khó tránh tức giận Thanh Hề. Tuy cô ta là phận nô tỳ, nhưng cũng là tâm phúc của Thái phu nhân, có thể diện hơn người, thế nên nói chuyện cũng mạnh dạn hơn.

Phong Lư nghe Hà Ngõn nói thế thì rất bất mãn với cái thái độ của Hà Ngõn dành cho Thanh Hề, lại còn ca ngợi công lao của Thương Nhượng Lan, lòng hằn rất tức giận, Thương Nhượng Lan chẳng qua chỉ là người ngoài, Thanh Hề mới chính là phu nhân Quốc công, xưa nay quan hệ với người hầu ở chỗ Thái phu nhân cũng tốt, không ngờ lúc này Hà Ngõn lại dám dùng thái độ đó để nói về Thanh Hề.

Đội Hà Ngừ cầm phương thuốc đến, Phong Lư thấy cũng không có gì không ổn, bèn hỏi: “Đã sắc theo đơn này mấy thang?”

“Đã sắc bốn thang.” Hà Ngừ trả lời.

“Sắc đến bốn thang vẫn không thấy tiến triển, tại sao còn không chịu tìm Thái y khác, Thái phu nhân vốn khỏe mạnh, ta mới đi không bao lâu lại bệnh tình nguy kịch đến liệt giường, hai người các người hầu hạ đã lâu, tại sao cả chuyện này cũng không để tâm?” Phong Lư phẫn nộ nói.

“Cứ cách ngày Chu Thái y lại đến bắt mạch, Lan cô nương cũng tận tâm chăm sóc cả ngày lẫn đêm, chỉ nói từ từ điều dưỡng sẽ khỏe.” Hà Ngõn vội giải thích.

“Lan cô nương, lại là Lan cô nương, cô ta là cô nương của nhà người à, cô ta nói lời nào cũng là thánh chỉ sao? Chẳng qua chỉ là con gái tên chương quấy được phòng, các người cho rằng cô ta là thần tiên sống chắc?”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chân tướng 3

Hà Ngõn Hà Ngừ thấy Phong Lư nổi giận, không dám nói thêm tiếng nào, vội quỳ sụp xuống.

Phong Lư xoay người nói với kẻ vẫn đi theo hắn là Vạn Thắng Quyền: “Lấy bái thiếp của ta đi thỉnh Vương Thái y, Chương Thái y, Hà Thái y đến chẩn mạch cho Thái phu nhân, đến ngõ Sơn Trà đưa Nghi Chu Nghi Thanh đến đây, từ nay trở đi Thái phu nhân sẽ do hai người này hầu hạ.” Đây là do không tin tưởng đám người hầu của Thái phu nhân.

Vạn Thắng Quyền nhanh chóng đi thực hiện.

Lúc này Phong Cẩm cũng đến, ngay cả Thương Nhượng Văn cũng vác gương mặt tái nhợt tới.

“Đại ca, cuối cùng anh đã trở về.” Phong Cẩm vừa đến liền như vô cùng sốt ruột cuối cùng cũng chờ được Phong Lư trở về.

“Đại ca, anh không biết, Mộ Thanh Hề cô ta...”

“Ta hỏi người trước, mẹ bệnh nặng thế này, người là con tại sao không ở bên hầu hạ?” Phong Lư chặn lời than vãn của Phong Cẩm.

Phong Cẩm hơi ngập ngừng, “Em... Lan cô nương nói mẹ đã khỏe hơn nhiều rồi, Nhượng Văn lại vừa bị sảy thai, yếu ớt, em ở trong Cẩm Tú Viện...” Đúng là điển hình của loại người có vợ quên mẹ.

Phong Lư giận dữ, quay đầu nhìn Thương Nhượng Văn, đang lão đạo như muốn ngắt, cảm thấy rất chán ghét, “Nếu đã bệnh tật, đến đây làm mỹ nhân

bệnh cho ai xem?” Mẹ chồng bệnh liệt giường, thân làm con dâu, nếu cô ta bệnh thì chẳng nói làm gì, đằng này vẫn đi lại được, tại sao không chịu đến hầu hạ mẹ chồng.

Thương Nhượng Văn vừa nghe thế mặt liền xanh tái đi, nhìn như sắp ngã, Phong Cẩm vội đỡ lấy Thương Nhượng Văn, “Đại ca...”

“Thanh Hề đâu?” Phong Lưu căn bản không nhìn đến Thương Nhượng Văn, mà nhìn Viên mama chăm chăm.

Không biết tại sao, Viên mama tự dưng rùng mình một cái, nhớ tới sự yêu thương trân trọng Phong Lưu vẫn dành cho Thanh Hề, có chút hối hận tại sao không cố chờ thêm mấy ngày, chờ Phong Lưu trở về rồi để hẳn định đoạt, “Thái phu nhân hạ lệnh đưa phu nhân tới Từ Ân Tự.”

“Từ Ân Tự?!” Phong Lưu đứng vụt dậy, đập tay xuống bàn, khiến mặt bàn lồm xồm xuống một hình bàn tay.

“Đường đường là phu nhân Tề Quốc công, Thái phu nhân bệnh liệt giường không biết gì, lại không có sự cho phép của ta, các người đã dám đưa nàng đến chùa?” Phong Lưu đã giận đến không thể giận hơn rồi, chỉ cười lạnh lên tiếng. Lại quay đầu liếc mắt nhìn Thính Tuyên một cái, Thính Tuyên hiểu ý, đi ra ngoài.

“Đại ca, không liên quan tới mọi người, là do em quyết định, ác phụ tâm địa rắn rết như thế, căn bản không xứng làm phu nhân Quốc công.” Phong Cẩm đỡ Thương Nhượng Văn ngồi xuống ghế xong, liền tiến đến nói chuyện với Phong Lưu.

“Lần trước cô ta hại con của em và Thương Nhượng Văn chết ngạt, lần này Nhượng Văn vất vả lắm mới mang thai, cô ta lại hại Nhượng Văn sảy thai, khiến mẹ tức giận mà ngất đi, cô ta ác độc lại bất hiếu, anh còn che chở cho cô ta làm gì, lúc này em và Nhượng Văn đến đây chính là muốn nhờ anh chủ trì công đạo, bỏ mụ ác phụ đấy.” Phong Cẩm tàn nhẫn nói.

“Người khẳng định là do Thanh Hề làm?” Phong Lưu tuy tức giận, nhưng lúc này đang rất bình tĩnh, ngồi xuống hỏi.

“Sao có thể không phải, chứng cứ vô cùng xác thực.” Phong Cẩm nắm chặt tay.

Phong Lưu nheo mắt, hẳn nghĩ Phong Cẩm tất nhiên sẽ không đến mức không có bằng chứng gì mà chỉ trích Thanh Hề, hướng chỉ Thanh Hề đúng là có tiền án. Chi thứ hai có thai, chi thứ tư cũng có thai, nếu nói Thanh Hề nhất thời hồ đồ ghen tị, cũng không phải là vô lý. Thế nên ai nấy đều tin tưởng chuyện Thanh Hề chính là hung thủ không có gì đáng ngạc nhiên.

“Tại sao nàng phải làm thế?” Phong Lưu hỏi.

Phong Cẩm dừng một chút, trong nháy mắt gương mặt vốn đang phần nộ trở lên biến sắc, có vẻ có chút chần chừ và chột dạ, nhưng thấy Phong Lưu nhìn mình gay gắt, Phong Cẩm lấy dũng khí, dù sao thì trên dưới cả phủ cũng biết hết rồi.

“Ba năm trước ác phụ kia hại đứa con của em và Nhượng Văn, đại ca định đưa cô ta tới Từ Ân Tự sám hối, nếu không phải cô ta quỷ xuống cầu xin, em tuyệt đối không tha thứ cho cô ta, vì để được ở lại trong phủ, lúc đấy cô ta chấp nhận cả điều kiện uống thuốc vô sinh, em thật không ngờ cô ta chết còn không chịu hối cải.”

“Thuốc vô sinh?” Phong Lưu nheo mắt, nắm chặt tay lại, móng tay cắm vào lòng bàn tay, “Người nói Thanh Hề uống thuốc vô sinh thì người mới tha thứ cho nàng?”

Khó trách mỗi lần nhắc tới chuyện con cái Thanh Hề đều có đáng về tuyệt vọng, hẳn khuyên chạy chữa thế nào, nàng đều nói vô vọng, hẳn muốn dẫn nàng đi Quan Âm Miếu cầu tự, nàng cũng không chịu, bởi vì nàng đã biết nàng không còn chút hi vọng nào.

Lại nhớ khi hẳn nói sẽ nhận con của Phong Cẩm làm con thừa tự, biểu tình Thanh Hề trở nên vô cùng kỳ lạ, hẳn vốn tưởng rằng nàng hờn dỗi trẻ con.

Phong Lưu vốn tưởng Thanh Hề là hiếm muộn bẩm sinh, coi như kiếp này không có phúc được con đàn cháu đống, không ngờ lại là do Phong Cẩm làm ra.

“Người biết rõ nàng là thê tử ta cưới hồi đằng hoàng, người còn dám bắt nàng uống thuốc vô sinh?” Giọng nói của Phong Lưu trở nên mơ hồ xa xôi, như vắng đến từ thế giới bên kia, khiến Phong Cẩm kinh hãi.

“Đều là lỗi của tôi, Từ gia thương tiếc tôi, mới đưa ra quyết định đấy...” Thương Nhượng Văn giãy dụa tiến lên giải thích, nhưng cái vẻ lão đạo cho thấy cô ta sẽ ngã ngay lập tức.

Phong Lưu chán ghét quay người, Phong Cẩm vội đỡ lấy Thương Nhượng Văn, vội vã giải thích: “Đại ca, không phải là em muốn làm khó anh, nhưng ác phụ kia thật sự không xứng đáng làm phu nhân Quốc công, em chỉ nghĩ nếu cô ta vô sinh cả đời, tự nhiên anh sẽ bỏ cô ta, đại ca, anh xứng đáng với một cô gái hiền lương thực đức, em cũng biết năm đó là mẹ gây sức ép khiến anh cưới ác phụ kia.”

“Ta bỏ ai cưới ai, từ khi nào đến lượt người định đoạt? Cho dù ba năm trước Thanh Hề phạm lỗi, người lấy mạng một đứa con của nàng không đủ sao, việc gì phải bắt nàng vô sinh cả đời mới vừa lòng, đã như thế, tại sao mỗi lần gặp Thanh Hề các người vẫn còn mặt mũi bày ra cái thái độ như thể nàng nợ các người rất nhiều?” Phong Lưu thật sự không nhịn được gầm lên, hẳn không muốn nghĩ tệ cho Phong Cẩm, nhưng thật sự hẳn đang rất thất vọng về người em út.

Hơn nữa, Phong Lưu cảm thấy dù lần này Thanh Hề có làm thì cũng chỉ là hại Thương Nhượng Văn sảy thai mà thôi, cho dù từ nay về sau nàng có hại Thương Nhượng Văn sảy thai một trăm lần, một nghìn lần, thì cũng là xứng đáng với những gì họ Thương kia đã làm.

“Cho dù năm đó em sai, nhưng lần này cô ta lại hại Nhượng Vãn, cho cô ta uống thuốc vô sinh vẫn là nhân nhượng cô ta.” Phong Cẩm vẫn cố tranh luận.

Phong Lưu đưa ánh mắt từ Phong Cẩm sang đến Thương Nhượng Vãn, lại nhìn tất cả mọi người một lượt, thanh âm chán ghét lãnh đạm tới cực điểm: “Thanh Hề hại cô ta như thế nào?”

Phong Cẩm đang muốn mở miệng, Phong Lưu lại chặn lời hắn, “Viên mama, bà tới đây nói.”

Viên mama kể lại từ đầu đến cuối, từ chuyện điều tra ra Thúc Trúc, rồi lại tìm thấy Thúc Liễu, thị tì Lại Vân Xương của Thanh Hề giết Thúc Liễu như thế nào, Thúc Trúc đã thú nhận thế nào.

Những ngờ vực vô căn cứ của Phong Lưu dành cho Thanh Hề tiêu tan trong nháy mắt. Không phải hắn xem nhẹ Thanh Hề, mà là nàng vốn thẳng tính, tuyệt đối không thể nghĩ ra cái kế sách giả họa cho Hường đi nương như thế, nói nàng trực tiếp bỏ thuốc hại Thương Nhượng Vãn còn có thể, hoặc là nói nàng dẫn người tới ép Thương Nhượng Vãn uống thuốc độc hắn cũng tin, tuyệt đối không tin Thanh Hề có thể làm chuyện vòng vo như thế.

Nếu không phải Thanh Hề, tất nhiên là do người khác làm, chỉ trong nháy mắt Phong Lưu liền xác định được kẻ được lợi khi Thanh Hề thất thế.

“Lâm Lang và Thôi Xán cũng đi theo Thanh Hề đến Từ Ân Tự sao?”

Phong Cẩm sững sốt, Viên mama chột dạ, cuối cùng đành nói: “Khi Tứ gia thăm vấn Lâm Lang và Thôi Xán, hai con nô tỳ thương thế quá nặng, không qua khỏi.”

Phong Lưu nghe xong không giận mà cười, tiếng cười chói tai vô cùng, “Tốt lắm tốt lắm, Phong Cẩm người đứng là đủ lòng đủ cánh rồi, ngay cả hành hạ nô tỳ đến chết cũng làm ra được.”

“Đại ca...” Phong Cẩm đang muốn biện hộ, lại nghe thấy tiểu nha đầu đứng ở cửa run rẩy nói: “Thái phu nhân đã tỉnh... mời Quốc công gia qua gặp.”

Phong Lưu giữ giữ áo choàng, “Người luôn tự cho là bản thân thông minh, đừng để cuối cùng lại làm tự làm tự chịu, gây ông đập lưng ông.”

Dứt lời Phong Lưu không nhìn tới Phong Cẩm và những người khác nữa, đi thẳng sang phòng phía Tây, Thái phu nhân đang ngồi dậy uống thuốc, thấy Phong Lưu tiến vào, cầm tay Phong Lưu, roi nước mắt, “Thanh Hề... khiến ta thất vọng.”

Phong Lưu không nói gì, chỉ cầm tay Thái phu nhân.

“Đều do ta, không nhận ra bản chất của nó, ép con cưới nó, ta thật có lỗi với con, nay ta chẳng sống được lâu nữa, chỉ mong có thể nhìn thấy con lấy được một người vợ hiền lương thực đức, khi ấy ta cũng có thể xuống suối vàng gặp cha con.” Thái phu nhân quay đầu nói với Thương Nhượng Lan: “Lan nha đầu con lại đây.”

Chờ Thương Nhượng Lan đi tới, Thái phu nhân cầm tay Thương Nhượng Lan đặt vào tay Phong Lưu, “Mấy ngày nay đều là Lan nha đầu chăm sóc ta, con bé rất hiếu thuận hiền đức, ta hy vọng hai con ở bên nhau, sống thật tốt.” Dứt lời, Thái phu nhân liền như hết hơi hết sức, bất tỉnh, giống như vừa rồi tỉnh lại chỉ để nói mấy câu đấy.

Lúc này Nhị phu nhân cũng vừa tới, “Mẹ, mẹ nên nghỉ ngơi một chút, mẹ nhất định sẽ khỏe, Lan cô nương đã nói bệnh của mẹ không còn gì đáng ngại, chỉ cần chịu khó điều dưỡng.”

Phong Cẩm cũng đi tới nói: “Đúng vậy, mẹ, mẹ đừng lo nghĩ, Lan biểu muội huệ chất lan tâm, tất nhiên sẽ chăm sóc đại ca thật tốt.”

Thương Nhượng Lan nghe mọi người nói thế, mặt đỏ bừng, rút tay lại, lùi về phía sau.

Chỉ có Phong Lưu mặt không đổi sắc nói: “Cho dù ta muốn cưới người khác, thì cô ta xuất thân dè tiện, phụ thân vương vòng lao lý, người như thế sao xứng làm phu nhân Tề Quốc công?”

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Song quy nhạn

Thương Nhượng Lan nghe vậy thì sững sờ, mặt hiện rõ vẻ không tin, rõ ràng Phong Lưu đi Giang Nam về còn tặng cô ta bộ son phấn của cửa hàng nổi tiếng, chu đáo như vậy chẳng lẽ không phải vì hắn có tình ý với cô ta?

Chuyện đấy thì đúng là Nhượng Lan tưởng bở, Phong Lưu đi Giang Nam mua son phấn, cũng chỉ là vì để tặng Thanh Hề, coi như tiện một công thì mua

tặng mỗi người một bộ, lại không tiện bỏ quên Thương Nhượng Lan, thế nên mới tặng cô ta một bộ, cô ta lại tự cho là Phong Lưu có tình ý với mình.

“Đại ca...” Phong Cẩm cũng có chút giật mình, trong mắt hấn Thương Nhượng Lan là một cô gái tốt vô cùng.

Phong Lưu cười lạnh, “Cô ta là em vợ người, nôn nóng gần em họ cho anh chồng làm thiệp, người như Tứ đệ muội thật là hiếm có khó tìm, dù các người không thấy buồn nôn thì ta cũng thấy xấu hổ, lời này chớ có nhắc lại, huống chi kẻ hại Tứ đệ muội sảy thai căn bản không phải Thanh Hề, không đến nửa tháng ta sẽ giao chứng cứ cho các người.”

Lúc này Vạn Thắng Quyền cùng Thái y trở về, lại dẫn theo Nghi Chu Nghi Thanh, Phong Lưu phân công: “Từ hôm nay trở đi Thái phu nhân do Nghi Chu, Nghi Thanh hầu hạ, Hà Ngôn Hà Ngữ không được bước vào nhà nữa, mời Lan cô nương về phòng nghỉ ngơi, bình thường không được đi lại tùy tiện, giam lỏng Hướng thị.”

“Đại ca, anh làm cái gì vậy?” Phong Cẩm tròn mắt.

“Đưa vợ người về tỉnh dưỡng cho tốt, mẹ đã có ta trông nom.” Phong Lưu ném cho Phong Cẩm một cái nhìn lạnh nhạt.

Phong Cẩm thấy Phong Lưu như thế, không dám nhiều lời, đành dìu Thương Nhượng Văn trở về.

Trước tiên Phong Lưu để ba vị Thái y cùng chẩn mạch, dọn dẹp nhà cửa, lại phân công đích danh Vạn Thắng Quyền đi bốc thuốc, việc sắc thuốc là của Nghi Chu Nghi Thanh, cấm tiết người khác nhúng tay vào.

Đến tối, Phong Lưu mới có thời gian cười ngửa đến Từ Ân Tự, lòng nóng như lửa đốt, chỉ có thể giục ngựa nhanh hơn.

Khi Phong Lưu tới Từ Ân Tự, Thính Tuyên nhanh chóng tiến lên, “Nhất thời vội vàng nô tài không mang theo a hoàn đến hầu hạ phu nhân, nô tài đã tìm ở quanh đây được mấy đại nương hầu hạ.”

Phong Lưu gật đầu, đẩy cửa vào phòng, Thanh Hề đang co ro trên bục, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy mòn, Phong Lưu chỉ vừa tới gần, Thanh Hề liền giật mình bưng tỉnh, nhanh chóng rút từ dưới gối ra một cây châm sắc nhọn để tự vệ, Phong Lưu thấy cây châm dính máu, lòng liền hiểu ngay, hấn giữ cổ tay Thanh Hề, dịu dàng nói: “Thanh Hề, là ta.”

Thanh Hề nghe thế mới nhận ra, đến khi nhìn kĩ là Phong Lưu, cây châm rơi xuống đất keng một tiếng, nàng không nói được gì, chỉ biết ứa nước mắt, ngã khụy xuống.

Phong Lưu đi tới ôm Thanh Hề, áp mặt với nàng, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta về trễ.”

Rất lâu sau, Thanh Hề mới nói được, ôm Phong Lưu khóc nức nở: “Đình Trục ca ca...” Tiếng gọi này như rút hết sức lực của nàng, bởi vì cảm xúc đè nén bùng nổ trong phút chốc, nàng không chịu được ngắt đi.

Phong Lưu thấy Thanh Hề sắc mặt tái nhợt, khoe môi còn có vết rách mới, lòng lạnh như băng, căn bản không dám nghĩ nhiều hỏi nhiều, chỉ ôm chặt Thanh Hề, “Thanh Hề, Thanh Hề...”

Phong Lưu dùng tay trái ôm Thanh Hề, lồng tay phải với Thanh Hề, không hề nhận ra có giọt lệ chảy ra từ khoe mắt.

Thanh Hề cũng chỉ ngắt tạm thời, rất nhanh sau đó liền tỉnh lại, vội vàng ngẩng đầu, “Đình Trục ca ca, không phải thiệp...”

Phong Lưu vuốt tóc nàng, “Ta biết, ta thỉnh đại phu tới xem bệnh cho nàng, chúng ta điều dưỡng thân thể nàng thật tốt đã, được không?”

Chờ đại phu chẩn mạch cho Thanh Hề xong, Phong Lưu đuổi hết người trong chùa, rồi mới nghiêm mặt quay vào, bế Thanh Hề ra.

“Chúng ta không về phủ sao?” Thanh Hề thấy đường đi không giống đường về Quốc công phủ.

“Chúng ta đến nhà họ Phòng trước, thím Phòng cũng ở gần đây, nàng vẫn còn yếu, chúng ta điều dưỡng cho nàng trước, được không?” Phong Lưu cũng không có ý định đưa Thanh Hề về phủ lúc này, sẽ chỉ khiến bọn điều nô kia xúc phạm nàng, đợi đến khi hấn lòi kẻ thù ác ra ánh sáng, mới có thể đón nàng về, nhưng Phong Lưu không muốn nói cho Thanh Hề nghe những lời này, ngay cả chuyện Thanh Hề trúng độc mất tính hấn cũng giấu, chỉ sợ nàng lo lắng.

Nhà của Phòng phu nhân không lớn, chỉ có hai phòng, nghe báo Thanh Hề tới ở nhờ, Phòng phu nhân liền dọn phòng ngủ của mình cho Thanh Hề, Phòng Diễm Tú đã đi lấy chồng, nhưng nhà chồng không xa, Phòng phu nhân lại nhấc Phòng Diễm Tú về để chăm sóc Thanh Hề một thời gian.

Khi Phong Lưu bế Thanh Hề vào cửa, nhà cửa đã dọn dẹp ngăn nắp, “Hàn xá đơn sơ, mong Quốc công gia và phu nhân không để ý.”

“Phòng phu nhân không cần khách khí, Thanh Hề xin nhờ thím.” Phong Lưu đứng dậy, ôm quyền cảm ơn Phòng phu nhân và Diễm Tú, khiến hai người sợ hãi không dám nhận, đến cả nói cũng không dám nói tiếng nào.

Đợi hai người tránh mặt, Phong Lưu mới xoa mặt Thanh Hề đầy lưu luyến, “Sức khỏe của mẹ không tốt, ta phải quay về chăm sóc bà, nàng chịu khó ở đây tĩnh dưỡng, được không?”

Thanh Hề gật đầu, lời kéo Phong Lưu không nỡ buông, tủi thân nói: “Bọn họ không tin thiệp.” Kỳ thật đáy lòng nàng chỉ sợ Phong Lưu không tin

nàng, hẳn trở về ngộ nhờ bị những người kia xúi bẩy, vậy nàng biết làm sao.

Phong Lư hân lên trán Thanh Hề, “Ta nhất định sẽ trả lại sự trong sạch cho nàng, nàng an tâm ngủ đi, ta chờ nàng ngủ rồi mới đi được không?” Phong Lư ôn tồn dỗ Thanh Hề, chờ nàng ngủ mới đứng dậy rời đi.

Nửa tháng tiếp theo, Phong Lư xin với Hoàng thượng để nghỉ phép, một mặt canh giữ chăm sóc Thái phu nhân, sau khi đổi thuốc, quả nhiên bệnh của Thái phu nhân khỏi sắc nhanh chóng, chỉ mười ngày đã có thể xuống giường đi lại, kỳ quái là, bà không hề nhắc lại chuyện muốn Phong Lư cưới Thương Nhược Lan, thậm chí hỏi bà tại sao hôm đấy lại nói thế, Thái phu nhân cũng chỉ nói bản thân không nhớ chút gì, thời gian đó bà cứ mơ mơ màng màng cả ngày, không nhận biết được gì.

Phong Lư đã sinh nghi từ lâu, nếu không đã chẳng cách ly Thương Nhược Lan với Thái phu nhân, hẳn là người hiểu Thái phu nhân nhất, dù Thanh Hề có làm ra nhiều lỗi lầm thế nào, người rộng lòng bao dung cho Thanh Hề nhất chính là Thái phu nhân, ngay bản thân hẳn cũng chỉ có thể xếp thứ hai. Huống chi việc này có quá nhiều điểm đáng ngờ, hẳn không tin Thái phu nhân làm phu nhân Quốc công đã lâu mà lại cả tin như thế.

Khi sức khỏe Thái phu nhân đã tốt, Thương Nhược Lan nhờ người hầu nhắc Thái phu nhân và Phong Lư muốn chào từ biệt nhiều lần, cô ta nói muốn đến biên giới phía Nam chăm sóc người cha lưu đây, nhưng không được đồng ý, bệnh tình Thương Nhược Văn càng lúc càng nghiêm trọng, đã đến mức liệt giường.

Nửa tháng sau, cuối cùng Phong Lư cũng tìm được người muốn tìm, hôm đó hẳn sai Thính Tuyên đến các nhà, lần lượt mời Nhị gia Nhị phu nhân, Hưởng thị và vợ chồng Phong Cẩm Thương Nhược Văn, Thương Nhược Văn biết không đến không được, ngồi ghế để người hầu khiêng đến, đương nhiên không thể thiếu Thương Nhược Lan.

Ai nấy ngồi an vị xong, chỉ thấy Vạn Thắng Quyền sai người áp giải một tên đàn ông đen gầy đáng điệu lấm lét vào, không phải thị tì Lại Văn Xương của Thanh Hề thì là ai?

“Là người?” Phong Cẩm kinh hô ra tiếng, đúng là tên Lại Văn Xương đã giết Thụy Liễu, sau đó chạy trốn khỏi Quốc công phủ.

Lúc này Lại Văn Xương đang rất tuyệt vọng, về mặt suy sụp quỵ dưới sàn.

“Nói một chút đi, khi các người tìm thấy hắn, hắn đang làm gì?” Phong Lư nói.

Vạn Thắng Quyền ra hiệu cho gã sai vặt mang hai thi thể vào, giờ khăn che mặt ra chính là Thụy Trúc và mẹ, “Khi người mà thuộc hạ phái đi tìm được Lại Văn Xương, hắn vừa giết mẹ con Thụy Trúc, đang muốn tẩu thoát thì bị bọn thuộc hạ tóm được.”

“Tại sao người phải giết mẹ con Thụy Trúc?”

Lại Văn Xương nghe thấy Phong Lư hỏi, ngẩng đầu không dám nhìn hắn, sợ hãi nhìn sang Thương Nhược Lan, chỉ vào cô ta nói: “Là Lan cô nương sai tôi giết Thụy Trúc diệt khẩu.”

“Người nói bậy, Lan cô nương sao có thể sai khiến người?” Phong Cẩm không tin.

“Đúng vậy, người là thị tì của phu nhân Quốc công, sao lại nghe lời ra lệnh của Lan cô nương?” Nhị phu nhân cũng nói.

“Hắn thiếu tiền đánh bạc, cùng đường, thích hợp để kẻ có âm mưu lợi dụng.” Phong Lư lạnh lùng nói.

“Đại ca, sao có thể chỉ dựa vào lời khai đơn phương của tên này mà kết luận Lan biểu muội chính là kẻ thù ác?” Phong Cẩm vẫn biện hộ cho Thương Nhược Lan.

Thương Nhược Lan rom róm nước mắt, “Tứ gia không cần biện hộ thay em, em chẳng qua chỉ là một con bé mồ côi ăn nhờ ở đậu, nếu hy sinh danh dự của em mà có thể vãn hồi danh dự cho phu nhân Quốc công, Nhược Lan cam nguyện chịu thiệt.”

Thương Nhược Lan thật là giáo hoạt, chỉ một câu nói đã ám chỉ Phong Lư mang cô ta ra làm con dê tế thần, vu oan người vô tội.

Phong Lư cười lạnh, không hỏi Lại Văn Xương nữa, “Mời ba vị Thái y vào đây, bảo bọn họ nói lại chuyện bắt mạch.”

Thì ra, bệnh của Thái phu nhân không hề nặng, nhưng bà bị người ta cho hít hương của một thứ dược thảo gây ảo giác nào đó, khiến đầu óc mụ mẫm, thần chí mơ màng, rất dễ bị điều khiển khống chế.

“Chẳng lẽ Quốc công gia muốn nói, là tôi đầu độc Thái phu nhân?” Thương Nhược Lan lạnh giọng hỏi.

“Tất nhiên là người không lấy được thứ dược thảo đó, bởi vì mẹ bị đầu độc bởi thứ gọi là ‘mê vân thảo’, loại thảo dược này gây ảo giác, khiến đầu óc người ta mụ mẫm, là thứ hiếm có, bình thường không phải ai cũng có thể kiếm được.” Phong Lư thần nhiên nói.

Thương Nhược Lan không hề mở miệng, chỉ nhìn Phong Lư.

“Vương thái y, nhờ ông đem thứ đó cho Phong Cẩm nhìn một cái.”

Phong Cẩm thắc mắc ra mặt, vừa nhìn đến liền chấn động, “Đây không phải ‘thập hương thảo’ sao?”

Dường như Phong Lưu đã đoán trước được tình huống này, “Ai nói với người đây là ‘thập hương thảo’ ?”

“Là Nhược Vãn.” Phong Cẩm lẩm bẩm, bắt đầu sáng tỏ. Thì ra Thương Nhược Vãn và Thương Nhược Lan nói dối đây là thập hương thảo, còn nói bệnh của Thái phu nhân cần dùng thứ thảo dược này, lừa Phong Cẩm đưa Thương Nhược Lan đi mua.

“Chỉ có đồ ngốc như người, mới bị hai con tiện nhân này che mắt, ngay cả mẹ cũng bị làm hại mà không biết.” Phong Lưu phản nộ.

“Nhưng tại sao Nhược Vãn phải làm như thế?” Phong Cẩm không thể tin nhìn Thương Nhược Vãn.

Kỳ thật đáp án không cần nói cũng biết, Thương Nhược Vãn và Thương Nhược Lan đều muốn khiến Thái phu nhân khuyên Phong Lưu cưới Thương Nhược Lan, từ nay về sau Quốc công phủ chính là thiên hạ của nhà họ Thương, nào biết Thái phu nhân không chịu ép buộc Phong Lưu, Thương Nhược Lan nóng lòng mới bày ra hạ sách này, thế nên ngày Phong Lưu trở về, cô ta không chờ được mới thôi miên Thái phu nhân, để bà nói câu khuyên Phong Lưu cưới cô ta. Cô ta sợ đề lâu đêm dài lắm mộng, vì thế mà phải đi nước cờ tệ hại này.

“Cô ta cũng lắm chiêu là giúp Trụ làm ác, cô ta vẫn tưởng Lan biểu muội của cô ta là muốn tốt cho cô ta, không ngờ cô ta bị tẩy não là do Lan biểu muội thâm yêu hãm hại.”

“Không, ta không tin.” Thương Nhược Vãn lão đạo đứng lên, “Tại sao Nhược Lan phải làm thế?”

“Biểu tỷ.” Thương Nhược Lan đỡ Thương Nhược Vãn với dáng vẻ xin được thứ tha, như thể cô ta bị vu oan, khi nhìn đến Lại Văn Xương, cô ta đột nhiên tròn trĩnh mắt, hét lên một tiếng, chỉ ra phía sau Lại Văn Xương, ngã ngồi xuống sàn.

“A, có ma.” Có nha đầu hét chói tai, thì ra là thi thể Thúy Trúc ở sau lưng Lại Văn Xương bỗng nhiên đứng lên, mặt Thúy Trúc vẫn trắng bệch, khóe môi rỉ máu, cổ tím bầm vết tay.

“Nếu không làm chuyện thẹn với lòng thì người sợ cái gì?” Phong Lưu lạnh lùng liếc mắt nhìn Thương Nhược Lan ngã ngồi dưới sàn, “Thúy Trúc không chết, người Vạn Thắng Quyền phải đi phát hiện cô ta vẫn đang thoi thóp, thế nên mới cứu trở về, giờ chúng ta cùng nghe xem Thúy Trúc nói thế nào.”

Thì ra, Hường di nương vô tình phát hiện Quốc công phủ cấp cho mình một a hoàn là trong cặp song sinh, Hường di nương lại vô ý đề cập chuyện đó với Thương Nhược Lan, Thương Nhược Lan liền nghĩ tới biện pháp gấp lừa bỏ tay người kia. Kỳ thật cô ta không nhất thiết phải làm chuyện vòng vèo như thế, nhưng tính cô ta thích thể diện, kể cả việc hại người, thế nên mới bày ra cái bày này.

Mẹ của Thúy Liễu đương nhiên không bị bệnh, chuyện khóc trong vườn rồi bị Thanh Hề bắt gặp chỉ là một màn kịch không hơn không kém, từ giây phút đó cái bày bắt đầu được đào. Kẻ sai khiến Thúy Liễu hạ độc Thương Nhược Vãn, rồi lại đổ tất cả lên đầu Thanh Hề, đúng là Thương Nhược Lan.

Bởi vì Thái phu nhân và Phong Lưu đều yêu chiều Thanh Hề, Thương Nhược Lan căn bản không có chút phản kháng nào, cô ta lại thấy Phong Lưu đích thân lo chuyện hôn nhân cho cô ta, càng thêm nóng vội, thế nên mới nhẫn tâm hại Thương Nhược Vãn, bởi vì chỉ có như vậy, Thái phu nhân và Phong Lưu mới có thể mất hết niềm tin với Thanh Hề, cô ta cũng đã được nghe Thương Nhược Vãn kể tường tận tiền án của Thanh Hề, biết là Thanh Hề từng hại chết một đứa con của Thương Nhược Vãn, rồi bị Phong Cẩm và Thương Nhược Vãn ra điều kiện phải uống thuốc vô sinh. Lộ tin cho cả kinh thành đồn đại tất nhiên cũng là Thương Nhược Lan, cho dù Thái phu nhân và Phong Lưu có sủng ái Thanh Hề đến mức bỏ qua cho nàng, thì lộ chuyện vô sinh rồi, Thanh Hề sẽ cảm thấy bản thân không đảm đương được vị trí phu nhân Quốc công cao quý này nữa, Phong Lưu nhất định sẽ phải cưới người khác, Thương Nhược Lan thì vô cùng tin tưởng là bản thân sẽ chiếm được sự yêu thương của Phong Lưu.

“Cùng lắm chỉ là lời khai đơn phương của con nô tỳ kia, Quốc công gia sẽ tin sao?” Thương Nhược Lan không phục.

Phong Lưu tuy rằng chán ghét Thương Nhược Lan cái cớ, nhưng vẫn nói: “Thanh Hề trúng một thứ độc mãn tính, trùng hợp làm sao, thứ độc nàng trúng chính là thứ độc mà cha người dùng để hại vị quý nhân ở Sơn Đông. Người còn muốn nói đây là trùng hợp ngẫu nhiên không?”

“Đã muốn vu oan giá họa thì nói gì chả được, cho dù Nhược Lan không phục, nhưng Quốc công gia đã quyết tâm muốn Nhược Lan thế tội.” Thương Nhược Lan liều chết không nhận, cho rằng Phong Lưu không làm gì được cô ta.

Phong Lưu không thèm nhìn đến Thương Nhược Lan, đưa mắt nhìn Thái phu nhân, lại nhìn mọi người một lượt, bọn họ đều tin Phong Lưu.

Phong Lưu nhìn Thương Nhược Vãn, biết cô ta vẫn đang do dự, “Về phần người, người tự ngắm lại đi, cũng có thể hỏi các vị Thái y đây, Phụ Tử là vị thuốc có tác dụng hoạt huyết, phụ nữ có thai không được dùng, nhưng một nhúm Phụ Tử ấy không đủ để khiến sảy thai, tất nhiên phải dùng trường kỳ mới khiến người ta sảy thai, người không tin có thể xác minh lại. Cho dù ngày đây là Thúy Liễu cho Phụ Tử vào thuốc của người, nhưng con nô tỳ đây lấy đầu ra năng lực hạ độc người hàng ngày, ai có thể làm thế, người tự nghĩ đi.”

Thương Nhược Vãn quay sang nhìn Thương Nhược Lan, “Là người, là người, thật sự là người.”

Thương Nhược Lan cũng không phải vừa, “Là ta thì sao, nếu không phải người đưa cho ta cái bánh vẽ to thế nhưng không ăn được, ta sao đến nông nỗi này.” Thật ra Thương Nhược Lan rất hận Thương Nhược Vãn, “Phu nhân Quốc công kia có điểm nào tốt, trừ dung mạo xinh đẹp, cô ta không có bất cứ thứ gì, con cũng không sinh được, so với cô ta ta chỉ là xuất thân thấp kém hơn, tại sao phải chịu sự khinh thường của mọi người, ta không phục, ta không phục...” Thương Nhược Lan giống như nổi điên.

Kỳ thật Phong Lưu không quan tâm tới lời chối cãi của Thương Nhược Lan, hần lao tâm khổ tứ tìm kiếm bằng chứng, chính là để Phong Cẩm nhìn cho rõ ràng, cho hết hồ đồ đi.

Phong Luru sai người áp giải Thương Nhượng Lan đi, tất nhiên đã chuẩn bị một kết cục thật tốt cho cô ta.

Màn kịch kết thúc, tất nhiên là đến lúc phán quyết.

Phong Luru nhìn Thương Nhượng Văn, lại nhìn sang Phong Cẩm, “Dù thế nào, cũng không thể bỏ qua chuyện cô ta cùng Thương Nhượng Lan hợp mưu hại mẹ, người tự đi mời nhà họ Thương đến đây thương lượng, hay là để ta giao cô ta cho quan phủ?” Thái phu nhân là vậy ngược của Phong Luru, tuyệt đối không cho phép kẻ khác làm tổn thương.

Phong Cẩm mặc dù yêu thích Thương Nhượng Văn, nhưng đó là khi không biết Thương Nhượng Văn làm chuyện tày đình như thế, một khi thấy rõ sự hẹp hòi, ác độc, bất hiếu của Thương Nhượng Văn, tự nhiên cũng phai nhạt tình cảm, không quan tâm tới nữa, “Xin nhờ đại ca định đoạt.”

Phong Luru gật gù đầu, “Ngày đây là những kẻ nào giam lỏng Thanh Hề? Trói lại bán hết bọn chúng cùng người nhà đi.” Phong Luru dừng một chút, “Nhớ tách những kẻ đây ra bán riêng, ngày đây trói Thanh Hề đưa đi Từ Ân Tự là ai? Trước chặt tay, sau mang đi bán.”

“Về phần Hướn thị, trói cô ta lại, đưa đến chỗ Tam đệ, để Tam đệ xử lý, đưa cả hai đứa bé theo.”

“Viên mama hầu hạ mẹ mấy năm nay cũng vất vả, sau này an tâm ở nhà dưỡng lão đi, đừng đến Quốc công phủ nữa, về phần Hà Ngôn Hà Ngữ cũng đến tuổi rồi, cho ra khỏi phủ hết.”

Cuối cùng Phong Luru nhìn đến Nhị phu nhân, Nhị phu nhân bo bo giữ mình lại ngả theo kẻ xấu, “Các huynh đệ đều trưởng thành rồi, không nên sống chung một nhà nữa, chờ sức khỏe của mẹ ổn định thì gia đình hai người chuyển ra ngoài sống đi.”

Nhị phu nhân tái mặt, không ngờ tới kết cục này, không ngờ rằng Phong Luru sẽ đuổi vợ chồng cô ta ra khỏi phủ.

Vậy mới nói, Tề Quốc công Phong Luru là một người rất có tính bao che khuyết điểm cho người khác.

Gần đây, Tề Quốc công phủ là “nổi tiếng” nhất kinh thành, phố lớn ngõ nhỏ, từ quán trà lâu, khi tán gẫu buôn chuyện không ai không đề cập, thời gian trước là chuyện phu nhân Quốc công hãm hại đệ muội, vì cầu xin sự tha thứ của đệ muội, phu nhân Quốc công chấp nhận uống cả thuốc vô sinh, nhưng giờ là chuyện con bé mồ côi Thương Nhượng Lan mưu hại biểu tỷ, mà vụ sau còn nổi hơn vụ trước.

Thanh Hề cũng được nghe nói không sót chữ nào.

Ngày Phong Luru tới đón nàng, Thanh Hề vốn nên cao hứng vạn phần, nhưng đến khi thấy hẳn lại có chút do dự.

“Sao nàng vẫn chưa thu dọn hành lý, trách ta đến muộn mấy ngày sao?” Phong Luru xoa lên đôi môi mím chặt của Thanh Hề, “Ta đã cho người sửa sang lại Lan Huân Viện, đồ đạc của ta cũng đã chuyển sang, ta còn làm một Giá Tuyệt Trai ở sân phía Đông.” Phong Luru dịu dàng giải thích.

“Không phải chuyện đây?” Thanh Hề hờn dỗi cau mày, không hài lòng vì Phong Luru lại nghĩ về nàng như thế, giận chỉ vì chuyện vặt vãnh.

“Thế là chuyện gì?” Phong Luru cười khể.

“Thiếp là vì... vì lời đồn trong kinh thành.” Thanh Hề cố lấy dũng khí, nhưng vẫn không nói được ba chữ “thuốc vô sinh”. Tuy Thương Nhượng Lan đã phải cuốn gói, nhưng vấn đề vẫn chưa được giải quyết triệt để, ai dám chắc sau này không xuất hiện Thương Nhượng Lan thứ hai thứ ba.

Phong Luru ngừng cười, vốn định về phủ mới dạy dỗ nàng về chuyện này, nhưng giờ là nàng tự động nhắc tới trước, “Biết có ngày hôm nay sao lúc trước còn làm, lúc đây nàng nghĩ gì mà thuốc đầy cũng uống được?” Phong Luru nói không giận, không tức, nhưng tuyệt đối là lừa dối, dù sao cũng là chuyện con nít dối của hẳn, Thanh Hề lại hoàn toàn không đề trong lòng.

Nếu nói là hiếm muộn bẩm sinh, Phong Luru còn có thể chịu đựng, dù sao người không lại được với trời, nhưng chuyện thành thế này, rõ ràng là tại nha đầu kia không chịu suy nghĩ cân nhắc.

Phong Luru mắng tuy khó nghe, nhưng Thanh Hề không tức giận, nàng chỉ thấy đau lòng... và hối hận...

“Đình Trục ca ca, nếu lúc trước thiếp bị đưa vào Từ Ân Tự, sau đó liệu ngài có đón thiếp về không?” Thanh Hề ngược đầu nhìn Phong Luru.

Phong Luru nhìn hai giọt lệ đang trực chờ ở khóe mắt Thanh Hề, “Chỉ cần nàng chịu sửa đổi, tất nhiên ta sẽ đón nàng về.” Giờ phút này, đầu óc hẳn, lòng hẳn, tâm mắt hẳn, tràn ngập bóng dáng nhỏ xinh này, sao có thể lạnh lùng như kiếp trước của Thanh Hề.

“Ngài sẽ không làm thế, ngài sẽ oán thiếp, hận thiếp, quên thiếp, quay đầu liền cưới người như Thương Nhượng Lan kia.” Thanh Hề oán trách.

Phong Luru nghĩ là Thanh Hề đang làm nũng. “Nàng nhắc đến cô ta làm gì, cô ta mày ngang mũi dọc thế nào ta chưa từng nhìn kỹ, không được cái.” Hẳn đầu biết Thanh Hề đã trải một kiếp, vì thế mới nói lời này.

Phong Luru ôm Thanh Hề, việc đã đến nước này, mắng nàng đánh nàng đều không có ý nghĩa gì, chỉ có thể thở dài, nhận mệnh.

Thanh Hề dựa vào ngực Phong Luru, dịu giọng nói: “Đình Trục ca ca, thiếp không muốn ngài có người phụ nữ khác, chỉ vừa nghĩ tới chuyện đó thiếp liền thấy khổ sở, nhưng thiếp không thể có con, thiếp xin lỗi ngài, cũng xin lỗi mẹ, thiếp cũng thấy rất buồn.”

Nói đến đó Thanh Hề đứng thẳng dậy, “Sau này nếu ngài nạp thiếp, có thể đồng ý với thiếp, sẽ nuôi giấu ở ngoài, không nói cho thiếp biết, không để thiếp chạm mặt?”

Nếu muốn người như Phong Lư nói câu buồn nôn đại loại như “Ta chỉ cần một mình nàng, không cần những người khác”, hẳn tuyệt đối không nói, hẳn chỉ khiến trách: “Nàng lại nghĩ lung tung gì rồi, nàng chịu khó sống cho ngoan, không cần ta phải lo lắng là được rồi, ta nạp người khác làm gì? Chẳng lẽ đưa về một người khiến cả phủ không có ngày bình yên thì mới được, ta phải lo lắng cho nàng còn chưa đủ sao, lẽ nào lại muốn lao lực thêm?”

Thanh Hề nghĩ cũng thấy đúng, không nên được cười, nàng vòng tay qua cổ Phong Lư, “Vay ngài sẽ không nạp thiếp?” Thanh Hề chỉ nghĩ thôi đã thấy vui vẻ.

“Nhưng còn hương khói...” Chớp mắt Thanh Hề lại tự thấy có lỗi.

“Trong ngũ Sơn Trà, ta nuôi dưỡng rất nhiều trẻ mồ côi, cơ nghiệp này để chúng thừa tự cũng không sao, kể ra, vinh hoa phú quý của Quốc công phủ cũng là dùng tính mạng rất nhiều binh sĩ đổi về, nếu Nhị đệ Tam đệ đồng ý, nhận Tấn Ca Nhi hay Hiến Ca Nhi làm con thừa tự cũng được.” Phong Lư chỉ không nhắc đến Phong Cẩm, vì vẫn còn giận.

Thanh Hề vẫn áy náy như cũ, biết Phong Lư chỉ nghĩ cho nàng, bởi vậy nàng cố hạ quyết tâm, “Không bằng thiếp tạm trì hoãn việc về phủ, Đình Trục ca ca nạp một người thiếp đi, sinh con rồi thiếp sẽ trở về, dần xếp cho người thiếp đó ra khỏi phủ, từ đó về sau không cho phép ngài dính dáng tới người đó nữa.” Thanh Hề nói mà nghiêng răng nghiêng lợi, đây đã là nhượng bộ nhiều nhất mà nàng có thể làm.

“Nói vậy! Nàng làm thế là hại người, có mẹ nào không thương con.” Phong Lư gỡ cánh tay Thanh Hề đang vòng qua cổ hắn, “Nàng bớt nghĩ linh tinh đi, chỉ biết làm mọi chuyện phiền thêm, việc của nàng là trở về, từ nay về sau không được lo lắng chuyện con cái nữa.” Phong Lư hung hăng cắn nhẹ lên môi Thanh Hề, rồi dần chuyển thành hôn say đắm cho thỏa nỗi tương tư.

Thanh Hề đang định nói tiếp, Phong Lư đã bế nàng lên xe ngựa, hành lý hắn đã nhờ Phòng phu nhân sắp xếp, sẽ chuyển về Quốc công phủ sau.

Về phủ, Thanh Hề và Thái phu được gặp mặt, hai mẹ con cùng rơi nước mắt.

Thanh Hề ghé vào trong lòng Thái phu nhân, “Mẹ, đều tại con không tốt, mẹ gầy đi nhiều.” Thanh Hề nước mắt lưng tròng, rất khổ sở vì thấy Thái phu nhân gầy đi.

Thái phu nhân kéo Thanh Hề ra nhìn kỹ từ trên xuống dưới mấy lượt, “Độc trong người con đã giải hết chưa, còn chỗ nào không khỏe không?” Thái phu nhân cũng lau nước mắt.

Phong Lư tự biết không khuyên được, đành tránh mặt.

Đến lúc này, Thái phu nhân vẫn chưa hề nhắc lại chuyện con nói dối, không biết Phong Lư đã nói gì với bà, mà khiến Thái phu nhân đồng ý chuyện nhận con nuôi, đón từ ngũ Sơn Trà hai trai một gái, đưa về phủ nuôi dưỡng.

Sau sự kiện kia, Thương Nhục Văn bệnh không ra khỏi giường được, cha mẹ cô ta cũng biết Thương Nhục Văn và Thương Nhục Lan đã làm những chuyện khó lòng tha thứ, không dám bắt măn chút gì, Thương Nhục Văn lay lắt được ba tháng thì chết.

Về phần Thương Nhục Lan, Thanh Hề nhiều lần hỏi Phong Lư, Phong Lư không chịu nói gì, chỉ nói kẻ ác sẽ phải chịu quả báo.

Từ Ân Tự thay chủ trì khác, chủ trì cũ nghe nói là đi vân du tứ hải.

Ít ai để ý chuyện nhà chứa rở tiền nhất ở ngoại ô kinh thành có thêm mấy kỹ nữ, đa phần là hơn ba mươi tuổi, tóc ngắn ngắn, trong đó chỉ có một người đáng được nhắc đến, là người trẻ nhất trong nhóm đấy, mặt mũi cũng xinh đẹp, nhưng lại bị bất tật thâm thâm nhất, không chỉ bị khách làng chơi ngược đãi, còn thường xuyên bị những kỹ nữ khác ức hiếp.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Thạch lư khai hoa

Từ chỗ Phong Cẩm, Phong Lư lấy được phương thuốc Thanh Hề từng uống, may mắn là trong đó không có những vị thuốc mạnh, Thái y cầm phương thuốc, nghiên cứu một hồi, “Tôi sẽ thử kê một phương thuốc này, phu nhân chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng, chuyện con cái vẫn còn khả năng, nhưng không nên kỳ vọng quá nhiều mà thành áp lực.”

Phong Lư đưa phương thuốc Thanh Hề đã uống cho Thái y xem, không phải vì muốn chữa trị để có con, mà là nha đầu kia thường xuyên đau bụng,

Phong Luru sợ là tác dụng phụ của phương thuốc, thế nên mới để Thái y xem, liệu có thể điều trị được không.

Ngày tháng thoi đưa, Mi Thư Nhi con gái Phong Nhạc đã đến tuổi lấy chồng.

Sáng sớm, Phong Luru vỗ vỗ lên cặp mông càng lúc càng nở nang của Thanh Hề.

“Đừng quấy rầy mà, cho thiếp ngủ thêm một lúc, một chén trà, một chén trà thôi.” Thanh Hề lau bầu xoa người, xoa mặt lại về phía Phong Luru để không bị vỗ mông.

“Hôm nay là ngày Mi Thư Nhi về nhà lại mặt, không phải tối hôm qua nàng đã dặn đi dặn lại là sáng nay phải đánh thức nàng từ sớm sao?” Phong Luru nghĩ thật ra nhà đầu kia cũng biết bản thân mê ngủ nướng đấy, nhưng biết là một chuyện, còn có chịu dậy sớm không lại là một chuyện khác.

“Thời gian nữa chén trà thôi, nữa chén trà thôi.” Thanh Hề cũng biết hôm nay là ngày quan trọng, nhưng tật ngủ nướng khó lòng sửa được ngay.

Phong Luru nheo mắt, nhìn cảnh xuân bày ra trước mặt, đưa tay ra xoa nắn, Thanh Hề ưm một tiếng, vừa xoa người vừa lui vào trong, vẫn không chịu mở mắt, “Đừng quấy rầy mà, nữa chén trà thôi, nữa chén trà thôi.”

Phong Luru thấy thế, quăng luôn cái áo đang định mặc, chui vào trong chăn, ôm Thanh Hề từ đằng sau, vòng tay qua eo nàng tìm kiếm.

Thanh Hề cả kinh, giật bản mình, nhanh chóng tỉnh táo, “Không thể được, đang mùa hè mà.” Đêm qua nàng đã cự tuyệt Phong Luru, cũng vẫn một lý do đấy, nàng thấy đã có tuổi mà trên tay trên cổ vẫn loáng thoáng dấu hôn thì thật là làm trò cười.

Phong Luru xoa người đè lên Thanh Hề, bất mãn nói: “Ngày hôm kia, hôm qua nàng lấy lý do là Mi Thư Nhi sắp về lại mặt nên không cho ta làm gì, ta chịu đựng, hôm nay là nàng ngủ nướng không dậy nổi, chẳng lẽ không cho ta đòi bồi thường?”

Thanh Hề âm thầm than thở, nàng nghĩ ngợi lấy sức hai ngày, thế mà lại thành nàng nợ hân.

Kể từ mi, mấy năm nay Thanh Hề rất chịu khó uống thuốc tẩm bổ, khiến da thịt nàng càng lúc càng mềm mại trắng nõn, không tỳ vết như men sứ, so với mười năm trước còn đẹp hơn, khiến người khác nhìn thấy chỉ muốn cầu vẹo.

Hàng ngày nàng lại chăm chỉ làm theo cách của Đào mama dạy để bảo dưỡng nơi riêng tư, dù đã gần ba mươi nhưng nơi đấy vẫn như hoa đào mới hé, Phong Luru sao có thể không si mê.

Mấy năm nay Thanh Hề bị Phong Luru vỗ béo càng đầy đặn hơn, vô cùng quyến rũ, thời gian luyện quyền của Phong Luru cũng đôi từ sáng sớm thành buổi tối, để sáng sớm còn quấy rầy nàng.

Thanh Hề bị Phong Luru kích thích, mặt đỏ lên, nhưng vẫn cố đẩy Phong Luru, “Ai nha, Đình Trục ca ca, giờ không đi là muộn đó.”

Phong Luru thì thâm vào tai Thanh Hề câu gì đó, khiến Thanh Hề ngượng ngùng cắn môi không nói, nhưng tay người kia thật đáng giận, khiến người ta rạo rực mất hồn, Thanh Hề đành phải xấu hổ nũng nịu lặp lại câu Phong Luru vừa nói, “Hào ca ca, sáng nay ngài tha cho thiếp, buổi tối thiếp sẽ tùy ngài làm gì cũng được.”

Phong Luru nghe thế mới xoa người xuống ngựa, khẽ cắn lên môi Thanh Hề, “Cho nàng ngủ tiếp đây.”

“Ngài giàu đồ bìm leo.” Thanh Hề bực tức.

Thanh Hề thay xiêm y xong xuôi, cùng Phong Luru đến chỗ Thái phu nhân, vì là mùa hè, hai người dọn vào trong vườn ở.

Trên đường đi, Thanh Hề cẩn thận không thôi, “Đình Trục ca ca, ngài có tuổi rồi nên chú ý giữ gìn sức khỏe, sao có thể nhiệt tình như bọn thiếu niên. Thiếp có hỏi nhỏ Đỗ tỷ tỷ, Tam gia rất chú ý giữ sức, Đỗ tỷ tỷ nói một tháng số lần vợ chồng bọn họ gần nhau chỉ đếm trên một bàn tay.”

Phong Luru nghe xong kéo tuột Thanh Hề vào sau bụi hoa, đặt Thanh Hề ngồi lên một tảng đá, “Nàng đang chê ta già sao?” Phong Luru bắt đầu làm chuyện xấu xa.

Thanh Hề vội giải thích, “Thiếp không có ý đó, nhưng ngài nhiệt tình quá mức, mau buông thiếp ra, bị người khác bắt gặp thiếp còn mặt nào quản lý cả phủ.” Từ sau sự kiện Thương Nhược Lan, Thanh Hề không lười biếng nữa, bắt tay quản lý việc trong phủ, cả phủ từ trên xuống dưới hàng ngày có đến cả trăm việc không tên, nhưng Thanh Hề xử lý rất gọn gàng, khiến Thái phu nhân mở rộng tầm mắt, phải công nhận lúc trước đã quá coi thường nàng. Thanh Hề được khen càng vui vẻ, quản gia càng lúc càng giỏi giang.

“Nếu không phải nể mặt Mi Thư Nhi về nhà lại mặt, ta nhất định không bỏ qua cho nàng.” Cuối cùng Phong Luru cũng buông tha Thanh Hề, nhưng trước đó không quên giờ trò lưu manh.

Khi hai người đến chỗ Thái phu nhân tất nhiên đã muộn.

Giờ Tỵ một khắc, xe của Mi Thư Nhi và vị hôn phu đến Quốc công phủ.

Trước tiên Mi Thư Nhi thỉnh an Thái phu nhân, sau đó là thỉnh an các bác.

Khi chồng mới cưới của Mi Thư Nhi là Lý Triệt nhìn thấy Thanh Hề, há miệng mấy lần mà không thình an được, nghiêng đầu hỏi nhỏ vào tai Mi Thư Nhi, “Đây thật sự là đại bá nương của nàng?” Lý Triệt cũng biết Tề Quốc công chỉ có một vị phu nhân, nhưng người phụ nữ trước mắt hoàn toàn không phù hợp, thứ nhất là có vẻ rất ít tuổi, chắc chỉ hơn Mi Thư Nhi ba bốn tuổi là cùng, hơn nữa còn trẻ trung nồn nà, nếu không phải toàn thân toát lên vẻ kiêu sa quý phái, Lý Triệt nhất định cho rằng đây là người thiếp trẻ tuổi mà Tề Quốc công mới cưới về.

Mi Thư Nhi khẽ cười, “Tất nhiên rồi.”

Lý Triệt nghe thế mới cùng Mi Thư Nhi gọi: “Đại bá nương.”

Buổi trưa Quốc công phủ thiết yến, mời một đoàn tạp kỹ, nữ quyến ngồi sang một góc vườn riêng cho thoải mái. Ăn uống xong, Phong Lư đi tìm Thanh Hề, nghĩ muốn về Lan Huân Viện đổi quần áo, vì bộ quần áo đang mặc đầy mùi rượu hăng thấy không thoải mái.

Nào ngờ sau khi nghe ngóng, mới biết Thanh Hề về đã lâu, nói là đi ngủ bù.

Phong Lư bắt đầu đi lác đầu, đi về Lan Huân Viện, quả nhiên thấy Thanh Hề đang ngủ trên giường, say sưa trong cõi mộng.

“Sao suốt ngày ngủ như thế, gần đây phu nhân có thấy không khỏe chỗ nào không?” Phong Lư hỏi Diêu Đào đang quạt đuổi muỗi.

Diêu Đào lắc đầu, “Phu nhân không nói không khỏe lúc nào, nhưng trưa nay chỉ ăn có một bát cơm nhỏ đã thôi, chắc không thích nhiều người huyên náo.”

Phong Lư nghe thế mới yên tâm đi thay quần áo, thay xong cầm cây quạt từ tay Diêu Đào, “Người lui đi, không gọi thì không ai được bước vào.”

Nói xong, Phong Lư cũng nghiêng người nằm xuống giường, dựa đầu vào thành giường, quạt cho Thanh Hề một lúc rồi hần cũng buồn ngủ.

Đến khi Thanh Hề tỉnh ngủ, Phong Lư đã đi được một lúc lâu.

Buổi tối, hai người cùng trở về Tứ Tĩnh Cư, Thanh Hề giả vờ giả vịt cầm sổ sách xem xét, cố tình làm như không thấy sự ám chỉ của Phong Lư.

Một lúc sau, Phong Lư thật sự không chờ được nữa, hần nói: “Sổ sách gì mà xem mãi không xong, cứ nhất định phải xem trong ngày hôm nay mới được à?”

“Chỉ là một khoản chi nhỏ thôi, nhưng vẫn phải xem xét cẩn thận, không phải Đình Trục ca ca vẫn nói một chi tiết nhỏ cũng thành vấn đề sao, tất nhiên thiếp phải xem xét kỹ, hơn nữa ngài còn từng nói việc hôm nay chớ để ngày mai, nếu ngài không chờ được thì ngủ trước vậy.” Thanh Hề ra vẻ sẽ lao động hăng say suốt đêm.

Phong Lư tức giận giật quyển sổ trong tay nàng, bẻ bồng Thanh Hề lên: “Ta xem cùng nàng.”

Thanh Hề khẽ cười gian trá, Phong Lư lần này là gây ông đập lưng ông, ai bảo hần vẫn nói “việc hôm nay chớ để ngày mai”. Mỗi lần Thanh Hề mặt bả cá người xin khất sang hôm sau, hần đều nói câu này, hôm nay bị nàng dùng câu này phản đòn.

Phong Lư nhanh chóng hoàn thành sổ sách cho Thanh Hề, bình thường Thanh Hề phải mất một khắc mới làm xong, Phong Lư chỉ cần thời gian một chén trà là hoàn thành, còn chi tiết rõ ràng hơn Thanh Hề làm.

“Ồ, cuối cùng cũng xem xong rồi, Đình Trục ca ca thật lợi hại.” Thanh Hề nịnh nọt.

Phong Lư vỗ lên mông Thanh Hề, “Làm trò, nàng chỉ muốn lợi dụng ta xem sổ sách hộ nàng thôi, không có tiền đồ.”

“Có thể làm phiền tội gì không làm” Thanh Hề không thêm dối trá, nàng thích lợi dụng Phong Lư như thế đấy.

Phong Lư ném bừa quyển sổ lên bàn, nhanh chóng đè Thanh Hề xuống Thanh Hề, khẽ cắn lên tai nàng, ní non gì đó, “thư phòng”, “hôm kia”, “nhanh”.

Thanh Hề giả dụa, “Đừng, ghé ở thư phòng ngài làm thiếp đau lưng.” Thanh Hề bắt mắt trừng mắt với Phong Lư, hần thì sáng khoái vui vẻ rồi, chỉ có nàng chịu khổ thôi.

Phong Lư lại dỗ ngon dỗ ngọt Thanh Hề.

Thanh Hề không để hần lừa, người này chỉ giỏi dỗ dành nàng để đạt được mục đích, lúc nào làm ông lớn thì có thể giáo huấn nàng không chút ngại ngùng, Thanh Hề vừa giữ tay hần vừa giữ cổ áo, “Lúc trưa ngài mới bắt nạt thiếp rồi.”

Phong Lư kêu oan, “Hôm nay? Nào có, buổi trưa nàng ngủ như heo.”

Thanh Hề hung hăng lườm Phong Lư một cái, khi nàng ngủ dậy, cổ áo bị mở, yếm lệch hần sang một bên, dây buộc yếm đã tháo hết, ngực vẫn còn ướt.

“Ngài còn dám nói?” Thanh Hề gắt giọng.

“Được, vậy nàng nói xem, nếu ta không thương nàng, dùng cương trước bờ vực, buổi chiều nàng đi gặp mọi người thế nào, giờ nàng muốn lấp liếm đúng

không, lúc sáng nàng nói thế nào?” Phong Lư cầm tay Thanh Hề đưa xuống.

Thanh Hề nghe thế mới dịu giọng, “Nhưng làm một lần thôi.”

Dê mặc cả với sói, kiểu gì cũng bị nhai đến chẳng còn mẩu xương.

Có bài từ viết, “*Than thở lại thờ than, Một Lan dật bên cửa. Không nghe tiếng thoi đưa, chỉ nghe cô than thở.*” (25)

Mấy ngày sau, Thanh Hề càng lúc càng ngủ nướng nhiều hơn, nàng chỉ cho là mùa hè nóng nực chẳng gì thích bằng ngủ, không cho Phong Lư thỉnh đại phu đến xem. Thanh Hề đến chỗ Thái phu nhân thỉnh an muộn, Thái phu nhân không thêm đề ý, người khác tất nhiên không dám nói gì.

Nhưng Thái phu nhân thấy tình trạng Thanh Hề càng lúc càng nghiêm trọng, có khi đang nói chuyện với bà cũng ngủ gật, khiến bà rất lo lắng.

Nhưng thấy Thanh Hề ăn bánh nhân cam ngon lành, không có gì là biếng ăn đắng miệng, Thái phu nhân lại bớt lo một chút, nhưng rốt cuộc bà vẫn kiên trì thỉnh đại phu đến bắt mạch, coi như không có bệnh gì cũng tốt.

Thanh Hề chỉ có thể nghe lời. Ăn xong lại thấy có đĩa cam trên bàn, liền lấy một quả.

Ngọc Linh vội can: “Phu nhân đừng ăn, cam này chua ghê cả răng, bày ở đây để hương cam nâng cao tinh thần thôi.”

Thanh Hề hít ngửi một chút, “Quả nhiên nâng cao tinh thần, bình thường ta cũng thích ăn chua, tỳ tỳ tốt bóc hộ ta, ta ném thử một miếng, nếu chua thì không ăn nữa.”

Ngọc Linh nghe xong liền đi tới bóc quả cam rồi đưa một múi cho Thanh Hề, thấy nàng cho vào miệng, Ngọc Linh ngửi mùi chua mà nhăn mặt, đáng vẻ rất hãi hùng.

“Ngon mà.” Thanh Hề cảm thấy Ngọc Linh nói hơi quá, vì ngon miệng nên chẳng mấy chốc đã ăn hết quả cam.

Thái phu nhân, Ngọc Linh, Ngọc Lung nhìn thế há hốc mồm.

Nếu không biết Thanh Hề có bệnh, chắc cả Thái phu nhân cũng phải hiểu lầm.

Buổi trưa đại phu đến, bắt mạch qua một tấm khăn, sắc mặt đột nhiên khác thường, chẩn một hồi lâu vẫn chưa buông tay, Thanh Hề và Thái phu nhân thấy vậy đều căng thẳng, “Có chỗ nào không ổn sao?”

Đại phu lắc lắc đầu, đôi sang tay bên kia vẫn không xác định được, “Thỉnh phu nhân bỏ khăn ra một lát, để ta chẩn cho chính xác.”

Thanh Hề thấy đại phu râu tóc đã bạc, liền bỏ khăn ra, đại phu bắt mạch cả hai tay kỹ càng, tổng cộng bốn lượt, cuối cùng mới nói: “Mạch tượng của phu nhân... nhìn như là có thai, nhưng ta cũng không dám xác định, quý phủ nên thỉnh thêm mấy đại phu nữa tới chẩn lại.”

Vị đại phu này được mời tới Quốc công phủ khám bệnh đã một thời gian, tất nhiên biết bệnh án của Thanh Hề, hôm nay chẩn ra hi mạch bản thân ông ấy cũng không dám tin.

Thái phu nhân nghe vậy đã vui sướng lắm rồi, liền bồi dưỡng đại phu thật hậu hĩnh, sau đó phái người đi thỉnh Thái y giỏi nhất về lĩnh vực phụ khoa.

Sau khi Thái y bắt mạch, cũng nói là hi mạch.

Thanh Hề vui đến choáng váng.

Thái phu nhân càng không phải nói, vội sai người hầu đến nha môn tìm Phong Lư, báo tin cho hắn.

Mới được nửa canh giờ, đã thấy Phong Lư hớn hờ đi vào, hắn vào phòng thấy Thanh Hề đang nằm nghiêng trên ghế dài, Thái phu nhân quạt cho nàng, Ngọc Linh thì đang bóc cam.

“Là thật?” Phong Lư mừng đến mức run cả tay.

Thanh Hề có chút thẹn thùng lại có chút đắc ý gật gật đầu, mười năm, mười năm mới chờ được đứa con này.

“Ta...” Phong Lư mừng đến mức tay chân luống cuống, chân nam đá chân chiêu, ngay cả nói cũng không rõ ràng. Lần đầu tiên Thanh Hề thấy Phong Lư trong tình trạng đấy, cười phì ra tiếng, “Đồ ngốc.”

Phong Lư đi đến Thanh Hề, “Chẳng lẽ ta không phải kẻ ngốc, tại sao lại không nhận ra.” Hắn nói nhỏ: “Hôm qua ta thấy bụng nàng béo hơn mọi khi.”

Thanh Hề véo lên tay Phong Lư, “Nói bậy, ai béo bụng chứ.”

Thái phu nhân còn vui vẻ hơn hai vợ chồng, bận rộn phân công người hầu: “Đến tất cả các chùa miếu trong kinh thành quỳ tiền dầu đèn, dâng hương tạ Bồ Tát Phật Tổ phù hộ, đến Thiên Ninh Tự Bảo Quốc Tự thắp cho cháu nội ta ngọn đèn trường mệnh. Đứng rồi, mai mở kho gạo phát gạo cho dân nghèo, rải tiền bình an ba ngày.”

“Mẹ, làm thế có phải hơi quá không.” Thanh Hề vội nói.

“Đúng rồi, đúng rồi, ta là cao hứng nên hồ đồ, chờ đứa bé ra đời rồi mới làm.” Thái phu nhân vội nói, làm quá sợ tổn thọ đứa trẻ.

“Phải báo tin vui cho nương nương trong cung nữa.” Phong Lư lại nói. Nương nương trong cung là chỉ Minh Ngọc Nhi nay đã là Hoàng hậu, Đại hoàng tử và Tam hoàng tử đều do cô ấy sinh ra.

“Đúng vậy, ngày mai ta sẽ đích thân đi.” Thái phu nhân vui đến không kiềm chế nổi.

Minh Ngọc Nhi biết tin, liền ban thưởng chúc mừng rất nhiều, năm xưa được Thanh Hề giúp đỡ, nay phú quý tất không quên, thường ngày hai người rất thân thiết, mỗi tháng Thanh Hề đều tiến cung trò chuyện với cô ấy.

Nghe nói Thanh Hề có bầu, Minh Ngọc Nhi còn nói, dù là trai hay gái cô ấy đều thỉnh Hoàng thượng đặt tên, đúng là một vinh dự to lớn.

Sau khi Thanh Hề có bầu, chuyện ăn uống đều do Thái phu nhân đích thân lo liệu, khi ăn thì do Phong Lư giám thị.

Ngày hôm đó, Thanh Hề biếng ăn cơm, đòi ăn cam, Phong Lư thấy nàng chưa ăn gì đã đòi ăn cam chua, sợ nàng bị đau dạ dày, dỗ dành: “Ăn một bát cháo trước đã, một lát nữa ta bóc cam cho nàng, tự tay cho nàng ăn được không?”

“Không, thiếp không muốn ăn cháo.”

Mặc kệ Phong Lư khuyên như thế nào, Thanh Hề cũng không chịu nhượng bộ, Phong Lư bực lên đập tay xuống bàn: “Rốt cuộc là nàng có ăn hay không?”

“Thiếp không ăn, có làm sao không.” Trời đất bao la, bà bầu to nhất, Thanh Hề bắt chước Phong Lư, cũng đứng lên rồi đập bàn, “Thiếp không ăn, ngài làm gì được thiếp?” Cẩm Thượng Phụng bảo kiếm mà không tranh thủ cơ hội thì thật là xin lỗi mấy năm chịu ức hiếp, Thanh Hề tất nhiên là không chịu nhượng bộ.

Phong Lư tức giận đến hộc máu, nghẹn nửa ngày, nói: “Nếu nàng không ăn, sau này sinh đứa bé, là con gái thì ta sẽ gả nó cho một người chồng mặt rỗ, là con trai ta sẽ bắt chệp phạt mỗi ngày.”

Thái phu nhân nghe thế cười lăn lộn, từ đó về sau, Quốc công phủ có một truyện cười kinh điển

Bảy tám tháng sau, Thanh Hề bụng to vượt mặt, không nhìn thấy chân, buổi tối đi ngủ còn không chịu yên phận, chân thì cọ cọ vào Phong Lư, ánh mắt là lơ lửng chọc Phong Lư, bộ ngực đầy đặn phồng theo từng nhịp thở thì càng khó phải nói.

“Không được nghịch.” Phong Lư kéo chặn, giữ chặt Thanh Hề, mắt không thấy tâm không phiền.

Thanh Hề cố đá Phong Lư một cái.

“Không được làm loạn, chờ xem sau này ta trừng trị nàng như thế nào.” Phong Lư khẽ vỗ lên mông Thanh Hề một cái.

Cái vỗ mông này thật là tai hại.

Thanh Hề tái mặt, hai tay ôm bụng, “Đình Trục ca ca...”

Phong Lư thấy mặt Thanh Hề trắng bệch, cũng bị dọa, “Thanh Hề, không được quấy, không được đùa kiểu đấy.”

Thanh Hề đau đến phát khóc, “Thiếp không ổn rồi, thiếp không ổn rồi, Đình Trục ca ca, hình như thiếp sắp sinh...” Thanh Hề méo mào.

Phong Lư ngã oạch xuống giường, luống cuống mặc quần áo, vội sai Diêu Đào nghe tiếng mới chạy đến, “Nhanh, nhanh đi gọi bà đỡ, nói phu nhân sắp sinh.”

Cũng may ba tháng trước Thái phu nhân đã mời bà đỡ vào ở hẳn trong phủ, phòng sinh và những dụng cụ cần thiết đều đã chuẩn bị sẵn sàng, tuy có rối ren nhưng chỉ là trong phút chốc, rất nhanh sau đó mọi chuyện đi vào trật tự.

Thái phu nhân mặc xiêm y xong cũng tới, “Sao lại thế này, ban ngày mới khám, không phải ngày dự sinh là bảy tám ngày sau sao?”

Phong Lư không có kinh nghiệm, ấp a ấp úng nói: “Con đánh Thanh Hề một cái nhẹ, sau đó...”

Thái phu nhân tức giận đánh liên tiếp lên người Phong Lư, “Ai cho ngươi động thủ đánh con bé, con bé là phụ nữ có thai, sao ngươi có thể...”

“Con không cố ý, con...” Phong Lư đỏ mặt, hần làm sao giải thích được với Thái phu nhân, hần với Thanh Hề làm thế chỉ là đùa giỡn một chút, bồi đắp tình cảm.

Thanh Hề sinh con rất thuận lợi, không lâu sau liền nghe tiếng trẻ con khóc vang dội, ai nấy đều trên là đứa bé này bị phụ thân đánh đến mức ra khỏi bụng mẹ.

Lần mang bầu đây của Thanh Hề, Phong Lư làm ra không biết bao nhiêu chuyện buồn cười, nhiều quá không viết ra hết được.

Gió thu cành liễu phát phơ, qua liễu thấy hoa lại gặp làng.

Bạn đang đọc truyện *Song Quy Nhạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.